

КАТИ КЕЛИ

СЪРДЕЧНА БОЛКА

КАТИ КЕЛИ

СЪРДЕЧНА БОЛКА

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Три живота. Три любви.

Три причини да живееш.

Изи Силвър напуска малкия ирландски град Тамарин, за да започне нов живот в Ню Йорк. Пищна красавица, тя мечтае за своя собствена модна агенция. Животът ѝ е добър — докато не наруши собствените си правила и не се влюби в женен мъж.

От другата страна на океана лелята на Изи, Ан-Лиз, открива, че съпругът ѝ има връзка с най-добрата ѝ приятелка. Предадена от двамата, които са ѝ най-близки, тя се изправя сама срещу несигурното бъдеще.

Тогава мъдрата и спокойна Лили, обичаната от всички майка на семейството, се разболява. До леглото ѝ в Ирландия Изи открива минало, за което баба ѝ никога не ѝ е разказвала. Но Ан-Лиз е изправена пред отчаяние, когато Лили, единственият човек, който може да ѝ помогне, започва да се изплъзва.

Уроците, които всяка една от тях научава — за миналото и настоящето, — им носят едновременно радост и сърдечна болка. Уроци, които ще бъдат с тях завинаги.

ПРОЛОГ

Умът ѝ знаеше, че постъпва грешно. Лежеше с отворени очи в настъпващото утро и усещаше топлото тяло до себе си — топло, въпреки студа в стаята. Никога преди не беше спала гола, а сега се питаше как е възможно въобще да се спи облечен.

Разбира се, човек има нужда от друго тяло до себе си, тяло като неговото, твърдо и мускулесто в резултат на усилените физически упражнения, стегнато и стройно, нито един излишен грам, силно.

А беше толкова нежен с нея. Дланите му с нежните пръсти на пианист бяха оставяли червени следи по тялото ѝ през нощта, а очите му блестяха на меката приглушена светлина.

Дланите му изгаряха кожата ѝ, а тялото ѝ се трансформираше в нещо, непознато до този момент — скъпоценна плът, която трябваше да е преплетена с неговата и обожавана.

— Толкова си красива. Искане ми се този миг да продължава вечно — беше ѝ казал с онзи нисък и плътен глас, който тя обичаше. Всъщност тя обичаше всичко у него.

Той беше съвършен.

И не беше неин.

Тяхното време беше откраднато — по няколко часа от време на време, хванали ръце под масата по време на вечеря, притиснати плътно в голямото хотелско легло като корабокрушенци върху тесен сал. През тези часове той беше неин, но тя го имаше само назаем.

Отново осъзна ужаса на раздялата. Усещаше я като физическа болка дълбоко в стомаха си.

Той щеше да се събуди скоро. И трябваше да тръгне преди седем, за да хване влака.

Ако тя беше тази, която трябваше да напусне първа хотелската стая, просто не би могла да го направи. Но той можеше, трябваше. Подтикваше го чувството за дълг.

В стаята беше тъмно и само проблясването на стрелките на будилника показваха, че е утро. Тя стана тихо от леглото и дръпна леко

тежката завеса, за да пропусне поне лъч от сивата утринна светлина. Навън валише. Онзи леденостуден дъжд, който жестоко прониква чак до костите.

От улицата долитаха шумовете на ранната утрин. Затръшване на врати, клаксони, улично движение. Всекидневният живот продължаваше около тях — като работливите мравки в колонията, всяка от които върви по своя път и не осъзнава живота на другите. Никой не даваше пет пари за нея.

Той се размърда в леглото и тя забърза към него с отчаяното желание да се наслади и на последните минути от близостта им. Ако затвореше очи, почти можеше да се престори, че отново е нощ и все още имат много време.

Но той вече потъркваше сънено очи и прокарваше длан по брадичката си с тъмната набола брада. Скоро щеше да си тръгне.

Тя плачеше докато той се движеше силно в нея, тялото му — тежко и топло.

— Не тъжи — каза той, наведе глава и целуна солените ѝ сълзи.

— Не плача — каза тя и се разплака още по-силно. — Искам да кажа, не плача нарочно. Ще ми липсваш, не мога да го понеса.

— Трябва. Налага се и двамата да търпим.

Не знаеше, че любовта може да е така изпълнена с възторжена радост и едновременно с такава агония. Всяка ласка ги приближаваше към момента, в който той щеше да си тръгне. Всеки път, когато я докоснеше, тя мислеше: Дали това не е последният път, в който ме люби? Ще го видя ли отново?

Не можеше да спре сълзите, нямаше сили. Но го направи, защото трябваше.

Накрая лежеше тихо и смълчано в леглото и го наблюдаваше как се приготвя. Точно преди да излезе, той седна на леглото, прегърна я и я целуна, като че ли тя беше кислородът, без който не можеше да диша.

Тя го стисна силно, едната ѝ ръка обгръщаше плътно врата му, другата беше поставена зад тила му. Целунаха се със затворени очи — така, че никога да не забравят тази целувка.

— Трябва да тръгвам. Обичам те.

Тя не можеше да проговори, защото щеше отново да се разплаче.

— Довиждане.

Той не се обърна назад и тя се запита дали това не е основната разлика между мъжа и жената. Мъжете гледат напред — воини, фокусирани върху бъдещето. Очите на жените се стрелкат навсякъде. Търсят, питат, молят се на Бога да пази обичаните от тях хора.

Легна отново в леглото, все още топло и носещо отпечатъка на тялото му. И се запита дали някога ще го види отново.

ГЛАВА 1

Слънцето се издигаше високо в небето над Ню Мексико, когато снимките за каталога на „Зест“ най-после бяха прекъснати за обяд. Изи Силвър се изправи и се протегна в целия си ръст от сто и осемдесет сантиметра. Наслаждаваше се на сънливостта на горещия следобед и на слънчевите лъчи, които вече бяха изгорили луничките по ръцете ѝ, въпреки че редовно и старателно прилагаше крем с фактор 50.

Тя беше истинска потомка на келтите — с кожа, бяла като мляко, обсипана с лунички, и вени, които ясно се виждаха. Щом се покажеше на слънце, веднага изгаряше и ставаше червена като рак. А този червен цвят на кожата никога нямаше да е на мода, щеше само да доведе до ранната поява на меланоми.

Беше вторият ѝ ден от снимките и Изи чувстваше как кръвта ѝ вече започва да тече по-бавно във вените в крак с живота в пустинята. Манхатън и модната агенция, която я беше изпратила тук, за да е сигурна, че нищо няма да се случи на трите им модела, ѝ се струваха на светлинни години разстояние.

Ако беше в Ню Йорк, щеше да седи зад бюрото с останалите си колеги, със слушалки на главата, недокоснати сандвичи и куп съобщения, които я чакат да им обърне внимание. Офисът беше в елегантна сграда близо до „Хюстън“, модерен и осигуряващ спокойствие за работа.

А когато станеше обяд, щеше да се втурне към малкия козметичен салон, за да почистят веждите ѝ, или пък щеше да отиде до онзи магазин на „Уест Бродуей“, за да види дали нямат още от онези прелестни малки поставки за сапун във формата на мида. Не защото имаше нужда от още дреболии в банята. Тя и без това беше доста претрупана.

Докато подрежда ангажиментите и живота на другите хора, тя ще си мисли за своя, за заниманията с йога същата вечер и ще се пита дали има енергия за това. И за него, Джо.

Странно, нали, как един човек може да е напълно непознат за теб и после, само за миг, да се превърне в целия живот за теб. Как се случва така?

И защо той? Който е най-неудобният и неподходящ за нея? Точно когато беше решила, че е постигнала някои неща в живота, се появи Джо и ѝ доказа, че никога нищо не става, както си го замислил и както го искаш. Човек не контролира нещата, няма правила.

Сега, след като беше тук, поне имаше време за размисъл, макар да ѝ липсваха посещенията в козметичния салон, упражненията по йога и което беше най-важното — вечерите с Джо. Защото Джо заемаше толкова много място в главата и сърцето ѝ, че тя не можеше да мисли ясно, когато той беше наоколо.

Тук, в ранчото Чако и необятните простори суха прашна земя, разкриващи се пред погледа ѝ, и обширното яркосиньо небе, което запълваше целия хоризонт, ясното мислене беше едва ли не задължително.

Изи се чувстваше толкова у дома си, колкото ако седеше на задната веранда на бабината си къща в Тамарин, където тревните площи бяха обсипани с овошки и мирисът на океана изпълваше въздуха.

Къщата в ранчото Чако, само на трийсет минути от суетнята на оживения Санта Фе, беше просторна и боядисана в бяло. И беше като изящен тюркоаз сред заобикалящата я червена почва.

И макар да беше на огромно разстояние от Тамарин, малкия крайбрежен град, в който беше израснала Изи, двете места споделяха едно рядко качество. А именно, че утрешният ден е прекалено скоро и те притиска и че може би вдругиден е по-подходящото време да се свърши работата.

Ранчото беше заобиколено от огромни кактуси и мескитови дървета, които предпазваха къщата, зад която се издигаха планините, а Тамарин беше разположен върху скалите, къщите прилепваха към стръмните хълмове — като че ли се страхуваха, че ревят на океана ще ги запрати във водите му.

Изи реши, че и на двете места пейзажът е такъв, че кара хората ясно да усещат колко са дребни в сравнение с природата.

Спокойствието, което цареше в ранчото, беше успокоило всички така, както могат да го направят само два часа занимания с йога.

Служителите рядко ходеха на снимките, тяхната работа се ограничаваше до офиса, животът им беше неразривно свързан с телефона и разчитаха на електронната поща, за да уредят без проблеми и без усилия живота на моделите. Но „Зест“ бяха изключително важни клиенти и шефовете на Изи решиха, че си струва да изпратят и нея, просто в случай че нещо се обърка. Защото това бяха първите снимки за изцяло новата линия на „Зест“.

— Харесва ми това място — беше казала Изи на русокосата собственичка на ранчото сутринта, когато екипът им беше пристигнал с достатъчно дрехи, грим, спрейове за коса и фотографско оборудване за заснемането на малък филм, както и с достатъчно адреналин да заредят, който и да е голям град.

Ранчото изобилстваше от арки в мексикански стил, дворовете бяха с алеи от плочки, по стените висяха украшения в индиански стил, които придаваха на мястото колоритен и незабравим вид. Картини от местни художници висяха редом до картини на международно известни майстори на изобразителното изкуство, имаше две стени със снимки на руините Анасази.

Собственичката на ранчото беше размахала слабите си мургави ръце, по които дрънкаха множество сребърни и тюркоазни гривни, и беше обяснила, че каньонът Чако, където са правени скъпоценните ѝ снимки, гъмжи от бълхи, които все още са причинители на бубонната чума.

— А ние може ли да я прихванем? — беше запитала, напълно безучастно, Изи. — Не питам заради себе си, но наистина бих искала някои хора да бъдат ухапани от бълхи.

— Мислех, че вие, хората на модата, нямате чувство за хумор — усмихна се широко в отговор русокосата жена.

— Само аз, съжалявам — каза Изи. — Чувството за хумор пречи в модните среди, ако говорим откровенно. Някои от тези хора плачат нощем заради дължината на полите и роклите и ако не вярваш истински в модата, ще се опитат да те убият или като те ритнат с високите си токчета, или като те налагат до смърт с последния брой на „Вог“. Лично аз мисля, че чувството за хумор помага в живота.

— И не вярваш истински в модата? — запита жената, като гледаше с любопитство високата червенокоса.

— Хей, погледни ме! — засмя се Изи и прокара длани по-стегнатото си, но леко пълно тяло с женствени извивки. — Хората, които вярват истински в модата, са убедени, че храната е само за чудациите, така че аз не мога да попадна в тази категория. Никога не съм участвала в нито един конкурс за красота и със сигурност не мога да се откажа от въглехидратите. А те са от съществено значение в света на модата.

В някоя алтернативна Вселена, Изи Силвър би могла да бъде модел. Всички ѝ го казваха, когато беше още дете и животът ѝ в Тамарин беше безоблачен. Тя притежаваше истинска красота. Огромни сини очи, лъскави плътни мигли и голяма великодушна уста, а скулите ѝ се повдигаха и заприличаха на две червени ябълки, когато се засмееше. Червената ѝ гъста коса падаше свободно и я караше да прилича на валкира, застанала на своята собствена дълга лодка, къдриците ѝ се развяваха на вятъра, а лицето ѝ излъчваше царственост. Беше висока, с дълги и грациозни крака, свършени дори за балерина. Но това беше така, докато не израсна и не се извиси като кула над всички.

Имаше само една пречка — ръстът ѝ. Когато беше на дванайсет, беше висока сто шейсет и осем сантиметра по чорапи и тежеше петдесет и пет килограма.

Сега, на трийсет и девет, носеше десети размер по американския стандарт. В индустрия, където мършавостта струваше повече от рубините, имаше много причини Изи Силвър да изпъква.

Фигурата ѝ имаше много тънка талия и приличаше на пясъчен часовник, тя беше като Венера с увеличени размери — доказателство, че и едрите жени могат да бъдат красиви. Обожаваше храната, главите се обръщаха към нея, където и да отидеше. Тя караше мършавите модели с хлътнали очи да приличат на крехки вейки, които всеки момент могат да се прекършат. Харесваше се каквато е. Никога не пазеше диета. А в модата това беше равносилно на изказването, че полиестерът е любимата ти материя.

Джо Хансен беше леко изненадан, когато още на първата им среща тя му каза, че работи в модната индустрия. Седяха един срещу друг на масата на благотворителен обяд — събитие, което Изи посещаваше само случайно и при извънредни обстоятелства. Което доказваше нейната теза, че всичко важно в живота се случва случайно.

Не беше и помислила, че той я е забелязал, докато — изведнъж — не видя онова проблясване в очите му. *Здравей, красавецо*, беше си помислила с копнеж.

Толкова отдавна не беше срещала привлекателен мъж, че дори се поколеба как да определи странните тръпки, които усещаше в корема. Но ако това беше привличане, трябваше да се опита да го потисне. Вече нямаше време за мъже. Те само объркваха нещата, не причиняваха нищо друго, освен проблеми. Работата — хубавата солидна работа, в която се трудиш неуморно и постигаш нещо истинско, което никой не може да ти отнеме — и добрите приятели единствено си струваха. Според нея, човек живееше само за това.

Тя не му обърна никакво внимание, но той показва очевидния си интерес. Тя улавяше възхитения му поглед, който издаваше удивлението му, че е толкова земна и истинска. Беше изляла с огромен апетит цялото си хлебче и дори облиза маслото от пръстите си. Въглехидрати и мазнини — истинско престъпление. Градът беше пълен с хора от модния свят, а всеки знаеше, че те са мършави и винаги следват някоя сложна диета. Изи не се опитваше да бъде различна. Просто никога не се опитваше да бъде като другите.

— Господ те е направил висока, за да не могат мъжете да те гледат отвисоко — казваше обикновено баба й.

Тя беше заела мястото на майка й, която беше умряла от рак, когато Изи беше само на тринайсет. Изи не беше сигурна как баба й е успяла да я направлява по-измамната пътека на изкуството да бъде себе си в свят, в който момичетата искаха непременно да са слаби, но по-възрастната жена беше успяла.

Изи харесваше външния си вид. Както, изглежда, и мъжът, който седеше срещу нея.

Той беше заобиколен от слабите кралици на благотворителното събитие с елегантно кръстосаните им мършави крака, а гледаше втренчено нея. Не, втренчено не беше правилната дума — той я гледаше жадно, щеше да я погълне с очи.

Много мъже гледаха Изи по този начин. Беше свикнала с това и дори не ги поглеждаше в отговор. Съвсем искрено не се нуждаеше от техните погледи, за да се чувства цяла и завършена жена. Но когато Джо Хансен я гледаше така, я полазваха радостни тръпки.

Най-шокиращото беше, че когато той я гледаше, тя усещаше как старата Изи — недопускаща компромиси, силна, щастлива в кожата си — ѝ се изплъзва, заменена от жената, която копнее този привлекателен непознат да я намери красива.

— Знаеш ли, скъпа, от всичко, което чувам, мога да заключа, че модният свят означава усилен и упорит работен ден — въздъхна собственичката на ранчото и Изи беше принудена да престане да мисли за трепета на първата си среща с Джо.

— Веднъж се явих на плажен конкурс, но открих, че е необходима голяма подготовка. А и ми беше много трудно да направя онези кифлички с пълнеж от спанак...

— Да, работи се наистина усилено — съгласи се Изи. Хладилникът в офиса ѝ беше винаги пълен с подобен род закуски. Големият удар в момента бяха пакетирани храни „Куиноа“. Изи ги беше опитала. Имаха вкус на мокри кухненски кърпи, на киснати за цяла нощ в котешка урина — е, тя поне си представяше, че котешката урина има такъв вкус. Предпочиташе чиния макарони „Да Силвано“ с допълнителна порция топящо се в устата сирене „Пармезан“. Можеше да хапва това по всяко време.

— Любимото ми ястие са макароните — каза тя.

— Спагети с миди — каза другата жена.

— Ризото. С дива гъба и сирене — изстена Изи. Почти усещаше вкуса му.

— Палачинки със сироп и масло.

— Престани — засмя се Изи. — Ще ми потекат лигите.

— Обзалагам се, че тези момичета никога не си позволяват да хапнат палачинки — каза жената и направи жест към два от моделите, които всмукваха дълбоко от цигарите.

Изи си помисли, че изглеждат красиви дори когато пушат. Тя беше непрекъснато принижавана, така да се каже, от красотата на жените, с които работеше, макар да знаеше, че понякога красотата им е само на повърхността. Но затова пък каква красота!

— Не — каза тя. — Не ядат много, да бъдем честни.

— Това е тъжно — каза жената. Изи кимна.

Собственичката на ранчото си тръгна, а Изи се отдалечи от терасата, където бяха направени последните снимки, и слезе по стъпалата, покрити с плочки, към задната веранда, където беше

отишла и Тоня, на осемнайсет, най-младият модел на агенцията „Пърфект“, веднага след като беше съблякла веселата рокля с презрамки на „Зест“ и беше облякла обикновени дрехи.

Брюнетка с остри скули, Тоня седеше на стол „Кабана“, дългите ѝ като шия на жираф крака, обути в дънки, бяха протегнати пред нея, а тя дърпаше от току-що запалената цигара, сякаш животът ѝ зависеше от това. От който и ъгъл да я погледнеше човек, тя беше чиста и неподправена фотографска магия.

Но въпреки очите с формата на бадеми и пълните устни, за които копнееха милиони жени и бяха готови да дадат какво ли не, за да изглеждат като Тоня, Изи реши, че у нея има нещо трагично.

Момичето беше красиво, стройно като стъбло на лилия, и сто процента объркано. Но Изи знаеше, че повечето хора не биха забелязали това. Те щяха да видят само красота, постигната без никакво усилие. Щяха да са в щастливо неведение, че зад нея се крие уплашено тийнейджърче от малък град в щата Небраска, което беше дарено с красота, но не и с вътрешна хармония.

Тъй като беше част от екипа на „Пърфект“, работата на Изи Силвър беше да види уплашеното дете зад внимателно положения грим. За нея беше нещо обичайно да общува с деветнайсетгодишни, които имаха бъдещето на Ралф Лорън, беден произход и множество катастрофални избори, които да направят междувременно.

Официално, работата на Изи беше да направлява кариерата на моделите и да им намира работа. Неофициално, тя се грижеше за тях като по-голяма сестра. Работеше в модния свят от десет години и не минаваше нито една седмица, без да срещне някого, който да я накара да почувства, че професията на моделите би трябвало да включва свободната терапия.

— Защо хората вярват, че красотата е всичко? — се питаха поне веднъж седмично тя и Карла, най-добрата ѝ приятелка от колежка. Въпросът беше риторичен в този свят, в който се цени един определен вид физическа красота.

— Защото не виждат какво правим ние — беше неизбежният отговор на Карла. — Моделите вземат лекарства, за да останат слаби, вземат лекарства, за да остане кожата им чиста, и пак вземат лекарства, за да могат да се справят.

Като повечето ѝ колежки, някога самата Карла беше модел. Наполовина испанка, наполовина афроамериканка, тя беше висока, кожата ѝ имаше цвета на кафето, предпочиташе живота от другата страна на камерата, където отхвърлянето не беше толкова жестоко.

— Когато и десетият човек за седмицата ти говори така, сякаш си празно пространство, и казва, че краката ти са прекалено дебели, задникът ти — прекалено голям, а целият ти външен вид никак не отговаря на модната тенденция в момента, започваш да вярваш — беше казала Карла веднъж.

Вече рядко говореше за времето, когато самата тя беше модел. Вместо това двете с Изи — връзката между тях се беше създала, защото бяха започнали едновременно работа в агенцията, а и бяха на една и съща възраст — говореха за мечтата да имат своя собствена компания, в която нещата ще се правят различно.

Никой нямаше да казва на моделите от агенцията „Силвърueb“ — името просто им беше хрумнало като комбинация от Изи Силвър и Карла Уеб — че са прекалено дебели. Защото моделите, които те щяха да представят, щяха да са с размери плюс — красиви и едри. Жени с женствени извивки, с тела, които крещят „богиня“, и кожа, която ще е с естествена кадифеност, вместо да бъде измъчвана с лекарства и четки, както ставаше при моделите с тегло, по-ниско от нормалното, и склонни към вреден начин на живот. За две жени, които имат здрави гени и се борят с онази страна на работата, която диктува моделите да са стройни като тръстики, изборът е така очевиден.

Преди пет месеца — от ерата преди Джо — двете обядваха на стълбата пред пожарния изход от западната страна на сградата на „Пърфект“ и разговаряха за модел на друга агенция, който се беше оказал в клиника заради пристрастеността си към хероина. Тя тежеше четирийсет и пет килограма, беше висока метър и осемдесет и все още продължаваше да търси работа.

— Страшна трагедия, нали? — въздъхна Карла, докато дъвчеше усилено. — Колко разрушително е това! Да казваш на децата, че просто не отговарят на изискванията, когато са толкова красиви, че могат да спрат дори натоварено улично движение в голям град. Как ще свърши всичко това? Кой ще решава кое е красиво, щом и наистина красивите момичета не са красиви достатъчно?

Изи поклати глава. Не знаеше отговора. За десетте години, през които работеше в индустрията, беше видяла образа на съвършения модел да се променя от автентичното американско момиче, атлетично и силно, макар и стройно, до високите, подобни на пръчки и обезпокоително слаби, момичета. Това плашеше хората не само в „Пърфект“, но и в другите уважавани агенции.

Ще стигнем до момент, в който децата ще имат нужда от хирургическа намеса, преди да влязат в списъка, на която и да е модна агенция, защото „външният вид на сезона“ е прекалено странен за нормалните човешки същества — каза тя. — Какво говори това за модната индустрия, Карла?

— Не питай мен.

— А ние сме модната индустрия — добави мрачно Изи.

Ако те не бяха част от решението, значи бяха част от проблема. Със сигурност можеха да променят нещата отвътре.

— Знаеш ли — добави тя замислено, — ако имах собствена агенция, наистина не мисля, че бих работила с обикновени модели. Ако не са увредени, когато започват, ще са увредени, когато приключат. — Отхапа от сандвича с пиле. — Дизайнерите ги искат все по-млади и по-млади. В списъка на клиентите ни скоро ще фигурират само дванайсетгодишни деца.

— Което означава, че ние, жените почти на четирийсет... — Карла се прекръсти, като че ли да се предпази от този апокалиптичен рожден ден — сме вече невъзвратно стари.

— Стари и имаме нужда от двуцифрен размер дрехи, поне в моя случай — напомни ѝ Изи.

— Хей, ти си истинска жена, а не момче в женски дрехи — каза Карла.

— Благодаря ти, но все пак съм аномалия. А работата е там, че жени като теб и мен разполагат с пари, за да си купят дрехи. Това е едно от основните неща.

— Ти го каза.

— Тийнейджърите няма да се бръкнат осемстотин долара за модна рокля, която вероятно може да се пере само на ръка и няма да е на мода само след шест месеца.

— Шест? Нека са четири — възрази Карла. — Представят се по четири колекции всяка година. Роклята ще е излязла от мода още

докато я извадиш от пазарната торба.

— Вярно е — съгласи се Изи. — Но това е страхотен начин дизайнерите да правят пари. Не това обаче ме дразни. А огромната бездна между пазара и моделите.

— Дрехи за възрастни върху малки момиченца? — запита многозначително Карла.

— Точно така — съгласи се Изи.

Като жена, която си изкарва прехраната сама и живее в собствен апартамент в Ню Йорк, тя трябваше да се грижи за себе си и да прави всичко — от отпушването на канала на мивката до сортирането на сметките, които пък трябваше да е способна да плаща на огромните конгломерати, за които нейните модели бяха само дребни рибки.

Когато конгломератите показваха дрехи, те се целеха в жени със собствена кариера като Изи, но пък предпочитаха да го направят посредством крехки деца-жени. Съобщението, което елегантните и дори изящни дрехи излъчваха, беше: *Аз съм ти равна, мистър, не го забравяй.*

Съобщението, което излъчва модел с блестящи и нацупени пълни устни и колене, по-широки от бедрата му, е: *Погрижи се за мен, татенце.*

— Този свят е извратен — каза тя. — Обичам нашите момичета, но те са толкова млади. Имат нужда от майки, не от нас.

Направи пауза. Много хора казваха, че тяхната професия изисква да са наполовина майки, наполовина мениджъри. По някаква причина, това започна да ѝ създава тревоги по-късно. Преди никога не я интересуваше как я наричат хората, но сега се чувстваше неудобно, когато я описваха като майка на осемнайсетгодишни. Тя нямаше деца и беше шок да осъзнае, че е достатъчно възрастна да я смятат за майка на вече самостоятелен индивид. Защо това да я тревожи сега? Или пък нещо друго?

— Да. — Карла се отказа от обяда и започна да отпива от кафето си. — Няма ли да е страхотно да работиш с жени, които са имали възможност да израснат, преди да тръгнат по-модната пътечка?

— Господи, да! — отговори разгорещено Изи. — И които не гладуват, за да могат дрехите буквално да висят от раменните им лопатки.

— Говорим за модели жени плюс... — каза Карла бавно, като гледаше приятелката си.

Изи се спря насред хапката. Точно за това мислеше непрекъснато и тя. Колко по-хубаво би било да може да работи с жени, на които им е позволено да изглеждат като жени, а не да им бъде придавана определена форма. Като тези момичета, които нямат нито цици, нито корем, нито дори дупе.

Карла склочи длани около чашката с кафе и се замисли. Заобикаляха ги познатите шумове — неспирният грохот на уличното движение, жуженето на огромната климатична инсталация на покрива на сградата, която стенеше като готова за излитане ракета — но сега тя се вгълби в себе си и всички те изчезнаха.

— Бихме могли...

— ... да основем собствена агенция...

— ... за жени плюс...

Хванаха се за ръце и запищяха от радост като деца.

— Мислиш ли, че можем да успеем? — запита Изи.

— В момента определено има пазар за модели жени плюс — каза Карла. — Помниш ли, преди години никой не искаше по-едрите момичета, но колко често ни питат сега дали имаме такива? Непрекъснато. Дните, в които по-едрите момичета бяха използвани само за снимки в каталози и за плетени пуловери, отдавна са отминали. Сега дизайнерските къщи, които наистина правят много пари и представят сезонни колекции, търсят по-реалистични модели. Да, определено има пазар. Ниша всъщност, но се разраства.

— Ниша, да, това напълно обобщава нещата — съгласи се Изи.

— Харесват ми нишите. Те са за специалните, за елита, за различните.

Беше ѝ дошло до гуша да работи за „Пърфект“ и да води всекидневни битки с тримата партньори, които отдавна бяха преминали на другата страна, а именно онази, която се интересуваше само от правенето на пари. Тази, тъмната страна на парите, не се интересуваше от хората, независимо дали са работодатели или модели. Освен това беше дала десет години от живота си на агенцията и чувстваше, че се намира на кръстопът. Скоро щеше да навърши четирийсет. Животът продължаваше — на Изи изведнъж ѝ хрумна какво не беше наред при нея, защо се чувстваше странно напоследък — а тя изоставаше.

Имаше всичко, което искаше — независимост, собствен апартамент, прекрасни приятели, възторжени екскурзии, натоварен социален живот. И пак имаше чувството, че нещо липсва, недостатък като лека пукнатина в стената, която не съсипва цялостния ефект, но все пак е там, ако човек се замисли за нея. Отказваше да повярва, че онова, което ѝ липсва, е любов. Любовта не е нищо друго, освен проблеми. Да признае, че пукнатината в живота ѝ се дължи на факта, че няма кого да обича, беше клише, а Изи отказваше да е клише.

Работата беше отговорът. Неин собствен бизнес. Това щеше да е любовната връзка на живота ѝ и щеше да премахне всякакви съмнения относно пътя ѝ в живота — съмнения, които обикновено я глождеха късно нощем.

— Сигурна съм, че ще успеем да съберем парите — каза Карла. — Няма зависими от нас хора, за които трябва да се грижим. Трябва да има и бонус за самотните жени, нали така?

И двете се усмихнаха. Изи често казваше, че в Ню Йорк със сигурност има най-много самотни, отдадени на кариерата, жени в сравнение с останалия свят.

— И със сигурност познаваме достатъчно смели богаташи от Уолстрийт, които да помолим за помощ — добави Карла.

Този път Изи се засмя на глас. Тяхната индустрия привличаше доста богати хора, които имаха всичките мъжки играчки — частни реактивни самолети и дори острови — и чувстваха, че един модел, увиснал на ръката им, е съвършеният аксесоар.

— Те пък като че ли ще се срещнат с нас! — засмя се тя. — Нали знаеш, че има възрастова граница за гаджетата на онези от Уолстрийт, а ние сме я превишили поне с десет години. Не — поправи се тя, — не с десет, а по-скоро с петнайсет. Тези господари на Вселената с техните „Мазерати“ и уроци по пилотиране на хеликоптер предпочитат гаджета под двайсет и пет. Буквално са слепи, когато около тях има жени на нашата възраст.

— Престани да ни подценяваш, мис Силвър — отговори Карла. — Когато имаме собствена агенция, ще можем да направим онова, което винаги им казвам тук, и да имаме и отдел за по-възрастни и едри жени. А ти ще бъдеш нашата звезда! — добави тя остро. — Господарите на Вселената странят от теб само защото ги плашиш. Прекалено си добра в онова, което се нарича „твърдо и здраво

ирландско момиче“. Мъжете са кучетата, които се ползват за охрана, Изи. Ръмжат, когато са уплашени. Не ги плаши и те ще се търкалят по корем и ще те молят.

— Престани вече — каза Изи и сведе глава. — Няма значение дали ги плаша или не. Те предпочитат деветнайсетгодишни модели от Украйна, така или иначе. Ако мъжът иска дете, а не жена, значи не е мой тип мъж.

Не си направи труда да отговори на забележката за работата ѝ като модел. Беше много мило от страна на Карла, но беше прекалено стара за ново начало, а и беше прекарала прекалено много време сред модели, за да иска да влезе в техния свят. Изи искаше да контролира собствената си съдба, а не да я остави в ръцете на група хора, които искат точно определен модел да демонстрира точно определена дреха и винаги могат да потъпчат духа на жената, като кажат:

— Със сигурност не искаме теб.

— Дали ще можем да накараме нашата агенция да работи? — беше запитала тя Карла там, на пожарния изход. — Какъв е процентът на новия бизнес, който се проваля още през първата година? Петдесет процента?

— По-скоро седемдесет и пет.

— О, тази статистика буквално ми вдъхва смелост!

— Е, можем, за разнообразие, да бъдем реалисти — каза Карла.

— Поне ще правим нещо, в което истински вярваме — добави Изи.

През първия месец след раждането на идеята двете не правеха нищо друго, освен да говорят за планове си. После започнаха да полагат основите — разговори с банки, консултанти по развитието на дребния бизнес, очертаването на минимум и максимум бизнес план. До този момент не намериха човек или организация, готови да им дадат парите, но както беше отбелязала Карла, трябваше само един човек да повярва в тях.

После, преди два месеца, Изи Силвър откри любовта.

Любовта, приела образа на Джо Хансен. И любовта прогони всичко друго от ума ѝ. И докато Карла продължаваше да говори за тяхната собствена агенция, сърцето на Изи вече не беше в нея, просто защото в него нямаше място за нищо друго, освен Джо.

Любовта я беше сграбчила неочаквано и никой не беше шокиран от самата Изи.

— Ако планът ни проработи, вече няма да бъдем гръбнакът на „Пърфект“ — беше казала щастливо Карла, преди Изи да потегли за Ню Мексико. — Представи си, ние ще бъдем шефовете... И тези, които записват момичетата и се грижат за тях, и помощниците, и счетоводителите, и вероятно които ще мият дамската тоалетна вечер, но, хей, няма да имаме нищо против, нали?

— Няма — съгласи се Изи с мисълта, че май не дава пет пари за нищо, защото беше много нещастна, че трябва да лети до Ню Мексико и да бъде далеч от Джо. Някога обичаше възможностите да се откъсва от офиса и да участва в снимките в далечни места. А сега мразеше дори идеята за това, благодарение на Джо.

— Заснемането на всеки един каталог е доста трудно и уморително — добави Карла. — Жалко, че не те изпратиха да наглеждаш някакъв друг вид снимки. Защото наистина ще се наложи да поработиш, скъпа.

Права беше, помисли си Изи, докато стоеше под жаркото слънце на Ню Мексико и гледаше как работят моделите на „Пърфект“. Снимките за каталога наистина бяха тежки. Часове, прекарани в снимане на дрехи, без да има време за подробностите, както е при снимките за списания. Изи знаеше, че при снимките за списание лесно могат да бъдат заснети шест тоалета на ден, а тук това трябваше да стане само за една сутрин. Моделите трябваше да са добри професионалисти. Момичето с високите скули, застиналите очи и вечното мълчание беше точно това.

Сутринта Изи беше наблюдавала Тоня в седем удивителни тоалета. Тя всеки път преобразяваше лицето си, като изразяваше ту тихо и свито момиченце, ту широката усмивка на увереното американско момиче на съседите. Едва когато камерите изгаснеха, лицето на Тоня възвръщаше нормалния си израз и издаваше истинската възраст, което пък отново и отново навеждаше Изи на мисълта колко млада е тя.

А сега беше време за обяд. Фотографът и двамата му старши помощници пиеха кафе и поглъщаха храната, донесена отвън, а другите двама помощници влачиха рефлекторите и местеха огромните прожектори. За тях нямаше да има обяд. Стилистите седяха отвън,

позволяваха на слънчевите лъчи да гаят краката им с грижливо оформения педикюр и бърбреха щастливо по адрес на общите си познати.

— Тя настоява, че не е претърпяла никакви козметични промени. Господи, вярвате ли?! Такава лъжа! Ако ѝ издърпат още малко кожата в ъгълчетата на очите, ще може да гледа и встрани. А да не говорим за ботокс. И преди не се усмихваше много, но сега е като восъчен манекен.

— Манекен? Тя би искала. Защото восъчните манекени някога са били топли — нали първо трябва да разтопят восъка?

— Голяма си скица!

Жената от огромния отдел по маркетинг на „Зест“ звънна в офиса и заговори високо.

— Страхотно е. Ще спазим срока. Разполагаме и с останалата част от деня, защото светлината е толкова добра, че според Иван можем да снимаме поне до шест. А утре ще отидем до публото...

Телефонът на Изи започна дискретно да жужи и тя доста дълго го търси в огромната си чанта, докато накрая го извади. Обичаше големите чанти, защото в тях можеше да събере всичко — органайзера си, грима, резервен чифт обувки с равни подметки, дъвка, шоколадови и белтъчни блокчета за спешни нужди и при силен глад, бутилка минерална вода и флакон с любимия ѝ парфюм, „Аква ди Парма“. Минусът им беше, че понякога триумфално изваждаш това, което в момента не ти трябва и което си хванал по грешка вместо търсеното от теб. Как беше възможно винаги да напипваш първо най-неподходящото нещо?

— Как върви? — запита Карла. Чуваше се толкова ясно, все едно беше в другата стая, а не на много мили разстояние — в офиса в Манхатън.

— Чудесно — увери я Изи. — Все още никой на никого не крещи, никой не заплашва да си тръгне, а снимките са добри.

— Сигурно правиш магии, та всичко да върви по мед и масло, а?

— Да, нося си казана в чантата — отговори Изи. — И съм винаги готова, имам окото на тритон и кръвта на девственица.

Карла се засмя.

— Няма много девствена кръв наоколо, щом фотографът е Иван Майснер.

Репутацията на Иван винаги вървеше преди него. Като фотограф, той беше гений, за който се биеха списания от ранга на „Вог“, само че феите не го бяха дарили със същите качества, що се отнасяше до личността му. Всеки, който го наблюдаваше как бавно милва лещите на фотоапарата, докато гледа младите модели, не се усъмняваше, че той се смята за маестро не само зад „Хазелблад“-а, но и в леглото.

— Определено не сваля очи от Тоня — каза Изи. — Но не се тревожи. Ще спра галопа му.

— Нима някой може да го усмири? — запита Карла. — Искам да го видя, когато свършиш с него. „Хард Копи“ ще се радват да имат подобна снимка на Иван.

Изи се засмя. Карла беше една от малкото, които знаеха, че на четиринайсет, Изи Силвър имаше репутацията на мъжкарана с много силен десен прав. Това не беше едно от нещата, които тя с радост споделяше — насилието беше допустимо само когато си заклещен в ъгъла или в някоя тъмна алея — но все пак ѝ придаваше острота и извикваше респект.

— Не се прави на голямото ирландско момиче — ето как се изразяваха някои хора.

Изи беше повече от способна да се изправи срещу когото и да било. С горчивина виждаше как това може да отблъсне някои мъже. Цели шест месеца бяха минали от последната ѝ среща, преди да излезе за първи път с Джо. Не че даваше пет пари, човек трябва да продължи напред, нали?

— Карла, ти май просто си умираш да ме видиш да удрия някого? — засмя се Изи.

— Знам, че можеш. Заради уроците по кикбокс — отговори Карла. — Но, разбира се, ти си кралицата и в едно друго отношение — можеш да накараш всекиго да замълчи само като го погледнеш. После му заявяваш, че не може да говори глупости, и той буквално онемява. Но все пак предпочитам някой ден да те видя да размазваш някого. За забавление. Моля те...? Мразя начина, по който Иван удрия младите модели.

— Този път няма да го направи — каза Изи категорично. — Възможно е да се опита, но няма да стигне доникъде. Тъй като компанията похарчи луди пари да ме изпрати тук, ще се погрижа всичко да мине гладко. Някакви новини при теб?

— Не, тук е тихо и спокойно. Розана е болна, така че сме с един по-малко. Лола видяла разкошно мексиканско момиче в метрото снощи. Направила ѝ снимка и ѝ дала визитната си картичка, но мисли, че детето е изплашено, вероятно е дъщеря на имигранти, та може и да не се обади. Изумителна, казва Лола. Висока, с най-невероятната кожа и страхотни крака.

— О, надявам се да се обади — каза Изи.

Тяхната професия изискваше винаги да търсят следващия голям модел. Въпреки излъчването на телевизионни шоу програми, в които великолепните момичета се появяваха с надеждата да станат модели, имаше неоткрити красавици. А нямаше нищо по-лошо от това да откриеш някоя и да не успееш да я накараш да ти повярва, че работиш в агенция за модели.

— Аз също. Лола непрекъснато гледа втренчено телефона. Той скоро ще се подпали.

— Няма ли други новини?

— Не. Спокойно е. Как изглежда човекът от маркетинга на „Зест“? Чух, че бил невероятно привлекателен.

Изи се усмихна широко, безмълвно. Карла беше казала, че никога повече няма да излезе с мъж едва миналата седмица.

— Не можа да дойде. Изпратиха жена вместо него.

— Значи, можеш да си лягаш навреме — засмя се Карла, преди да затвори.

Когато снимките за деня приключиха, всички тръгнаха към ресторанта, за да отпочинат и се отпуснат. Чувстваха се добре, имаха съзнанието за добре свършена работа, но все пак още не беше дошъл моментът за партито. То щеше да се състои утре вечер, когато щяха да бъдат завършени абсолютно всички снимки за каталога, когато никой нямаше да стане при пукването на зората на следващия ден или пък да бъде притесняван от махмурлук.

Освен това, жената от отдела по маркетинг на „Зест“ беше там и наблюдаваше всичко, а в този каталог имаше прекалено много пари, та да прецакват всичко в последния момент.

Изи знаеше какво се случва със снимките, ако партито се състои прекалено рано. Все се намираще кой да ѝ позвъни и да ѝ каже, че моделите ѝ са били освиркани, а следващият ден е бил като забулен в мъгла и стилистите и гримьорите е трябвало да работят усилено, за да

скрият следите от недоспиването и че всички са били раздразнителни заради махмурлука, така че успешното снимане най-вероятно е било плод на чудо.

— Менютата — каза весело жената от „Зест“ и им ги раздаде. Приличаше на директор на училище, който иска предварително да потуши всички възможни бунтове. — Има и бар специално за салата, ако някой иска нещо по-леко.

В отговор мрачно я загледаха цяла редица мършави хора, които правеха всичко възможно никога да не ядат тежка храна. Това означаваше никакви коктейли мохито тази вечер.

Най-после поръчаха храната, както и скромно количество вино и благодарение на момчето, което мразеше властни жени — коктейли.

— Само по един — настоя жената от „Зест“, която щеше да плати с кредитната карта на компанията все пак.

Както беше предрекла Изи, Иван отиде право до Тоня, която също си беше избрала някакъв алкохолен коктейл. Изи седна на стола срещу Иван и Тоня, като едновременно със сядането потупа Тоня по коляното, за да я успокои, и изгледа Иван с онзи втрънен поглед, който беше усъвършенствала в годините, в които ѝ се беше налагало да се справя с мъже като него.

— Как е Сандрин? — запита с тон, който подсказваше, че е готова да побъбри.

Сандрин беше съпругата му и също така модел, на който, ако беше възможно, щеше да виси етикет с надпис:

„Супер!“ Обикновените модели биваха смятани за остарели, щом навършат двајсет и пет, но онези, които бяха супер, можеха да изкарат още десет години, ако бяха умни.

Иван като че ли не схвана намека. Отпи още една дълга глътка от „Маргарита“-та си, като гледаше неотлъчно Тоня над ръба на чашата.

— Тя е в Париж, прави снимки за „Мари Клеър“ — отговори той накрая.

Тоня, Господ да я благослови, изглеждаше впечатлена. На Изи се искаше да може да обясни на младото момиче, че няма да попие съвършенството на Сандрин чрез осмоза. Не можеш да станеш супермодел, като спиш със съпруга на супермодел. Така само ще изглеждаш глупаво, ще се чувстваш използвана и ще заслужиш лоша репутация.

Изи се опита да подходи дипломатично. Тя работеше за агенцията на Тоня все пак. Нямаше смисъл да раздразни фотографа толкова силно, че да направи ужасяващи снимки на момичето и така да сложи край на нейната кариера и на своето участие в каталога. Изи знаеше, че не това имаше наум шефът ѝ, когато каза: *Грижи се всичко да е наред.*

— Иван е женен за Сандрин — информира тя Тоня тихо, като че ли Тоня не го знаеше вече. — Тя е толкова красива и е постигнала такъв успех! Но пътува много. Сигурно е много трудно да бъдеш разделен с човека, с когото си сключил брак — добави замислено. — Сандрин сигурно много ти липсва. Обзалагам се, че умираш за мига, в който ще можеш да ѝ позвъниш. Колко е часът в Париж? Мисля, че разликата е десет часа. Или единайсет?

Не беше в природата на Изи да лъже. Католическото училище си беше свършило работата много отдавна. В работата си, тя предпочиташе да използва ловката и небиеща на очи манипулация. Трябваше само понякога да прави по някой намек. Невинаги така очевиден.

Сякаш виждаше как действа мозъкът на Иван — дали огънят на текилата щеше да стигне първи до него или пък, напротив, предложението ѝ да звънне на съпругата си щеше да надделее?

Измина секунда и Иван бръкна в джоба на самото си за мобилния си телефон. Изи си позволи да се усмихне вътрешно, оставайки с безстрастно лице.

Прекалено многото кокаин и вродената му глупост бяха подкопали способността на Иван да мисли логично, но все пак му беше останала капчица интелигентност. Знаеше, че Изи се познава с колегите си от агенцията на Сандрин и че ако се държи лошо и изневерява, новините ще стигнат до нея. Започна да набира номера ѝ.

Съпругата му беше от онзи тип модели, в който Тоня можеше да се превърне един ден, ако с нея се отнасяха мило, подлагаше се редовно на терапия и имаше кой да спре мъжете хищници, които неминуемо щяха да се навъртат около нея.

Изи не проумяваше защо Сандрин се е омъжила за Иван. Моделите знаеха, че фотографите им налитат както мухите — на конфитюра. И че въобще няма значение къде се намират в момента, че брачната клетва на модела и фотографа би трябвало да звучи така:

„Обещавам да го/я обичам, уважавам и почитам, да се подчинявам и да се грижа за нея/него дори когато е на снимки в Мароко.“ Не се получаваеше точно по този начин с онези, които бяха супер — когато можеш да имаш всеки мъж на планетата, не можеш да понасяш да те мамят.

Тоня стана, за да отиде до тоалетната, и Изи побърза да заеме мястото ѝ, за да е сигурна, че Иван няма да се присламчи към нея, когато се върне.

Накрая към тях се присъединиха и останалите от групата, донесоха храната и опасността Иван да отвлече Тоня някъде, където ще са сами, отмина.

Групата модели се придържаха към диетична храна и Иван и помощникът му си тръгнаха рано. Вероятно за да вземат кокаин, предположи Изи. Все пак нямаше нужда той да изглежда добре на сутринта.

Веднага щом той си тръгна, тя остави Тоня в нежните ръце на другите модели, на стилистите и на гримьорите. И отиде да си легне.

Стаята ѝ беше голяма, боядисана в топлия цвят охра, който, изглежда, беше неразделна част от Ню Мексико, и гледаше към красив басейн, заобиколен от керамични свещници, всичките свещи бяха запалени и блестяха като далечни звезди. Отвори двойните врати, които водеха към малката тераса, излезе за малко навън и вдъхна благоухания нощен въздух.

Имаше два дървени шезлонга на терасата ѝ, както и маса, покрита с бели и жълти плочки със запалена ароматна свещ, за да прогонва огромните насекоми. Отдолу се издигаше силен аромат на ванилия и по-слабата миризма на чесън и задушено. Сцената беше романтична и тя много искаше да има с кого да я сподели. Дори ваната в банята беше достатъчно голяма за двама. Тъжно беше, че е сама.

Изи въздъхна и се върна в стаята. Съблече семплите си дрехи и се отпусна на леглото. Опита се да не се тревожи за това, колко ли хора са седели тук — хотелите са толкова неприятни, толкова много хора, които използват едно и също пространство, отново и отново, оставят част от своята аура и потта си — и си легна. Главата ѝ тежеше от горещината, беше уморена. Уморена не само физически, но и емоционално.

Отново погледна телефона си. Нямаше съобщения. Какво беше казал Оскар Уайлд? Че е по-добре за теб да говорят, отколкото да не говорят? С мобилните телефони беше същото. Независимо колко често хората се оплакваха от тях, беше по-добре да ти се обадят, отколкото да не ти се обадят.

Прокара пръст по контурите на дисплея и си пожела да се появи съобщение. Но нямаше нищо — чернотата сякаш ѝ се присмиваше.

Не се е обаждал. Какво ли прави?

Какъв е смисълът да си умна, мъдра и тактична — все качества, за които беше работила упорито — след като рискуваш всичко заради женен мъж?

Изи затвори очи и се остави да я завладее добре познатата тревога. Обичаше Джо. Обичаше го. Но всичко беше така сложно. Копнееше за времето, когато ще е по-просто.

Разбира се, нещата не бяха сложни просто заради личността на Джо. Той беше от елита на Уолстрийт, постигнал сам всичко със собствени сили и бавно, но безмилостно, се приближаваше до членството си в клуба на милиардерите. Но беше семеен и ето там започваше сложността и объркването.

Беше израснал в Бронкс, беше се оженил на дваайсет и една, станал баща на дваайсет и две, професионалният му живот може и да беше страхотен, но семейният му живот отдавна се беше превърнал в горчилка. Но имаше трима синове, които обожаваше, и макар да живееше разделен със съпругата си, опитваха се да предпазят двете помалки деца от краха на развода.

Когато се замислеше за кашата, която беше забъркала, влюбвайки се в Джо, на Изи ѝ прилошаваше. Знаеше, че хората на тази възраст никога не са свободни от ангажименти и че точно заради това връзките им са така трудни.

Нищо чудно, че ѝ се повдигаше.

Странно, но се бяха запознали точно заради нечие прилошаване. Това на Емили де Сантос, една от партньорите на „Пърфект“. Беше си купила билет за обяд от двеста долара в „Плаца“ в помощ на детска благотворителна организация, работеща предимно в страни от Третия свят.

— Мислиш ли, че тези богаташи могат да получат инфаркт само при вида на дете от Третия свят? — питаше се Карла, когато се беше

разнесла мълвата, че Емили — която искаше да се издигне толкова високо в обществената стълбица, че щеше да ѝ е необходима бутилка кислород — е прекалено болна и някой трябва да отиде вместо нея.

— Карла, не бъди подла — каза Изи, която единствена нямаше никакви ангажименти във въпросния час и следователно щеше да се втурне към дома си, за да смени дънките и шоколадовия пуловер с тоалет, подходящ за балната зала на „Плаца“. — Те събират пари за благотворителност. Нали само това трябва да е от значение? А не им се налага да правят нищо за другите, нали? Могат просто да си седят у дома и да купят нещо друго за двеста долара.

— Предателка! — каза Карла.

— Циничка — отговори Изи, а после ѝ се прииска да си отхапе езика.

Косата ѝ трябваше бързо да се приведе в ред и Марчело, един от любимите ѝ стилисти, се съгласи да го направи, ако изтича бързо до салона му.

— Ще ти направя прическа а ла Одри Хепбърн — заяви той още с пристигането на Изи, която се беше преоблякла в дома си, но грима си беше опитала да сложи в таксито на път към салона.

— По-добре е адски да побързаш! — сряза го Изи, настани се на стола и загледа мрачно косата си.

— Права си — съгласи се Марчело и хвана кичур коса с гребена си, като че ли се страхуваше да го направи с ръка.

Марчело беше от Бруклин и беше крайно нещастен в гимназията, когато не му позволяваха да бъде кралицата на бала, затова беше решил до края на живота си да бъде кралицата на драмата.

— Забрави за Одри. Виждам... жена, подпряла се на кофа за боклук, търсеща нещо за хапване, а и не си е мила косата от месец поне...

— Да, да, толкова си забавен, че трябва да имаш свое собствено шоу, Марчело. А само след двамайсет минути трябва да тръгнеш оттук за „Плаца“... Нима не можеш да ме направиш малко по-привлекателна? Защо трябва да изглеждам като някого другия?

— Правилата на стила, захарче — въздъхна Марчело като някой, който обяснява за десети път, че земята не е плоска. — Никой не иска да прилича на себе си. Прекалено е скучно. Защо да си себе си, когато можеш да си някой по-интересен?

— Ето къде е грешката на модата — каза Изи. — Никой не се смята за достатъчно добър такъв, какъвто е. Трябва да миришем на някого другиго, да носим нечии чужди дрехи, да изглеждаме като някой друг.

— Да не би да не си добре? — измърмори Марчело. — Изпий двойно еспreso, моля те. Много по-лесно ми е да ти направя стилна прическа, ако имаш кофеин във вените си. Модата е фантазия. — Марчело започна да впръсква разни препарати в косата ѝ с настойчивостта на градинар, който избива вредители по растенията.

— Още малко принос към озоновата дупка — измърмори Изи.

— На кого му пука за озоновия слой? — противопостави се той. — Видя ли Бритни в „Инкуайърър“?

Размениха малко клюки, докато Изи прилежно пиеше кафето си, а Марчело твореше магията си.

— Харесва ли ти? — запита накрая, докато ѝ държеше огледалото, за да може да види прическата си и отзад.

Беше превърнал обърканата маса коса в меки къдрици, които обрамчваха лицето ѝ и го омекотяваха. Марчело правилно беше заключил, че нямаше да изглежда добре като Одри Хепбърн. Тя беше по-скоро Мерилин Монро, но с малко по-тъмен цвят на косата.

— Харесва ми! Направо съм страхотна! — пошегува се Изи. — Католическа версия.

— И мислиш, че аз трябва да имам собствено шоу? — усмихна се широко Марчело. — Ти си комедиантката.

Светът онази вечер в „Плаца“ беше така различен от нейния, че увереността ѝ беше разтърсена. Гледаше втренчено. Беше свикнала с модния свят, където беше смятано за проява на шик да облечеш нещо на „Америкън Ъперъл“ в комбинация с нещо на Маккуин, но беше смутена да види толкова много дизайнерски дрехи наведнъж. Това, което виждаше, беше комбинацията от мълчаливо доказателство за богатство — дрехи, бижута и аксесоари, толкова скъпи, че не се виждаше нито една марка, която да не мирише на долари — и старомоден вкус. На всяка една част от анатомията бе изписано нечие име — „Томи Хилфигър“, „Вютон“, „Фенди“.

Диамантите на жените струваха повече от годишния наем за апартамента на Изи и наистина беше трудно да не си заслепен от гледката. Но лицето на Изи не показваше нищо от това.

Най-високото и най-едро момиче от Тамарин се беше научило да изглежда хладно, спокойно и самоуверено. Изи никога не вирваше високомерно и предизвикателно брадичка. Просто не ѝ се налагаше. Тя носеше самоувереността като пелерина, загръщаше се с нея, за да покаже, че е щастлива и готова да приеме всякакви битки със света.

Косата ѝ, благодарение на Марчело, изглеждаше страхотно. Копринената ѝ рокля, която обгръщаше плътно тялото ѝ — от нов дизайнер, за когото никой не беше чувал, но който явно разбираше от изкуството да подчертае женските извивки — може и да струваше една много малка част от роклите на другите гостенки, но тя изглеждаше зашеметяващо. Вярата в себе си, както винаги отбелязваше милата ѝ баба Лили, беше по-ценна от всякакви диаманти.

Като говорим за бижута, Изи не носеше диаманти. Нито един мъж не ѝ беше купил диамант. Странно, но тя свързваше диамантите с брака. Мъжете купуваха или годежен пръстен с диамант, или полухалка, обсипана с диаманти, за раждането на децата. А силните жени, които живееха сами, купуваха сами бижутата си.

И така, Изи носеше гривните си, чийто модели имитираха венециански стил, и обещите си с гордост, защото сама беше написала чека за тях. Може и да не беше платила билета, струващ двеста долара, но беше толкова добра, колкото и всеки друг тук.

Балната зала беше красива, издържана в кремави нюанси — и покривките на масите, и панделките, завързани на облегалките на столовете, и розите във вазите. Всичко беше много красиво и буквално миришеше на пари.

На нейната маса имаше шест жени, включително самата тя, и двама мъже. Единият беше млад и красив и придружаваше красива и изключително стройна жена с младежко лице, но с деколте, което издаваше средната възраст, украсено със смарагдова огърлица с такава поразителна красота и очевидна стойност, че вероятно беше излязла от сейфа в банката специално за случая.

Другият мъж на масата беше, общо взето, различен. На четирийсет и няколко, със стоманеносиви очи, които обхождаха стаята, ниско подстригана черна коса и обрулено от вятъра лице, което би изглеждало на място под каубойска шапка. Присъствието му определено се усещаше, той правеше впечатление. Не се нуждаеше от

изящното съвършенство на костюма си, марка „Бриони“, за да се досетиш, че е модел.

Изи виждаше признаците на професията. Костюмът „Бриони“ беше един от тях. Елегантност, абсолютна самоувереност и само намек за безмилостност — той имаше всичко. Съществуваше още и фактът, че една от другите гостенки, която Изи познаваше от клюкарските страници, флиртуваше с него така, сякаш имаше силна нужда от него точно в този момент. Професионалните хищнички, тръгнали на лов за богати мъже, избираха само наистина богатите и властните.

Жената със смарагдите продължаваше да му говори за суперяхти. Изи, която нямаше какво да прави, се питаше каква ли е една суперяхта. От откъслеците от разговора, които достигаха до нея, можеше да се заключи, че по-скоро става въпрос за лайнер, а не за яхта.

Замисли се дали да не запита просто заради забавлението да види шока, изписан на лицата им, но реши да не го прави.

С напредването на вечерята Изи не можеше да свали поглед от мъжа. Определи го като изключително богат, занимавал се години наред с черен бизнес и пране на пари и най-после решил да изтупа праха от ръцете си и да потърси възможност, вероятно чрез благотворителност, да се изкачи по-стръмната социална стълбица.

Не искаше той да види как се е вторачила в него. Това щеше силно да я смути. Но не можеше да спре.

Здравей.

Не го каза, но си го помисли. Този мъж определено не ѝ беше равен, и то на толкова много нива. Богатите мъже преследват млади красавици — край на историята. Една обикновена нюйоркчанка, отдадена на кариерата, няма никакъв шанс.

Но все пак... Той я гледаше и нещо в нея трептеше.

— ... и затова аз му телефонирах, макар да казах, че няма да го направя, но нали знаеш, мъжете никога не вземат инициативата... — продължаваше да говори жената отляво на Изи.

Линда беше блондинка, подложила се на ботокс операции, за да изглежда на четирийсет, а не на реалната си възраст от петдесет години. Започна с това, че харесва роклята на Изи и че обожаваше бижутата ѝ, а сега тъжно оплакваше любовния си живот в Манхатън,

докато си играеше с ордьовъра — побутваше го насам-натам из чинията си.

Изи успя да откъсне поглед от привлекателния мъж и да посвети вниманието си на съседката си по маса, както и върху ястието — пържола от риба тон.

— Значи вече излизаш с него? — запита тя Линда.

— Нещо такова. За среща ли се смята това, че ще се видите на парти, на което двамата ще отидете и без това?

Изи трепна. Изглежда, богатите разведени жени бяха точно като обикновените, по нищо не се различаваха от тях. Реши да даде съвет, какъвто би дала на приятелка.

— Не, това всъщност не е среща. По-скоро обещание за такава, освен ако не изникне нещо по-добро. Нямахме смисъл да шикалкави. — Той просто се подсигурява, Линда.

Линда въздъхна.

— И аз така мисля. Иска ми се да кажа *не*, но го харесвам...

— Ако и той те харесва, чудесно — каза Изи твърдо. — Но не позволявай да си играе с теб и чувствата ти. Линда, мъжете могат да подушат отчаянието на жените така, както полицейско куче надушва наркотици от разстояние. Ако си кажеш, че нямаш нужда от него, ще имаш по-добър шанс. А ако той е решил да си поиграе с теб, така просто няма да има възможност. И няма да бъдеш наранена. Повярвай ми...

— Да, била съм там, правила съм това... — въздъхна Линда. — Аз също давах такива съвети, когато бях на твоята възраст. Но вече не съм. Нека ти кажа, скъпа, когато поостарееш, те обхваща отчаяние. И пет пари не даваш дали другите го усещат. По дяволите, те и без това го знаят. Този град е пълен с жени като мен, а мъжете са наясно. Не искам да бъда сама. Защо да го крия?

Сърцето на Изи се сви. Тя беше добра и нежна по природа. Стисна силно костеливата ръка на Линда. Не очаквам подобна откровеност на такова място. Тук, където всичко целеше показност, прямотата и сърдечността бяха странни, но и очарователни, и окуражаващи.

— О, чуй ме, само се оплаквам — каза Линда и най-после остави ножа и вилцата си върху храната, от която така и не беше опитала още.

— Това не е оплакване, а искреност — усмихна се Изи. — С приятелките ми непрекъснато водим подобни разговори. Защото, от една страна, искаме да сме сами и постепенно свикваме с това, а от друга, сме готови да се качим на първия самолет за Аляска, където има свободни мъже, които умират да си намерят съпруга.

— И защо мъжете от Аляска да не могат да дойдат в Апър Ийст Сайд? — поиска да знае Линда.

— Защото тогава, предполагам, ще се превърнат в нюйоркчани, в краката им неочаквано ще започнат да се хвърлят модели и няма да желаят повече обикновените жени.

— О, спести ми моделите — въздъхна Линда. Този път Изи се засмя.

— Аз работя с модели — обясни тя. — В „Пърфект“.

Линда я погледна с уважение.

— Ето, че аз се оплаквам, че съм самотна, докато ти трябва да се съревноваваш с това. Няма нищо на света, което би могло да ме накара да работя с модели.

— Така ли? Но те са просто деца, решили да поемат в тази посока — отбеляза Изи. — Повечето модели са така объркани, както и останалите от нас. Страхотната външност не помага на психиката.

— Аз щях да се справя с доста психологически проблеми, ако изглеждах така — каза ожесточено Линда. — Но предполагам, те също остаряват някой ден.

— Ти не си стара — настоя Изи. Линда я погледна.

— В този град, Изи, щом започнеш да се плъзгаш към петдесетте, все едно си вече в гроба. Пластичната хирургия и ботоксът могат да вървят по дяволите — мъжете искат истинска младост, стегнати малки задничета и гърди, между които би могло да стои яйце. Може и да не искат деца, но жената до тях все пак трябва да може да роди, ако променят решението си. Искат младост, край на историята.

В думите и тона ѝ имаше такова отчаяние, такава горчивина, че Изи не можеше да каже нищо в отговор. И за първи път от апетита ѝ не остана и следа.

Всички разговори спряха, когато започнаха модното шоу и търгът. Келнерите мълчаливо отнасяха празните чинии, от високоговорителите се носеше техно, вдъхновено от африканските ритми. Шоуто започна.

Изи гледаше как моделите — много от които бяха от „Пърфект“, преотстъпени за случая — вървят по пътеката. Обикновено тя наблюдаваше внимателно техните момичета, четеше по лицата им кои са доволни, кои са отегчени и чии зеници издават прекалено много глътки шампанско преди шоуто. Но в онзи ден Изи беше все още разтърсена, мислеше за разговора си с Линда и за истината, че тя самата се страхува от самотата. Беше минало прекалено дълго време, откакто беше признала това на някого и дори на самата себе си.

Бракът изглеждаше нещо неизбежно в годините на детството ѝ в Тамарин. Там хората срещаха някого и се женеха, това беше толкова просто. Всичко постепенно си идваше на мястото, без да се налага човек да прави нещо.

Само че тя напусна Тамарин, за да отиде в Лондон и после в Ню Йорк — място, където правилото, че момчето и момичето се срещат и сключват брак, изглежда, не важеше. И сега, когато всичките ѝ приятели от училище имаха поне по една женитба зад гърба си, тя дори не беше близо до годежа.

Да намериш подходящия човек, изглеждаше толкова вероятно, колкото и совалка да се върне на земята. Вероятността за това е много по-малка, отколкото хората въобще осъзнават и ако я пропуснеш, ще трябва да се надяваш на друга.

А когато свободните мъже свършат, трябва да чакаш следващия етап — онези, които са се развели и са готови отново да опитат. Само че те търсят по-млади жени, дори с десет години разлика понякога. А жените на тяхната възраст са онези, които са изгубили.

И Изи се замисли за четирийсетия си рожден ден, който щеше да е през ноември. Страстен Скорпион, както обичаше да ѝ напомня приятелката ѝ Тиш, която беше луда по астрологията. Изи и Тиш бяха живели заедно на втория етаж на триетажна сграда в Уест Вилидж по времето, когато Изи беше пристигнала в Ню Йорк. Бяха на една и съща възраст и работеха в една и съща индустрия — Тиш беше помощник-фотограф. И двете бяха имигрантки. Десет години след това уелският на Тиш беше все същият. Тя беше омъжена и майка на шестмесечно момченце.

Тиш също щеше скоро да навърши четирийсет, но Изи гледаше на нещата от друг ъгъл.

Всички бяха преместили столовете си, за да виждат по-добре модното дефиле, така че когато дойде времето за търга, мъжът в костюма „Бриони“ беше много по-близо до нея. Изи забеляза това едва когато изтърва програмата си. Той стана, наведе се, вдигна я и я подаде.

— Благодаря — каза тя изненадана и протегна ръка.

— Нелакирани нокти, колко свежо — отбеляза той.

Изи никога не слагаше на ноктите си нещо повече от безцветен лак. В морето от изящни маникюри нейните ръце изпъкваха.

— Не съм с къдрави коси — отговори тя разсеяно.

Чувстваше се прекалено разтърсена от разговора с Линда, та да покаже същия интерес и към мъжа. Той едва ли щеше да се заинтересува от нея, не и с нейната кожа, която тонове дерматологични продукти не можеха да освежат.

— Какво? — запита той.

— Не съм с къдрави коси.

— Не говорех за косата.

Той не протегна ръка да докосне карамелените къдрици, които всеки месец биваха осветлявани с кичури на брутална цена в салона на Кърс. Но я гледаше така, сякаш мислеше дали да не го направи.

Линда беше отишла до тоалетната, мястото ѝ беше свободно и мъжът с костюма „Бриони“ го зае. Придърпа стола толкова близо до Изи, че ѝ беше трудно да си поеме дъх. Тя беше доста висока и инстинктивно познаваше дали даден човек е по-висок от нея. Той беше.

— Аз съм Джо Хансен — каза той и подаде ръка.

— Изи Силвър — отговори тя автоматично, пое дланта му и нещо в нея се сви при допира до тази твърда мъжка плът.

Беше почти на четирийсет, но все още усещаше силата на привличането. А и погледът му ѝ казваше, че не е от този тип мъже, които търсят двайсет и пет годишни. Гледаше нея. Усмиваше се — мила, истинска усмивка. Караше я да си го представя без риза, толкова близо, да мисли за целувките му, за усещането да е прегърната от тези силни ръце, за устните му толкова близо до зърната ѝ. Господи!

Дори в момента, Изи си спомняше всяка подробност.

— И така, каква е тази работа с къдриците? — запита той. Тя престана да мисли за интимна близост с него и му се усмихна, но не с

усмивката на нюйоркчанка, а с онази нейна усмивка, която семейството ѝ щеше да разпознае.

— Приятелката ми от училище винаги ми казваше, че съм къдрава. Наричаше ме Къдрокоска. Не знам защо. Тя се изразяваше странно. Къдрокоска е момиче, което обича розови панделки и фиби за коса, подчертава очите си така, че да приличат на тези на Бамби, и винаги се нахранва преди вечеря навън, за да не мислят мъжете, че апетитът ѝ е прекомерен.

— Готов съм да се обзаложа, че никога в живота си не си правила това — каза той, а погледът му я преценяваше. — Не че има нещо грешно в прекомерния апетит.

Коремът на Изи потръпна сладостно и я накара да мисли, че думите му не се отнасят до храната.

— Аз обичам да се храня — каза тя безизразно. Нямах да му позволи да си играе с нея. Знаеше как се играе играта след години, прекарани в Манхатън. Игрите са си игри. Но тук ставаше въпрос за нещо истинско, нали?

— Коя е любимата ти храна, тогава? Последното, което би си поръчала преди смъртта?

Беше се облегнал назад на стола, напълно погълнат от нея, забравил всички други наоколо. Благотворителният търг беше започнал. Продаваха някаква грозна статуетка и останалите в стаята се биеха буквално в гърдите като горили. Джо обаче не се интересуваше. Гледаше само нея. Тя също не можеше да откъсне поглед от лицето му, от стоманеносивите му очи, които я караха да се чувства най-важният човек в стаята. Беше възможно това да е номер, нали така? Дали човек може да се престори на напълно очарован?

Изи по-скоро усети, отколкото видя, че жените на тяхната маса забелязаха флирта между нея и Джо, и осъзна, че трябва да му сложи край, да се върне в реалния свят. Някой щеше да забележи. Не познаваше името му, но беше сигурна, че той е голяма риба, докато тя е само мида в езерцето. Но не можеше още да се реши да се откаже от удоволствието. Беше минало толкова много време, откакто за последен път беше флиртувала с мъж или пък беше почувствала поне една четвърт от привличането, което изпитваше в момента. Само още няколко минути нямаше да ѝ навреди, нали така?

— Сиропи за кашлица и болкоуспокояващи може би — пошегува се тя. Шегуваше се по този начин, когато беше нервна.

— Но не и последното, което ще хапнеш в „Кедърс-Си-най“ — каза той.

Очите му блестяха, а ъгълчетата на устата му бяха леко повдигнати. Усмиваше се дори с очите си, осъзна Изи. Много малко хора го правеха.

— Пъстърва, уловена в потока до родната ми къща в Ирландия. Със салата от градината на баба ми. Тя казва, че тази храна лекува великолепно недоволството, дава ти енергия. И сметанова торта с малини.

— Истинска храна — каза Джо и очите му се усмихнаха още по-топло. — Страхувах се, че ще споменеш някой изключително скъп ирански хайвер или шампанско от малките лозя на Франция — от онова, което сервират само в петзвездните хотели в Париж.

— Това означава само, че не ме познаваш добре — каза Изи.

Беше сигурна, че на този свят няма много неща, които биха могли да изненадат мистър Хансен. *Проницателен* не беше точната дума. Изи имаше чувството, че е постигнала нещо, което малко хора биха могли. И то само защото беше самата себе си. Обикновено не стигаше далеч с мъжете, когато изразяваше свободно личността си. Колко беше хубаво да срещне мъж, който да хареса истинската Изи Силвър. Онази, чийто четирийсети рожден ден приближаваше.

— Бих искал да те опозная — каза той. — Добре, имам предвид.

— И така, продадено на цена от седемдесет хиляди долара! — извика триумфално водещият търга.

Изи вдигна поглед. Нефтеният магнат със зачервеното лице от съседната маса беше гордият собственик на онова, което на Изи изглеждаше като част за автомобил, боядисана в лимоненожълто. Изкуство, ами!

— Отегчавам те — каза Джо тихо. — Не.

Изи се изчерви силно. Тя никога не се изчервяваше. Защото това беше трик на момичетата, които преследваха мъжете — като облизването на устните, което мъжете винаги намират така очарователно, независимо дали са мозъчни хирурзи, или таксиметрови шофьори. Мъжете могат да бъдат толкова тъпи.

— Въобще не ме отегчаваш — побърза да го увери тя. Но той все пак я караше да се чувства неспокойна. Не можеше да му го каже обаче. *Хей, не съм имала среща с мъж от шест месеца и вече съм се отказала от мъжете, така че не ме отегчаваш, а ме плашиш, защото ужасно ми харесваш.* Не, определено не би могла да каже нещо подобно.

Той отново говореше. Щеше да я помисли за напълно откачена, ако продължаваше така — в едната минута да се разкрива, а в следващата да се затваря в себе си.

— Това е добре — каза той. — Мразя да бъда скучен. Изи с въздишка си помисли, че никой не обича това. Гласът на водещия търга отекна от високоговорителите:

— Следващата точка в нашия списък е портрет, рисуван от легендата в изкуството Паша Ниланхи. Кой ще започне наддаването от двайсет хиляди долара?

Всички издадоха очакваните от тях звуци на възхищение. Изи нямаше представа коя или кой е този Паша, но всички останали мърмореха одобрително и възкличаваха. Или пък се преструваха, за да изглеждат като любители на изкуството.

— Ти колекционираш ли предмети на изкуството? — запита я той, когато тя протегна шия да види платното, което в момента носеха между масите.

— Само ако са по страниците на списания — отговори тя с дяволита усмивка. — Да ти издам една тайна, не съм платила аз билета си за днес. Не съм една от онези дами, които колекционират изкуство и обядват винаги навън.

Зачака го да се оттегли. Тя беше прекалено стара, а и не беше богата.

— Аз също имам тайна — прошепна той и се приближи още до нея, а тя инстинктивно наведе глава, за да го чуе. — Досетих се. Затова и разговарям с теб.

Изи отново почувства тръпка дълбоко в корема си.

— Искаш да кажеш, че изпъквам като възпален палец? — заяде се тя.

— В добрия смисъл — усмихна се широко той. — Видях как поглъщаш ордъовъра.

Изи не можа да се сдържи — избухна в смях.

— Издаде ме е лакомията! Ужасно!

— Не лакомията — настоя той. — Аз също изядох моя.

— Ти си мъж — отбеляза Изи с тон, с който би обяснявала експериментална физика на четиригодишно дете. — Мъжете могат да се хранят здраво, така само изглеждат по-мъжествени. Но в тази криво разбрана Вселена това не е позволено на жените.

— С изключение на теб — подчерта той.

— Да — съгласи се тя и изведнъж се почувства щастлива.

— Добре. Защото искам да те покана на обяд, а няма да има смисъл, ако не се храниш. Или ако обядът е неприемлив, може би вечеря?

На Изи се искаше да изпищи: *Да!* с всички сили. Този мъж, така елегантен в костюма „Бриони“, който струваше повече от месечната вноска за апартамента ѝ, я беше хванал така сигурно, както и ако се намираше в клетка. Може и да се обличаше като цивилизован човек, но беше ловец, хищник, първичен мъж.

А да си играеш с такива мъже, беше лудост. Те знаят какво искат, при това са безмилостни. Изи не искаше да бъде наранена.

За да се успокои, протегна ръка към чашата с вино. Масата вече не ѝ изглеждаше красива. Сега тя беше тъжна гледка — менютата бяха захвърлени встрани, табелките с имената се бяха катурнали, мръсните салфетки бяха оставени, където попадне, както и празните чашки от кафето и недокоснатите петифури.

Събитието беше към края си и тя трябваше да се върне на работа, към нормалния живот, в който милионерите не флиртуваха с нея.

Живееше в малък апартамент, от слушалката на душа непрекъснато капеше вода, в шкафа под мивката имаше мухъл, а тя все още дължеше хиляда и двеста долара на банката, за Бога! Дали не я беше сбъркал с някоя друга? Представи си как познатите ѝ ще научат, че е флиртувала с Джо Хансен, и трепна. Никога не беше искала да е захарчето, увиснало на ръката на богатия мъж, защото това обикновено бяха момичета на по двайсет и няколко и с тегло около четирийсет и пет килограма, повечето от които в гърдите. И със силно его.

— Всичко е възможно — каза тя весело, с тона, с който говореше на отхвърлените модели по телефона, особено когато те бяха сигурни, че ще бъдат одобрени за случая. — Но не и вероятно.

— И защо не?

Изи се замисли, искаше внимателно да подбере думите.

— Защото, макар да не те познавам от времето на Адам, мистър Хансен, имам добра представа за нещата. Твоят свят е различен от моя.

— И какъв е твоят? — запита той.

— Работя в модна агенция. Отговарям за ангажиментите на момичетата — отговори тя.

— И защо този свят да е различен от моя? — запита той. Изи вдигна ръце във въздуха.

— Добре, имам три въпроса за теб и ако отговориш с „да“ на който и да е от тях, ще се съгласиш с мен, че си от друга планета. Сделка?

— Дадено — съгласи се той, а в очите му блестяха весели пламъчета.

— Летял ли си в търговска класа през последната година? — Тя се усмихна, той също.

— Не — призна той.

Изи вдигна един пръст. Хората се нуждаеха от повече от средната заплата, за да летят на частни самолети.

— Имаше ли три или повече нули на чека, който даде за днешното благотворително събитие?

Този път той се засмя.

— Умна си.

— Това „да“ ли е? — Да.

Тя вдигна два пръста.

— Два отговора „да“ — каза. — Единият по подразбиране. Тъй като беше видяла с какво угодничество келнерите обслужват Джо, Изи предположи, че е дал чек поне за сто хиляди долара.

— И накрая, имаш ли и друго жилище на Източното крайбрежие, да кажем, в Хамптънс или Уестчестър, или в някое местенце в стила на Ралф Лорен?

Той затвори очи и прокара длан по брадичката си, по която брадата беше вече набола. *Секси*, помисли си Изи. Мъжете, които бяха безупречни във всяко отношение, я изнервяха и тревожеха. Този мъж беше напълно естествен, реален. Това й харесваше.

— Хвана ме — каза той. — Но нищо от това не обяснява защо не можем да бъдем приятели.

Изи го изгледа с присвити очи — поглед, който казваше без думи: *И чекът е в пощата, нали така?*

— Не съм много добър в това — добави той горчиво.

— Вероятно си дори чудесен — каза тя. — Аз съм тази, която е изгубила тренинг.

— Трудно ми е да повярвам.

— Е, повярвай, мистър Хансен — каза тя. — Току-що водих потискащ разговор за възрастта с жената, чието място заемаш. А в Ню Йорк годините на жената са в същото съотношение спрямо възрастта на другите, в каквото са и кучешките години. Щом навършим четирийсет, сме на път да се превърнем във възрастни и благопристойни граждани, да носим ластични колани и да ходим на морски пътешествия, за да можем да добавим поне още десетина килограма към теглото си. Да обобщим: отвикнала съм да флиртувам секси с непознат мъж.

Тя съжали в мига, в който думите излязоха от устата ѝ, но все пак не искаше той да си играе с нея. Джо вероятно само се забавляваше, докато не се появи нещо по-подходящо.

— Не изглеждаш на четирийсет — каза той. — А и наистина не съм добър в това. Дълго време бях женен, но със съпругата ми се разделихме. — Каза го бавно, като че ли тъкмо започваше да свиква с фразата.

— Съжалявам да го чуя.

— Благодаря, но наистина мина много време. Оженихме се млади. Непрекъснато правехме опити нещата между нас да потръгнат, но не се получи.

— Търсиш си втора съпруга, тогава? — запита смело Изи. — Защото съседката ти по маса... — имаше предвид жената с изключително скъпите бижута — изглежда готова за ролята.

— Мъфи? Сладка е, но не е моят тип.

Сладка? Толкова, колкото и гърмяща змия, помисли си Изи, но остави думите му без забележка. Радваше се, че не е от мъжете, които биха се изказали подигравателно за Мъфи.

— Чуй — продължи той, — обикновено не правя това. Всъщност минали са... — той трепна — повече от двайсет години от последния път, когато съм флиртувал.

Постави длан на голата ѝ ръка и Изи трябваше да прикрие остроото си поемане на дъх. Какво ѝ ставаше?

— Поемам рискове в бизнеса. Пресметнати. Систематично се опитвам да бия пазара посредством математиката. Понякога залагам почти на нулата, но не често. Известен съм с искреността си и винаги казвам това, което мисля. Никога не съм седял до непозната жена на благотворителен обяд и не съм се чувствал, нито държал, по този начин. Не те познавам и ти може да си журналист от клюкарската хроника на „Ню Йорк Поуст“, но не давам и пет пари, защото трябва да кажа какво чувствам.

Настъпи тишина. Пръстите му бяха все още склучени около ръката ѝ — топла кожа до топла кожа.

— Това е лудост — каза Изи разтърсена.

Погледите им се срещнаха, той отмести своя и изруга тихо под нос, а после извади мобилния си телефон от джобчето на самото. Погледна бързо екрана и го върна обратно.

— Трябва да тръгна — каза настоятелно. — Мога ли да те закарам донякъде?

— И аз трябва да се върна на работа — каза тя. Офисът ѝ се струваше на мили разстояние. — Но може да не ти е на път... — добави скромно.

— Имам време — отговори той.

И изведнъж вече вървяха към изхода, без да си вземат довиждане с никого. Търгът все още продължаваше. Джо се обади по мобилния си телефон и дискретната черна лимузина вече ги чакаше, когато излязоха на улицата. Беше елегантна, луксозна и анонимна — като нещо, което НАСА биха решили да изпратят на Марс. Изи се качи.

— Живяла съм в апартаменти, по-малки от тази кола — пошегува се тя и се облегна назад със задоволство.

— Познавам собственика. Бихме могли да сключим сделка — пошегува се и той в отговор.

Тя се държеше на възможно най-голямо разстояние от него и се опитваше да изглежда така, сякаш всеки ден пътува из града в подобен лукс.

— Знаеш всичко за мен, а аз все още не знам нищо за теб, мис Силвър. С какво се занимаваш? — запита той.

Изи започна да разказва — словоохотливо и сладкодумно. Жените обикновено се интересуваха от модния свят и по-различен начин изразяваха съчувствието си, че ѝ се налага да работи с красавици. Мъжете се отегчаваха от грейналите лица на жените и искаха да узнаят — някой ненатрапливо, а други не чак толкова възпитано — дали в агенцията ѝ има записани момичета на „Виктория Сикретс“.

Джо не направи нищо от това.

Зададе ѝ въпроси за агенцията и за проблемите, пред които се изправя бизнесът, в който главният търговски артикул са хората. Колата се носеше напред, в нея Изи и Джо се чувстваха защитени от дъждовните улици и тъмните прозорци на сградите, а Изи се замисли за недостатъците на индустрията, в която работеше.

Преди да се осъзнае, вече беше забравила всичко друго, освен нуждата да обясни на този човек, че не обича да вижда толкова много объркани млади момичета, че в модния свят има нещо дълбоко погрешно.

— Официално, хората от модния свят твърдят, че не е тяхна вината за наложения модел на красота, а именно — тази прекалена мършавост. Или, както я наричат, „рекси“ — смесица от „анорексия“ и „секси“ — обясни тя, като видя озадачения му вид. — Но, разбира се, модната индустрия е фактор. Хайде, ако си на четиринайсет и всеки ден гледаш рекламите по телевизията и списанията, накрая ще започнеш да мислиш, че точно така трябва да изглеждаш, макар да е физически невъзможно за теб. И така, здравей анорексия или булимия.

— Радвам се, че имам синове — отбеляза той.

— Синове? На колко са години? — Изи се възстанови от удара със скоростта на светкавицата. Разбира се, че имаше деца. Беше споменал дългия си брак, а децата са част от него.

— На двайсет и три, дванайсет и четиринайсет — отговори той и лицето му омекна. — Том е най-големият. Във Франция, работи върху френския си език и много е възможно, върху момичетата. Мат е следващият, интересува се от музика. Непрекъснато се упражнява на китарата си и не иска дори да погледне домашното си по математика. Странно, като се има предвид как аз съм изкарал парите си. Джош е по-загрижен за образованието си. Този срок в училище изучават допълнителен език, японски. И той се записа в курса. — Джо не

можеше да сдържи гордостта си и тя се отразяваше в гласа му. — Том казва, че по-малкият му брат е луд. Ех, деца!

— И те живеят с...? — запита неуверено Изи.

— С нас. Все още живеем в една и съща къща. Докато уредим нещата между себе си — каза той. — Връзка между нас отдавна няма, но едва сега се говори за официална раздяла. Къщата ни е голяма — добави той. — Искаме с момчетата всичко да е наред и това е най-добрият начин. Не, татко все още няма да се изнесе.

— Ах! — възкликна Изи.

Време беше да увеличи разстоянието. Независимо колко силно привличане изпитваше, не искаше да бъде замесена в развода и раздялата на семейството, нито дори да бъде следващата жена в живота му. Всеки мъж, развел се след толкова дълъг брак, ще търси нова възможност просто защото не иска и не умее да бъде сам.

— Ето я и моята сграда — каза тя на шофьора, когато пред тях изникна рекламата на „Пърфект“.

Колата спря. Джо постави ръка на дръжката на вратата.

— Ще обядваш ли с мен някой ден? — запита.

— Все още си женен — отбеляза Изи. — А това се отразява на срещите с други хора според мен. Доста объркано е, виждала съм го. И не искам да го преживявам.

— Просто обяд — каза той, а стоманените му сиви очи като че ли се разтопиха, когато срещнаха нейните.

И Изи отново го усети — онова възбуждане вътре в нея. Съвсем искрено можеше да каже, че никога досега, през целия си живот, не е изпитвала нещо такова, но какъв беше смисълът? Техните отношения можеха да са единствено приятелски, нямаха бъдеще. В противен случай, щеше да направи нещо наистина много глупаво.

— Не мърдай оттук — каза Джо на шофьора. — Ще изпратя мис Силвър до вратата.

— Както кажете, мистър Хансен.

Както кажете, мистър Хансен, помисли си безпомощно Изи и отново почувства как я залива вълната на безумното привличане.

Само един обяд. Какво лошо има в това?

ГЛАВА 2

Краищата на черно-бялата снимка бяха оръфани и леко избелели, но животът струеше от нея така, сякаш беше правена преди броени минути, а не преди седемдесет години.

Четири жени и петима мъже стояха около огромна камина, всичките във вечерно облекло от трийсетте години на двайсети век: жените с накъдрени коси, отпуснати дълги крайници и облечени в рокли, които приличаха на басейни от коприна, пристегнати в глезените; мъжете със строги лица и черни вратовръзки, с буйни мустаци и изражения на строги ръководители. Най-възрастният в групата държеше дебела пура, а друг беше вдигнал кристалната си чаша, подпрял небрежно единия си крак на оградката на камината — съвършената картина на джентълмен, решил да се отпусне след дълъг и уморителен ден.

От двете страни на групичката имаше по една маса — антика, украсена с цветя и снимки в сребърни рамки. На паркета пред тях лежеше, уж небрежно захвърлена, тигърска кожа.

Цялата картина говореше за пари, класа и привилегии.

Джоди едва ли не чуваше скърцането на грамофонната игличка и звуците на Айвър Новело или „Кит Кет Бенд“ — музика, която въздействаше като магия.

„Рожденият ден на лейди Ирен. Ретнъри, септември 1936.“ Това беше написано с избеляло мастило на гърба.

Джоди се запита коя ли от четирите жени е лейди Ирен. Едната от двете блондинки или може би жената с обсипаната с бижута диадема в облака черна коса, която много приличаше на индийска танцьорка.

Снимката беше между страниците на романа „Скарлет Пимпернел“, който пък беше преседял дълго време в библиотеката. Джоди Бекет едва не го беше пропуснала. Една сутрин беше отишла в библиотеката в Тамарин, защото компютърът ѝ беше отказал да тръгне за трети пореден път, а тя беше така ядосана, че просто трябваше да

излезе от малката къща, която все още не беше неин дом, макар двамата с Дан да живееха в Тамарин вече два месеца. Безмилостният дъжд подсказваше, че не може да се разходи, за да се разведри, и Джоди избра библиотеката, която беше на ъгъла на улицата.

Когато учеше в родния си град Брисбейн, тя прекарваше много време в библиотеката на колежа, но през последните няколко години не се беше осмелила да стъпи в нито една. Минаваше край Обществения библиотека в Тамарин всеки ден на път за хранителния магазин, но нито веднъж не пристъпи вътре. Онази сутрин тя претича набързо по „Дилейни стрийт“ с наведена глава, а студените дъждовни капки бяха като убождане от остри иглички, и влезе в рая.

Мястото беше безлюдно, с изключение на един старец, зачел се във вестника, и библиотекарката, на около двайсет години и с умно лице, боядисана в гарваново-черно коса, халка на носа и виолетово червило, което много подхождаше на пухкавия ѝ, плетен на ръка, пуловер от ангорска вълна. Цареше тишина и това действаше на Джоди като упражнения по медитация.

Един час измина много бързо, докато тя се разхождаше между рафтовете, вземаше книга след книга, усмихваше се, като видеше познато заглавие, и мислено отбелязваше кои трябва да прочете.

А после снимката беше изпаднала от „Скарлет Пимпернел“, написан от баронеса Емуска Орци, и Джоди беше изпитала онова очарование, което помнеше от дългите лета, прекарани в археологически разкопки в Турция като студентка.

Археологията не беше за нея. Тя обичаше историята, но не и тежката физическа работа и мръсотията по време на разкопките.

Тази снимка извикваше у нея същите усещания — като да откриеш нещо, което никой не е виждал от десетилетия и чувството за загадъчност, за мистерия, която очаква да бъде разкрита...

Библиотекарката изпитваше задоволство, че от нея искат повече информация. Осведоми я, че Ретнъри се нарича една от местните къщи.

— Там са живели семейство Лохрейвън. Господарят бил наричан лорд Лохрейвън от Тамарин. Звучи добре, нали? Били са каймакът на обществото в Тамарин. Къщата все още е красива, макар и вече малко западнала. Никой не живее там от години. Е, поне откакто аз се помня — добави тя.

— Има ли някакви записки за това семейство? — запита Джоди. Библиотекарката поклати глава.

— Не, което е странно. Семейство Лохрейвън са живели в тази къща най-малко двеста години, а може би дори по-дълго, така че сигурно там има някои и други интересни неща.

Джоди отново изпита чувството за загадъчност.

— Знам, че вероятно снимката принадлежи официално на библиотеката — каза тя, — но може ли да я взема, за да си направя копие? Писателка съм — добави, което беше технически вярно.

Писателка беше, но нищо нейно не беше публикувано от теорията ѝ за американските поети на деветнайсети век, затова през последните седем години тя се издържаше с редакторска работа.

— Бих искала да направя някои проучвания за Ретнъри. Да видя къщата, да изслушам какво имат да кажат хората... И да напиша книга.

Ето, каза го. Дан непрекъснато я подтикваше отново да започне да пише, но Джоди не знаеше дали у нея все още я има искрата, която се изисква за белетристиката. А още не беше ѝ хрумнала нито една идея за документалистика.

— Книга за Ретнъри! Страхотно! — отговори библиотекарката. — Имаме справочник с информация за къщата, но това е всичко. Не мърдай! Ще ти го намеря. Ще харесаш къщата. Красива е. Искам да кажа, представи си какво е да живееш в такова имение.

Копието на снимката сега лежеше на предната седалка на колата на Джоди, както и малкият справочник за района, в който имаше друга снимка на имението Ретнъри — такова, каквото беше през петдесетте години. Взе и последния завои, като мърмореше недоволно по отношение на неравния път. Беше обточен от двете страни с дървета и беше дълъг поне миля, но не беше нищо повече от провинциално шосе с израснала между двете платна трева и не можеше да се нарече дори улица, камо ли булевард.

И тогава, като задмина коралово розовите азалии, видя къщата. И кракът ѝ автоматично натисна спирачките, гумите изскърцаха по чакъла и колата спря.

— Пресвета Дево! — каза на глас Джоди и втренчи поглед. Черно-бялата снимка в справочника на Тамарин не беше благосклонна към къщата. Разположена всред гнездо от дървета, обградена от съвършения жив плет и високите розови храсти, тя беше като видение

от миналото, отразено в малката книжка за района като: „свършен пример за викторианската архитектура“. А в реалността това беше елегантна сива сграда с грациозните арки и каменните колони на европейската архитектура с основоположник италианецът Андреа Паладио, с просторни симетрични прозорци, които гледаха към зелена морава, обсипана с маргаритки и глухарчета.

Огромната къща се простираше сякаш безкрайно и се сливаше с конюшните, с помещенията за слугите, с викторианската оранжерия вдясно и завладените от лишеите стени на зеленчуковата градина до кухнята вляво. Огромни каменни плинтове, които завършваха с пълни с плевели жардиниери, обозначаваха началото на градината, в която сега растяха само розмаринови храсти и лавандули, чийто аромат изпълваше въздуха.

Нямаше ги дамите с украсените с цветя шапки и дългите рокли, застанали до строгите мъже с мустаци, нито знак от дългите автомобили. Но това имение Ретнъри, макар и по-старо и очевидно не така елегантно като онова от снимката, все още излъчваше величието на Голямата къща.

За поддържането и управлението му щяха да са необходими много слуги и хиляди акри земя, които да изплащат рентата за него.

Това беше един друг свят. Отрязък от времето, когато Тамарин е бил малко градче, в което богатото семейство Лохрейвън изпращали слугите си с различни поръчки. А сега Тамарин процъфтяваше, докато Ретнъри пустееше, семейство Лохрейвън отдавна си бяха отишли, а в къщата живееше сегашният ѝ собственик, далечен техен братовчед, както ѝ беше обяснила библиотекарката.

— Ретнъри е англиканската версия на името. А всъщност то е Ратнъри, което означава „царската крепост“ на ирландски — беше продължила библиотекарката. — Не мога да си спомня и половината от наученото в училище, но нещата, свързани с тази къща, съм запомнила трайно. Учителят ни по история се интересуваше от семейство Лохрейвън, казваше, че майка му някога присъствала на бал в имението през ловния сезон през трийсетте и всичко било изключително официално, жените били с дълги рокли и ръкавици. Представяш ли си! Обожавам този вид рокли, но никога няма да сложа ръкавици. Искаш ли да ти начертая карта, за да намериш по-лесно имението?

— Не — каза Джоди. — Имам представа къде е. Живея тук вече от два месеца.

— Така ли? Къде? Разкажи ми. — Момичето се беше облегнало на плота и бе зачакало разказа ѝ с интерес.

— Дватама със съпруга ми се преместихме тук от Дъблин — обясни Джоди, както често ѝ се налагаше от пристигането ѝ в Тамарин.

Тук човек задължително познаваше съседите си. Всичко беше така различно от апартамента им в Клонтарф, където бяха живели в продължение на две години и където разпознаваха единствено шумовете, идващи от съседния апартамент през тънките стени, но не и хората. От едната им страна бяха онези, които правеха шумен секс. От другата — пристрастените към „От мястото на престъплението“, които имаха дигитална телевизия и прекарваха цялата вечер пред телевизора, чийто звук обикновено беше усилен до краен предел. Нито Дан, нито Джоди биха познали съседите си в асансьора, освен ако някой от тях не извикаше: „Да! О, да!“

Новият им дом в Тамарин беше малка вила на „Дилейни стрийт“ с малък вътрешен двор с белосани стени и също малка градина. Само седмица след пристигането си вече бяха вечеряли със съседите и от двете си страни, бяха им предложили мармалад от къщата срещу тях и говореха на първо име с пощальона. А в стария си дом никога не виждаха човека, който разнасяше пощата.

— Дан, съпругът ми, работи в националното училище „Сейнт Килиън“ — обясни Джоди. — Той е новият заместник-директор...

— О, мистър Бекет! Малката ми сестра е в шести клас. Сега познавам и теб! — Библиотекарката беше очарована. — Ти си австралийка, нали?

Джоди се усмихна.

— Мълвата тук се разнася наистина бързо!

— Да, все едно че имаме телеграф. И работи по-добре от телефонната линия — усмихна се в отговор момичето.

— Разкажи ми. Работя в издателския бизнес и полудявам, когато трябва да се свържа с издателството. Инженерът ми каза, че това има нещо общо с факта, че нашата къща е последната по линията, в което няма никакъв смисъл.

— Той казва това на всички, не му обръщай внимание.

Нахлуха група деца и техният учител, готови да прочетат всичко за ранната Бронзова епоха, и библиотекарката се усмихна извинително на Джоди, след което се зае с изпълнението на новата молба. Джоди ѝ благодари с жест и излезе.

Прибра се у дома със скъпоценната снимка и същата вечер, сподели с Дан идеята си.

— Искаш да напишеш книга за тези хора — каза той, седнал в малката кухня до масата, загледан внимателно в снимката. — На мен ми звучи добре. Нима не ти повтарям непрекъснато, че трябва да напишеш книга?

— Да, но никога не е имало нещо, за което да искам да пиша — каза Джоди, настанила се в скута му.

Дан я прегърна здраво.

— Съжалявам за днес — каза тя.

Беше му позвънила, докато той беше на работа, когато компютърът беше отказал да работи и беше изкрещяла, че ѝ е дошло до гуша от този забутан град, където всичко е добро за него — той имаше работа и се виждаше с хора, а тя?

— Няма нищо. Знам, че ти е трудно — каза Дан с устни, заровени в косите ѝ. — Обичам те, знаеш го.

— Аз също те обичам — отговори тя и се остави той да я утеши.

От спонтанния аборт насам се чувстваше така напрегната — като кълбо от нерви. Дори Дан не можеше да я успокои. Преместването тук трябваше да ѝ помогне, но не стана така. Тук, в този красив град, сякаш оживял от някой акварел, тя се чувстваше чужденка, не на мястото си. Дори старият им дом с шумните по време на секс съседи ѝ се струваше по-добър от това. Там беше направила теста за бременност, седнала върху тоалетната чиния в малката баня със сините плочки, докато Дан беше кръжал неспокойно пред вратата.

Там беше бременна. А в Тамарин не беше. И това можеше никога вече да не се случи.

А сега тази стара снимка беше върнала искрата и Джоди отново започваше да прилича на себе си. Облегна се на Дан и затвори очи. Трябваше да провери някои неща в Интернет. Но нямаше как да започне работа с неизправен компютър.

След два дни стоеше пред красивата къща имение Ретнъри и в ноздрите ѝ нахлуваше ароматът на лавандула.

Джоди се разходи из занемарените градини, надникна през големите прозорци, но не можа да види много, защото бяха мръсни и вътрешните щори бяха спуснати. Вътре беше толкова тъмно, че не можеше да различи дори очертанията на предметите.

Огромна и ръждясала желязна врата ѝ пречеше да влезе във вътрешния двор. Хвана я и я разтърси здраво, много ядосана. Искаше да види Ретнъри и да научи историята му.

Списъкът с имената на хората, които искаше да види, нарастваше. Откакто беше споделила с Дан, в главата ѝ непрекъснато се раждаха идеи. Първо, трябваше да говори с някой, който да знае всичко за областта и ще може да я свърже с подходящите хора. Ивон, която живееше в съседната къща със съпруга и двете си деца, веднага ѝ даде дълъг лист с имена на хора, които да ѝ помогнат.

— Лили Шанахан, с нея трябва да говориш. Тя е почти на деветдесет, но не изглежда и ден по-стара от седемдесет. И е съвсем наред с ума, да ти кажа. Той е остър като бръснач, както понякога и езикът ѝ — побърза да добави Ивон. — Семейството ѝ е работило за Лохрейвънови, както и самата тя, когато е била млада, макар и да не е била така привързана към тях като майка си. Тя е била тяхна икономка години наред и била превърнала лейди Ирен в свой идол. Но Лили не обичала лейди Ирен. Сигурна съм обаче, че знае доста истории за Ретнъри и би ги споделила с теб. Няма много неща, на които да не е била свидетел. Джоди бързо си записа всичко.

— Мислиш ли, че първо трябва да се обадя на семейството ѝ, да разбера дали въобще ще разговаря с мен? — запита Джоди с мисълта, че толкова стара жена може да получи шок, ако я доближи непознат.

— Господи, не. Няма нужда от такива официалности, когато става въпрос за Лили. Ще ти дам телефонния ѝ номер — отговори Ивон. — Тя живее сама на „Сий Роуд“. Вече ползва помощта на домашна прислужница, но иначе е изключително независима.

— Но има семейство?

Джоди все още мислеше, че би могла да подходи към Лили посредством друг човек. Деветдесетгодишните хора със сигурност са крехки и тревожни.

— Всички от семейството ѝ са просто прекрасни. Тук са племенникът ѝ, Едуард Кенеди, и съпругата му, Ан-Лиз. Работя с Ан-Лиз в „Лайфбоут Шоп“ в понеделник. Произнасяме името ѝ така, но то

се пише по доста необичаен начин, по-скоро като Анелиз. Австрийско име, мисля. Прекрасна двойка са. Ан-Лиз е великолепа градинарка. Има зелени пръсти, както се казва. Лили имаше дъщеря, Алис, но почина, страхувам се. Рак. Но внучката ѝ, Изи, живее в Ню Йорк и работи със супермоделите. Не че човек би си го помислил — усмихна се Ивон. — Изи е съвсем нормална, въпреки работата си. Лили, повече или по-малко, я отгледа, а Лили е земен човек.

— Имаш ли електронния адрес или телефонния номер на внучката ѝ в Ню Йорк? — запита Джоди. — Дали не бих могла първо да се срещна с нея?

— Глупости. — Ивон беше категорична. — Отиди директно при Лили. Ще я харесаш. Всички я харесват.

— Работила е за семейство Лохрейвън, казваш?

— Да, когато е била млада. Но през Втората световна война отишла с влак до Лондон, за да се учи за медицинска сестра, и оттогава насетне не е работила в Ретнъри. И без това всичко се било променило — добави Ивон. — Нищо не било същото след това, както казваше майка ми.

Джоди си помисли, че трябва да научи повече за Втората световна война. Имаше толкова много неща, които не знаеше, а не искаше да разпитва старата Лили, без да знае фактите.

Реши, че ще телефонира на Лили Шанахан веднага щом се прибере у дома си, и за последен път се опита да отвори желязната порта. Тя не помръдна дори на милиметър и Джоди успя да зърне едва ъгъла на вътрешния двор от мястото, където беше застанала.

Надяваше се паметта на Лили да е добра. Щом беше почти на деветдесет, ще е била на седемнайсет или осемнайсет през 1936, годината, отбелязана на снимката, а това беше доста време. Но Ивон беше казала, че възрастта не се беше отразила на Лили в това отношение. Джоди се надяваше наистина да е така. Имаше нещо в Ретнъри, което я караше да иска да знае повече за къщата и за хората, които са живели и дишали между стените ѝ.

ГЛАВА 3

Ан-Лиз Кенеди седеше в големия фотьойл, който гледаше към морето. Бавно взе един от каталозите, разпръснати на плетената от тръстика масичка. На нея винаги имаше куп списания и каталози с вече оръфани от разгръщане страници. Тя винаги беше готова да ги прелисти и особено когато нямаше достатъчно енергия за вестниците.

Обикновено беше необходимо пръстите ѝ само да се докоснат до хартията, за да я залее чувството на задоволство. Страниците със семената, илюстрирани с напълно разтворени цветове, я караха да мисли за часовете, прекарани в градината с ръце, заровени в пръстта, а в главата, с мисли единствено за природата.

Днес магията отсъстваше. Виждаше само куп многократно прелиствани каталози, а ръката, която лежеше върху тях, беше с изпъкнали вени и напукан епидермис.

— Имаш такива красиви ръце, трябва да се грижиш за тях — беше въздъхнала майка ѝ преди около трийсет и седем години, когато Ан-Лиз беше млада булка, склонна да потапя ръцете си във водата с пяната за пране и миене на чинии, без дори да помисли да сложи гумени ръкавици.

Ан-Лиз беше човек, който вършеше всичко бързо. Не безразсъдно, никога. Тя беше бърза, практична и сръчна. Ръкавиците и кремове за ръце бяха за жените от поколението на майка ѝ, а не за двайсетгодишните с огромна енергия и живот, който ги очаква.

— Артистични ръце с позеленели от растенията пръсти — каза гордо Едуард, докато стояха пред църквата в деня, в който дъщеря им Бет се омъжи, а Ан-Лиз часове наред беше връзвала едва разтворилите се розови рози в малки букети за украса на църковните пейки.

Ан-Лиз предпочиташе да отглежда рози сред спокойствието на градината в центъра, отколкото да връзва букети, но беше работила с желанието да види Бет щастлива да върви по пътеката в църквата.

Бяха минали вече четири години от този най-прекрасен ден в живота ѝ. Беше видяла Бет най-после задомена, с установен живот. Бет

самата беше като роза — една от онези антични рози за чай, които Ан-Лиз и Нийл, собственикът на градината, обичаха да отглеждат в огромната оранжерия.

Мадам Алфред Кариер се казваше изключително красивата роза с разкошния аромат, която обаче имаше множество бодли, отглеждаше се трудно и се нуждаеше от дълги часове на нежни грижи. Денят, в който Бет се омъжи за Маркъс — нежен, силен и лудо влюбен в нея — Ан-Лиз разбра, че за нейната роза вече има кой да се грижи. Или поне да споделя нейната грижа.

Ако Бет беше роза, Едуард беше дърво, рядък дъб, високо изправен и силен, устояващ дори на морския вятър. А Ан-Лиз? Когато беше срещнала Едуард, беше като тополя — висока, стройна и жизнена от върха на главата до пръстите на краката, които никога не преставаха да шават.

Сега обаче вече не знаеше какво е. Времето и животът я бяха променили.

Някога, когато беше започнала да работи в градинарството, мислеше, че изкуството да отглеждаш разни неща е отговорът на всички въпроси. Земята те учи да бъдеш спокоен, да чакаш. Показва ти, че циклите се сменят, но кръгът отново ще се повтори. И накрая пролетта отново ще смени тежката и сурова зима. Нищо, нито проблемите, нито техните решения, биха могли да бъдат насилвани. По същия начин не можеш да насилваш и падането на снежинката. Тя ще се оформи сънено и ще затанцува във въздуха, когато е готова.

И това се превърна в мотото за Ан-Лиз. За нея нещата се случваха, когато узреят и дойде моментът.

А сега ѝ се струваше, че е грешала. Грешала напълно.

Стана, отиде в кухнята и сложи чайника върху котлона. Автоматично действие — нещо като рефлекс. Когато нямаше какво да прави, разлистваше каталозите и правеше чай. Повечето пъти изпиваше едва половин чаша.

Едуард предпочиташе кафе. В шкафа все още имаше бурканче, пълно с любимия му вид, ароматно и изключително скъпо кафе, „Блу Маунтин“ от „Фортнъм енд Мейсън“.

Ан-Лиз мразеше кафе, но ароматът му ѝ харесваше. Сега вече нямаше да има кой да си приготвя кафе и богатият аромат нямаше да

изпълва въздуха и да ѝ каже, че Едуард е в кухнята, наведен над джезвето и заслушан в радиото.

Нямаше да има друг човек, който да премести някоя хавлия или възглавничка, да разлисти вестник. След три десетилетия живот с друг човек, дали щеше да свикне със самотата? Може би самотата беше естественото човешко състояние, а не платоническата версия на двама заедно. Надяваше се да е така.

Изключи котлона, грабна ключовете си и отиде до задната врата. Обу ботушите си и облече старото подплатено яке, което висеше ведно с други на закачалката в малкото задно антре. Задната врата водеше към плажа и когато Ан-Лиз я отвори, морският въздух, мирисът на пясък и грохотът на морето изпълниха дробовете и дишането ѝ спря за миг, преди да се възстанови.

Къщата ѝ беше на миля и половина от плажа. Половината миля беше обрасла с шубраци и устойчиви на всичко овошки, впили се в земята. Те отстъпваха мястото си на хребета от малки камъчки, които блестяха като скъпоценни бижута, преди водата да ги покрие. Сега беше времето на отлива и пред нея се простираше ивица жълтеникав пясък във формата на подкова. Заливчето Милшон, разположено зад много по-големия залив Тамарин. Двата залива бяха разделени от назъбени скали, които стигаха до самата вода.

Онази страна от скалите, които гледаха към Милшон, бяха всъщност част от сушата, където вятърът и водата лющеха боята от къщите и те имаха същия цвят като отломките от дървета, изхвърлени на брега. От другата страна на скалите беше Тамарин, защитен от вятъра и водата, от тиара скали.

Клисурата, която протичаше по дължината на града Тамарин и стигаше до залива, беше следа в земната кора, оставена от ледник преди милиони години. През нея протичаха реката Боун и широкото шосе, което водеше навън от и навътре в града. А в извивката на долината беше летният рай — градината, в която Ан-Лиз беше работила до миналата година.

Преди години Ан-Лиз беше убедена, че много ще ѝ хареса да живее в извивката на залива Тамарин, където вятърът разтърсваше прозорците на къщите, но съседите се събираха в нощите, в които угасваше електричеството. В заслона на скалите и хълмовете съществуваше нещо като микроклимат и Ан-Лиз успяваше да отгледа в

градината растения и цветя, които не би могла и да мечтае да види от страната на залива Милшон.

Лелята на съпруга ѝ, Лили, имаше огромно смокиново дърво в градината си, което вече не даваше толкова много плод — като възрастен мъж, който не иска повече да се тревожи за репродуктивността — но все пак смокиново дърво, което обикновено вирее в много по-топъл климат.

Сега обаче Ан-Лиз се радваше, че двамата с Едуард се бяха преместили в тази къща преди двайсет години. Харесваше ѝ усеждането за усамотение. Вятърът не можеше да бъде по-силен от болката и гнева, които тя изпитваше, а тук поне можеше да седи с часове на верандата и да пие вино, с „Тоска“ на заден фон, без никой да я нарича луда или пък да звъни на роднините ѝ с молба да поговорят с нея.

Плажът беше обсипан с раковини и мокри следи от водорасли. Нагоре по брега се виждаха следите от копита, оставени от ранните ездачи, дошли от конюшните, които се намираха на три мили навътре в сушата. Едуард ги беше снимал едно лято — черно-бели снимки на галопиращи коне с разширени ноздри и развени гриви, а зад тях хвърчат пръски и пясък.

Една от снимките все още беше окачена в къщата и тя я виждаше всеки път, когато влезеше през входната врата. Беше красива.

— Би могъл да се заемеш с фотография — беше му казала Ан-Лиз.

Едуард беше артистичен, макар това да не му помагаше много в застрахователния бизнес.

— Аз съм само аматьор, любов моя — беше отговорил Едуард, макар тя да знаеше, че е доволен от похвалата.

Не беше отгледан с много похвали. Майката на Едуард мислеше, че такива думи се казват само в църквата във възхвала на Бога. Ан-Лиз винаги се беше опитвала да го компенсира за липсата на окуражаващи думи и похвали в детството и младостта.

— Доста е добра за аматьор.

— Ти си сляпа, знаеш ли? — каза Едуард с усмивка. — Виждаш само добрите ми страни.

— Избирателна слепота — усмихна му се в отговор Ан-Лиз. — Виждам онова, което ми харесва. А повечето неща в теб ми харесват.

Сега, докато се разхождаше по плажа, Ан-Лиз осъзна, че трябва да свали снимката от стената, когато се прибере в дома си. Изпитваше прекалено много болка при вида ѝ.

Вятърът брулеше лицето ѝ, щипеше очите ѝ. Ан-Лиз гледаше надолу, в пясъка, твърдо решена да открие нещо, което ще отвлече вниманието от болката в сърцето ѝ. На няколко метра пред себе си видя изхвърлено на брега парче дърво, заплело се в синя найлонова рибарска мрежа. Наведе се бавно и го вдигна. Беше дълго трийсетина сантиметра и извито като въже. Някои от тези парчета дърво бяха красиви, скулптурирани от морето — все още парченца красота, въпреки разрушителните сили на природата.

Но имаше и парчета дърво като това — нищо повече от парчета дърво, изхвърлени на брега, самотни и очукани, грозни и нежелани. Като онова, което държеше в ръцете си. *Като мен*, помисли си Ан-Лиз.

Тя въобще не беше растение — беше изхвърлено на брега парче дърво. Грозно за повечето хора, красиво за малцина.

Събра цялата си енергия и хвърли парчето дърво обратно в океана. Завика с всичка сила:

— Мразя те, мразя те, мразя те.

Нямаше кой да чуе виковете ѝ. Вятърът подхвана гласа ѝ и го извиси във въздуха, но чайките не му обърнаха никакво внимание.

Едуард също не ѝ обърна никакво внимание онази сутрин, в която тя стана в осем часа с думите, че ще посети неделната служба в девет, след което е възможно да се отбие при Лили. Измърмори нещо, което звучеше като съгласие, и се претърколи в леглото, а дюшекът се оформи около стройното му тяло. Ан-Лиз нямаше нищо против той да спи до късно. Тя беше чучулига, а той беше бухал. Бяха двете противоположности.

След десет минути вече беше взела душ, беше се облякла и отпиваше от зеления си чай. Беше започнала да го харесва, макар да го беше мразила цяла вечност, защото след направената ѝ акупунктура ѝ бяха казали, че е изключително полезен. Защо винаги с нещата, които са полезни, свикваш трудно, докато към вредните се пристрастяваш незабавно?

Ранната служба в „Сейнт Канис“ на площада в Тамарин беше чиста и съвършена. Лъчите на студеното пролетно слънце проникваха през цветните прозорци и осветяваха увисналите във въздуха

прашинки в златисто — ефектът беше като от божествените лъчи, които галеха рисунките в Библията. Ранната служба беше лишена от музика.

Хорът пееше на службата в единайсет, а мистър Фицпатрик свиреше на органа, събраното паство тръпнеше в божествен захлас, а отец Шон се усмихваше смело, защото искаше хората да не се смеят открито.

Милият отец Шон. Той имаше страхотно чувство за хумор, което се налагаше да потиска, защото далеч не всички искаха свещеник, който непрекъснато се шегува. Ан-Лиз изпитваше съчувствие към него, а на моменти — дори съжаление.

Службата в единайсет беше също така семейната служба, където дори току-що проходилите деца коленичеха и гледаха отегчено хората зад себе си. Бяха много сладки, но винаги — разсеяни.

В девет в неделя сутринта едва една четвърт от църквата беше пълна, а това устройваше Ан-Лиз напълно. Тя обичаше спокойствието. Така имаше време да помисли, но не чак толкова много, че умът ѝ да започне да скита из разни тъмни ъгълчета на подсъзнанието. Не, това не ѝ харесваше. За щастие, никога не се случваше по време на църковната служба. Нещо в църковния ритуал ѝ помагаше да приема живота по-леко, успокояваше душата ѝ.

Религията на Ан-Лиз беше медитативна, безопасно място, където можеше да се отпусне, а нейната алтернатива — напрегната, доктринерска и тесногръда версия.

После, без предупреждение, започна мигрената — не с онази сила, която те заставя да лежиш, но все пак достатъчна да те накара да присвиваш очи от болка.

Нямаше смисъл да чака — трябваше да се прибере у дома и да си легне. Щеше да се обади на Лили и да ѝ се извини. Леля ѝ — е, добре, лелята на съпруга ѝ — нямаше да има нищо против. Лили притежаваше много добри качества — беше забавна, сърдечна, имаше превъзходно чувство за хумор — но една от абсолютните ѝ добродетели беше фактът, че никога не се обиждаше и не изпадаше в лошо настроение.

— Погрижи се за себе си, Ан-Лиз, и ела, когато се почувстваш по-добре — щеше да каже тя.

Ан-Лиз познаваше толкова много хора, които таяха в сърцата си стари незначителни обиди и по-късно ги търсеха във всичко. Беше добре, истинска утеха, че Лили не беше такъв човек.

Ан-Лиз подкара бавно към дома си като чувстваше как колата се полюлява на силния вятър. Влезе забързано в къщата с мисълта единствено за облекчението, което ще изпита, като се озове в леглото, и съзнанието ѝ само наполовина регистрира факта, че колата, паркирана отвън, принадлежи на приятелката ѝ, Нел. Щеше да се наложи Едуард да поговори с нея. Нел нямаше да има нищо против, двамата с Едуард се разбираха чудесно, а и Нел добре познаваше пристъпите ѝ на главоболие.

А после влезе в кухнята и ги видя. Двамата седяха до масата, преплели ръце, а неговата тъмнокоса глава беше сведена към нейната. Нямаше приглушена музика, двамата бяха напълно облечени. Но интимността им проряза Ан-Лиз като нож.

— Ан-Лиз! — възкликна Нел, като я видя.

Разделиха се бързо. В друга Вселена Ан-Лиз може би щеше да се пошегува за резките им движения. Но разбра, с абсолютна убеденост, че в тяхната близост няма нищо невинно. Мигрената ѝ се усили, болката беше като удари с чук по главата ѝ, повдигна ѝ се и трябваше да се бори с пристъпите за повръщане.

— Ние само... — поде неловко Нел, после изведнъж спря, като че ли не знаеше как да продължи.

А на Нел никога не ѝ се случваше да не ѝ достигат думи. За разлика от Ан-Лиз, която много често предпочиташе тишината, Нел винаги и за всичко правеше по някоя забележка. А сега нямаше какво да каже.

— Ан-Лиз, не искаме да помислиш нещо погрешно — поде и Едуард.

На лицето му беше изписана силна тревога, когато тръгна към Ан-Лиз и направи опит да вземе ръцете ѝ в своите. Косата му беше още мокра от душа. Бяха минали само двацет и пет минути, откакто беше излязла от къщи. Той сигурно беше скочил от леглото, веднага щом беше чул затръшването на входната врата.

— Обясни какво не разбирам, кажи ми кое е грешно и кое — правилно, така че да направя разликата — каза Ан-Лиз и нежно

издърпа ръцете си. Виеше ѝ се свят, но разумът и инстинктът ѝ подсказваха да не позволява на съпруга си да я докосва.

— Господи, Ан-Лиз, моля те, не бихме направили нещо, което да те нарани — подхвана отново Нел.

Тя погледна тревожно Едуард — мълчалива молба той да оправи нещата.

Ан-Лиз знаеше, че очите на хората най-точно отразяват чувствата и мислите им. През годините двамата с Едуард си бяха разменяли много красноречиви погледи. И с Нел се беше случвало да се разбират с очи, бяха приятелки от двайсет години, цял един живот. Само че не беше забелязала тези двама важни за нея хора да се гледат помежду си по този начин. Досега.

Ан-Лиз се чувстваше така, сякаш гледаше последния кадър от филм, когато всички слабости в сюжета изведнъж намират решението си. Сега Нел и Едуард бяха двамата, които се разбираха с поглед, те бяха двойката в тази сцена. Не Ан-Лиз и Едуард, а Нел и Едуард.

— Моля те, Ан-Лиз, седни.

Едуард беше все още до нея, изражението му все така тревожно, ръцете му — протегнати в молба.

— Искан ми се да не се беше налагало да правим това, но предполагам, че трябва. Сега или никога, нали така? — каза той.

Изглеждаше победен, но твърдо решен да води този ужасен разговор. И тогава Ан-Лиз разбра с абсолютна сигурност, че Едуард ще я изостави заради Нел. Едуард мразеше кавгите и дори несъгласията от всякакъв вид. Той беше безполезен в моментите, когато Бет беше обляна в сълзи, силно разтревожена за нещо. Това, че беше готов да започне разговор, който можеше да завърши с викове и ридания, ѝ каза всичко, което трябваше да знае.

— Тръгваш си, нали? Тръгваш си с Нел.

Едуард мълчаливо кимна и вдигна умолително ръце, като да каже: *Какво друго мога да направя?*

Тогава Ан-Лиз седна и постави длани на масата.

— Прибрах се рано у дома, защото имам мигрена — каза, без всъщност да се обръща към никого.

— Да ти донеса ли хапчетата? — предложи Едуард. Тя кимна. Той с радост излезе от стаята.

— Чаят също може да помогне — добави Нел и се обърна да отвори шкафа.

Лесно намери чашите и чинийките. Беше прекарала толкова много часове тук, да сподели чая и живота с Ан-Лиз, че знаеше мястото на всичко така, както го знаеха Ан-Лиз и Едуард.

— Всъщност чаят няма да ми помогне — отговори рязко Ан-Лиз. — Нищо няма да ми помогне.

Победена, Нел седна в далечния ъгъл на масата срещу Ан-Лиз. И Ан-Лиз забеляза, че косата ѝ е различна. Обикновено тъмнорусата коса на Нел беше като разрошена от вятъра дори когато нямаше вятър. Тя почти никога не слагаше грим и за жена на нейната възраст — точната възраст на Ан-Лиз и на Нел беше петдесет и шест години — имаше забележително чиста кожа без бръчки, само няколко лунички и неизбежните леки бръчици около вечно усмихнатите очи. А днес косата ѝ беше фризирана грижливо, беше сложила червило и спирала за мигли. Беше като че ли готова за някакво събитие.

И това събитие беше започването на нов живот със съпруга на Ан-Лиз.

— Защо, Нел, защо?

— О, Ан-Лиз, не стой там с такъв изненадан вид! — сръза я Нел, която никога досега не беше повишавала тон на Ан-Лиз. — Сигурно знаеш, Едуард каза, че не знаеш, но аз не мисля така. Жените знаят. Просто се правим, че не виждаме, това е всичко. Фактът, че не те интересува, говори много за вашата връзка...

— Не знаех — прекъсна я Ан-Лиз, шокирана от тази нова версия на Нел, която само преди минути беше казала, че няма да направи нищо, което би наранило приятелката ѝ. — Ако знаех, мислиш ли, че щях да продължа да бъда твоя приятелка, да обядвам с теб, да те каня тук на вечеря? — Млъкна рязко, защото не ѝ идваха наум други примери.

— Откога продължава това? — прошепна тя.

Ан-Лиз знаеше, че трябва да повика на помощ гнева си, но в този момент изпитваше само непреодолима слабост в краката и чувството, че ужасно е грешала по отношение на хората в живота си. Ако Едуард и Нел я бяха предали всеки поотделно, другият щеше да е тук, за да ѝ напомня, че още я обичат. Но я бяха предали и двамата. Заедно.

— Недей да твърдиш, че не си знаела. Сигурно си знаела — изсъска Нел.

Ан-Лиз отново трепна и изпита горчивина, като чу гласа на приятелката си.

— Не ме лъжи, Ан-Лиз. Сигурно си лъгала себе си, но не можеш да излъжеш мен. Ако вие двамата бяхте лудо влюбени един в друг, щеше ли Едуард да дойде при мен? Отговори ми. Не, нямаше. Той дойде при мен, защото ти нямаше нужда от него, защото го отряза. Имаше толкова много, а пет пари не даваше за него, не осъзнаваш ли? Е, аз го осъзнавах и няма да те извиня за това.

Ан-Лиз почувства гнева на Нел, насочен към нея — за това, че е имала прекрасния Едуард само за себе си и дори не е разбрала какво съкровище е имала, била е така глупава да го изгуби.

Замисли се за всички неделни вечери, в които беше канила Нел на вечеря в къщата си — беше мислила за тях като за трима приятели, които споделят храната, а не като за щастливо женена двойка, която предлага приятелство на вдовицата, която в противен случай щеше да стои сама в дома си. Ерик, съпругът на Нел, беше починал преди десет години и оттогава Ан-Лиз полагаше огромни усилия да включи и Нел в техния живот. Ан-Лиз беше имала предвид чисто и искрено приятелство, но може би Нел беше виждала нещо съвсем различно. Съжаление? Като че ли Ан-Лиз ѝ беше казвала с поведението си: *Аз имам съпруг, а ти — не. Ела да хапнеш с нас и изпитвай завист, какво ще кажеш?* Какво друго не беше разбрала Нел?

— Мислех, че ме познаваш достатъчно, Нел, за да знаеш, че ако бях разбрала, че ти и Едуард...

Беше ѝ трудно да го каже.

— ..._имате връзка_, щях да кажа нещо. Може и да имам много недостатъци, но знам, че съм честна и справедлива. Помниш ли колко много разговори сме водили за приятелството и за ролята на искреността в него? Казвахме, че мразим фалшивите приятели, лъжите и преструвките, хората, които обикновено казват винаги каквото трябва, но никога всъщност не го мислят?

И гневът, който преди отсъстваше, неочаквано избухна в сърцето на Ан-Лиз. Бяха я излъгали. И двамата говореха колко много ценят истината, а сега излизаше, че истината въобще не е съществувала. Още по-лошо, Нел се опитваше да хвърли вината върху Ан-Лиз.

— Нямах представа какво става — продължи тя рязко, с дрезгав глас. — Може би се чувстваш по-добре при мисълта, че съм знаела и съм ти давала мълчаливо съгласие да откраднеш съпруга ми, но не е така.

— Съжалявам, Ан-Лиз.

На прага стоеше Едуард в ръка с малкото шишенце хапчета против мигрена, а на лицето му беше изписано отчаяние.

— Аз чувствах, че не знаеш. Искаше ми се да мисля, че знаеш, защото по този начин щеше да ми е по-лесно, но чувствах, че не е така.

— Колко време продължава това между вас двамата? — запита Ан-Лиз, като преднамерено не гледаше вече към Нел.

— Не толкова много — каза Едуард.

— От събирането на средствата за спасителната лодка — прекъсна го Нел, очевидно не разбрала, че на Ан-Лиз всичко трябва да се каже постепенно и възможно най-безболезнено.

Малко повече от година, помисли си Ан-Лиз.

— Предполагам, чакали сте подходящ момент, за да ми го съобщите. Рожденият ми ден? Коледа?

— Все щеше да се случи по някое време — каза студено Нел. — Моментът и сега е подходящ.

И двете жени гледаха Едуард, който безпомощно сви рамене. Ан-Лиз изпита нов пристъп на гняв — силен и ослепителен този път. Думите бяха в устата ѝ, преди да е имала време да помисли:

— Трябва да си опаковаш багажа, Едуард. Нел, искам да изчакаш отвън, моля. Не те искам в къщата си повече. Можеш, ако искаш, да се прибереш у дома си и да изчакаш Едуард. Той ще има нужда от място за нещата си.

Ан-Лиз успя някак си да се изправи и да отиде във всекидневната. Наруши навиците си, затвърдявани цял живот, и си наля чаша силно бренди. Имаха количка, върху която бяха наредени бутилки с алкохол, които тя винаги беше мразила — наричаше ги „*онези глупави напитки*“ — а Едуард винаги ги беше обожавал. Можеше да си ги вземе, като начало.

Чу приглушени гласове откъм кухнята, после отварянето на вратата и запалването на двигателя на колата на Нел. Това беше поне известно облекчение. Не можеше да понася повече Нел в къщата си.

Самото ѝ присъствие беше отровно, думите бяха допълнителна отрова — онази, за която дори не осъзнаваш колко е опасна.

Ан-Лиз си наля второ питие. Смешно беше да пие сега, но имаше нужда от нещо, което да я поуспокои. Седна на перваза на прозореца и загледа залива. Опитваше се да не се заслушва в шумовете от опаковането на багажа на Едуард.

Слухът на Ан-Лиз се изостри, когато Бет беше тийнейджърка. Беше различно от това да дочуваш игрите и пакостите на детето в кухнята — отварянето на хладилника, издърпването на тапата на бутилката с мляко, гъргоренето от поглъщането на гъстата напитка или пък ахването, когато нещо се излее на пода. Това беше нещо като вътрешното слушане.

А майките на тийнейджърите слушат по-различен начин — дори компактният диск, който се върти, в даден момент дава идеална представа за състоянието на детето им. „Оазис“ и „Каунтинг Кроус“ бяха добри признаци. Всяко парче, което е бавно и замечтано, означаваше, че Бет е спокойна и отпусната. Но Сюзън Вега беше фатална. Сигнал, че в душата на Бет царят смут.

Трябваше да каже на Бет за случилото се, разбира се. Ан-Лиз затвори очи при мисълта за този разговор.

Задната врата се затръшна и тя подскочи от силния шум. Едуард си беше отишъл. Втурна се към страничния прозорец и го видя да поставя куфар и чанта в багажника на колата си. Реши, че е взел само дрехите си. Това означаваше ли, че все пак иска да остане? Или пък беше така нетърпелив да отиде при Нел, че не даваше пет пари за вещите си? Кой да ѝ каже?

Вечерта хвърляше своето сиво наметало върху плажа и въпреки старото подплатено яке, Ан-Лиз трепереше. Плажът беше мрачен, след като обещанието за слънце си беше отишло — като диво царство, което денем показва по-милата си страна, но с идването на нощта хората трябва да се скрият и природата се връща към неопитоменото си състояние.

Приливът прииждаше — бавно, неумолимо. Ан-Лиз стоеше на бреговата ивица и гледаше как вълните идват и си отиват, отдръпват се все по-навътре, а после отново заливат тъмния пясък. Безмилостно, безкрайно, навън и навътре, пак и пак. Като живота, който също е

безмилостен и безкраен. И мъчителен, когато ти се иска да дойде краят му.

Гледаше като хипнотизирана, докато водата не покри обувките ѝ. Тогава отстъпи назад изненадана.

Ако някой можеше да я види в онзи момент, щеше да я помисли за луда. А може би беше — самотна жена, застанала неподвижно на брега. В застои във всеки нюанс на думата. После тя се обърна и тръгна към дома си, оставяйки тъмната нощ зад себе си.

Къщата беше смълчана, плашещо тиха. Тя включи осветлението във всички стаи. Беше готова да направи всичко, което да даде поне илюзия за топлина. Отиде във всекидневната, взе кошничката си с нещата за плетене и загледа мрачно разбърканите кълбета прежда и цветната вълна най-отгоре.

Не можеше да понесе мисълта нито за телевизия, нито за радио. Но можеше да плете. Плетенето успокояваше ума ѝ. То беше новото ѝ хоби. Беше плела преди много години чорапи, бебешки дрехи, одеяла за куклата на Бет. Но никога не беше такава специалистка в плетенето като сега. Беше се върнала към него, след като беше спряла да работи в градината, защото имаше нужда да бъде заета с нещо.

Известно време я занимаваше идеята да овладее чужд език или да се научи да борава с компютър. Съпругът на дъщеря ѝ, Маркърс, реши да ѝ помогне и ѝ подари лаптоп. Макар да се извиняваше безкрайно за възрастта и лошото му състояние, той все пак работеше и Ан-Лиз беше очарована.

— Той е вече доста стар — казваше Маркърс, сякаш да се оправдае.

— Прекрасен е — отвърщаше Ан-Лиз и се усмихваше.

— Но той е на десет години. Практически е динозавър в света на компютрите — продължаваше зет ѝ.

— Като мен самата — добавяше Ан-Лиз и го потупваше по ръката.

Тя обожаваше това чудо на техниката и сърфираше в Интернет — как обичаше само да произнася тези две думи! Един ден беше тръгнала по-непозната пътека и бе стигнала до сайт, където се научи на нови видове плетки, които нямаха нищо общо с бебешките дрешки и неугледните чорапи. И така, постепенно, щеше да се научи да плете чанти, дантелени шалове, всичко. Хареса ѝ и веднага поръча

необходимите за плетене неща. После, просто за забавление, влезе във Форума на Запалените по плетенето и се записа под името Начинаещата. В този сайт жени от целия свят споделяха опита си в плетенето.

Беше ѝ необходимо много време, за да напише първото си писмо. Имаше нещо плашещо, някакво усещане за край и фаталност в това да изпратиш мислите си на място, където всеки може да ги прочете, но Ан-Лиз се чувстваше сигурна заради анонимността в мрежата. Ан-Лиз от Ирландия можеше да е всяка жена.

Ан-Лиз беше в дома си, където светеха всички лампи и можеше спокойно да включи компютъра си, да види последното написано от нея съобщение и да възкликне учудено на онова, което е мислела само преди няколко дни. Писмото беше толкова обикновено.

„Вече съм изплела наполовина чантата в розово и сиво. Толкова е красива, че нямам търпение да я довърша, много искам да я видя готова. Снощи стоях будна до полунощ и плетох пред телевизора. Уж гледах две драми, както и програма за сътворен от хората остров в Дубай и продължавах да плета. Много ми се иска да можех да работя по-бързо, но не съм сигурна как трябва да изплета цветята... Може ли някой да ми помогне?“

Ан-Лиз се замисли за въпросната вечер. Едуард се беше смял на желанието ѝ да плете и си беше легнал, оставяйки я с куките пред телевизора. Тя се беше почувствала виновна, че не е с него в леглото. Да си лягате поотделно, е толкова лошо, колкото и да имате отделни спални.

А това само показваше колко малко знае.

Тревожеше се, че той ще си легне сам, а той всъщност вероятно е бил благодарен, че е успял да я избегне.

Болката от днешния ден беше толкова остра, че я лишаваше от способността дори да мисли. За миг, Ан-Лиз почувства пробуждането на агонията. Едуард го нямаше, той щеше да остане при Нел. А тя, през цялото време, не е знаела какво се разиграва под носа ѝ. А мислеше, че притежава силна интуиция, че е свързана с Вселената.

Очевидно не беше така. Тази нейна свързаност с нещата беше още едно нейно заблуждение.

За какво друго е грешала в живота си?

Изведнъж Ан-Лиз почувства, че не би могла да се справи сама. Имаше нужда от нещо, което да притъпи болката. Намери бутилка много скъпо червено вино, което Едуард пазеше за по-особени случаи. *Едуард може да върви по дяволите*, помисли си и си напълни голяма чаша.

После, с чашата в ръка, седна пред лаптопа и изпита благодарност, че в света съществуват и такива неща. В света имаше и други хора, които бяха сами и може би също седяха пред компютрите си.

Виното я стопли. Беше прекалено кисело, но може би само така ѝ се струваше. Имаше странен метален вкус в устата през целия ден. Дали това не беше вкусът на мъката? Изпи го наведнъж и се запита дали някой от форума може да ѝ каже какво да прави една жена, когато съпругът ѝ я изоставя след трийсет и седем години. През петте месеца, през които ползваше услугите на сайта, тя говореше с другите само за плетенето, за чантата с цветята, чието изплитане и беше отнело три месеца, защото беше доста сложно. Някои хора говореха за живота си, но Ан-Лиз не беше от хората, които се разкриват пред другите. И сега, когато внезапно изпита това силно желание да сподели болката си, тя ѝ се стори прекалено силна, за да говори за нея.

Прегледа пощата си. Мери-Лий ѝ беше изпратила снимка на най-прекрасния дантелен шал с мотив дъга и Ан-Лиз разсеяно се запита дали въобще някога ще успее да изработи нещо толкова сложно. Чантата с цветята беше сложна за изработка, защото се състоеше от много парчета. Но всъщност плетката беше обикновена и нямаше сложни шевове, просто имаше много дребни детайли.

Лили беше харесала завършения продукт.

— Не е ли възхитителна! — беше възкликнала още с пристигането на Ан-Лиз. — Обичах да плета, когато бях по-млада — беше добавила с горчивина поради изкривените си от артрит пръсти. — Плетенето успокоява душата.

— Аз всъщност не мога да плета — отговори Ан-Лиз. — Понякога харесвам някой тип плетка за пуловер, но не съм сигурна, че ще мога да го изработя.

— Ан-Лиз, можеш да направиш всичко, което решиш — усмихна се Лили.

— Не съм ли прекалено стара да се науча? Лили се засмя високо, искрено.

— Човек никога не е прекалено стар да се научи на каквото и да било — отговори. — Аз продължавам да се уча, а погледни ме, съм почти на деветдесет. Ти си просто дете за мен, Ан-Лиз. Как се изразяват в наше време? Изи веднъж ми спомена... — Лили направи пауза, за да помисли. — Да, сетих се — деветдесетте са просто повторните осемдесет! Така че, петдесет и шест е като да си тийнейджър, ако успееш да започнеш да мислиш по този начин.

Ан-Лиз въздъхна. Налагаше се да каже и на Лили за Едуард. Лили обаче нямаше да е като Бет — крехка и уязвима. Нямаше да се наложи да ѝ съобщи новината внимателно. Трудно беше да шокираш Лили с нещо, макар да изглеждаше изключително деликатна. Някога Лили беше висока, но възрастта я беше смалила и сега тя приличаше на малко птиченце, но очите ѝ все още излъчваха интелигентност и нищо не пропускаха. Тялото ѝ беше крехко, но умът ѝ все още притежаваше старата сила, мнението ѝ все така беше ясно изразено.

Така че Ан-Лиз нямаше желание да каже на Лили не заради мисълта, че ще я шокира, а заради съжалението, което щеше да види на лицето ѝ. Най-много от всичко Ан-Лиз мразеше да я съжаляват.

Изпи питието си и започна да пише. Може би приятелите ѝ от форума притежаваха мъдростта, която ѝ беше нужна.

„Съжалявам, че ви тревожа с това, но няма е кого да говоря, а не трябва да държа всичко в себе си. Виждате ли, съпругът ми ме напусна днес. Няма да ви отегчавам и с най-малките подробности, но основно: върнах се у дома и го заварих с най-добрата си приятелка. И веднага разбрах. Имаха връзка. Той си тръгна с нея. Не знам какво да правя, нито дори да мисля. Още не съм казала на никого. Имаме дъщеря, обаче тя е много чувствителна. Човек дори би казал, че не се справя особено добре с реалността.

Най-трудно е да се справя с чувството, че въобще не съм го познавала. Нито пък нея. Това е нещо подобно на

смъртта. Сякаш вървя през море от мъка. Чувствам се като хората, които откриват, че човекът, когото обичат, е изнасилвач или убиец. Толкова съм изумена, че се питам дали пък всичко не е било лъжа? Трябва да е така. А аз никога не съм забелязала.

Как е възможно това? За колко други неща е излъгал? Обичал ли ме е? Искал ли е да бъде с мен? В момента ми се струва, че е възможно целият ни живот да е бил лъжа, щом е успял да лъже за нещо толкова сериозно. Как да бъда сигурна, че другото не е било също лъжа?

Виждам снимка на нас двамата на стената. Гледам я и се опитвам да видя онзи другия човек, който сигурно непрекъснато е съществувал редом, без обаче да съм го забелязала. Тази снимка, на която сме двамата — а и дъщеря ни е с нас, около десетгодишна — е правена по време на ваканция. На пикник. Сега ми изглежда различна. Спрели сме близо до онзи грозен стар фургон, одеялото е старо и грозно, аз се усмихвам, както и той, а Бет танцува — тогава вземаше уроци по балет. В онзи момент бих могла да се закълна, че той е щастлив с нас. А сега... не знам.

Това, което той направи сега, ме кара да подлагам на въпрос всяко нещо, дори най-малкото, в живота, който двамата споделяхме. Спомените ми си отидоха, защото не бях сигурна дали са истински, или фалшиви.

Все едно че ви показват рисунка, на която виждате силует на ваза, а после някой отбелязва, че това са две лица в профил. А когато веднъж сте видели новата картина, вече ви е невъзможно да видите вазата.

И как да кажа на дъщеря ни? Тя е на трийсет и шест, омъжена. Звучи така, сякаш трябва да може да се грижи сама за себе си, както и за мен, но истината е, че все още аз се грижа за нея. Независимо какво ще се случи с мен, ще трябва някой да се грижи за Бет. И така, някой може ли да ме посъветва нещо? Отчаяна съм.“

Ан-Лиз тъкмо щеше да кликне върху „Изпрати“, когато промени решението си. Изтри цялото съобщение.

Чуваше гласа на майка си, който гневно крещеше, защото Ан-Лиз беше затворила вратата на спалнята и отказваше да излезе. *Ан-Лиз, нищо няма да разрешиш, ако се затвориш за всички нас.*

Затварянето на вратата може и да не беше помогнало, но я беше накарало да се почувства по-добре. Това винаги ѝ помагаше и беше възможно отново да ѝ помогне. Инстинктите ненапрасно се наричат инстинкти.

Затвори вратите и провери дали и прозорците са затворени. Преди това беше задължение на Едуард — мъжка работа. Къщата трябваше да се организира, така да се каже, преди да могат да си легнат. Ан-Лиз успя да потисне мъката и болката, които мисълта за него предизвикваше. Това бяха просто врати. И тя самата можеше да ги заключи.

Обходи методично къщата, изгаси осветлението, после изкачи стъпалата към спалнята, която някога беше обща, а сега беше нейна.

Гредите на втория етаж бяха със същия цвят като тези на пода. Спалнята беше боядисана в светлосиньо, мебелите бяха бели, на пода бяха постлани две персийски килимчета, завесите бяха също бели и тежки, за да предпазват от студа. Ан-Лиз хвърли само един поглед на голямото легло с бялата кувертюра и панически избяга от стаята. Нямаше да може да спи там тази нощ. Щеше да ѝ се струва, че лежи в легло от лъжи.

Спалнята на Бет все още беше нейна, макар тя да беше излязла от дома си преди много години. Бет обичаше спокойствието и сигурността, които ѝ вдъхваха нещата от детството ѝ — куклите Барби и техните многобройни коли и гардероби, все още подредени по дървените рафтове, както и многобройните детски книжки.

Свободната спалня беше много малка стая. Беше боядисана в бяло и в нея имаше място само за едно легло, шкаф с чекмеджета, върху който, за украса, бяха поставени раковини и нощно шкафче с лампа върху него. През двайсетте години, в които живееше в тази къща, Ан-Лиз никога не беше спала в тази стая. Което беше идеално за случая.

Намери шишенце с приспивателни в шкафчето в банята, взе едно хапче и го глътна с вода направо от чешмата. В стаята на Бет намери

стара нощница на дъщеря си и набързо я облече. Не искаше нищо от своята стая, то сякаш щеше да я зарази. Легна в леглото в тази свободна спалня, изгаси осветлението и затвори очи. Зачака сънят да я вземе в прегръдките си.

Магазинът за втора употреба в града имаше много успешен бизнес. Може би това се дължеше на близостта на морето, но всички — местни и гости на града — сякаш смятаха за свое задължение да се пазарят, защото знаеха, че всяка купена на старо блуза ще отиде за поддържането на спасителните лодки. Дори в чудните летни дни, когато слънчевите лъчи позлатяваха повърхността на водата и ѝ придаваха небесна красота, хората усещаха силата на морето.

Понеделник беше денят, в който беше ред на Ан-Лиз да работи в магазина. Тя работеше там в понеделник и сряда, откакто се беше отказала от работата на пълен работен ден в градината. Когато се събуди рано на сутринта след заминаването на Едуард, знаеше, че трябва да отиде в магазина.

Да не отиде, означаваше да помислят, че е болна. А после някой можеше да види Едуард и да го запита как е тя, а той можеше да каже истината и...

Ан-Лиз не би могла да го понесе. Не искаше всички да знаят какво се е случило, не и докато тя самата не се справеше с това. Не беше сигурна кога ще успее — приспивателното беше направило мисленето невъзможно само двацет минути след поемането му. За да се справи с чувството за самота на следващата сутрин, беше пуснала високо радиото, за да не бъде сама с мислите си. Реши, че мислите ѝ са опасни и не иска да е насаме с тях. Предпочиташе да прекара сутринта в магазина.

След утринната служба в него щяха да се отбият онези, посетили църквата, а се отбиваха и жените, които бяха оставили децата си у дома, за да напазаруват спокойно. Хората, които обядваха рано, понякога изяждаха набързо сандвичите си, за да могат да преровят дрехите или пък да прегледат рафтовете с книгите.

Беше ѝ приятно да работи там, защото можеше да си побъбри с повечето хора, работата не оказваше никакъв натиск върху нея, освен в случаите, когато пристигнеше нещо наистина ценно и всички

изведнъж изпадаха в паника, защото не знаеха каква цена да му сложат, в случай че се появи първоначалният му собственик и реши, че дарението му не е оценено подобаващо.

В онзи ден имаше пет нови сака и дрехи, които да се прегледат, затова Ан-Лиз се настани в задната част на магазина, където се намираха складът, малката кухничка и тоалетната, и започна внимателно да ги сортира. Имаше купища дрехи, предимно женски, меки плюшени играчки, все още покрити с прах, и детски дрехи, няколко книги с книжни корици и евтини бижута. Около половината от нещата бяха в добро състояние, трябваше да се отделят от останалите и Ан-Лиз веднага се зае с тази досадна задача.

Невероятно какви неща според някои хора могат да бъдат дарени, помисли си тя, като вдигна мъжка риза с протрита яка, няколко липсващи копчета и подозрително жълто петно на ръкава. Къри? Или нещо друго? Хвърли я в кошчето за отпадъци.

Ивон, една от другите доброволки, беше отпред, зад тезгяха, и непрестанно бърбореше с клиентите. На Ан-Лиз ѝ харесваше да работи с Ивон, защото никога не беше необходимо да отговаряш. Ивон говореше и като че ли не даваше и пет пари дали някой ѝ отговаря или не. Това обикновено беше добре дошло за Ан-Лиз, защото тя обичаше да работи на спокойствие и само радиото да звучи тихо на заден фон. Днес това дори я радваше, защото не беше сигурна дали ще може да води разговор, дори животът ѝ да зависеше от това.

Ан-Лиз знаеше, че изглежда съсипана, и за да прикрие факта, каза, че не е спала добре, въпреки че приспивателното я беше държало цели осем часа. Само че изглеждаше много по-зле, отколкото липсата на сън би могла да обясни. Беше шокирана от образа си в огледалото сутринта. Мъката я беше състарила само за една нощ, костите ѝ като че ли искаха да пробият кожата в знак на протест срещу болката. Сякаш и последната капка младост беше изцедена от кожата ѝ, бяха останали само остри ъгли, дълбоки вдлъбнатини и огромните индиговосини очи, които дъщеря ѝ беше наследила. Те бяха като блестящи басейнчета на овалното ѝ лице. Гъстата бяла коса — някога зашеметяващо платиненоруса — която тя прибираще назад, вече не изглеждаше женствена. Напротив, състаряваше я, тя приличаше на вещица, слязла от страниците на детска книжка.

Ан-Лиз едва разпознаваше жената, на която, преди много години, един възхитен от красотата ѝ почитател беше казал, че прилича на примабалерина с дългата си грациозна шия и очите на уплашена кошута. Тя беше една от красавиците на Тамарин, но това като че ли беше преди милион години, помисли си с тъга. Или поне Едуард ѝ беше казал така.

Кой би помислил сега?

Трябваше да си сложи грим все пак, реши сега. Някаква основа, която да скрие тъмните кръгове под очите ѝ, спирала за мигли, която да ги повдигне леко, и руж, който да придаде топлина на скулите ѝ. На Ан-Лиз винаги се беше удавало да постигне чудеса с грима. Това беше едно от нещата, по което двете с майка ѝ бяха напълно съгласни. Някога майка ѝ беше казала, че ако Ан-Лиз наистина се заеме с градинарство, трябва редовно да се грижи за кожата си и да не излиза без червило.

Тя също така твърдо беше настоявала, че жените не трябва да пият твърд алкохол. Ан-Лиз беше спазвала това правило и сега съжаляваше за брендите и чашите вино, изпити предния ден. Усещаше тъпа болка в главата, защото не беше свикнала с алкохола.

— *Кучетата ще свършат работата си на плажа, казах* — говореше Ивон. — *Знаци, ето от какво имаме нужда. Знаци и на плажа и дори и за кучетата.*

Ан-Лиз беше една от хората, които не бяха съгласни с тази гледна точка и предпочитаха кучешките изпражнения пред множеството грозни знаци, защото те щяха да разрушат красотата на скалистия гол плаж. Но си замълча и си позволи да се запита каква ли клюка щеше да направи Ивон от новината в нейния живот.

Едуард ме напусна. Ще живее с Нел Мичъл. Да, с Нел, моята най-добра приятелка. Ето, това иде да покаже, че всъщност човек никога не познава напълно хората, нали?

Все още не звучеше правилно. Опита отново, по-бавно, обмисляйки думите.

Преживели сме тежки времена, двамата с Едуард, и може би е било по-трудно за него, а Нел е толкова сговорчива и все пак те се познават толкова добре...

— Ан-Лиз, какво каза? — Ивон я погледна с очакване от предната част на магазина. Клиентът си беше отишъл и сега бяха само

двете.

— Нищо, Ивон. Просто си говорех сама.

— О, разбира се, аз самата го правя, Ан-Лиз. — Ивон въздъхна и продължи да преглежда местния вестник. — И никой не ми обръща ни най-малко внимание. Децата все ми повтарят, че говоря безспирно и не спирам дори когато се опитат да ми отговорят, така че те просто се отказват. Деца!

— Деца, да — кимна Ан-Лиз, но онова, което мислеше, беше всъщност *съпрузи и най-добри приятели*.

— Но ги обичаме, нали? — продължи Ивон, като все още говореше за децата и нямаше представа, че двете с Ан-Лиз мислят за различни неща.

И в този момент на Ан-Лиз ѝ хрумна, че всъщност е доста лесно да заблудиш хората, щом те не очакват от теб такова нещо. Колко ли лесно беше да заблудят нея? Срамно лесно вероятно.

Спря да отделя дрехите, за да се замисли над това. Какви ли лъжи ѝ бяха говорили Едуард и Нел? Дали се виждаха в дома ѝ, когато тя работеше в магазина, дали бяха правили секс върху съпружеското легло? Изведнъж ѝ се повдигна и изтича до тоалетната, за да повърне.

— Ан-Лиз, добре ли си? — запита Ивон.

— Да — излъга тя. — Изгаря ме. Снощи ядох пай с пушена риба.

Откъде ѝ хрумна това извинение, запита се, наведе се и се вгледа в зачервените си очи в малкото огледало. Дали лъжата не беше просто въпрос на упражнения?

В магазина беше, слава Богу, оживено през цялата сутрин. Ивон се суетеше наоколо, бърбеше и работеше неуморно, докато Ан-Лиз си даваше вид, че е заета, като избърсваше рафтовете и перилата след клиентите.

Погледът ѝ често се насочваше към познатите улици на Тамарин, търсеше познатата фигура на съпруга ѝ. Едуард работеше в инженерната компания в града и понякога се отбиваше при нея в магазина. Но не, реши тя, не и днес.

И все пак продължи да гледа втренчено през прозореца, като се питаше дали двамата с Нел няма да минат оттам.

Градът имаше формата на звезда с многобройни лъчи, като всички улици водеха към пристанището, където се сливаха на площад „Харбър“, широк и квадратен, издържан в средиземноморски стил, с

палми и открит кафе-бар, а зад него — пристанището във формата на подкова, като две ръце, протегнати към морето, или като предните щипки на рак, в зависимост от това, как искаш да видиш нещата.

Магазинът се намиреше на „Филибърт стрийт“, на средата между площада и църквата. Смяната ѝ в магазина свършваше в два, когато Корин Брейди идваше да я замести, обвита в шалове, мънистена огърлица и аромат на мускусно масло, купено преди много луни от градския магазин за здравословни продукти. Ан-Лиз знаеше това, защото Корин винаги ѝ казваше, че съвременните парфюми не са полезни.

— Естествените миризми са най-добрите, Ан-Лиз — казваше весело Корин. — Съвременните парфюми причиняват рак, не знаеш ли.

Обикновено, Ан-Лиз понасяше добре ексцентричността на Корин и странните ѝ медицински теории, но днес нямаше да може да се справи. Дори обикновената човешка любезност не беше по силите ѝ.

— Здравей, Ивон, погледни това! Знам, че не искаш да говориш за менопаузата, но...

Ан-Лиз, скрита в задната част, трепна. Бедната Ивон.

Нямаше шанс за дискретен разговор относно женските проблеми, щом и Корин беше замесена. Корин въобще не контролираше гласа си. Тя ревеше, бучеше дори когато се опитваше да шепне.

— Това е страхотно! — говореше Корин.

— Викай малко по-високо — тросна се сърдито Ивон. — Не мисля, че всички в града успяха да те чуят.

— Ццц — каза Корин, без да се засегне. — Тук всички сме жени и се гордеем с телата си. Това е цикълът на живота, Ивон. Най-голямата сила на природата се движи вътре в нас, защото така е завещала майката природа.

Обикновено, Ан-Лиз щеше вече да се усмихва. Никой не можеше да отрече, че Корин е страшно забавна, когато започне — отново — да говори за майката природа. Майката природа беше виновна за всякакви неща, включително за пристрастеността на Корин към млечния шоколад и доктор Бърк от „Анатомията на Грей“. Майката природа, без съмнение, щеше да е виновна и за бягството на Едуард с Нел, ако

Корин имаше възможност да се замисли над това. Най-великата сила на живота ще е в прилив или нещо подобно. Ан-Лиз потръпна при мисълта, че Корин би могла да се шегува с тази нейна все още сурова болка. Запита се дали ще успее да си тръгне, без да я видят. Прекалено късно...

— Здравей, Ан-Лиз... О, Боже, изглеждаш толкова уморена. Бедната! Имам точно подходящото лекарство в чантата си... — поде Корин и бръкна в огромната чанта от кожени парчета, която навсякъде мъкнеше със себе си. Тя никак не миришеше приятно, защото в нея се бяха разливали прекалено много шишенца масла и еликсири. — Може и да изглежда малко странно, скъпа, но това е медицинска гъба. Трябва да добавяш вода към нея и да пиеш сока...

— Благодаря ти, Корин — побърза да каже Ан-Лиз убедена, че е възможно да повърне дори при мисълта за сока на гъбата. — Страхувам се, че бързам. Довиждане.

Едва ли не избяга от магазина, като носеше в ръка якето и чантата си. Не би могла да се справи с Корин. Не и сега.

Въпреки голямото си туловище, Корин се движеше бързо и тъй като Ан-Лиз се страхуваше, че тя може да реши да я догони, се втурна бързо по „Филибърт стрийт“, оглеждайки се отчаяно за възможност за бягство. Книжарницата.

„Флай Лийф“ беше малка, но добре подредена и имаше цял отдел, посветен на криминалната литература, а прозорците ѝ бяха затъмнени, така че щеше да е трудно да бъде видяна отвън. Съвършено. Никой нямаше да разговаря там с нея. Имаше правило, което гласеше, че в книжарницата можеш само да се усмихваш и да кимаш.

С радост нахлу в тишината и спокойствието на „Флай Лийф“ и се насочи към рафтовете в дъното. Секцията с класиката. Погали кориците на книгите и се запита колко ли време беше минало от последния ѝ прочит на Джейн Остин.

И най-после се поуспокои малко. Корин не беше я последвала. Сега, когато беше вън от магазина, можеше да престане да се преструва и отново да бъде самата себе си. Само дето не беше сигурна коя е. Това чувство беше странно, обезпокоително. Ан-Лиз се чувстваше нереална. Като че ли беше телепортирана в това тяло и в този живот и нищо от това не ѝ беше дори смътно познато.

О, не, моля, не.

Направи няколко крачки, отдалечи се от класиката и се намери пред секцията „Помогни си сам“. Дишането ѝ отново започваше да се учестява. Не. Дишай дълбоко. Вдишване, издишване, брой до четири и отново. След малко можеше отново да посвети вниманието си на рафтовете. Самопознание. Помощ. И преди, много пъти, беше разглеждала книгите и знаеше, че няма размисли за хора, на които им е писнало от цялата Вселена.

Определена ниша в пазара, помисли си мрачно. И също така нямаше 100 начина да убиеш съпруга си и най-добрата си приятелка.

Но имаше много книги за депресията, които можеха да бъдат полезни като терапия, да ти помогнат да видиш нещата откъм положителната им страна, да предложат точната комбинация от съвети и съчувствие, в зависимост от това, коя книга четеш.

Ан-Лиз беше вече прочела по-голямата част от тях. Прегледа рафтовете и помисли, че вероятно има всички тези томове у дома, с изключение на най-новите. Нито един от тях не ѝ беше помогнал. Депресията не беше нещо, което можеш да отделиш от себе си и да се пребориш с него просто посредством прочита на една книга. Тя беше така тъмна и дълбока.

Ан-Лиз гледаше втренчено книгите, ядосана на авторите им, че се осмеляват да се преструват, че знаят какво чувство е това.

Проклетите психиатри и гурутата по психическо здраве пишеха книги за депресията, а не обикновените хора, които всекидневно се борят с нея и са били на онова тъмно място, където не можеш да си представиш нормалния, щастлив живот. Място, където просто не можеш да се движиш и дишаш.

Ан-Лиз, излез от стаята и разговаряй с мен, моля те. Гласът на майка ѝ отново отекна в главата ѝ, ярък спомен от миналото. Скъпата ѝ майка. Ан-Лиз знаеше, че майка ѝ упорито работеше по въпроса, опитваше се, но беше обречена да има дъщеря, обвита в тъмен облак. Нейното семейство — така обикновено, мило и простичко реално — не знаеше как да се държи с човек като нея.

— Ако само пожелаеш да ми кажеш какво има — молеше я майка ѝ.

— Не знам — отговаряше обикновено Ан-Лиз.

Защото наистина не знаеше. Никой не я беше ударил, нито наранил. Но тя чувстваше всичко така дълбоко, много по-дълбоко от Астрид, по-голямата ѝ сестра, близка по възраст до нея самата. Имаше дни, когато главата ѝ просто беше обвита в облак на страх и тревога. И мрак. Тя не знаеше защо, той просто беше там.

Бяха минали повече от четирийсет години, откакто беше осъзнала това. Беше на петнайсет, когато откри, че всички останали не се чувстват като нея, че тя е различна.

И тогава, в книжарницата на Тамарин, Ан-Лиз Кенеди усети онова познато чувство за мрак и безнадеждност. И за нещо друго, началото на чистата паника. Сякаш чуваше тихото тупкане на барабани някъде отдалеч. Бавно, но непрекъснато — шум, който не беше реален, и тя го знаеше, но за нея беше по-истински от всичко друго в този момент. Не беше го чувала толкова отдавна. Сега обикновено го чуваше само в кошмарите си, но знаеше какво означава — страх и паника.

Някога някъде беше прочела, че определени ситуации карат мозъка на гущера да доминира. Мозъкът на гущера е ядката, същността, оцеляла в нас от праисторически времена.

Тази част от мозъка се задейства, когато хората достигнат до дълбок първичен страх. Статията беше пълна с толкова много дълги медицински термини, че Ан-Лиз не беше разбрала почти нищо, но беше запомнила, че тази част от мозъка отговаря за нашето оцеляване и се задейства, когато човек се чувства смъртно заплашен.

Като сега. Паниката я завладя с опустошаваща сила. И тъкмо си беше помислила това, когато дишането ѝ се затрудни, почти спря, гърдите ѝ се стегнаха и тя изпита силна болка в сърдечната област. Не можеше да диша, сърцето ѝ блъскаше в гърдите.

Ан-Лиз тръгна толкова бързо, че се блъсна в мъжа, навел се да разгледа книгите за спорта.

— Извинете! — ахна тя и профуча покрай него.

Трябваше да се прибере у дома си възможно най-бързо. Трябваше да е на сигурно място, за да може да се справи със страха и мрака. Бяха минали години от последния пристъп на паника, години. Беше забравила колко са страшни, ужасни, как винаги се чувстваше така, сякаш всеки момент ще умре.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че ѝ беше трудно да извади ключовете от чантата, почти невъзможно да запали колата. Да, вътре в колата се чувстваше малко по-защитена. Седна зад кормилото, трепереща, опитваше се да диша, да поеме поне глътка въздух.

Когато се възстанови достатъчно, запали двигателя, пусна радиото много силно с надеждата предаваната дискусия да заглуши мислите ѝ. Не искаше да мисли.

Къщата беше смълчана, но не с тишината, която всеки момент може да бъде нарушена от завръщането на човека, с когото живееш, а с онази мъртва тишина на домовете, в които живеят самотни хора. Ан-Лиз си приготви билков чай. Той винаги я успокояваше и тя го наричаше чая на спокойствието, макар Едуард винаги да ѝ се подиграваше за това. Канеше се да прибере кутиятка чай обратно в шкафа, но реши да си направи още една чаша. Имаше нужда от двойна доза спокойствие.

Взе чайника и чашата и едно старо одеяло и излезе на верандата. Сви крака под себе си, загърна се в одеялото и обви с длани топлата чаша, втренчи поглед в разбиващите се вълни и започна да диша бавно, равномерно.

Дишай. Навътре и навън, навътре и навън. Концентрирай се върху всяко поемане на въздух, остави дробовете си да се напълнят, издишай бавно през носа. Това е, което трябва да правиш всеки ден — да дишаш.

По дяволите, по дяволите, не се получава. Въпреки дълбокото дишане, сърцето ѝ продължаваше да препуска бързо, а мракът беше някъде в подсъзнанието ѝ и заплашваше отново да изплува.

Майната ти, Едуард, върви в ада, задето ми причини това, помисли си с горчивина Ан-Лиз. И отново потърси топлина в одеялото. Нямаше да посегне към таблетките, не отново.

Едуард винаги беше проявявал разбиране и съчувствие към депресията ѝ, макар и тя да не беше успяла да я преодолее напълно с помощта му.

— Понякога аз също се чувствам тъжен и обезсърчен, знаеш ли — беше ѝ казал в началото на брака им. — Не е като при теб, любима, но разбирам или поне се опитвам.

Ан-Лиз, която подбираше думите си внимателно, когато говореше за депресията си, за да не го изплаши или пък той да не си помисли, че се е оженил за напълно откачена, която понякога дори има нужда от усмирителна риза, едва не се разсмя с глас.

Не можеше да знае или да разбере, че депресията е част от нея, че тя може да се справи с всекидневния живот като всички други, но има депресия така, както други хора имат генетически определена маслинова кожа например. Част от нея, която понякога се проявява, а друг път — не. Можеха да минат месеци, години, без да я завладее този по-силен от нея мрак, но когато това се случеше, беше нещо много повече от просто да се почувстваш тъжен. Но тя го обичаше, обичаше го дори за това, че се опитваше да я разбере.

— Аз също те обичам, скъпи мой — беше му отговорила тогава с жар.

А той се беше засмял и я беше прегърнал и накрая Ан-Лиз се беше озовала в скута му, ръцете им бяха преплетени и тя се чувстваше истински обичана. Този мил и интелигентен мъж не разбираше напълно през какво преминава тя, но правеше всичко възможно да се почувства по-добре. Това беше любовта — да се опиташ да разбереш партньора си, макар и да не е по силите ти.

Спомни си, че беше разговаряла за депресията си и с Нел. Това причиняваше болка — да мисли, че проклетата Нел знае за вътрешната ѝ агония и пак да отмъкне съпруга ѝ. Ан-Лиз потрепери въпреки топлото одеяло.

Възможно беше да започне да мрази Нел.

— Как успяваш, когато се чувстваш така, да продължаваш да се държиш нормално? — беше я запитала веднъж Нел, когато Бет беше още малко момиченце и Ан-Лиз я беше завела на рождения ден на нейна съученичка, а после се беше прибрала у дома и бе плакала цели два часа, а Нел се беше отбила и я беше заварила в такова състояние.

— Просто се заставям, слагам си маската и продължавам — отговори простишко Ан-Лиз с подпухнало от сълзи лице. — Не можеш да седиш в ъгъла, втренчил поглед в празното пространство, когато имаш дете. Просто не можеш.

Не че много пъти не се беше чувствала точно така, но майчинската любов е огромна движеща сила. Ан-Лиз беше имала много дни, в които ѝ се искаше да остане в леглото, да се обгърне в

одеялото като в защитна броня, да се отдаде на тъгата. Обаче не можеше да причини това на дъщеря си.

Когато Бет порасна и стана ясно, че е наследила депресията на майка си — точно така, както беше наследила индиговите ѝ очи — целият живот на Ан-Лиз се подчини на желанието да защити дъщеря си. Бет, която имаше нужда от много любов и внимание, беше най-важното, смисълът на съществуването ѝ.

След това беше самата Ан-Лиз, която понякога се носеше на гребена на вълната, а друг път изпадаше в черната яма и се налагаше да посещава психиатъра и да пие онези проклети антидепресанти, които мразеше с цялата си душа. Беше все едно да си признае, че се е провалила. И ако прочетеше още някаква статия, която твърди, че депресията е като диабета и че ако имаш диабет, няма да имаш нищо против да вземаш инсулин, щеше да убие някого.

Едуард, милият скъп Едуард, беше определено трети в списъка с приоритетите на съпругата си.

Първата любов и грижа на жената винаги ще са децата ѝ, ако има такива, и Ан-Лиз го осъзна още отрано. Докато първата грижа на мъжете са съпругите им. Двата вида любов и загриженост бяха нещо съвсем различно и далеч не бяха равни.

Дали Едуард не беше отблъснат точно от това — от факта, че винаги беше трети в техния брак? Защо не можеше да разбере, че тази позиция му е отредена не по избор, а от простото правило на инстинкта за оцеляване.

Ан-Лиз въздъхна и загледа пейзажа, заради който двамата с Едуард бяха купили къщата преди всичките тези години. На ярката, дори остра, светлина, заливът Милшон беше като огледало, вградено в долина, която се променяше от бял пясък до сочнозеления цвят на полето.

А зад залива се простираше Атлантическият океан, над който кръжаха чайките, а понякога дори кацаха драматично върху бялата пяна на вълните. *Внимавайте!*, ревеше водата. Този урок местните никога не забравяха. Туристите наемаха лодки, за да се разходят из залива, и се заблуждаваха, че водите са безопасни, само за да бъдат спасени, когато лодките им биваха завлечени в бурния Атлантик.

Акулите понякога се виждаха от скалите, където величествено се издигаше долменът. Ан-Лиз помнеше деня, в който двамата с Едуард

бяха завели Бет да го разгледа. Тогава тя беше малка и майка ѝ искаше да влее гордост у нея.

— Това е нашата история, Бет — беше обяснил Едуард.

А сега той беше пренаписал тяхната семейна история. Ан-Лиз не знаеше дали въобще някога ще му прости. Нямаше оправдание, никакво.

Разбира се, за Едуард нямаше значение дали му е простила или не. Той вече не беше част от живота ѝ.

ГЛАВА 4

Апартаментът на Изи в Манхатън ѝ се стори студен и гол след топлината на хотела в Ню Мексико. Дори любимият ѝ Ню Йорк беше хладно безразличен днес, реши тя. Таксиметровият шофьор, който я взе от летището, не беше ексцентричен, както беше обичайно за Ню Йорк, а просто скучен. А и валеше — толкова силно, че човек можеше да се удави за миг.

Прогизнала и уморена, Изи тръшна силно входната врата и остави багажа си на пода. Опита се да определи какво предизвиква недоволството и лошото ѝ настроение. Имаше нещо в дружелюбността на публото, на градеца, което ѝ липсваше тук, у дома. Помисли си, че тя самата е момиче от малък град, и изпита носталгия по Тамарин. Напоследък често мислеше за дома. Дали не беше така, защото се беше почувствала толкова самотна, когато Джо си беше тръгнал късно през нощта и мислите ѝ се бяха насочили към семейството, другите хора, които истински я обичаха и се интересуваха от нея?

Или пък защото усещаше нарастваща тревога по отношение на настоящето — връзката, която ѝ беше толкова трудно да обясни, че не се беше опитала да я сподели на никого, даже и с Карла, с баща си или с баба си.

Съблече мокрото си сако и едва тогава си позволи да погледне телефонния секретар. На екрана светеше голяма тлъста нула. Нито едно съобщение.

Проклетата машина! Гледаше я втренчено, гневно, като че ли нейна беше вината, че Джо не се е обаждал.

Запали осветлението, за да придаде на дома си вътрешен пламък, и влезе в банята. Съблече се и се пхна под топлата струя на душа, за да измие праха от себе си. Желанието ѝ да е чиста май започваше да се превръща в мания. А дали пък тази мания към чистота и подреденост не беше резултат на несполучливи и объркани любовни връзки? Никога преди не беше вземала толкова много душеве, а сега непрекъснато се къпеше, прилагаше скраб и лосиони върху кожата си с

надеждата, че щом се озове под душа, и телефонът ще звънне. Защото преди винаги се получаваше така. Но сега не. Джо не се беше обаждал от пет дни. Пет дни.

— Ще ти се обадя — беше прошепнал в деня, в който беше отлетяла за Ню Мексико.

— Направи го — беше прошепнала тя в отговор.

Много ѝ се искаше да може да отмени пътуването, да се случи нещо, което ще ѝ позволи да е близо до него, защото, когато знаеше, че не са в един и същи град, изпитваше чувство за студенина и самотност. И защо ли беше така?

Той обаче не се беше обаждал. Дори и последната вечер, когато шумът от партито беше оглушителен и би накарал всеки нормален отсъстващ любовник да ревнува — която и беше причината Изи да се надява, че той ще се обади тогава само за да може тя да се отдалечи от вълнението и небрежно да подхвърли, че Иван е започнал някаква игра, да накара всичко да звучи просто *фантастично*. Толкова фантастично, че той да ревнува, задето тя е там без него... Само че той не беше поддържал играта. Не се беше обадил.

Изи излезе изпод душа, все още изпитваща раздразнение.

Не, душът не беше нито лекарството, нито решението на нещата. Вана, да, *това* щеше да е идеално.

Напълни ваната, наля поне половината от безценното си розово масло, отвори бутилка бяло вино и най-после се потопи в блажено топлата вода.

Отпиваше от виното, облягаше глава назад и затваряше очи, опитваше се да се отпусне напълно. Но онова забвение, в което съществуваше само горещата вода и нищо друго, ѝ убягваше. Както винаги, откакто беше срещнала Джо, той беше единствената мисъл в главата ѝ.

За онзи първи обяд се бяха срещнали в малък, интересен и дори чудат италиански ресторант във Вилидж, едно от онези места, които според Изи нямаше да се харесат на Джо. Тя мислеше, че той предпочита по-изисканите заведения в центъра, където персоналът познава всички милионери на града. Това, че той се различаваше от другите, беше още нещо, което много ѝ допаднаше.

Поръчаха лека храна и забъбриха като стари познати. Изи го харесваше все повече с всяка изминала минута. Той сподели, че има

магистърска степен по бизнес и икономика, след което се присъединил към програмата на Дж. П. Морган за следдипломна квалификация.

— И там ми хрумна идеята — каза той и хапна от тънката филийка, наръсена с олио и босилек. — Търговията е занимание, при което възвръщаш парите си. Започна да ми харесва.

— А нима стресът не е голям? — запита тя, като мислеше за възможната загуба на много милиони и как това би се отразило на нея.

— Никога не чувствам стреса — каза той. — Обожавам работата си. Търгувам, печеля малко, губя малко, каквото и да се случи, прибирам се у дома и спя. Непрекъснато изгарят хора, независимо колко упорито работят, но не и аз.

На двайсет и девет той управлявал сам свой собствен търговски фонд.

— Аз никога не бих могла да понеса мисълта, че съм отговорна за всичко — каза Изи, очарована от историята му.

Колкото по-високо по веригата се издигал, толкова по-голям бил рискът, но и процентите, които печелел. Накрая се оказал търговски директор на голяма банка.

— Основното в работата е, че систематично се опитваш да биеш всички пазари с помощта на математиката — обясни той. — Каквото и да назовеш, ние търгуваме с него. Някога бяхме затворен фонд.

Изи, чиято уста беше пълна с печена чушка, го погледна въпросително.

— Което означава, че само реинвестирахме печалбата и не можеха да се намесят нови инвеститори.

Жалко, помисли си тя тъжно. Той беше прекрасен, секси, караше стомаха ѝ да се свива по начин, по който тя не си спомняше да се е свивал преди. Това само доказваше факта, който тя знаеше и който Линда беше потвърдила — всички подходящи мъже бяха вече заети. Но той беше чаровен и тя можеше да си позволи да се наслади на обяда и да го запази като приятен спомен.

— Все още не знаеш защо съм дошъл тук? — запита я той.

Изи го изглежда внимателно.

— Може би искам да знам повече за модната индустрия, за да мога да инвестирам в нея — продължи той.

— А може би просто искаш да се запознаеш с дългокраките модели? — възрази тя. — Обикновено разбирам кога даден мъж иска

само да ме използва, за да стигне до моделите. Макар че ти — погледна го внимателно — не си от тях. Прекалено си мил.

Той се престори на изненадан и дори ахна тихо.

— Мил? Не с тази дума ме описват обикновено. Наричат ме акула, знаеш ли?

— Мил си — каза Изи и му се усмихна.

Вярно беше. Макар че излъчваше първична мъжественост, притежаваше арогантност и интелигентност, същността му беше топла и здрава и опустошително привлекателна, тя казваше, че макар да е богат, той е възпитан да се грижи за другите, да защитава семейството си и съпругата си. Изи почувства бодване в сърцето при мисълта, че тя никога няма да е негова съпруга. Щеше да е чудесно да е с мъж, който се грижи за нея.

— Може и да се преструваш на акула, но си мило котенце — продължи тя, нарочно дразнейки го леко. — Освен това, знам, че нямаш нужда от мен, за да бъдеш представен на супермоделите. Достатъчно си богат, за да си купиш каквото пожелаеш. Парите са като карта за достъп до всички възможни места, нали?

— Господи, колко си цинична! Подобна циничност не подхожда на такава млада жена — усмихна се той.

— Не съм млада, аз съм почти на четирийсет — каза тя. Ако мислеше, че той се интересува от нея, щеше да каже, че е на трийсет и девет. — Тази мисъл ме плаши всеки ден. Скоро ще съм от другата страна на хълма.

Преди няколко дни това можеше да мине за шега. Но от момента на „Плаца“ и Линда, Изи вече не се чувстваше самодоволна и удовлетворена при мисълта за приближаването на рождения ѝ ден.

— Ти никога няма да си от другата страна на хълма — каза той тихо, което я накара да помисли (*смешно наистина*) какво ли ще е да е в леглото с него и той да я съблича бавно.

— Флиртуваш ли с мен, мистър Хансен? — Изи произнесе това малко по-шумно и закачливо от обикновено, за да прикрие неудобството си. — Мислех, че сме тук като приятели.

— Да поставим картите на масата — каза той. — Флиртувам с теб.

— Е, престани! — нареди му тя. — Току-що ми разказа за съпругата си и за прекрасните си деца. Не знам с какви жени си

свикнал да се срещаш, но аз не съм на разположение, когато става въпрос за подобен род връзка. Преживяла съм трийсет и девет години, без да се забъркам с мъж, който има съпруга. И нямам намерение да започна сега.

— Мислиш ли, че щях да съм тук, ако бракът ми беше все още стабилен? — запита той с тон, който много приличаше на гърлено ръмжене. — Дай ми възможност, Изи. Да, имам съпруга, но сме разделени и живеем заедно само заради децата. Не ме ли чуваш? Казах ти, двамата с Елизабет се оженихме млади. Не сме двойка от години, вината не е на никого, това просто беше неизбежно. Накрая, преди няколко месеца, се съгласихме, че връзка между нас вече въобще няма и трябва официално да подпишем развод.

— О! — възкликна Изи и зачака.

Дали говореше сериозно? Или пък се намираше в онова състояние, характерно за след раздялата, в което се опитваше да убеди сам себе си, че не си струва да се опитва да съживи тази връзка?

— Обичам я, винаги ще я обичам — каза, — но това е, като да обичаш сестра си. Прекарахме двайсет и четири години заедно, което е цял един живот, но с онова, което е същината на брака, отдавна е свършено. Опитваме се да се преструваме заради по-малките момчета. Том ще успее да се справи, ако се разделим, но не и Мат и Джош. Къщата ни в Ню Йорк е толкова голяма, че това не е проблем. Много хора постъпват така — щом има достатъчно място, всички могат да съществуват щастливо заедно. Аз имам своя живот, тя има нейния. Родителите на Елизабет се разведоха и тя не искаше и нашите момчета да страдат заради разбито детство. Затова и останахме един с друг, предполагам. Но е много трудно. Не мога повече.

— А какво щеше да се случи, ако един от вас се беше влюбил и бе поискал да бъде с друг човек? — запита Изи в опит да разбере това странно уреждане на нещата.

Чувстваше се така, сякаш стои на ръба на скала и всеки момент ще падне. Но не искаше това да стане, преди да е сигурна, че той я чака долу с протегнати ръце.

— Това не се случи. Досега. — Последната дума той добави, произнасяйки я нарочно бавно. — Но ако беше, щеше да се наложи всичко да се промени.

— Хората знаят ли за това?

— Повечето от нашия кръг, да. Не го оповестяваме, но все пак се забелязват някои неща. Мат и Джош са още толкова млади. Мислят, че знаят всичко, защото са вече на дванайсет и четиринайсет, но са още деца. Сега виждат родителите си да живеят в съгласие в една и съща къща, имат стабилност. Това е номер едно в списъка с приоритетите ни.

— Разбирам — каза тя и изведнъж, с тъга, се замисли за своя живот на същата възраст.

— Така ли?

Тя кимна, а той веднага забеляза, че я беше завладяла меланхолията.

— Какво има? — запита я.

— Бях на тринайсет, когато майка ми почина — обясни тя. — Рак. Беше доста внезапно, нямаше време. Шест седмици, след като разбрахме, беше мъртва.

Потръпна, сразена от спомена. Бяха й необходими години, за да може да произнесе думата „рак“. За нея тя имаше такова ужасно значение, беше като зла магия, като че ли самото й произнасяне водеше със себе си опасността и болката.

— Баща ми и баба ми се опитаха да ме предпазят от това, но не можеха.

— Съжалявам — каза той. — Сигурно ти е било трудно.

Тя кимна. Много по-трудно, отколкото някой би могъл да си представи. Тя се беше справила с това, без да му се противопоставя — беше се затворила в себе си така, че нищо не можеше да я нарани. Не плачеше, не разговаряше с никого, дори със скъпата и обична баба, която беше съкрушена, но се опитваше да го скрие заради Изи.

Татко, чичо Едуард и Ан-Лиз бяха там за нея, готови да поговорят, да се посмеят, да поплачат — всичко, от което тя имаше нужда. Само братовчедка й Бет — която беше странна, лесно раздразнима, а още по-лесно изпадаше в тревожни състояния — беше, както обикновено, себе си. Но всъщност Бет й беше помогнала най-много през първата година. Беше накарала Изи да се разплаче един ден, като й се беше разкрещяла, и простичкият факт, че тя не стъпваше на пръсти край нея, я върна в реалността.

— Баща ти жив ли е? — запита я тихо Джо. Изи се усмихна.

— Да, той е страхотен, татко. Понякога не успява да се организира, непрекъснато му свършват захарта и сметаната и се налага да тича до къщата на леля Ан-Лиз или до тази на баба. Те двете се грижат за него. Но, естествено, не му позволяват да види това. Не би му харесало. Но те го правят. Те ме осведомяват как е той.

— Кафе, десерт? Още вино? — запита келнерът.

След като той се отдалечи, взел празните чинии и поръчката за кафе, Джо се наведе към нея.

— Разкажи ми повече за себе си — помоли.

Изи обаче чувстваше, че е разкрила достатъчно за себе си. Тя рядко говореше за майка си и със сигурност не и пред хора, които срещаше за първи път.

— Хей, достатъчно за мен! — каза тя, опитвайки се да прозвучи весело и уверено. — Ти си по-интересен, мистър Могул. И така, кажи ми, наистина ли искаш да купиш модна агенция?

— Не — отговори той.

— И аз мислех така, но...

— Но искаше да знаеш със сигурност?

— Доброто възпитание, от което човек никога не може да се отърве — въздъхна тя.

— Дали сестра Мери или която е там ще ме одобри? — запита той. Тя усещаше крака му под масата.

— Мисля, че вероятно са имали предвид мъже като теб, когато ни казаха да вземаме със себе си телефонния указател при среща с мъж — беше шеговито саркастичният отговор на Изи.

Той доби озадачен вид и тя поясни:

— Ако ти се наложи да седнеш в скута на някой обожател, първо поставяш телефонния указател, после сядаш. Поне сантиметър бариера между него и плътта ти.

— По-скоро пет сантиметра, ако живееш в Манхатън.

— Не се хвали! — Тя вече се усмихваше.

— Значи може да се видиш с мен отново, мис Силвър, сега, когато знаеш, че имам доста пари?

— Възможно е — отговори тя.

— Чуй, имам колекция от предмети на изкуството в офиса си...

— Но ти не наддава за нито една картина по време на благотворителния търг — прекъсна го тя.

— Можеше и да наддавам, ако вниманието ми не беше привлечено от теб — изръмжа той. — Трябва да отида до студиото на един художник днес следобед. Искаш ли да дойдеш с мен?

Изи реши да приеме. Какво лошо имаше в разглеждането на предмети на изкуството?

— Разбира се. В колко часа?

— Да кажем, единайсет.

— Но ти каза *следобед* — възкликна тя объркана.

— Той живее в Тенеси, близо до планините Смоуки. Ще се наложи да летим дотам.

Изи никога преди не се беше качвала на борда на частен самолет. Първо двамата с Джо бяха взети от хеликоптер, с който летяха до летище „Тетерборо“, където ги чакаше „Гълфстрийм“. С изключение на екипажа, в целия самолет бяха само те двамата.

— Страхотно е! — възкликна с благоговение Изи, когато ѝ позволиха да пристъпи в каютата на пилотите.

Отвътре, тя изглеждаше по-малка, отколкото си я беше представляла, но луксът беше нещо, за което дори не би посмяла да мечтае. Изцяло декорирана в приятни пастелни тонове. Шкафчетата от светъл дъб бяха с мраморни повърхности вместо с бялата пластмаса, така характерна за самолетостроенето. Лукс, да. Дори одеялата, преметнати през седалките, бяха прекалено меки за изтъкани от обикновена вълна.

— Кашмир? — запита тя стюардесата, която чакаше да ѝ обърнат внимание с усмивка на лицето.

Тя кимна.

— Седалките са изработени от смес от вълна и кожа за по-голям комфорт.

— Няма нещо, което да не можеш да правиш в този самолет — каза Джо, разположи се и протегна ръка за студената бира, която стюардесата му беше приготвила, без дори да го пита. — Можеш да гледаш DVD, на борда има дори дефибрилатор. Налагало ли ви се е да го използвате, Карън? — запита той.

— Мистър Хансен, знаете, че не мога да ви кажа това — отговори тя с усмивка.

Кацнаха в Гатлинбърг и Изи успя да разгледа красивите улици на историческия град, преди да ги закарат извън града — до собствеността, разположена в подножието на планините Смоуки.

— Разбирам защо един художник би искал да работи тук — каза Изи и обхвана с поглед могъщите планини, докато вървяха към вратата на къщата в стил ранчо.

Зеленината ѝ напомняше за дома, но в Ирландия нямаше планини, които да са дори подобие на тези, нямаше такива величествени върхове, доминиращи над целия пейзаж.

Художникът, чието име беше Адж, им приготви напитки и ги разведе из студиото си. Говореше с акцента на Тенеси — бавно и привлечено. Изи се тревожеше, че той може би ще се запита коя е тя, и си представи неловкостта и тромавия разговор, които щяха да последват подобен въпрос, обаче нищо такова не се случи. Изглежда, щом беше с Джо, тя веднага ставаше член на техния клуб. Откри, че това ѝ харесва.

Джо поиска да купи доста картини. Адж го прегърна приятелски. Изи се запита колко ли ще струват всичките, но реши да не задава въпроси. Не беше сигурна как ще реагира, когато чуе сумата.

Преди да се качат на борда и да потеглят към дома, опитаха от пушената риба на Каджун, любимата рецепта на всички в Гатлинбърг, приготвена специално за тях. Докато хапваха, Изи между другото разкри, че се е притеснявала как ще приеме присъствието ѝ Адж.

— На кого му пука какво мислят другите? — беше реакцията му. Беше искрено удивен. — От какво е породена тази твоя загриженост?

— Няма особена причина — отговори предпазливо Изи. — Просто...

Млъкна. Плашеше се от доста от нещата, свързани с Джо — от силата на привличането, което изпитваше, колко много ѝ харесваше да бъде с него. А трябваше да мисли за възможните усложнения. Изи усещаше, че се намира на хлъзгава почва, а не искаше да се подхлъзне и да падне. Също така се страхуваше, че като е с него, ще изглежда точно като онези, които ненавиждаше — кукличките на богатите мъже. Не че вече беше неговото момиче. Той дори не я беше докоснал и тя не беше сигурна дали това е предназначено от негова страна или не.

Имам кариера и свой собствен живот!, искаше ѝ се да извика. *Харесвам го заради самия него, не заради парите му.*

Той я откара до дома ѝ с лимузината. Нито един от двамата не помръдна. Изи беше неспокойна, защото желанията ѝ бяха противоречиви. От една страна, искаше да го покани и да види какво ще се случи. От друга, искаше нещата между тях да се развиват бавно, защото се чувстваше толкова различно, толкова специално.

Ако само той направеше нещо, кажеше нещо, тогава тя щеше да знае как да му отговори. Но той сякаш си играеше на джентълмен, чакаше тя да каже нещо.

— Каза ли на съпругата си за срещата си с мен? — запита тя.

Защо изръси точно това?, изстена вътрешно. Съвършен пример как можеш да убиеш романтиката за десет секунди.

— Ние не разговаряме за хората в живота си — отговори той. — Това ще ѝ се стори странно.

— Защо? — запита колебливо Изи.

— Защото се опитваме да запазим някакво разумно съжителство заради момчетата. А това може да внесе допълнително напрежение.

И тогава се наведе и я целуна нежно по устните. Не като мъжа хищник, тръгнал на лов, а целувка, която прошепваше тихо: „Доутре“. Целувка за довиждане. Изи затвори очи и зачака още, искаше да се потопи в целувката му. Но такава не последва.

— Ще ти се обадя утре. Благодаря ти, че дойде с мен.

— Благодаря, че ме покани — отговори тя хладно. Все още се опитваше да разбере защо не я беше целунал както трябва. — Никога преди не съм била в Тенеси. Дали двучасов полет може да се брои като отиване до дадено място?

Той я погледна замислено. — Да — отговори.

— Ура! — възкликна тя и слезе веднага, щом шофьорът ѝ отвори вратата.

Господи, какво ти става, Изи? Първо странните въпроси за съпругата му, а сега — това. Той ѝ се обади на следващия ден.

— Искаш ли отново да се срещнем? — запита.

Среща! Значи все пак е било среща. Изи едва сдържаше трепета си.

— Да — отговори и потисна чувството, че току-що е поела надолу по хлъзгавия хълм.

Обгърната от топлата вода във ваната, успокоена от превъзходното бяло вино, Изи мислеше за онези първи дни, в които се чувстваше като най-щастливия човек на земята. Джо не ѝ излизаше от ума, изместваше всичко, свързано с всекидневието, като например проблема, който създаваше изпаднал в депресия модел, защото не е бил нает за рекламната кампания за козметични продукти, поради което пет други модела бяха пропуснали полета си до Милано.

Това беше една прекрасна тайна, която тя пазеше единствено за себе си. Изи откри, че се държи така, като че ли животът ѝ е филм и Джо може да наблюдава всяко нейно движение. Всеки ден се обличаше старателно, за да изглежда страхотно дори за разговор по телефона с него. Носеше плътно прилепнала по дупето къса пола и ботуши с невъзможно високи токчета и когато минеше покрай някой строеж, работниците гледаха с отворени уста след нея.

Обядваха и вечеряха два пъти в седмицата, държаха се за ръце под масата и се целуваха в колата по обратния път към офиса или апартамента ѝ. Говореха и говореха безспирно, седяха, докато кафетата им не изстинат.

Обаче тя не го покани в дома си, не му позволи нищо, освен целувка на задната седалка. Нещо я караше да се въздържа.

Това нещо беше чувството ѝ, че Джо и неговият живот са много по-объркани и сложни, отколкото той признава пред нея. Защо иначе връзката им ще бъде поставена по този начин? Това имаше смисъл само ако Джо не беше напълно искрен за всичко. А в това ѝ беше трудно да повярва. Той беше така искрен, толкова пряк и дори директен. Тя не искаше да му задава въпроси, които да звучат като натрапване. Не каза нищо, но продължи да се надява.

Измина един месец в ухажване — само тази старомодна дума може да опише по-подходящ начин разходките им в парка и споделения обяд в „Дийн енд Де Лука“.

И тогава, един слънчев четвъртък, посетиха друг художник в огромен апартамент. Изи се разхождаше и разглеждаше големите платна, докато Джо, художникът и неговият агент говореха за бизнес. Изи изпитваше наслада, която нямаше нищо общо с възхищението от работата на художника — фактът, че Джо я беше довел тук, означаваше, че тя е малката мръсна тайна на неговия живот. Защото, в такъв случай, той нямаше да я вземе със себе си, нали?

Огромните абстрактни платна на Силвио Груз караха някои критици да го сравняват с великия Полок. Дори Изи, която не знаеше нищо за изкуството, виждаше и усещаше силата и красотата на платната му. Много ѝ харесваше да слуша Джо да говори за тях.

Джо ѝ беше казал, че не е израснал в присъствието на изкуството в дома си. Били доволни, когато на масата си в Бронкс имат добра храна. Затова сега ѝ харесваше да го слуша как прочувствено говори за света, в който се беше озовал по-късно, благодарение на ума си и качества на духа си.

Накрая тя, Джо и Дуарте, агентът, взеха скърцащия асансьор и слязоха до приземния етаж на сградата.

— Благотворителното събитие, организирано от Маршал в полза на болните от СПИН, е утре вечер — каза Дуарте на Джо. — Вие двамата с Елизабет ще дойдете ли?

Изи замръзна.

— Да, вероятно — измърмори Джо.

— Чух, че Дани Хендерсън ще направи голямо дарение.

Да, той също рисува добре, но по моему няма виждането на Силвио — продължи да говори Дуарте, без въобще да забележи, че температурата в асансьора е паднала с няколко градуса.

Елизабет вероятно щеше да отиде с него? Нима не бяха разделени?

Вече на улицата, Изи се огледа за неизбежната черна лимузина на Джо, после осъзна, че не би могла да седне в нея. Не беше сигурна кое е по-лошо — чувството, че Джо искаше да затвори устата на Дуарте, нежеланието му да говори за партито или предположението на Дуарте, че тя, Изи, няма да бъде с Джо.

Ако Джо Хансен беше официално необвързан, защо някой ще предположи, че той ще вземе съпругата си със себе си? И защо той ще отговори с: *Да, вероятно.*

Имаше само един отговор и от това на Изи ѝ прилошаваше. Без да каже нито дума, тя се обърна и започна бързо да се отдалечава от двамата мъже и лимузината, която безшумно се беше плъзнала на мястото си.

— Изи! — извика Джо, но тя продължи да върви.

Той я настигна, сграбчи я за ръката и я обърна към себе си.

— Не си тръгвай — помоли я.

— И защo не? — запитa го тя. — Ти ме излъга. Не си приключил със съпругата си. Излъга ме.

— Не, свършено е с мен и Елизабет — настоя той.

— Върви на майната си с твоите лъжи! — извика Изи.

— Не са лъжи. — Той пусна ръцете ѝ и те се отпуснаха безжизнено край тялото. — Просто е трудно да се сложи официално край. Казах ѝ, че може да вземе къщата тук, както и тази в Хамптънс, каквото пожелае. Нещата между нас приключиха дълго преди ти да се появиш в живота ми, това не беше лъжа. Но тя не иска да признае факта, че искам да си тръгна.

— Значи сега си тръгваш? Нали казваш, че сте останали заедно заради децата — каза Изи и положи усилия да не се разплаче.

— Опитавме, но не се получи. Елизабет непрекъснато се тревожи по този въпрос, иска всичко или нищо. Сега е въпрос на това тя да приеме фактите и да кажем на момчетата. Обещавам, Изи. Не си отивай, моля те.

Изи го гледаше втренчено. Тя добре преценяваше характерите, по дяволите, и той не беше лъжец, макар и да се преструваше на акула в бизнеса.

— Защо не ми каза истината веднага? — запита го.

— Нямах да излезеш на обяд с мен — каза той с лека усмивка, която ѝ напомни онзи Джо, когото познаваше и обичаше.

Обичаше. Обичаше го, Господ да ѝ е на помощ, обичаше го. Без да иска, се беше забъркала в тази каша и сега не можеше просто така да се измъкне. Имаше нужда от време, за да помисли.

— Трябва да се върна на работа, Джо — каза. — Ще ти се обадя по-късно.

— Нека те закарам — каза той.

— Не, ще взема такси.

Като че ли изпратено от ангел, пред нея изникна такси и Изи протегна ръка. Махна на Джо, след като се настани на задната седалка и шофьорът потегли.

— Какво ти става? — запита я доста грубо Карла същия следобед. — Не чуваш, не говориш, гледаш в пространството като влюбена гимназистка. Какво има?

Изи се поколеба. Двете с Карла седяха будни през нощта и говореха за мъже. Бяха стигнали до съгласие — по-добре без мъж в живота, отколкото да изгубиш себе си, за да хванеш някой.

— Подчинена и зависима съпруга, как не! Защо да се преструваш на Полиана, за да го хванеш, та после, когато се ожените, да бъдеш за него и майка? Нямах нужда — чак такава нужда — от мъж!

Познаваха се добре една друга. Но нещо беше спряло Изи да каже на Карла за Джо. Може би беше шесто чувство или нещо друго. А може би чувството, че всичко е прекалено хубаво, за да е истина.

Струваше ѝ се, че ако разкаже на Карла за сложните семейни отношения на Джо, това ще предизвика старата песен — че мъжете са задници — и тя няма да може да я накара да млъкне. Карла нямаше да долови нюансите.

Е, можеше да го направи и сега, помисли си Изи с горчивина. Сега нищо вече не беше сложно — просто поредният мъж, който се опитва да задържи любовницата си, само че този път това беше Изи Силвър, която имаше правило да не се забърква с женени мъже.

И как би могла да обясни всичко това на Карла, ведно с чувствата, които изпитва към него, въпреки днешния ден? Да ѝ каже, че дори само мисълта за Джо я кара да гори? Че гласът му я кара да се разтопява? Че е оглупяла от любов по него, както никога досега в живота си? Че е буквално бясна, защото той я е излъгал? Но, странно, мислите ѝ течаха в тази посока: *А какво, ако остана с него, въпреки всичко...*

Не, не можеше да каже на Карла, докато не решише как щеше да постъпи.

— Нима съм се втренчила в пространството? — запита Изи. — Просто мислех за Латиша. Ще трябва да я наглеждаме, защото акнето ѝ отново се е появило и това я хвърля в паника. Казах ѝ за козметичката, извършила чудеса с кожата на Фифи, но тя казва, че ще вземе някаква рецепта...

Моделите, които използват хапчета против акне, със сигурност щяха да отвлекат вниманието на Карла. Тя чувстваше, че тези изключително слаби момичета, които живеят на цигари и диетични напитки, нямат нужда от повече лекарства.

— Тя няма нужда от хапчета! — извика веднага Карла.

И Изи отново потъна в мисли за Джо. Инстинктивната реакция на Карла — ако споделеше с нея — щеше да е правилната. Тази връзка нямаше бъдеще. Изи трябваше да й сложи край, тази вечер.

Тъжното беше, че вярваше на Джо. Вярваше в чувствата му към нея, но всичко беше прекалено сложно и объркано, а той още не беше готов да се раздели с миналото си.

Ако останеше с него, Изи щеше да е лошата жена, виновна за провала на брака му. Историята с лошата жена беше по-правдоподобна от тази на съсипания брак, след което е останало съжителството.

— Изи, отново потъваш в себе си. Какво има? — запита Карла.

— Просто съм уморена — отговори Изи, смутена от настойчивостта ѝ.

Сякаш не беше достатъчно, че Джо беше причинил смут в сърцето ѝ, а причиняваше смут и в работата ѝ. Трябваше да издигне преградни стени, защото някъде дълбоко в себе си Изи знаеше, че Джо може да я нарани така, както никой друг мъж досега.

Сега беше благодарна, че връзката им така и не беше стигнала до физическа близост. Ирония, защото мислеше, че това може би ще се случи точно тази вечер. Все пак, беше благодарна дори за дребните добри неща, за милостта, която съдбата въпреки всичко проявява. Струваше ѝ се, че някаква психическа сила ѝ беше попречила да прави любов с него, защото, когато това се случеше веднъж, нямаше връщане назад. Сега трябваше да се измъкне от тези отношения, възможно най-скоро, докато все още можеше.

Преди полета обсъждаха възможността да отидат някъде на вечеря в девет и половина. Изи не можеше да чака толкова дълго. Трябваше да приключи с това бързо, след работа, в противен случай щеше да избухне. Трябваше да накара Джо да излезе от живота ѝ и да се опита да го забрави. Макар да нямаше никаква представа как ще успее.

Остави съобщение на мобилния му телефон, в което го канеше да се срещнат в седем в малък бар на „Пайър найн“. Там щяха да се наслаждават на анонимност, щеше да е тихо и спокойно — идеалното място да каже на Джо, че не иска никога повече да го види.

В седем същата вечер обаче в бара се беше събрала разнородна тълпа — студенти, мъже и жени в работнически дрехи и хора, за които модата не беше мисия. По стените бяха залепени неиронични

рекламни филмови плакати като „Любовна история“ и „Флашданс“, а машина за коктейли въобще не се виждаше.

На Карла щеше да ѝ хареса много тук, помисли си Изи с горчивина, после осъзна, че не може да каже на Карла, защото след тази вечер вече няма да има какво да ѝ каже.

Във връзката нямаше бъдеще, очакваше я само сърдечна болка. Господи, изкарваше си прехраната, като казваше на младите красиви момичета, че в отношенията с изключително богатите мъже, които срещат на различни партита, няма абсолютно никакво бъдеще. Че те са само храна за богатите, заменими като всичко друго в света на заменимите хора и вещи. И виж сега, май трябваше да го каже и на себе си?! Глупаво, глууупаво.

Седя сама в компанията на питието си около петнайсет минути, като се мразеше, а после тази емоция се замени с гняв, защото Джо закъсняваше. Как се осмеляваше? След всичко, което ѝ беше причинил, как се осмеляваше да закъснее сега? Бясна, Изи стана и взе чантата си.

— Тръгваш си? Съжалявам, че закъснях.

Тялото му, солидно и здраво в тъмносивия костюм, обсипан с дребни капчици дъжд, закриваше гледката ѝ. Изглеждаше много уморен. Не си играеше с нея, тя го видя на мига. Но връзката им като цяло беше основана на заобикалянето на истината, а това никак не ѝ харесваше.

— Джо. — Тя отново седна, изведнъж почувствала се изтощена. — Искях да те видя, за да ти кажа, че не мога повече да продължавам така. Не е правилно, това не съм аз. Никога не съм чувствала, че е правилно да продължаваш да живееш със съпругата си, независимо дали сте разделени или не, а днешният ден ясно показва, че съм била права. Не искам да бъда *другата*. Никога не съм искала.

Той седна до нея.

— Знам, съжалявам. — Звучеше примирено. — Права си, Изи. Нямам какво да ти предложа.

Той *имаше* нещо, което можеше да ѝ предложи, помисли си тя, и изпита неопределен копнеж, сърцето ѝ се сви. Имаше. Но все още беше женен за друга, участваше в други отношения, пък било то и заради децата. Защо тези неща никога не са лесни?

Само с едно-единствено леко и гъвкаво движение, Джо се изправи. Движеше се с такава грациозност, че беше очевидно, че се чувства добре в кожата си.

Когато се беше събудила сутринта и я очакваше вечерята с него, Изи беше решила, че иска да почувства голата му кожа до своята. Тя не беше от жените, които носят копринено бельо. Носеше семпли, черни или бели, лишени от излишна украса, бикини и сутиени. Никакви къдри или дантели. До момента, в който невидим магнит не я беше привлякъл в „Блумингдейлс“ и щанда с луксозното бельо, което доста накърни сумата в кредитната ѝ карта. Усещаше резултата от тази лудост, мек и галещ кожата, много различен, под дрехите си.

Да отиде в леглото с него, за първи и последен път, беше странна идея. А после, може би не. Ако можеше да го има, да го остави да я докосне поне веднъж, тогава може би щеше да си тръгне по-лесно. Като имунотерапията — едно докосване и завинаги ще е имунизирана против него. Сърцето ѝ ще изпраща малки антители и тя няма повече да го желае. Инжекция антиДжо. Изи затвори очи.

— Искаш ли да си тръгнеш? — запита я той. Определено по-тихо и по-нежно отпреди.

— А ти искаш ли да си тръгна?

— Не. — Ниско и гърлено, желание.

— Наистина ли?

— Да. Исках да съм честен с теб, но когато те срещнах, знаех, че няма да се видиш отново с мен, ако ти кажа как стоят нещата наистина. С мен и Елизабет е свършено, обещавам. Но не мислех, че ще ми повярваш, не и веднага, първия път.

Тя продължи да държи очите си затворени и се замисли за съпругата му, Елизабет, и за синовете им, за всичко, което правеше връзката им невъзможна. После отвори очи и го погледна. Струваше ѝ се, че познава лицето му от друг живот, защото как е възможно да запомниш и заобичаш лицето на някого за толкова кратко време? Изведнъж видя смисъла в теорията за прераждането. Тя и Джо се познаваха от предишен живот, това беше сигурно.

Може би той трябваше да се появи в живота ѝ по-рано, но ето, че беше тук сега. Той беше човекът за нея, знаеше го.

— Не искам да си тръгна.

Той не седна до нея. Наведе се и обхвана лицето ѝ с длани със страст и нежност, покри устата ѝ със своята. Тя също изпитваше желание, заби пръсти в раменете му, привлече го към себе си. Досега не се бяха целували така. Винаги бяха внимавали, защото и двамата знаеха, че ако се докоснат, няма да има връщане назад.

Изи изстена със съзнанието, че е изгубена.

Откъснаха се един от друг, с подпухнали от желание устни, с помътнели от желание очи.

— Да вървим — каза Изи.

Отвън, пред бара, го чакаше кола — дискретна — която се плъзна безшумно и спря пред тях, щом Джо вдигна пръст. Шофьорът беше винаги различен, осъзна Изи, докато той ѝ помагаше да се качи. Човек като Джо просто трябваше да има личен шофьор, но пък той щеше да познава съпругата му, да изпълнява и нейните поръчки, да води децата на училище.

Джо не можеше да рискува този шофьор да я види отново след обяда в „Плаца“. Тя беше неговата вина, неговата тайна, трябваше да я крие, докато не установи нещата със съпругата си — тя, която не искаше всичко между тях да приключи. Изи, която никога през живота си не бяха държали в тайна и която понякога искаше това да се случи поне за ден, като вид ново преживяване, сега се застави да прогони тази мисъл от главата си. Тя беше тайна. И какво от това? Нямаше да е задълго, само докато Джо преустанови всякакви отношения със съпругата си.

Отидоха в апартамента ѝ и тя не се поколеба веднага да каже:

— Обзалагам се, не си знаел, че строят апартаменти с такива размери, а?

— Не съм дошъл заради апартамента — каза той.

— А за какво? — запита тя.

— За това.

С едно движение, без никакво усилие, той я прегърна през талията и я притисна силно към себе си. Изи се почувства така, сякаш мина през райските врати, и с опрян в стената гръб, жадно подаде устните си. Лицето му беше твърдо изсечено, но устните му бяха нежни и меки, разтопиха се в нейните, погълнаха я. Изи се отдаде на целувката, после внезапно се отдръпна.

Искаше тя да командва нещата, да контролира момента, да му покаже, че с нея никой не може да си играе. Избута го с гръб към стената, повдигна се на пръсти и го целуна.

— Първо аз — прошепна той и откъсна устни от нейните.

Нейните ръце бяха зад гърба ѝ, той ги държеше за китките само с едната си длан, а другата беше подложил под тила ѝ, докато я целуваше. Почти вдигна тялото ѝ на ръце, принуди я да опре гръб в другата стена.

— Груба игра? — ахна тя и се опита да освободи ръцете си.

— Не — каза той и погали нежно бузата ѝ. — Никога. Не искам да те нараня, но те искам под мен. Това прави ли ме неандерталец в тези просветени сексуално времена?

Изи се засмя. Хвана го за ръката и го отведе в малката всекидневна.

— Аз съм от момичетата, които обичат да са отгоре. Той отново я притисна към себе си.

— Може би втория път — изръмжа.

— Не съм като другите жени — каза Изи.

Все още в прегръдките му, успя да свали шала си и да разкопчее палтото си. Той съблече своето.

— Никога не съм си помислял, че си.

— Така че, не ми казвай какво да правя и какво — не — добави тя.

— Дори в леглото?

Той разхлабваше вратовръзката си и преобразяването му от делови и спретнат бизнесмен в първичен мъжкар накара коленете ѝ да омекнат.

— Може би в леглото — отговори Изи и плъзна ръце надолу, за да развърже панделката на блузата си.

Тя беше със сложна изработка от обсипана с точки коприна и с обточена с дантела предница — от онези одежди, които просто молят да бъдат разкъсани. Потъмнелият от желание поглед на Джо проследи пръстите ѝ.

— Надявам се, че не е скъпа — каза той с натежал глас, отново я сграбчи и задърпа настоятелно панделките, разкъсвайки нежната материя.

Пълните му устни отново покриха нейните, горещият им дъх и горещите им езици се вплетоха. Той имаше вкуса на желанието, усещаше се, че иска нещо повече. А тя го желаше така, както никого друго през живота си. Усещаше как всеки неин нерв е пламнал от желание, как всяко нервно окончание е като наелектризирано. Зърната на гърдите ѝ се бяха превърнали в твърди розови пъпки, усещаше как кожата ѝ пламти под изисканото секси бельо, как интимните ѝ части искат да се освободят, да бъдат голи и погалени.

— Мога да си позволя нова — каза Изи, което не беше вярно, но сега не беше времето да стиска всеки долар.

— Добре.

Той разтвори блузата ѝ и дланите и устните му зашариха по гърдите ѝ, целуваха я, ближеха и смучеха. После ръцете му се плъзнаха под полага ѝ и пръстите му обхванаха срамната кост, а тя усети как влагата се събира в нея. Нададе стон на удоволствие. Ако това беше нейната имунизация, тя искаше да продължи много дълго.

Не беше дръпнала завесите и след това светлините на града осветяваха нежно и приглушено разбърканото легло. Джо лежеше подпрян на възглавниците, чаршафите стигаха до мускулестия му загорял корем. Изи лежеше на една страна, подпряла глава на лакът. Не го гледаше, погледът ѝ бягаше встрани. Моментът беше странен — едновременно интимен и странно официален.

Изи, на която не беше трудно да го възседне и да му позволи да гледа лицето ѝ, докато вика в екстаз, се чувстваше неловко след това. Изведнъж се запита как е възможно чисто физическата страст и привличането да карат хората да правят онова, което те току-що бяха направили. Имаше толкова много неща, които не знаеха един за друг. Тя не знаеше как обича да пие кафето си сутрин, името на първия му домашен любимец, дали обича майка си...

Нищо от това нямаше значение преди. А сега празнината, оставена от това незнание, правеше случилото се преди малко грозно, мръсно. Как трябваше да се държи сега?

Много ти благодаря, скъпа, парите са на камината? А може би беше различно при милиардерите. Палтото от норка ще пристигне скоро, сладката ми, чао...

Импулсивно потрепери. Не искаше да бъде от тези жени, дори за миг. А сега беше точно такава, нима не беше така?

— Не мисля, че имаш цигара? — каза той.

— Не знаех, че пушиш — отговори тя изненадана. Каквото и да беше очаквала, не беше това.

— Не пуша. Отказах ги преди десет години. Но понякога...

— Както например, когато си в леглото с жена, която не ти е съпруга? — каза Изи. — По колко такива случая имаш на месец?

— Нито един — отговори той спокойно. — Не бъди такава, Изи.

— Каква?

— Такава.

— Не мога.

Наистина не можеше. Защото беше преминала на другата страна — онази, в която главна роля играе любовта. Обичаше го, а това означаваше, че той може да я нарани. Чувстваше се гола, незащитена. И искаше първа да нарани.

— Съжалявам, че не бях честен от самото начало — каза той. — Сега ми се иска да ти бях казал всичко.

— На мен — също. — Нейните думи бяха пропити с горчивина. Но сега тя беше насочена към нея.

— Съжаляваш ли, че се любихме? — запита той.

— Да — отговори тя и избухна в сълзи.

— Изи.

Той я прегърна, притисна я към себе си и прошепна името ѝ с нежност. После, когато тя се овладя и престана да плаче, той продължи да я прегръща, да масажира нежно гърба ѝ, да изтрива болката. Ръцете му бавно се спуснаха до хълбоците ѝ и ето, че след малко отново правеха любов, дори още по-страстно отпреди. Когато Джо се надигна над нея с изтъкани от мускули ръце и Изи беше на път да се отдаде на страстта и да остави тялото си на оргазма, тя разбра, че не би могла да се откаже от това. Този вид любов и страст бяха най-силният наркотик на света.

Това беше преди два месеца. Оттогава насетне никой не можеше да каже, че Изи Силвър и Джо Хансен имат половинчатата любовна връзка — тя беше стопроцентова, абсолютно. Разговаряха всеки ден,

срещаха се толкова често, колкото Джо успяваше да намери време, а Изи упорито се опитваше да се справи с несигурността на положението си и с факта, че да прави любов със съпруга на друга жена е напълно против нейния морал.

О, Изи, идиотка такава, достойна за съжаление, каза си веднъж на глас. Беше във ваната с хладка вода, в случай че любимият ѝ се обади. Какво съвременно, показателно за зрялост и независимост имаше в това?

Ако се обадеше, щеше да се обади. Пресуши чашата с вино, изправи се и остави ароматизираната вода да се стече по тялото ѝ. Тъкмо се беше увила с хавлия и телефонът звънна.

— Здравей, аз съм.

Изи остави облекчението да я залее от главата до петите.

— Здравей — отговори тихо, сякаш тя беше тази, която трябва да шепне, за да държи обаждането в тайна. — Как си, Джо? Липсваше ми.

Вероятно това не бяха правилните думи, знаеше го, но отказваше да играе игрички.

— Ти също ми липсваше.

Той също не си играеше с нея.

— Защо не се обади? — Добре, това вече не беше честна игра, но не можеше да се сдържи. Защо, наистина, не се беше обадил?

— Съжалявам — каза той тихо.

— Това не е отговор — отговори Изи и почувства познатата тревога да я стиска за гърлото.

Никога преди, в никоя връзка, не се беше чувствала така. Но пък, от друга страна, никога не беше имала точно такава връзка — скрита, която да се пази в тайна.

— Сложно е.

— Добре.

— Наистина. Не мога да говоря в момента. У дома съм.

Защо от това болеше толкова много? У дома. Той имаше дом, живот, в който тя не вземаше участие. Как беше възможно това да е правилно? Когато тя се чувстваше така, сякаш за нея нямаше място на света, освен миговете, в които беше с него? Кога нещата бяха станали такива, ангажиращи само от едната страна?

— Е, щом не можеш да говориш... — каза остро със съзнанието, че не това е начинът, по който да получиш любов. Но беше копняла за

това обаждаме, по дяволите.

— Не мога, съжалявам. — Той говореше спокойно.

— Защо се обади, тогава? — Думите ѝ отново прозвучаха остро, отблъскващо.

— В момента аз самият си задавам точно този въпрос — каза Джо и в неговия глас също имаше остра нотка. — Ще говорим тогава, когато и ти искаш да говориш с мен.

— Аз искам да разговарям с теб. Но не и ако шепнеш, защото някой може да те чуе — изсъска Изи.

Това беше основният проблем — че голямата любов на живота ѝ разговаряше тихо по телефона с нея, докато тя искаше той да изкрещи колко много я обича. Колко ли трудно му беше да каже на съпругата си, че ще се раздели с нея официално? Все пак нали са говорили за това от години?...

— Съжалявам, че се чувстваш по този начин — каза той, все още спокойно.

Спокойствието му също предизвикваше у нея гняв. Той контролираше нещата, по всякакъв начин. А тя се чувстваше така, сякаш не можеше да контролира и собствените си чувства. Тя нямаше контрол над връзката им, да, защото всичко зависеше от него. Беше, като да вървиш по силно опънато въже без спасителна мрежа отдолу.

— Трябва да тръгвам — каза тя внезапно, искаше да го накара да я помоли да остане със слушалката в ръка. — Току-що излязох от банята и водата все още капе от мен.

Той не захапа въдицата.

— Добре — отговори.

— Не, не е добре. Нищо не е добре, по дяволите! — извика тя и затвори.

После, защото отчаяно искаше да му се обади и да му каже колко много го обича, но не можеше, защото се беше държала ужасно с него, тя избухна в сълзи. Ако не беше толкова влюбена в Джо, би пожелала никога да не го беше срещала. Защото със сигурност не би могло да има повече от тази любов на света, нали?

На следващата сутрин очите ѝ бяха зачервени като на миньор, а лицето ѝ беше подпухнало и уморено. Едва беше успяла да подремне

малко през нощта, беше лежала дълги часове с отворени очи, в които сълзите продължаваха да се събират. Като че ли имаше изворче в главата си.

— Уф! — възкликна тя и направи гримаса, недоволна от отражението си в огледалото в банята. Налагаше се да вземе спешни мерки. Извади от шкафчето всички възможни съвременни козметични продукти и започна да прилага върху кожата си балсами и кремове, успокояващи очите, и маски против подпухналост. След половин час изглеждаше вече по-добре.

— Приличам на жена, претърпяла пристъп на мигрена — реши мрачно и се вгледа внимателно в себе си.

Очите ѝ вече не бяха червени — капките за очи също предизвикваха сълзи в тях, но поне бяха свършили работа — но все още имаше дразнеща подпухналост на кожата. *Да, ще бъда сурова, силна и опасна*, реши тя и облече костюм с панталон, който беше в линия, много подобна на мъжката. Никога не го обличаше, когато щеше да се види с Джо. На него показваше женската си страна, обвиваше се в дантели и коприна, обуваше високи токчета, избираше дрехи, които прилепваха към тялото. Той обаче не я искаше, така че тя щеше да се придържа към мъжката страна на характера си.

— Болна ли си? — запита Луиза, секретарката на „Пърфект“, когато Изи влезе в офиса, заплашителна в тъмния мъжки костюм.

— Да. И уморена.

— На бюрото ти има осем съобщения за теб. Хората, работили по каталога на „Зест“, искат да им се обадиш още от вчера, а Карла е хванала някакъв вирус, така че няма да дойде.

Изи въздъхна от облекчение. Карла сякаш имаше рентгенови очи, от които никакво вътрешно състояние не можеше да убегне. На другите Изи можеше просто да се оплаче, че не е спала добре. Като пазеше връзката си с Джо в тайна, се превръщаше в лъжкиня, а тя мразеше лъжите.

Джо се обади в десет.

— Трябва да говоря с теб.

— Върви на майната си.

— Много мило — каза той спокойно.

— Нямам намерение да бъда мила — отговори тя.

— Да затворя ли и да се обадя, когато си в по-добро настроение по отношение на мен?

— Направи го.

Изи затвори първа, което ѝ донесе детско задоволство, което продължи само секунда, а после започна да съжалява, че се е държала грубо. Обичаше го, по дяволите. Имаше нужда от него. Нима той не знаеше, че тя само така си говори? Че иска той да има същата нужда от нея и независимо от гнева ѝ да дотича в офиса на „Пърфект“, да се хвърли на едно коляно пред всички и да ѝ каже, че я обича? Че Елизабет ще трябва просто да се справи с това. Че децата му — Господ ѝ беше свидетел, тя му се възхищаваше заради грижите му за децата, но от това болката не намаляваше — също ще трябва да преживеят раздялата на родителите си. Децата не са глупави. Те усещат кога хората не се разбират, нали? Със сигурност го беше прочела в някое списание по популярна психология. За децата е по-добре да видят родителите си да се изправят срещу проблемите, а не да ги крият и да се преструват, че всичко е наред. Не можеше обаче да каже нищо от това на Джо, защото не се предполагаше тя да е експерт по децата, след като няма такива. Той трябваше сам да се справи.

Мобилният ѝ телефон звънна отново.

— Да? — Тя натисна бутона още преди второто позвъняване.

— Изи, тук е Аманда от „Зест“...

Разкарай се от телефона, защото любовникът ми може да се опита да се свърже с мен!!!, искаше да извика Изи. Но вместо това влезе в ролята си на професионалист.

— Здравей, Аманда. Възстанови ли се вече след Ню Мексико? Изпрати ли Иван снимките? — запита спокойно.

По обяд Изи нарочно излезе от офиса и хапна сандвич в заведението, което, беше споделила с Джо, ѝ допада най-много, в случай че той я чака и иска да я види. Седна в едно от предните сепарета, което беше заставена да сподели с трима мъже в костюми, защото мястото беше претъпкано. Престори се, че чете списание, но през цялото време копнееше да се появи Джо и да я измъкне на улицата.

Обичам те, нищо друго не ме интересува. Искam да съм с теб, щеше да ѝ каже той и всички щяха да се усмихнат на този пример за

истинска любов по улиците на Ню Йорк. И всичко щеше да е свършено, защото щеше да е избрал нея.

Чакай, щеше да я помоли. Моля те, изчакай ме, Изи. Между нас ще се получи, обещавам.

Той не се появи. Изи се върна на работа, но не можеше да се концентрира върху нищо. Започна да разлиства „Поуст“ и откри статия за благотворителното събиране в музея по естествена история, определено за следващата вечер. Според „Поуст“ там щяха да присъстват най-великите и най-добрите, включително Елизабет Хансен, която беше член на благотворителния комитет, и съпругът ѝ, Джо, осигурил най-голямото дарение. Изи усети как цялата кръв се отдръпва от главата ѝ. Никога през живота си не беше припадала, но сега и това можеше да се случи. Джо щеше да отиде на благотворителното събиране с Елизабет, след като се беше заклел, че е говорил с нея за края на брака им. Беше толкова наранена и в нощта, в която той беше отишъл на благотворителното събитие за болните от СПИН, след като беше правил любов с нея.

— Трябва — беше казал тогава.

— Ако всеки от вас има своя собствен, отделен, живот, не се налага! — беше извикала тя.

— Знам, съжалявам. Ще ѝ кажа, че не можем вече да правим това. Просто... Тя е член на доста комитети и има функции, които...

— Джо, ако двамата с Елизабет сте приключили, тя може и сама да поеме отговорностите си — беше казала студено Изи. — Ако не сте, изчезни от живота ми.

— Приключили сме — беше отговорил той. — Свършено е. Кълна се. Ще изгладя нещата с нея, Изи, скоро, обещавам.

— Мисля, че съм хванала същия вирус като Карла — заяви Изи, защото буквите се размазаха пред очите ѝ, и затвори „Поуст“. Просто трябваше да се махне от офиса, където подскачаше при всеки звън на телефона.

Изи никога не беше присъствала на събитие в музея, макар да беше виждала негови снимки във вестниците и да познаваше сградата. Огромните римски стъпала се простираха ветрилообразно и величествено до мястото, където бяха спрели автомобилите, постлани с дебел червен килим. Тя стоеше сред тълпата хора, дошли да позаяпат, и се чувстваше все полуда и не на място с всяка изминала минута.

Беше точно като онези, обсебени от знаменитостите хора, които очакват любимата си филмова звезда, застанали в редица под дъжда и в студа само за да зърнат човека, чийто образ от екрана обожават. Защо някой би правил това? Беше тъжно, явен признак за липсата на собствен живот.

А после мисълта за това, колко тъжна е самата тя — застанала в очакване да зърне любовника си и съпругата му, за да узнае, да усети, истината. Беше достойна не за съчувствие, а за съжаление.

Като мразеше самата себе си, Изи се обърна и се отдалечи от малката тълпа зяпачи. В нещастieto въобще не мислеше къде ще отиде и така се оказа близо до черна лимузина, в която бяха четирима от онези, които щяха да присъстват на галавечерята.

Двама мъже и две жени, около които въздухът миришеше на пари и привилегии. От едната страна на лимузината бяха Джо и русокоса жена, която можеше да е единствено съпругата му. Тя изглеждаше много по-добре, отколкото на снимките в Гугъл — слаба, висока, с изключително дългите крака, които жените от обществото на богатите от Източното крайбрежие наследяваха от майките си. И с обувки с изключително високи токчета с издайническите червени подметки на скъпата марка „Кристиян Лубутен“. Изи имаше само един чифт. Бяха много красиви, но прекалено скъпи за човек с нейната заплата. Испита завист към жената, която ги носеше безгрижно в дъжда. Дрехите ѝ също предизвикваха завист. Елизабет беше облечена в красиво вечерно палто — копринено, подплатено, определено „Ланвин“, свръхмодерно. Разбира се, тя можеше да си позволи да има добър вкус. Всеки, който споделя живота с Джо, щеше да може да си го позволи.

Изи се сети за имитацията на това палто, което висеше в гардероба ѝ. То също беше страхотно и скъпо и тя го беше облякла веднъж, когато беше с него. Той ѝ беше казал, че е секси, но предпочита онова, което е под него. Беше развързал широкия колан във формата на панделка и бяха правили любов на килимчето във всекидневната.

Нейното беше евтино. Като нея. Имаше фалшиво палто „Ланвин“, много чифтове имитации на „Лубутен“ и фалшив любовник.

Точно тогава Джо обърна глава и тя разбра, без никакво съмнение, че я вижда в тълпата. Погледите им се срещнаха за части от секундата, преди той да погледне встрани. Изражението на лицето му

не се промени, но тя знаеше, че я беше видял. А тя стоеше сред тълпата като улично хлапе с мръсно лице, притиснало нос до витрината, втренчило поглед в забранените съкровища.

Лицето му беше безизразно и Изи се почувства като най-евтината проститутка на планетата. Толкова евтина, че можеха да я получат дори безплатно. Трябваше да печата картички и да ги оставя в телефонните кабинки. „*Когато пожелаєте, без заплащане, обадете се на Изи Силвър.*“ Дори шегите не можеха да я накарат да се почувства по-добре.

Съпругата му му каза нещо и стисна ръката му малко под лакътя. На пръста ѝ светеше голям диамант с размерите на яйце на червеношийка. „Тифани“, помисли си Изи. Гodeжният пръстен или просто подарък? Не беше сигурна на кой пръст го видя. Джо веднага се обърна към Елизабет, наклони глава точно така, както я накланяше, когато разговаряше с Изи.

Как можеше да е толкова глупава?

Беше ѝ казал, че някога е обичал Елизабет, че след двацет и четири години брак все още я обича, но че с връзката им е свършено и той иска да я прекрати. Беше казал, че има нужда от Изи, че иска да бъде с нея.

Изи си въобразяваше, че нито един мъж не може да обича едновременно две жени, просто защото тя не би могла да обича двама мъже. Беше предположила, че е същото за него. Очевидно беше сгрешила. Джо можеше да обича съпругата си и в същото време да я лъже и да прави секс с Изи. Просто.

Изи се извърна и гневно преглътна сълзите, събрали се в очите ѝ. Този път нямаше да плаче. Беше приключила със сълзите за Джо. Любовта ѝ към него я беше накарала да изневери на принципите си. Знаеше, че положението е сложно, объркано, но въпреки това беше излязла с него.

Беше толкова лоша, колкото и онези жени хищници, които преследваха мъжете и ги използваша, искаха единствено да носят пръстена им. Изи си беше мислила, че е над всичко това. Но се оказа, че е също толкова лоша. Те поне знаеха какво правят, а тя — не. Беше не само проститутка, но и изключително глупава.

ГЛАВА 5

Лили Шанахан седеше на дървена пейка в малкия вътрешен двор до църквата „Сейнт Канис“ в Тамарин, къпеше се в не толкова топлите лъчи на пролетното априлско слънце. Беше почти десет и половина и дворът беше безлюден, с изключение на двата гълъба, които търсеха трохички между камъните. Всички бяха вътре в църквата и слушаха топлия и успокояващ глас на отец Шон. Лили дори чуваше провлеченото мърморене на събраното паство по време на службата.

И тя беше тръгнала към църквата, но почувства лек световъртеж и изпита силно желание да седне отвън на слънце, да почете Бога по друг начин.

Не е необходимо да разговаряш с Господ в църква. Щом Той беше сътворил слънцето и небето, значи беше правилно човек да им се наслаждава. Затова тя отиде бавно до дървената пейка и седна, за да се порадва на света около себе си.

Господ щеше да я разбере. В църквата щеше да бъде топло и задушно, а това можеше да засили световъртежа ѝ. „Сейнт Канис“ беше много красива като архитектура, но имаше недостатъци, когато ставаше въпрос за горещина или студ. През зимата беше студено като във фризер, радиаторите бяха стари и просто не можеха да я затоплят. А през топлите месеци заприличваше на оранжерия и много булки бяха открили, че е фатално да украсяват църквата със сватбени цветя в нощта преди сватбата, защото дори топлолюбивите увяхваха.

Щом седна на пейката, Лили свали от главата си бежовата памучна шапка, затвори очи и обърна лице към слънцето. Преди да излезе от дома си, намаза лицето си с онзи скъп крем, който Изи ѝ беше дала последния път, когато си беше у дома, и за който беше казала, че дава превъзходни резултати. *Той се грижи за изглаждането на бръчките и предотвратява образуването на нови. Трябва да се грижиш за кожата си, бабо.*

При този спомен Лили се усмихна, все още със здраво стиснати клепачи. Изи не си идваше често напоследък. Беше потънала в живота

си в Ню Йорк и Лили приемаше това, макар внучката ѝ да ѝ липсваше. Задачата ѝ на баба, заместител на покойната майка, се състоеше в това да даде на скъпото си чедо корени и криле.

Обикновено казваше това на Изи в миговете, когато тя изпитваше вина, че е пропуснала някое важно събитие в Тамарин.

— Корени и криле, скъпа, в това се състои любовта — прошепваше тя и се чувстваше благодарна, че има сили да го постигне и едновременно с това да успокои Изи.

Освен това, няма смисъл човек да приказва такива неща, ако ще се оплаква, когато на въпросния любим човек му пораснат криле и той отлети далеч от дома. Лили не общуваше с хора, които уж изповядват тези истини, но в същото време не живеят според тях. Мразеше лицемерието и не би могла да каже на Изи да изгради свой собствен живот, а после да е недоволна, че е последвала съветите ѝ.

Не, Лили не беше лицемерка. Вероятно не беше и жена, която охотно и редовно би употребявала такава скъпа козметика, помисли си тя и се засмя тихичко.

Но скъпоценният крем на Изи даваше ново и превъзходно усещане за кожата. Само дето Лили невинаги се сещаше навреме за него, а щом веднъж излезеше от къщи, нямаше начин да се върне заради такава дреболия. На нейната възраст времето, гравитацията и животът вече бяха причинили щети, които нито един скъп крем не би могъл да премахне — освен ако алхимията не постигнеше най-последни някакви съществени успехи.

Беше мило от страна на внучка ѝ да мисли, че нейната кожа все още може да бъде спасена. Изи, която работеше с красиви жени с кадифената кожа на новородените, не я слагаше в списъка на стариците. Някои хора го правеха — като че ли сбръчканата кожа беше вид невидима пелерина. Нещо като униформата на камериерките отпреди много години, помисли си Лили с горчивина. Беше научила това доста рано. Щом веднъж започнат да се образуват бръчките, жената вече минава на заден план.

Униформите на камериерките в Ретнъри бяха семпли — морскосини габардинени рокли с копчета по цялата дължина на гърба и бяла якичка, която трябваше да се разшива, за да се пере, и после отново да бъде пришита. Майката на Лили, Мери, не трябваше да носи същата униформа заради положението си на икономка, затова лейди

Ирен я беше дарила с две морскосини поли от шевиот — „От Хародс“, казваше с благоговение Мери, удивена от факта, че притежава дреха от магазин, в който пазаруват само богатите. Тя носеше полите със скромни бели блузи и сива вълнена жилетка.

Споменът за майка ѝ в онези дрехи с ключове, закачени на колана, очила, висящи на панделка, завързана около врата ѝ, обикновено караше Лили да потрепери, усетила раболепието във всичко това. Камериерките в Ретнъри харесваха униформите си и факта, че това им спестяваше пари за дрехи. Дори Виви, приятелката на Лили, харесваше своята.

— Така запазвам дрехите си от износване, Лили — казваше весело тя и подпъхваше къдриците си под бонето. — Ще ми кажеш ли защо имаш такова твърдо установено отрицателно мнение за униформите?

— Нямам — отговаряше Лили, което въобще не отговаряше на истината.

Виви беше такава проста душица и Лили знаеше, че ще ѝ е невъзможно да обясни защо мрази униформите. Тя мислеше, че по този начин хората се уеднаквяват и заприличват на мебели, което вероятно беше и желанието на лейди Ирен — множество слуги с празни безизразни лица, втурнали се да изпълняват поръчките ѝ. Лили може и да беше родена сред слугинската класа, но не беше задължително този факт да ѝ се нрави.

Лейди Ирен не би забравила да намаже лицето си със скъп крем против бръчки, помисли си Лили и се усмихна, все така обърнала лице към благодатното слънце. Ако въобще имаше жена, готова да даде живота си, за да се предпази от въздействието на времето, то това беше лейди Ирен. В онези отдавна отминали дни, когато Лили работеше в Ретнъри, кремове като този, подарен ѝ от Изи, определено бяха запазени за класата на богатите. Обикновена жена от града въобще не би употребила козметика, да не говорим за толкова скъп крем за лице. Майката на Лили миеше лицето си с вода и сапун и това бяха всичките ѝ грижи за кожата. Почистваше и подреждаше шкафа от кестеново дърво на лейди Ирен с неговите безбройни кутийки, тубички и шишенца, но не очакваше тя самата някога да използва такива неща.

Лили си спомняше каква беше самата тя на двайсет години. Предизвикателно си купуваше козметика на „Макс Фактор“ и я

подреждаше на перваза на прозореца до леглото си. Искаше лейди Ирен да я види и да разбере, че момичето от малката къщичка е толкова загрижено за красотата си, колкото и тя. *Виждате ли, тези неща не са достъпни единствено за вас, лейди Ирен*, щеше да ѝ каже и да вдигне китайското червено червило, което обожаваше и което слагаше на устните си в стила на Джоан Крофърд. То беше толкова дълготрайно, че трябваше да бъдат положени усилия да бъде изтрито и дори след това оставяше тъмночервено петно, което напомняше къпини. Затова го наричаха „*Петното на Крофърд*“.

Наистина ли някога е била толкова млада? И толкова изпълнена с гняв? Беше мразила семейство Лохрейвън и всичко, което те олицетворяваха — богатство, привилегии и блажено нехайство, безгрижен подход към живота. Най-лоша беше лейди Ирен. От мига, в който станеше от леглото, оставяше чашата с чай на ръба на нощното шкафче, захвърляше копринените си пижами на пода и започваше да изпълнява прищевките си с ясното съзнание, че някой ще върви след нея и ще почиства. Лили не се уморяваше кой знае колко, когато тя беше въпросната личност, защото беше млада, енергична и издръжлива. Освен това, можеше да мълчи, когато се налага. Не ѝ харесваше обаче, когато майка ѝ, икономката, беше принудена да прави това.

— Човек би помислил, че е изключително небрежна по отношение на вещите си — казваше обикновено Лили и мръщеше вежди, когато майка ѝ се връщаше в огромната кухня на имението Ретнъри късно през нощта, изтощена след дългия ден, но без все още да е готова да се прибере у дома си.

— Тихо — отговаряше майка ѝ, загрижена, че някой ще ги чуе, макар в къщата да имаше много хора, които бяха съгласни с Лили. Те обаче мълчаха и вземаха заплатите си. — На нейно Благородие не се налага да подрежда.

— Още по-жалко! — казваше отсечено Лили.

Беше ѝ дошло до гуша да слуша, че лейди Ирен е благородничка по рождение и женитба, че е отгледана в подобната на палат къща в Килдеър, където имало три пъти повече слуги, отколкото в Ретнъри. Понякога дори можеше да се чуе как нейно благородие изказва на глас съжалението си, че вече не живее в замъка „Едуард“, където майка ѝ,

лейди Констанс, имала толкова много време за себе си, защото огромното домакинство едва ли не се управлявало само.

— Защо тогава тази глупава крава не се върне там? — говореше все така отсечено Лили и с приятелката си Виви.

От гледната точка на своята възраст сега, Лили се усмихваше на спомена за онова свое гневно, по-младо аз. По онова време мислеше, че знае всичко, но очевидно не е било така. Тогава не осъзнаваше, че парите и привилегиите не могат да те спасят от болката в живота, не могат да ти купят щастие. Има неща, които човек трябва да преживее, и нищо не може да облекчи агонията. И че всички жени са сестри на този свят.

Шепотът в църквата се усили. И Лили осъзна, че паството реагира на проповедта. След десет минути хората щяха да започнат да излизат и да започнат да се суетят около Лили, да се чудят дали да извикат лекаря или не.

Приятелката на Лили, Мери-Ан, дори щеше да започне да говори бързо и несвързано от тревога, ако Лили спомене, че е почувствала световъртеж, и вероятно дори да припадне от шок. Самата тя щеше да изпита нужда да седне. Всеки човек трябва да си има хоби, а това на Мери-Ан беше хипохондрията. Най-шейсет и осем, тя беше роб на хапчетата си и истинско мъчение за своя личен лекар.

Лили беше нейната противоположност. Тя не искаше никой да се суети край нея. Щеше да тръгне, преди да са излезли от църквата, вероятно щеше да прекоси бавно двора и да се озове на „Патрикстрийт“. Чаша силен чай в „Дорота“ щеше да я съживи.

Там можеше да седне до прозореца и да гледа пристанището и рибарските лодки, които влизат в него. Четвъртък беше денят на Червения Вини — наричаха го така заради яркочервения дъждобран, в който обикновено бе облечен, когато носеше своите гърнета с омари, поставени в саламура. Вини винаги имаше време да побъбри и щеше да поговори с нея за тюлените, които е видял да се излежават на слънце в Лорканс Пойнт, или за чайките със странните жълти ивици на крилете, каквито никога преди не е виждал, макар да е рибар вече трийсет и пет години.

Той все още е обаче достатъчно млад, за да се шокира от промяната, помисли си Лили. А тя беше живяла достатъчно дълго, за да види, че всъщност в живота на хората не настъпват толкова много

промени, колкото им се струва на тях — светът се движи по непрекъснат цикъл, в който всичко отново и отново се повтаря. Но само някой на нейната възраст може да види това. Да чака достатъчно дълго, та миналото да стане отново настояще.

Миналото — Ретнъри, лейди Ирен и скъпата Виви — заемаха своето място в спомените ѝ и ума ѝ напоследък заради онова сладко момиче от Австралия, което ѝ говореше толкова тихо по телефона, защото се страхуваше да не изплаши старица като нея.

Джоди Бекет беше името на момичето. То ѝ каза, че има снимка на Ретнъри от 1936 година, от партито за рождения ден на лейди Ирен. *Всичко е така величествено и бляскаво като сцена от филм*, беше възкликнала развълнувано Джоди. *Хората са застанали до камина, на пода пред която има тигърска кожа. Това е жестоко, разбира се, но всичко останало е просто удивително. Дрехите са невероятно елегантни...*

Да, всичко беше точно такава, помисли си Лили с горчива усмивка. *Много бляскаво, макар да не ти се струва така, когато ти си този, който трябва да лъска всичко и да почиства камината в студените утрини точно в шест, коленичил на твърдия мраморен под, възможно най-тихо, за да не събудиш техни благородия, които обаче биха те събудили на всяка цена, ако имат нужда от нещо.*

Това обаче не бяха неща, които да каже момичето. Джоди, красиво име, беше споделила с Лили, че е омъжена за ирландец, който е новият помощник-директор в местното средно училище. И че нейните прапрапрадородители са от графство Корк и че семейството ѝ в Брисбейн се смятат за ирландци.

— Искам да разследвам миналото в ирландските земи — беше казала още Джоди по телефона. — Научих доста за Ирландия и преди да дойда тук. Обожавам тази страна.

Лили се замисли за това, как миналото придобива романтичен облик чрез цветната телевизия и филмите на Холивуд, където слугите не биват показвани — освен в случаите, когато покорно свалят шапка или изказват задоволство от скромното си съществуване — а богатите са обвити във великолепието и забавления.

Имаше толкова много истории за онези времена, които можеше да разкаже на младата Джоди, но те може би не бяха онова, което момичето очакваше.

Да, съществуваша копринените рокли и голи гърбове, блясъкът на семейните диаманти и смарагди, извадени от кутийките с бижута за бала. Но това беше само едната страна на историята. По-малко бляскавата страна бяха целите семейства, родени за да служат в големите имения — семейства, от които се очакваше покорността да тече във вените им. Само че не всички те искаха да носят униформи, да правят безкрайни реверанси и да изпълняват поръчките на хората, които бяха също като тях, с изключение на парите, които поддържаха разточителния им начин на живот.

Лили познаваше това чувство прекалено добре, защото точно така се чувстваше по отношение на лейди Ирен.

Въздъхна. Мислеше за онова свое по-младо *аз* и за всички гняв, който криеше в себе си тогава. Днес хората не разбираха класата така добре, както по-възрастните. Сега парите можеха да купят всичко. Тогава обаче парите не можеха да направят нищо за класовото разделение. Когато човек беше роден в нисшата класа, той умираше като такъв. Беше безсмислено да се противиш срещу железните закони и бариери. Но не такива сложни и объркани спомени очакваше от нея Джоди...

— Започнах да изследвам историята на Ретнъри, само че няма кой знае колко факти. Няма книги. Това не е ли невероятно? Сигурна съм, че вие разполагате с многобройни истории и неща. Искам да ги чуя, но... — Джоди направи пауза. — Само ако вие желаете да разговаряте с мен. Не искам да ви уморявам.

— Ах, дете — беше отговорила любезно Лили, — приказките не ме уморяват. Нека погледна и тогава ще разговаряме.

Джоди щеше много да хареса кутията, която Лили държеше скрита в необитаваната стая. Тя беше пълна с писма, снимки и скъпоценни дневници, ведно с програми на театри, менюта и кутийка, имитираща злато, която някога беше пълна с пудра за лице с аромата на чаена роза, изсушените цветя от нейната сватба, старата ѝ готварска книга, както и тефтерът, в който записваше разходите по домакинството — малки парченца от живота преди петдесет години. Още при разговора с Джоди, мислите на Лили се бяха насочили към кутията.

Извади я от скривалището ѝ и я остави до фотьойла си във всекидневната. Искаше да я отвори и отново да прегледа съдържанието

й. Но не го направи. Кутията продължаваше да стои на мястото си, все така затворена и покрита с прах.

Лили реши, че ще се срещне с младата австралийка, но не беше сигурна дали иска скъпоценното съдържание на кутията ѝ да види бял свят. Там вътре бяха затворени тайни — нищо, което би заплашило държавата, усмихна се тя, но... Все пак тайни. Неща, за които никога и с никого не е споделяла.

Имаше само един човек, на когото би поверила тези тайни, и това беше Изи.

Може би най-доброто, което можеше да се направи, беше да пише на Изи и да ѝ каже къде е кутията. Така Изи щеше да я намери след нейната смърт. Но, от друга страна, беше възможно Изи все още да не е готова за тайните на баба си.

Освен това, Лили беше сигурна, че Изи има свои собствени тайни, които я занимават. Изи беше леко различна последните няколко пъти, когато се беше обадила от Ню Йорк — малко по-заета със собствените си мисли, звучеше неловко, както когато беше по-млада и искаше да скрие нещо.

— Всичко наред ли е, любов моя? — беше я запитала Лили последния път, в неделя вечер.

— Да, просто прекрасно — беше отговорила Изи с онзи небрежен тон, който напомняше на Лили, с болка, за майката на Изи, Алис.

Изи звучеше точно като нея, когато говореше — същия нежен тон, подчертаваше по същия начин определени думи и гласът ѝ течеше като река, бърз и сребрист. Когато Изи порасна, няколко години след смъртта на майка ѝ (*понякога болката беше непоносима за Лили*) — гласът ѝ беше съвсем като на Алис, сякаш тя беше възкръснала за живот.

Двете изглеждаха толкова различно. Изи беше висока и силна, с очите на Лили и млечната кожа на келтите — цвят, който изпъкваше още повече заради косата ѝ с цвета на карамела. Алис беше дребна и с крехки кости, с тъмна коса и маслинена кожа, наследени от бабата на Лили, страховитата баба Сайв.

Баба Сайв беше нещо като наследничка на вълшебните приказки, както казваха хората, когато Лили беше дете, и твърдяха, че точно заради това се страхуват малко от нея.

Лили обаче не се страхуваше. Баба Сайв просто не беше склонна на компромиси и беше различна, съвременна жена, живееща в древни времена. Нищо чудно, че всички се страхуваха от нея.

Баба Сайв беше старица, която знаеше много приказки, които да сподели със света. Колко жалко, че никой не идваше при нея, за да ги чуе.

Лили въздъхна. Надяваше се, че е постъпила правилно с дневниците и кутията. Беше трудно да прецени какво е правилно и какво — не. Чувстваше се толкова неспокойна след обаждането на Джоди Бекет. Имаше усещането — как би могла да го опише — че времето забързва своя ход. Сякаш във въздуха витаеше настойчивост, която ѝ влияеше, потискаше я. Като че ли имаше нужда да позвъни на Изи и да разговаря с нея. Но пък щеше да е необичайно да ѝ позвъни в средата на седмицата и да ѝ каже, че се чувства странно. Бедната Изи ще помисли, че се вдетинява, или по-лошо, че изкуфява.

Предната вечер се беше обадила на Ан-Лиз, за да сподели с нея как се чувства, но се включи телефонният секретар и тя затвори, без да остави съобщение. Мразеше телефонните секретари, те бяха едно от съвременните изобретения, които тя никога не беше харесвала, пък и как въобще е възможно човек да остави съобщение на някаква машина?

„Ан-Лиз, чувствам се уплашена и разтревожена. Моля те, кажи ми, че не започвам да губя разсъдък си.“

Да, това щеше да прозвучи странно дори като несвързаните приказки на луд човек. Тя се ужасяваше, че може да загуби трезвостта на ума си, както се беше случило с доста познати ѝ хора. Дори скъпата и прекрасна Виви се беше поддала и сега се намираше в старческия дом извън града. „Лоръл Гардънс“ беше името на институцията. Името звучеше нежно, но Лили не искаше да попада там.

Дневникът. Умът ѝ непрекъснато се връщаше към него. Ако все пак победеше страха си и се обадеше на Изи... Изи ще знае какво точно трябва да се направи. Милата Изи, която каза, че отива в Ню Йорк да си поживее, независимо какво означаваше това.

— Не ми пука, дори да живея с три пенса на седмица и да спя в миниатюрен апартамент, където не можеш да отгледаш дори хамстер, камо ли котка — беше казала преди всичките онези години. — Ще

бъда в НЮ ЙОРК. Ти си живяла в чужбина, бабо, сигурно знаеш за какво говоря.

Лили беше кимнала.

— Права си, скъпа, прости ми. Бях забравила.

— Бабо, ти никога нищо не забравяш! — беше се засмяла Изи.

Докато седеше сега и се радваше на слънчевата светлина, Лили желаше това да не беше самата истина. Дали пък не означаваше, че е близо до края на живота? Дали гласовете от миналото не идваха, за да я предупредят? Сега виждаше всички в съня си — мама, татко, Томи, баба, чичо Пат, Джейми, Роби и любимата си Алис. В случаите с Алис беше най-зле. Не трябва, не е правилно родителите да надживяват децата си. Мястото в сърцето ѝ за Алис беше територия, в която не биваше да пристъпва, защото беше изпълнена с болка дори сега, двайсет и седем години след смъртта на Алис.

В живота ми имаше толкова много смърт, помисли си Лили. Всички онези млади и здрави хора, които умираха по време на бомбените нападения, които виждаше по улиците, и другите, които биваха отнасяни в домовете им със смъртоносни рани. А много хора имаха вътрешни наранявания, които никой не можеше да види, но заради които те загиваха.

Като момиче, израснало в провинцията, Лили познаваше смъртта. Там не държаха децата далеч от ковчегата при погребение — всички, млади и стари, се навеждаха да целунат студеното чело на мъртвеца. Лили седеше тихо по време на бдението и слушаше старите оплаквачки. Но не беше виждала как човек умира, до онези първи дни на войната.

Беше изненадана да види, че животът не напуска човешкото тяло под звуците на фанфара. Той се изплъзваше тихо и не оставяше нищо след себе си, освен изстиващо тяло. И лекарят бързо се придвижваше към следващия пациент. Едва много по-късно, когато кървавите превръзки, инструментите и ампутираните крайници биваха прибрани, вдигаха и трупове.

В онези времена Лили непрекъснато мислеше за това по-късно, когато, сгушена между момичетата — Мейси и Даяна — пиеше топъл чай или пък розов джин. Едва тогава си позволяваше да си спомни. Разбира се, това беше грешка. Правилният начин беше да забравиш.

Всеки един от младите мъже можеше да е по-малкият ѝ брат Томи, който беше някъде в Средиземно море, макар от писмата му да не ставаше ясно точно къде, и мислите ѝ непрекъснато започваха с *ами ако...* Ами ако той лежеше студен върху масата в моргата?

По тази причина всички те си поръчваха по още един розов джин.

— *Nil bastardi carborundum!* — извикваше редовно Даяна, което на латински означаваше: „*Не позволявай на копелетата да очернят дните ти.*“

Въпреки смъртта наоколо, не мислеха, че е възможно да умрат, защото бяха толкова млади. Смъртта беше за другите. Те щяха да имат късмет, но просто за всеки случай, живееха всеки ден така, сякаш е последен.

А ето че сега смъртта я чакаше. Тя обаче не се страхуваше да измине този последен, дълъг път. Този беше най-големият подарък на дълбоката старост — готовността да се прехвърлиш отвъд. Не ѝ беше останал никой, за когото да се погрижи. Никой нямаше да плаче за нея, защото е умряла преждевременно. Господ ѝ беше дал живот, за да се погрижи за своето бебе, и тя трябваше да му е благодарна за това. И щеше да му го каже, ако го видеше. Но беше възможно да тръгне и към другото място — онова с огъня, чийто господар беше дяволът. Лили се усмихна. Тя не се страхуваше от дявола, той се смееше в ухото ѝ от години.

Ако всичко, което от дете беше слушала в църквата, беше вярно, тя щеше да срещне всички свои любими хора от миналото. Като любимата Алис. Да позволи на Алис да си отиде, беше едно от най-трудните неща, които беше преживяла.

Лили затвори очи, за да ги предпази от слънцето, и си позволи да мечтае дотогава, докато всичко в главата ѝ стана пусто и черно.

ГЛАВА 6

На четири мили оттам, Ан-Лиз беше в кухнята си и непохватно си приготвяше силен чай с надеждата той да я поразбуди. Отново беше спала лошо и беше гледала втренчено часовника през по-голямата част от нощта. Бе беше заспала едва когато зората беше обагрила хоризонта.

Сега беше напълно облечена и решена да се разходи по плажа, да излезе поне за малко от къщи, само дето главата ѝ тежеше и се въртеше. Обикновено сядаше на верандата и четеше книга или списание, докато почувства приток на енергия, но сега не можеше да се наслади на това удоволствие. Във всяко списание, което вземеше, имаше по някоя статия, която ѝ причиняваше болка.

Вчера едно на пръв поглед невинно списание, което идваше безплатно с всекидневника, беше публикувало интервю с актриса, изпълняваща главната роля във филм за изневярата. На Ан-Лиз ѝ прилоша и тя захвърли списанието в кошчето.

Книгите от библиотеката до леглото ѝ също не можеха да ѝ помогнат — до този момент не беше разбрала колко силно я привличат романите, които разглеждат различните видове връзки. Ако я бяха попитали, щеше да отговори, че чете всичко, но всички книги, взети от библиотеката, с изключение на един трилър и автобиографията на Мария Антоанета, разказваха за семейства, двойки и отношенията между тях.

Изнесе втората си чаша чай на терасата. Бе беше красива слънчева утрин и във въздуха се усещаше засилваща се топлина. Ан-Лиз реши да тръгне на разходка без яке. Сивата ѝ жилетка беше достатъчна, скоро щеше да се стопли. Ако се отдалечеше от Тамарин по плажа и стигнеше до скалите, които обозначаваха края на малкия залив Милшон, и се върнеше, щеше да е изминала две мили. Това разстояние щеше да е достатъчно да се стопли.

Като тръгна, забеляза няколко човека на плажа, на страната му откъм града. Не бяха онези, които разхождаха кучетата си всяка сутрин. Ан-Лиз напрегна очи, за да види какво става. Определено

виждаше шест или седем души, събрали се на малко по-издигнатото място между двата залива. Като че ли гледаха към морето. Сякаш търсеха нещо.

Лодка. „О, не“, помисли си. Беше изчезнала рибарска лодка. Това беше страхът, който населява всеки крайморски градец.

Щом изчезнеше лодка, цялото общество спираше да функционира, хората започваха да се молят, започваха да търсят по вода и въздух, всички семейства седяха смълчани. Ан-Лиз помнеше как веднъж бяха организирали бдение в църквата, когато беше изчезнала лодка с три поколения на борда. Всички се бяха събрали в ужасно студената „Сейнт Канис“ посред мразовитата зима, като че ли молитвата можеше да помогне и да върне хората у дома. Не беше станало така. Морето беше изхвърлило тялото само на един човек върху скалите пет мили на юг.

Тя нямаше право да изпада в депресия само защото беше изгубила съпруга си, който все още беше жив, докато някои бедни души в Тамарин се готвеха да посрещнат загубата на близък човек.

Ан-Лиз се чувстваше още силно наранена, което я правеше безчувствена за болките на другите, но почувства като своя отговорност да се присъедини към хората на плажа. Тя беше от местните и ако имаха нужда от помощ, трябваше също да е там.

Но докато вървеше бързо по пясъка към мократа ивица, забеляза, че хората не гледат отчаяно към далечния хоризонт. Гледаха нещо във водата, близо до брега.

— Какво има, Клеър? — запита тя жената, която живееше на няколко мили навътре в сушата и която често разхождаше по плажа черно-белите си колита.

— Здравей, Ан-Лиз — отговори жената. Кучетата бяха легнали в краката ѝ и виеха жално, защото искаха да продължат да вървят. — Кит, погледни. Дошъл е толкова далеч, а сега, изглежда, не може да се измъкне.

— Бедният кит — каза някой друг и се отмести, за да може Ан-Лиз да застане на най-високото място и да види сама.

Там, във водите на залива Тамарин, се виждаше тъмна форма, която бавно описваше безсмислени полукръгове. Беше грамадна, поне трябваше да е така, защото бяха на около половин миля от нея, а тя лесно се забелязваше. Точно когато Ан-Лиз се питаше как е възможно

да кажат съвсем точно какво е животното, то се раздвижи грациозно във водата, формата придоби копринен тъмносин цвят и тя ясно видя, че е от семейството на китовете. Огромният бозайник изхвърли висок фонтан вода, преди да потъне във водите на залива.

— Издигат се на повърхността, когато са разтревожени — обясни някой. — Той не знае какво да прави.

Ан Лиз първоначално не беше забелязала този мъж сред групичката местни хора. Можеше да го вземе за моряк, тъй като беше облечен в тъмни панталони и огромен издут пуловер, само дето познаваше повечето рибари, а него не беше виждала никога преди. Беше висок и достатъчно обрулен от ветровете, за да бъде един от тях, с посивяваща брада и същия цвят гъста, малко прекалено дълга, коса.

— Какво трябва да направим ние?

— Съжалявам да го кажа, но нищо не можем да направим — отговори той.

— Но сигурно има начин! — каза Ан-Лиз, ядосана заради примирението в гласа му. Нима пет пари не даваше? Бедният кит беше като нея — изгубен и сам. И ето, че никой не искаше да му помогне. Не, това не беше нито достатъчно, нито добро. — Позвъни ли някой на хората, които са в защита на дивата природа, за да им каже?

— Това означава да се обадят на мен — каза непознатият. — Аз съм местният експерт-еколог. Живея в „Долфин котидж“.

„Долфин котидж“ беше по-скоро хамбар, отколкото къща, сгушен между пясъчните дюни на Баливолан странд, следващия залив във формата на подкова до Милшон. Квадратна дървена постройка, боядисана в синьо от човека, но избеляла до неопределено бежов цвят заради природата, което ще рече Бога, „Долфин котидж“ беше една от местните къщи, които непрекъснато се даваха под наем.

— Аз съм Мак — добави той. — Мак Петерсън.

Ан-Лиз го погледна втренчено, но не пое подадената му ръка. Беше любезна и учтива през целия си живот, но нямаше повече да бъде.

— И не можеш да направиш нищо, за да помогнеш? — сръза го тя.

— Когато китовете биват по неволя затворени в плитки пристанища, те често умират — отговори той, като любезно не обърна внимание на преднамерената ѝ грубост.

— Значи, така ще стане и сега? — запита Ан-Лиз и махна с ръка така, че да обхване цялата група. — Ще стоим тук и ще го гледаме как умира? Страхотно. Браво на мистър експерт-еколога.

Обърна се и видя тъмното тяло на кита отново да пори тихо водата. Ан-Лиз почувства по-голямо съчувствие към бедното животно, отколкото към който и да е от хората около нея. Те не знаеха нищо. Болка, загуба, страх — не знаеха нищо за нея. Но тя можеше да разбере кита, който отчаяно правеше кръгове, защото се страхуваше.

Мъжът заговори отново, но тя не искаше повече да го слуша. В ъгълчетата на очите ѝ се събраха сълзи и Ан-Лиз тръгна по плажа, завладяна от безсилен гняв. Като цял живот беше държала чувствата си дълбоко в себе си, не беше стигнала доникъде. Не се интересуваше достатъчно от света, за да крие повече коя е и какво чувства. Нека проклетият свят се справи с това.

Като стигна до входната врата на дома си, чу последния звън на телефона, преди да се включи телефонният секретар. Записът беше все още онзи с гласа на Едуард, който казваше, че двамата с Ан-Лиз са заети и не могат да вдигнат слушалката, но ги молеше да оставят съобщение. Странно, после чу отново гласа на Едуард, който ѝ остави съобщение.

— Ан-Лиз, любов моя, съжалявам, не знам как да ти го кажа, но току-що ми се обади Брендън и... Наистина съжалявам, мила, Лили е в болницата. Мислят, че е получила удар. Седяла дълго време на пейката пред църквата. Открили я след службата, тази сутрин. Както и да е, тя е в болницата, откарали са я до там с линейка. Брендън е на път за там. Аз не мога да тръгна веднага, трябва да...

Той направи пауза.

— ... свърша нещо друго, но ще се отбия следобед, ако това ще е удобно за теб, ако... — Отново пауза. — Ако нямаш нищо против да дойда там, искам да кажа. Нел очевидно не може да дойде, но аз искам да съм там заради Брендън и заради теб. Окей, дочуване, Ан-Лиз. Съжалявам, че аз ти съобщих тази лоша новина.

Дойде краят на телефонното обаждане. Ан-Лиз гледа втренчено телефона няколко секунди, преди да започне да набира номера на Брендън. Брендън Силвър беше зетят на Лили и братовчед на Ан-Лиз, е, по сребрена линия, ако такъв род роднински отношения съществуваха. Всъщност беше братовчед на Едуард. Добър, мил човек,

но не от онези, които са полезни в момент на криза. А бедната Лили беше точно в такова положение и имаше нужда от помощ. Сърцето я заболя за бедната ѝ леля. Лили може и да не ѝ беше кръвна роднина, но беше една от най-скъпите ѝ хора. Странно как Лили — която беше отгледала внучката си, Изи, след смъртта на майка ѝ — сякаш разбираше колко е труден животът за Ан-Лиз и Бет. Ан-Лиз не можеше да си представи Лили да страда от пристъп на паника или да изпадне в депресия. Тя беше толкова спокойна, уравновесена, и все пак винаги разбираше другите. Беше преживяла едно от най-страшните изпитания — беше изгубила дъщеря си. Лили познаваше мрака, да.

Когато Бет и Изи бяха тийнейджърки, Лили често канеше Бет на гости с преспиване. Ан-Лиз не одобряваше това, но беше различно, когато ставаше въпрос за Лили. Когато Бет беше в къщата на братовчедка си, Ан-Лиз можеше да се отпусне. Двете момичета бяха доста различни, при това Изи беше с три години по-голяма, но се разбираха прекрасно и много се обичаха. Това беше също така добре дошло развлечение, откъсване от ежедневието, за Бет. Лили така и не каза защо го прави, никога нищо от сорта на: *Ти очевидно си в депресия, ще се погрижа за детето ти.*

Не, никога нищо такова. Но беше разбрала, че Ан-Лиз понякога има нужда от време и мисъл за себе си, за да се възстанови, за да може отново да продължи да живее. Лили беше голяма част от живота на Ан-Лиз още от идването ѝ в Тамарин преди трийсет и седем години. И сега Лили имаше нужда от нея.

Мобилният телефон на Брендън беше изключен, но тя остави съобщение. „Ан-Лиз е, току-що научих за Лили, на път съм към болницата. Но първо ще мина през дома ѝ, за да взема някои необходими неща.“

Ан-Лиз първо взе неща, които щяха да са необходими на самата нея. Монети за телефона в болницата, зарядното си, няколко пакетчета чай, голям пуловер и чорапи, в случай че се наложи да преспи другаде, плетката си и резервните ключове за къщата на Лили, дадени ѝ още преди години. След това заключи дома си, сложи чантата в колата и потегли. В далечината все още се виждаха хората, застанали на дюните, загледани към залива. И тя си помисли за кита, кръжащ безцелно във водите, без да знае къде се намира, нито как да излезе

оттам. Въпреки загрижеността на хората и океана, който предлагаше живот, Ан-Лиз знаеше, че той се чувства изгубен и сам в света.

Беше минала само седмица, откакто Ан-Лиз беше гостувала на Лили за последен път. А толкова много неща се бяха случили. Едуард я беше напуснал, а ето че сега Лили лежеше в болницата. Ан-Лиз отново почувства вина за това, че не беше отишла при нея, за да сподели за разрива в отношенията с Едуард. Тя просто не можеше да се изправи лице в лице с този факт, с болката и със съжалението, което щеше да се изпише на старото и мъдро лице на Лили.

— О, любима моя, толкова много съжалявам за теб. Мога ли да направя нещо?

Ан-Лиз знаеше всичко, което Лили щеше да каже, и се страхуваше, че думите няма да ѝ донесат утеха, затова не ѝ каза нищо. Сега страхът и глупостта ѝ означаваха, че може би никога нямаше да произнесе нито дума за случилото се.

Лили беше почти на деветдесет. На нейната възраст хората често не се възстановяваха след удар. И всичката болка, която Ан-Лиз изпитваше, можеше да остане завинаги заключена в нея.

Сълзите потекоха по бузите ѝ, докато шофираше. Това не бяха онези сълзи, които бликваха, когато изпаднеше в паника или депресия, онези сълзи тя се опитваше да потисне, като че ли можеше физически да ги отблъсне, да спре болката. Но тези сълзи, пролети за Лили, пречистваха, те бяха дан, която трябваше да се плати.

Ан-Лиз и Едуард винаги бяха обичали пътя, който излизаше от Ретнъри и водеше на запад от Тамарин, по високите била на хълмовете, откъдето се виждаха и двата залива. Пътят навлизаше в горите, прекосяваше полята и заобикаляше големия природен парк, ограден от огромни живи плетове, които растяха край шосето и заемаха част от него, така че то беше доста тясно в тази си част.

Къщата на Лили беше семейният дом, в който тя беше израснала и който някога беше част от имението Ретнъри. „Старата ковачница“ вече не беше собственост на семейство Лохрейвън. Те бяха продали по-голямата част от земята преди години и сега къщата и четирите акра земя около нея принадлежаха на Лили. Това означаваше много за нея, беше споделила тя с Ан-Лиз.

— Не мисля, че ще бъда щастлива тук, ако къщата все още беше част от имението на Лохрейвънови — беше казала тя. — Знам, че е

лудост. Достатъчно съм стара това да не ме тревожи, но намирам спокойствие във факта, че сега всичко това е мое, не на някого друго. Нищо не може да се сравни с това да притежаваш свое собствено парченце от зелената Божия земя. Майка ми, Господ да даде мир на душата ѝ, би се обърнала в гроба, ако ме чуе да говоря така. Но ми харесва, че това сега са моята къща и моята земя. Дава ми огромна радост всъщност.

— Защо семейство Лохрейвън не са ви дали къщата по-рано? — запита Ан-Лиз.

Тя не виждаше смисъл в това, че богатото семейство собственици не бяха подарили на хората, служили им цял живот, къщите, в които да живеят. Лили се беше засмяла високо, дори невъздържано.

— О, Ан-Лиз, знаеш ли колко пъти съм си задавала този въпрос. И накрая стигнах до заключението, че този вид хора никога нищо не дават, ето защо продължават да бъдат богати. Те стискат здраво богатството си, а ние сме селяните, които изпълняват поръчките им, ръцете ни загрубят от работа, а в замяна получаваме само дребни грошове. Е, поне някога мислех така. Много отдавна. Но сега съм малко по-умна.

Имаше нещо безвъзвратно в тези нейни последни думи, като че ли не искаше повече да се впуска в темата, не искаше да сподели как е научила тези уроци на живота. Обаче Ан-Лиз искаше да знае повече. Преди трийсет и седем години Ан-Лиз задаваше всякакви въпроси на всекиго. И тя продължи.

— И двамата ти родители са работили за тях, нали? — запита тя.

— Майка ми беше икономка от 1930 до 1951 — отговори Лили.
— До смъртта си всъщност.

— Сигурно е видяла някои удивителни неща в тази голяма къща — продължи да пита Ан-Лиз.

— О, да, видяла е доста неща — каза Лили. — Всичко всъщност. Така научих и първите си думи на френски. Лейди Ирен често казваше: „*Ne pas devant les domestiques.*“ Не пред слугите. Работих известно време като камериерка и често го чувах. Лейди Ирен като че ли никога не разбра, че някои от нас могат и да научат френски и да разберат какво казва. Господи, майка ми полудяваше от гняв, ако се издадох — добави Лили. — Първо, страхуваше се, че някой може да

чуе. А понякога ме питаше: „Къде е благодарността ти?“ Нямах проблеми с благодарността. Чувствах обаче, че благодарността е еднопосочна улица. Майка ми и баща ми работеха упорито и здраво в Ретнъри и бяха приели, че никога няма да получат благодарност за това. Получаваха точно отреденото, никога повече. Лохрейвънови обичаха да казват, че слугите са част от семейството, но не се отнасяха с тях като такива. Това бяха просто думи, а думите нищо не означават. О, не ми обръщай внимание, Ан-Лиз — каза тя. — Някога мислех, че ако си богат и от благороден произход, имаш всичко. Сега знам по-добре. Животът наранява и тях така, както наранява всички ни.

Ан-Лиз се замисли над това сега, когато излезе на шосето и пое по тясната линия, от двете страни на която растяха живите плетове, към къщата на Лили. Тогава думите ѝ бяха прозвучали загадъчно, бяха дали ясно да се разбере, че ако пожелае, може да каже много повече.

Сега на Ан-Лиз ѝ се прииска да беше продължила да задава въпроси. Човек не става на възрастта на Лили, без да научи много за живота, да придобие житейска мъдрост, а точно в момента Ан-Лиз имаше нужда от мъдри слова и поука. На Ан-Лиз беше трудно да проумее как Лили беше устояла на удара, причинен ѝ от загубата на единственото ѝ дете, как не се беше свила на топка от горчицина и не беше умряла.

Къщата на Лили вече отдавна не беше ковачница, но името беше останало. Баща ѝ беше ковач, последният от поколения такива, дошъл да работи за Лохрейвънови. По негово време ковачницата работеше, имаше живописна дървена врата във формата на подкова, а във въздуха се носеше мирисът на горещ метал. По-късно ковачницата се беше преместила в Ретнъри с неговите огромни конюшни. С течение на годините, работата беше замряла и ковачницата постепенно беше погълната от фамилния дом, трудно беше да се каже къде свършва ковачницата и започва къщата.

Имаше предна градина, пълна с билкови растения, защото Лили обожаваше билките. А просторната зеленчукова градина се ширеше отзад, само че Лили вече нямаше сили да копае и сее. Когато съпругът ѝ, Роби, беше жив, двамата гледаха крави и кокошки и Лили продаваше яйца, произвеждаше сама маслото си, правеше всичко възможно да преживеят тежките години, в които Роби трудно намираше работа като обущар.

От смъртта му беше минало много време, поне двайсет години, помисли си Ан-Лиз и си спомни Лили в онзи мрачен ден в „Сейнт Канис“, в който студеният зимен дъжд обливаше прозорците от цветно стъкло, а лицето на Лили изглеждаше така, сякаш беше издялано от същото дърво, от което беше скован ковчегът на съпруга ѝ.

А аз изгубих само съпруга си, при това той не е покойник, а отиде да живее при друга.

Опита се да мисли в положителна посока. Едуард не си беше отишъл завинаги, той просто беше избрал да я напусне.

Дали щеше да е по-зле, или по-добре, ако беше умрял? Защото, ако умреше, докато все още я обичаше, тя щеше да има тази утеха, която щеше да ѝ помогне да се справи сама. Да, усмихна се тя, изпитала смешно донякъде облекчение наред цялата тази лудост, смъртта със сигурност се оказва по-добра от раздялата.

Отвън, старата ковачница изглеждаше почти същата като на снимката, която Ан-Лиз беше виждала и на която бяха Едуард и Алис като дете, а зад тях огромният варел за дъждовна вода, която семейството използваше за всичко и дори за къпане. Но вътре беше различна, със собствена атмосфера, излъчваща топлина, каквато само човек като Лили би могъл да постигне. Имаше много книги, семейни снимки и цветя, смесени с билки от градината, въздухът беше изпълнен с аромат. Дори банята беше красива.

— Бях се зарекла, че ако ще живея в тази къща, ще имам вътрешна тоалетна — каза веднъж Лили на Ан-Лиз. — Когато бяхме деца, бяхме свикнали да ходим навън. Но в Ретнъри имаше чудна баня, направена специално за лейди Ирен, цялата в мрамор и огледала, заменили старата дървена ламперия и голямата стара напукана вана. Никой от нас не беше виждал нещо подобно. Мисля, че всички в имението отидоха да я видят. Беше истински лукс. И аз се заклех, че някой ден ще имам такава баня!

И ето, че има, помисли си Ан-Лиз с усмивка. Е, не беше точно като известната мраморна баня на Ретнъри, но беше достатъчно луксозна — бели плочки по стените, бяло-кафяви, в стил Деко, по пода. Тя се радваше, че Лили най-после има своя собствена баня, защото е хубаво в края на живота си да си постигнал поне част от мечтите си. Можеш да си направиш равностметка преди смъртта и да кажеш: *Исках това, когато бях на двайсет, и ето, че сега го имам!*

— Престани! — каза си Ан-Лиз на глас.

Говореше и мислеше така, все едно Лили беше вече мъртва, а тя не беше. Но беше много стара и може би това беше начинът да си отиде. Бързата смърт е винаги по-милостива към бъдещия покойник, но пък е истински ужас за онези, които го обичат. На Изи щеше да ѝ се разкъса сърцето, ако милата ѝ баба се спомине, преди да е успяла да се сбогува с нея.

Ан-Лиз се зачуди дали не би трябвало да позвъни на Изи. От последния си разговор с Лили знаеше, че Изи е някъде на снимки. Дали беше Мексико или Ню Мексико? Не беше сигурна нито за мястото, нито за времето. То ѝ убягваше напоследък. Не знаеше дори кой ден от седмицата е.

Ако Брендън не беше позвънил на Изи да ѝ каже за случилото се, тя щеше да го направи, като стигне до болницата. Но сега трябваше да бърза, а не да стои пред тези стари снимки и да мисли за живота на Лили. Така няма да помогне на никого. Забърза нагоре по стълбите към спалнята на Лили и взе нощници, бельо и меки чехли. *Побързай!*, подканваше я непрекъснато едно гласче в главата ѝ.

Лили изглеждаше толкова крехка, когато Ан-Лиз влезе в интензивното отделение. Въпреки че беше отчела възможността Лили въобще да не дойде в съзнание, мисълта за смъртта я накара да трепне болезнено при вида на слабото тяло под завивките. И всичките тези бипкащи машинки наоколо. Беше тихо като в църква, сестрите бързаха насам-натам, смълчани и експедитивни. И четирите легла в отделението бяха заети. От Брендън нямаше и следа и Ан-Лиз се зарадва на това. Не искаше да се наложи да успокоява и Брендън. Така можеше да седне тихо до леглото и да гледа Лили. Очите на по-старата жена бяха затворени, но беше ясно, че не спи. Оживлението, което обикновено осветяваше лицето ѝ, днес отсъстваше. Тя обикновено изглеждаше жена без възраст, но днес имаше вида на хилядолетна старица с крехки кости и кожа, тънка като лист. В обратната страна на дланта ѝ беше забита игла и Ан-Лиз трепна, представила си болката, шокирана от образуването се вече синьо петно.

— О, Лили! — изплака тя, взе другата ѝ длан и я погали. — Толкова съжалявам, скъпа! Толкова съжалявам, че си тук, а не успях да

поговоря с теб. Нещата между мен и Едуард станаха така ужасни, не знаех как да ти съобщя. Толкова съжалявам, знам, че не е честно. А ето, че сега съм тук, но не знам какво искаш да направя за теб. Никога не сме говорили за това. Не знам дали искаш да направим героични усилия да те върнем или ще си щастлива да си отидеш, любима моя. Искане ми се да знаех. Ти заслужаваш достойнството, което изборът предлага.

Странно беше, защото с Лили можеше да се говори за всичко. Тя не беше от хората, които си заравят главата в пясъка, които мислят, че ако не признават дадено нещо, значи то не съществува. Лили беше винаги готова да се изправи срещу всичко. Но смъртта беше едно от най-силните табу на този свят, малцина говореха за нея.

Ан-Лиз държеше крехката длан и се молеше Господ да ѝ даде напътствия. Не беше готова за това, не и в този момент. Заради Едуард, тя самата се чувстваше толкова крехка, колкото беше Лили.

— О, Лили, какво трябва да направя?!

ГЛАВА 7

Договорите с производителите на козметика бяха Свещения граал на индустрията. Може и да имаше огромна слава при фотосесия за „Vog“, но се предполагаше, че тя ще компенсира липсата на значителна печалба. Рекламите бяха страхотни за моделите, но козметиката означаваше много пари в брой.

Щом веднъж моделът подпишеше договор с някой козметичен гигант, тя вече не трябваше да се тревожи за лошо заплатените модни фотосесии. Договорът за козметика гарантираше много пари и известна сигурност в индустрия, която далеч не е известна с това. Такъв договор правеше модела много по-ценен от милиони рекламни табла, правеше я известна, име в индустрията. А щом веднъж моделът станеше известно име и не беше просто поредната стройна красавица, тя имаше възможност да участва в повече реклами, в телевизията и да сключва допълнителни клаузи в осигурителните полици. Когато това станеше, всички — включително агенцията на модела — бяха щастливи.

В деня, последвал онзи, в който беше видяла Джо и съпругата му пред музея и беше почувствала как животът ѝ се разпада на милиони късчета, Изи трябваше да заглуши болката и да присъства на срещата с голяма козметична компания, която щеше да проведе мултимилионна рекламна кампания, насочена към тийнейджърите. „Джейкъбмен корпорейшън“ искаха нов модел за лице на новата си козметична линия и започваха търсенето от „Пърфект“, което беше истински късмет за агенцията.

Дялът печалба на „Пърфект“ щеше да бъде огромен, но точно тази работа и отговорност не бяха по вкуса на Изи във въпросния ден.

Като влезе в гигантския офис на „Джейкъбмен“ на „Мадисън“, изглеждаше спокойна и уверена. Беше съвършеният образец на модата в черния костюм „Марк Джейкъбс“, с пригладената назад коса, със солидната порция грим „Боби Браун“, който придава такъв вид, сякаш въобще нямаш грим.

Но само така изглеждаше. Беше уморена, струваше ѝ се, че няма достатъчно енергия дори да поднесе чашката кафе към устните си.

Срещата беше в третата зала на „Джейкъбмен корпорейшън“ — защото първата и втората бяха големи едва ли не колкото стадион — а щяха да присъстват само четирима души: Изи, представител на „Пърфект“, двама представители на „Супергърл“ и голямата клечка на „Джейкъбмен“, Стивън Лундберг.

Компаниите за козметика разпрострираха мрежата си нашироко, когато търсеха подходящото момиче за новите си продукти. Но „Пърфект“ бяха поканени само защото настоящата мисис Рик Джейкъбмен някога беше техен модел. Удивително, но тя не беше забравила агенцията, дала тласък на кариерата ѝ, която беше твърде кратка, защото беше попаднала в прегръдките на Рик, наследник на милионите на Джейкъбмен. Всред модните агенции Светлана Джейкъбмен беше известна като модел, спечелил най-изгодния договор за козметика. Въпреки железния предбрачен договор, който висеше над главата ѝ, ако нещо се обърка, Светлана вече беше една от истински богатите.

— Да, тя има свежо лице, но е малко ексцентрична, нали? — каза доста рязко един от изпълнителните директори на „Супергърл“ и захвърли настрани картичката на третия модел, след като ѝ беше хвърлил само един поглед. — Ние не харесваме чудаците. Искаме обикновено американско момиче.

Седнала от другата страна на заседателната маса, Изи заби нокти в дланта си, за да не закрепси. Обикновено момиче — да, точно така. Беше видяла официалното писмо с указанията. Нямаше значение колко усилено се преструват, че търсят тийнейджърка, всъщност искаха петнайсетгодишна богиня, която никога през живота си не беше употребявала това, което щеше да рекламира.

— Лорелей е артистична и многостранна личност — каза Изи, щом успя да потисне първата си реакция на раздразнение.

— Не харесваме ексцентриците — съгласи се и вторият представител на „Супергърл“ — жена, много млада на вид, която очевидно се съгласяваше с всичко, казано от мъжа.

— Не, определено не. Да я прескочим. С какво друго разполагате? — каза все така рязко първият изпълнителен директор.

След още половин час на Изи бяха останали още само четири модела, но не можеше да се подложи на процедурата на предлагането и отхвърлянето, без да се е подкрепила с доза кофеин. „Пърфект“ като че ли нямаше да има шанс да пласира момичетата си. Всичко това беше ненужно упражнение, което явно имаше за цел да угоди на Светлана Джейкъбмен и проклетият изпълнителен директор въобще не беше имал намерение да прави бизнес с тях.

— Имам нужда от кафе — каза Изи и се насили да се усмихне, след което рязко се изправи.

— Да, аз също — последва я Стивън.

До конферентната зала имаше малка кухня, която беше все пак по-голяма от тази в апартамента на Изи.

— Нямаше резултат досега, но, хей, човек никога не знае! — каза Стивън, облегнал се на рамката на вратата. Гледаше как Изи се колебае дали да използва кафе машината, или да си приготви турско кафе.

Познаваха се от няколко години. Той беше привлекателен, но прекалено очевидно такъв — русата му коса беше внимателно намазана с гел, а ризата беше разтворена, за да се вижда впечатляващият му гръден кош. Изи си го представяше как застава пред огледалото сутрин и мисли колко точно копчета да останат разкопчани. Мразеше това, предпочиташе мъжете да изглеждат непринудено естествени. За нещастие, този тип мъже очевидно не се интересуваха от нея. Не искаше да постави Джо Хансен в нито една категория, а и без това беше решила да се раздели с него. Раздразнението ѝ към Джо започваше да се разпростира върху цялото мъжко население.

— Не се надявам кой знае колко! — сряза го тя. — Твоите Лоръл и Харди не харесаха нито един от показаните им модели.

— Ауч! Лоръл и Харди? Груба си. Лош ден? — запита Стивън.

— Би могло да се каже. — Изи избра да си приготви кафе без кофеин. Можеше да започне да трепери, ако изпиеше още едно еспreso.

— Проблеми с мъжете или в офиса? — запита Стивън. Изи го изгледа втренчено. Стивън говореше откровено, което не ѝ позволяваше да му открие проблема с Джо, защото с мъже като него — така откровени, луди по жените и с достатъчно пари — разговорът

винаги завършваше с това, че предлагаша себе си, с дрехи или без дрехи.

— Нямам проблеми с мъжете, защото няма такива в живота ми.

— Жалко. Сигурна ли си, че не искаш да говориш?

— Стивън — срязва го тя, — няма да разговарям с теб за това. Не сме приятели.

— Ауч! — Сложи длан на сърцето си в пресилен жест. Изи се засмя.

— Това, което харесвам в теб, е, че винаги мога да ти кажа всичко и ти да ме разбереш.

— Бих искал да споделяш всичко с мен, но ти винаги ме разочароваш. Като онзи път, когато те помолих да изпием по едно питие преди партито на „Форд“...

— Трябва да работя. Освен това, ако се бях съгласила, щеше да си уредиш друга среща.

Тогава тя беше изкушена да приеме поканата, но отказа, защото беше приключила веднъж и завинаги с мъжете. Стивън обаче си беше прокарал пътечки в повече от една модна компания. Тя често се чудеше дали по стените в дома му не висят визитните картички на моделите и някаква система за тяхното оценяване.

В онази въпросна нощ тя беше отишла на партито и го беше заварила да се утешава с модел от Тексас, чиито крака стигаха до подмишниците, с платиненоруса коса, която стигаше до красивото ѝ дупе, и тяло, подходящо за реклама на дантелено бельо.

— Тя беше на резервната скамейка — каза той. — А ти беше титуляр.

— Имаш отговор за всичко, Стивън — въздъхна тя. — И осъзнаваш, че ако беше някоя друга, а не аз, щеше да бъдеш обвинен в сексуален тормоз, нали? Имаш късмет, че съм толкова сговорчива.

— Ти, сговорчива? Вие, ирландците, никога не създавате проблеми, нали?

— Да се концентрираме върху онова, което правим.

— Не и над чашка кафе — изстена той. — Предполага се, че трябва да правим труден избор в конферентната зала.

— Трудно ми е да мисля положително и съзидателно под погледа на онази двойка. Не можеш ли да наемаш изпълнителни директори, чиито лицеви мускули им позволяват да се усмихват?

— Разбрах. Наистина са жалки. Трудно ми е да повярвам, но в екипа на „Супергърл“ цари разгорещено съревнование. Навсякъде, дори във фитнес залата. Защото горещите момичета от агенциите продължават да отказват срещи на определен тип мъже, които трябва да се задоволят с онези, които са подръка... — Стивън направи престорено жалка гримаса.

— Това трябва да е! — Изи остави рязко чашката и разля част от съдържанието. — Състезание. Какво ще кажеш да намерим модел за състезанието в „Супергърл“?

Умът ѝ започна да препуска трескаво още в мига, в който думите излязоха от устата ѝ. Дали идеята беше глупава, или добра? Защото понякога линията между двете беше много тънка, почти недоловима.

— Чудесно! — възкликна Стивън, който очевидно нямаше нищо против разсейването. На Изи ѝ се искаше да го прегърне. Може и да се правеше на мачо, но беше превъзходен професионалист.

— Чудесно, превъзходно. Ще спечелим популярност. И пари, естествено, с един удар.

Не, прегръдката ще бъде грешка, реши тя. Стивън може да я разбере погрешно. Тя го потупа по ръката — жест, който не изглеждаше толкова краен.

— Радвам се, че харесваш идеята ми.

— Харесвам? Обожавам я.

— „Пърфект“ ще представят момичето, което ще спечели и ще помогне да се организират кастинги из цялата страна — продължи Изи.

Нямаше смисъл да ѝ хрумне блестяща идея само за да ѝ бъде открадната от изпълнителните директори на „Супергърл“.

Едва ли не танцуваше, когато излезе от сградата след час. Първо се обади в агенцията и едва след това взе такси.

Всички бяха заети, затова тя остави съобщения на гласовите им пощи и се облегна назад. Осъзна, че няма на кого друго да телефонира. Карла беше най-близката ѝ приятелка, но тя тъкмо беше оставила екзалтирано съобщение на гласовата ѝ поща.

Нямаше обаче с кого друго да разговаря. Нямаше специален за нея човек, на когото да се обади и да сподели, че ѝ е хрумнала блестяща идея. Никой, който да отвърне, че се гордее с нея. Баба ѝ обичаше да слуша за работата ѝ, но тя се чувстваше нещастна при

мисълта, че трябва да общува с любимите си хора по телефона. Дълбокият мрак, който се беше разсеял за малко, докато беше в конферентната зала, отново се спусна над нея и я обгърна.

Преди Джо, никога не беше имала нужда да звъни на когото и да било, за да сподели новините. Но беше свикнала да споделя всичко с него и сега, когато него го нямаше, тя усещаше остро липсата му. Останалият свят, който живееше на двойки, можеше да върви по дяволите. Беше ѝ дошло до гуша от него.

Прибра се в офиса малко преди обедната почивка и завари всички да обсъждат идеята ѝ, преди да се втурнат в различни посоки, за да похапнат.

— Хей, ти ще излезеш ли за обяд? — запита я Карла.

— Не.

— Добре. Искам да говоря с теб.

Карла я заведе до пожарния изход — мястото, където двете обикновено намираха уединение.

— Да, какво има? — запита Изи и се обгърна с ръце, като да се защити.

Усещаше студ. Каквото и да правеше, не успяваше да усети поне малко топлинка от предната вечер насам. Като че ли комбинацията от студения дъжд и силната емоционална болка бяха вледенили костите ѝ. И дори вълнението от идеята по отношение на „Супергърл“ не можеше да я стопли.

— Наоколо се носи клюка, която се смята за първа в класацията — каза Карла. — Говори се, че един определен женен джентълмен от Уолстрийт има гореща връзка с жена от модна агенция. Изглежда, нечий личен шофьор казал на друг шофьор, който пък казал на фризьора си, който пък казал на друг клиент... А възможно е да е казал и на няколко клиента... Хей, познаваш този град, тук всички обичат да говорят. А един от тези хора се оказа мой приятел и сподели клюката с мен.

— Слуховете в Ню Йорк се носят като тези в Китай, само че тук лъжите са по-опашати, а? — пошегува се нервно Изи. Нямаше начин Карла да знае за нея и Джо.

— Кажи ми, че не си ти — каза Карла.

Изи прехапа устни. Паузата беше дълга само секунда, но беше достатъчна за Карла.

— О, майната му, ти си, нали?

Изи не искаше да погледне Карла в очите. Не можеше да понесе обвинението, което щеше да види в тях. Как би могла да обясни?

Не знаех цялата истина в онзи първи ден — да, съгласна съм, но наистина не знаех. И не мислех. Той беше толкова очарователен и секси и връзката неусетно се установи... А докато ми каже, че живее със съпругата си, въпреки че всичко между тях е приключило, аз вече бях захапала въдицата...

— Изи, не може да говориш сериозно! Какво е станало с теб? Аз трябваше да знам — гневеше се Карла. — Усещах, че нещо не е наред, и се надявах да ми кажеш какво е, но никога не съм и помислила, че е мъж. Женен мъж! Да не си се побъркала? Колко жени познаваме, които са минали по този път, и винаги всичко свършва зле? Винаги. Единственият, който печели, е мъжът.

— Виж, той е женен, но не са заедно... — подхвана Изи и помисли, че е странно клюката да се шири сега, когато връзката ѝ с Джо беше приключила. — Глупости!

— Не е така, както звучи! — сръза я Изи. — Познаваш ме, Карла. Не съм от онези, които търсят някой от 500-те най-богати мъже, за да ги откъснат от съпругите им и да не работят никога повече в живота си. Просто си помислих, че ме харесва и че...

— И ти е казал, че е приключил с нея?

— Всеки живеел своя живот. Били заедно заради децата. Карла се удари по челото с отворена длан — международен жест, който показва глупост.

— И ти му повярва?

— Да! Той не е лъжец, сигурна съм.

— Защо не ми каза за него, тогава? Не съм чула нищичко за твоя мистър Уолстрийт. Защо? Защото си знаела, че нещо не е наред, нали така? Знаела си също, че ще се опитам да те разубедея.

Изи погледна измъчено приятелката си.

— Мислех, че е истинската любов, Карла. Човек не може да се преструва на влюбен, той ме обичаше. И аз го обичах.

— И защо не ми каза, тогава?

— Всичко беше толкова объркано. Той обича децата си и иска всичко да е наред за тях. Не е копеле, честно. Той е почтен и знаех, че има нужда от време — добави тя.

— Време? Да, време да си играе игричките, докато не дойде моментът да се върне при съпругата си.

Изи избухна в сълзи — нещо, което изненада и двете.

— Исусе! — възкликна Карла.

— Всичко и без това приключи — каза Изи, подсмърчайки. — Вярвах му, че има нужда от време, а после го видях да отива на онова парти със съпругата си. И това не ми се стори, като да имат отделен живот, затова приключих с него.

— Това вече е нещо — отбеляза Карла.

— Не, не е — хълцаше Изи. — Защото никога досега, през целия си живот, не съм се чувствала по-зле. Все още му вярвам, но всичко това ми идва прекалено много, прекалено сложно. Не мога да се оставя да бъда въвлечена в него, трябва да се измъкна преди...

Не можа да довърши изречението. *Преди да се влюбя толкова болезнено, че да остана с него, независимо от всичко*, искаше да каже. Само дето, изглежда, вече го беше направила. Пет пари не даваше какво става в живота на Джо, просто искаше да бъде част от него. Моралният ѝ компас беше счупен и нищо не я интересуваше.

— Изи! — извика глас от офиса. — Спешно обаждане за теб от Ирландия. Нещо е станало...

Изи с благодарност прие чашката кафе, предложена ѝ от Карла, и я обгърна с длани, за да ги стопли. В офиса не беше студено, но новината предизвикваше ледени тръпки по гръбнака ѝ. Милата ѝ обична баба, постоянна величина във вечно променящия се свят, беше в болницата у дома, в Тамарин. И можеше да умре. Новината беше така шокираща, че прогони всички мисли от главата ѝ. Вместо за него, се замисли за Лили, сега по-скоро крехка, отколкото стройна, и сините ѝ очи, които гледаха мъдро света. Да, те излъчваха мъдрост — мъдрост и благост.

Изи не можеше да понесе мисълта, че може завинаги да загуби мъдростта на баба си — сега, когато имаше такава голяма нужда от нея. Имаше още толкова много неща, които искаше и трябваше да знае, толкова много неща, които искаше да каже на баба, а ето, че сега беше възможно да не успее.

И единственото, което отчаяно искаше да сподели — чувствата си към Джо — щеше да остане завинаги несподелено. За жена от поколението на баба й, нямаше нищо по-лошо от изневярата. И Изи просто нямаше да може да понесе погледа, който щеше да я укори, че има връзка с женен мъж. Щом Карла, която беше либерална, беше шокирана, представи си колко съкрушена щеше да бъде баба й. Трябваше да се признае, да, че гневът на Карла имаше и нещо общо с факта, че Изи е изиграна, но все пак.

— О, бабо! — започна да се моли Изи. Искаше й се във въздуха да се породи магия, която да се пренесе на хиляди мили и да излекува баба й като по чудо. — Моля те, моля те, не си отивай.

— Масивен удар — беше казал татко й по телефона. — Открили я в двора пред църквата. За щастие, облегнала глава назад, в противен случай е щяла да падне на земята и тогава... — Гласът му беше заглъхнал.

Баща й не можеше да произнесе думите: *Тогава със сигурност щеше да умре*. Отличителната черта на Брендън беше, че не признаваше проблемите и трудностите — това беше неговият начин да се справи с тях. Изи знаеше, че неслучайно е била привлечена от първичен мъжкар, който притежава сила, смелост и способност да се изправи срещу живота.

Видимата с просто око разлика между мъжа, когото обичаше, и баща й, беше материал за първа лекция на семинар по психология.

— Кога се е случило?

— Тази сутрин, след службата.

— Какво казват лекарите? — Изи се стегна, за да понесе истината.

— Не казват много... Тя е в интензивното отделение и трябва да направят поредица от изследвания. Сигурен съм, че преди това няма да кажат нещо определено...

Изи си представяше баща си, по-висок от нея, но непритежаващ нейната енергия, как се озърта с надеждата да намери на кого да зададе въпросите си, несмеещ никого да обезпокои... Той беше нежен и мил, но това не вършеше работа в този забързан и жесток свят, нито пък в напрегнатата атмосфера на спешното отделение.

— Има ли някой с теб? Ан-Лиз или Едуард?

Чичо Едуард беше много по-енергичен и убедителен от баща ѝ и със сигурност щеше да свърши работата. Скъпата Ан-Лиз беше дори по-добра — тя оставаше спокойна по време на криза и винаги правеше каквото трябва.

Братовчедка ѝ, Бет, нямаше да се справи въобще с живота, ако майка ѝ не беше замесена от такова твърдо тесто.

— Не. — Баща ѝ произнесе думата прекалено отчетливо. Изи зачака.

— Ан-Лиз е на път. Звъннах на Едуард и му казах да ѝ съобщи. Той замълча, после отвърна, че ще го направи, тъй като случаят е спешен. Прозвуча ми странно, обаче няхах време да му задавам въпроси...

— Но Ан-Лиз е на път? — Изи нямаше търпение да слуша тези подробности. Имаше нужда да знае, че леля ѝ ще е там, ще се погрижи за нещата, за Лили.

— Е, да, предполагам. Знаеш колко много Ан-Лиз обича баба ти.

— Аз трябва да бъда там — каза Изи.

— Не бих си помислил дори да те помоля да се прибереш у дома. Ти си толкова заета с работата си — побърза да каже баща ѝ, което накара Изи мрачно да си помисли, че не е възможно проклетата ѝ работа да е по-важна от баба ѝ. Нима всички те са решили, че е така? Че „Пърфект“ заема по-предно място в списъка с приоритетите ѝ от баба ѝ?

— Ще си дойда — каза тя с нотка на ожесточеност. Проклетата работа можеше да върви по дяволите. Дори да се наложеше да преплува Атлантическия океан, за да стигне до леглото на баба си в болницата, щеше да го направи. — Баба има нужда от мен.

Онова, което не каза, беше: *И аз имам нужда от нея, защото сърцето ми е разбито.*

— Иди си у дома — посъветва я Карла. — Изглеждаш съсипана. Отиди да си легнеш на дивана и ми кажи, ако имаш нужда от мен.

Изи кимна.

— Ще последвам съвета ти, благодаря. За всичко. — Всъщност искаше да ѝ благодари, че не е споменала отново Джо.

Взе такси до дома си, вместо да губи време с метрото. И през целия път се пита дали Господ е толкова отмъстителен, че баба ѝ да получи удар заради връзката ѝ с Джо. После си каза, че това е истинска

лудост и че трябва да се вземе в ръце. Това е, като да кажеш, че само ти си от значение и Господ наказва другите, защото ти си недосегаем. Но тези мисли продължаваха да се въртят в главата ѝ — натрапчиви като сцени от филм на ужасите, който си гледал предишната вечер. Тя винаги, на шега, описваше себе си като подводна католичка — такава, която изплува на повърхността само когато има проблем. А сега разбра, че това е вярно. Проблемите караха католицизма ѝ да се проявява, а нея — да подлага всичко на въпрос.

Провери полетите на различни авиолинии и откри, че за нищо на света няма да успее да хване нощния полет до Дъблин, но че има свободни места за следващата вечер. Запази си място и изпита странно чувство на облекчение, че няма да напусне Ню Йорк веднага. Сякаш не изпитваше огромно желание да тръгне, въпреки всичко, защото голяма част от живота ѝ беше тук.

Започна да опакова багажа си и откри, че не може да се концентрира. Важен въпрос беше какво ще бъде времето утре, но още по-важно беше колко време ще отсъства, а отговор на това нямаше. Зависеше от състоянието на баба ѝ.

О, бабо!

Тишината в апартамента започна да действа на нервите ѝ. Изи рядко си беше у дома следобед в работен ден, винаги беше някъде навън, втурнала се да гони успеха като истинско нюйоркско момиче. *За какво?*, помисли си с горчивина. За да бъде сама, да се опитва да се справи с тази ужасна новина, да се приготвя за пътуването до дома, по време на което отново ще бъде сама. Къде беше любовникът ѝ сега, когато имаше нужда от него? При съпругата си, разбира се.

Изи седна на малкия диван и заплака. Романтиката и радостното вълнение от любовната връзка не означаваха нищо в момента. Можеше да си каже, че няма значение това, че няма съпруг, деца и ипотека върху къщата, но в моменти като този единствено това имаше значение. Знаеше, че не е единствената жена, влюбила се в женен мъж, но се чувстваше така.

Звънна мобилният ѝ телефон и тя скочи с надеждата, че може да е той. Очите ѝ бяха замъглени от сълзи и не можеше да фокусира поглед върху номера.

— Ало?

— Хей, момиче, как се справяш? — Топлият и дрезгав заради цигарите глас на Карла изразяваше загриженост.

Изи се облегна на стената.

— Добре — измърмори.

— Съжалявам, че ти казах да се прибереш у дома си. Трябваше да се досетя, че няма да ти е добре сама.

Изи се засмя.

— Откъде знаеш?

— Инстинкт.

— Каквото и да е, право е — отговори Изи. — Вече виждам как ме примамва някое високо столче в бара. Всички онези хора, за които винаги съм мислила, че са неудачници, защото киснат в баровете посред бял ден, а ето че сега и аз съм една от тях.

— Искаш ли да заемем две съседни столчета довечера? Първо ще хапнем, после ще се отбием в един-два клуба. Така ще избием тъжните мисли от главата ти.

— Брой ме — каза Изи. Ако останеше у дома си, щеше да плаче, докато заспи — знаеше го.

Уговориха се да се срещнат в Сохо в осем. Телефонът ѝ звънна след секунди и Изи отговори, без да погледне екрана, защото мислеше, че отново е Карла.

— Здравей — каза тя топло.

— Здравей.

Беше той. По-студен, отколкото когато и да било досега, но все пак той. А тя се сети за студения дъжд, който шибаше лицето ѝ докато стоеше пред музея. Представи си ръката му върху тази на съпругата му, изумителната блондинка с дългите крака и с празния поглед, втренчен в Изи, без да я вижда. После отново чу гласа на баща си по телефона и всички неща, които искаше да каже на Джо, изхвъркнаха от ума ѝ. Имаше нужда от него, както никога досега.

— Съжалявам — каза вече ридаейки. — Съжалявам, Джо. Ужасно е, баба е в болница у дома, в Ирландия. Получила е удар и не знаят дали въобще ще се оправи, ужасно е...

— О, любов моя — прошепна той, сякаш сразен. — Идвам веднага.

И беше при нея само след десет минути. Застанал на прага, не каза нищо, просто протегна ръце и тя се отпусна в прегръдките му.

Никога през живота ѝ прегръдката не беше означавала толкова много за нея.

— Бейби — казваше той отново и отново и я галеше нежно по косите, сякаш тя беше дете.

И почувствала се най-после на сигурно място, тя плака, докато лицето ѝ не подпухна. Беше толкова уморена, че не можеше да стои на краката си. Той я заведе до дивана и двамата седнаха. Изи се сгуши в скута му. Утехата, която получаваше от чувството, че е малка и обичана, беше огромна.

— Благодаря ти — въздъхна тя и облегна глава на гърдите му.

Сгушена в него, заговори за баба си. Разказа му, че тя отишла да живее при нея след смъртта на майка ѝ, че я е отгледала, че била единствената, която ѝ говорела за майка ѝ.

— Татко не знаеше какво да прави. Мислеше, че ако говорим за мама, ще се разтревожа и че е по-добре да не го правим. Това беше правилното решение през първата година, когато наистина не можех да говоря за мама, но после, когато исках, той бързо сменяше темата. Може би той също не е можел да говори за нея, не знам.

— А каква беше майка ти? — запита Джо.

— Много приличаше на татко — някак неясна, артистична. Рисуваше. Ходеше из къщи с петна от боя по лицето и дрехите, без дори да забележи. Ходеше до супермаркета по чехли и се смееше, ако ѝ го споменеш. Бяха от така наречените бохеми, предполагам. Тя имаше мургава кожа, не като мен, обичаше слънцето. Имаше на гърба бенка, която потъмняваше ужасно, но тя дори не помисляше за нея. Когато откриха, че това са ракови клетки, ѝ оставаха само две седмици живот.

Джо не каза нищо, просто продължи да я гали по косите.

— Татко буквално се разпадна на парчета, както днес — въздъхна тя. — В това няма нищо ново. Баба се намеси и пое нещата в свои ръце. Тя ме отгледа.

— Разкажи ми за нея — каза той и се премести така, че и двамата да легнат на дивана. Дългите му крака висяха навън, а Изи се чувстваше дребна и крехка до него — както винаги.

И тя започна да разказва: как баба ѝ напуснала родния Тамарин, за да учи за медицинска сестра в Лондон по време на войната, за това,

как се чувствала едва двайсет и една годишна в чужда страна, как се справила.

— Може би затова исках да пътувам, когато напуснах училище — каза Изи. — Израснах с историите на баба за света извън Тамарин. Чувствах, че и аз трябва да постъпя така.

— Но тя се е върнала в Ирландия, нали? Изи кимна.

— Върнала се след войната, омъжила се за дядо и оттогава не е напускала родното място.

— Знам, че ще се върнеш у дома си, но не завинаги, нали така? Не искам да напуснеш Ню Йорк — прошепна той. — Баба ти има нужда от теб сега, но не бива да останеш завинаги. Аз имам по-голяма нужда от теб, Изи.

Ръката му престана да гали косите ѝ, проследи нежно извивката на талията и бедрата ѝ, спря се на дупето ѝ. Баба ѝ беше ѝ казвала, че страхът и смъртта често карат хората да мислят за любов. Тази мисъл проблесна в съзнанието на Изи, когато тялото ѝ започна да отговаря на ласките и глада за любов на Джо.

Хората редовно се връщат у дома след погребение и правят любов, знаеше го, за да прогонят студа и жестоката реалност на смъртта. Баба ѝ нямаше да умре, просто не можеше. Като че ли горещата страст на тяхното любене можеше да накара сърцето на баба ѝ да продължи да бие. И Изи Силвър целуна любовника си с повече жажда отпреди.

Животът и любовта не можеха да свършат, просто не можеха.

И двамата се оказаха в леглото, тъй като диванът беше прекалено малък. Джо взе Изи на ръце и я занесе до леглото, разместил декоративните възглавнички, за да имат повече място, и започна да се наслаждава на тялото ѝ, да я целува, смуче и ближе. Втория път беше по-нежен и по-любящ.

Когато влезе в нея, държеше лицето ѝ в дланите си и я гледаше в очите с такава любов, че на Изи ѝ се искаше да заплаче. Той обаче не каза нищо, просто извика името ѝ, когато стигна до оргазма. След това легна до нея и задиша тежко и равномерно. Изи беше сигурна, че спи, сгуши се в него и притихна. Позволи си да мечтае. А какво, ако в този момент той ѝ кажеше, че е време да напусне съпругата си и да заживее с нея?

Сега ти имаш нужда от мен, Изи. Аз ще бъда тук за теб. Ще дойда с теб в Тамарин.

А Изи, която за нищо на света не би го помолила за това, защото не беше от жените, които биха откраднали съпруга на друга, щеше да отговори: *Благодаря, надявах се да го кажеш, но никога не съм те молила.*

Ако го помолеше да направи това за нея, нямаше по нищо да се различава от онзи тип жени, които мразеше — професионалните любовници, които избираха женени мъже с огромни банкови сметки. Изи не беше такава. Но щеше да е прекрасно, ако той дойдеше при нея сега. Тя щеше да се справи малко по-добре, ако той беше с нея, ако държеше ръката ѝ до леглото на баба ѝ в болницата.

— Това е мъжът, когото обичам, бабо — щеше да прошепне тя.

А ако баба ѝ отвореше очи, щеше да може и да я запознае с Джо. Тя така отчаяно жадуваше одобрението на баба си, макар връзката ѝ да не беше обикновена и проста. Да, отношенията им бяха трудни, но те щяха да намерят начин да ги разрешат, нали така?

Любовта на живота ѝ се протегна до нея, после се размърда, подпря се на лакът и загледа надолу към нея. А тя вдигна щастливо очи към него, погледът ѝ проследи познатите черти на лицето му. Тя обичаше онова, което виждаше.

— Изи, имам нужда да знам защо беше пред музея снощи — каза той.

— Какво? — запита тя и мечтите ѝ за щастие се разбиха на пух и прах. — Нима не можеш да се досетиш?

— Не мога.

Тя седна в леглото и дръпна чаршафа да покрие гърдите си — като да се защити.

— О, хайде, Джо — каза. — Не става въпрос за сложна наука. Ти си един от най-умните хора, които познавам. Със сигурност можеш да се досетиш.

— Искала си да видиш съпругата ми?

Нима не може да произнесе името ѝ? Нима не може да каже Елизабет? Като че ли произнасянето на името ѝ тук, в апартамента на Изи, щеше да я опетни. Сякаш Елизабет беше тази, която трябваше да бъде защитена. Изи потрепери.

— Бих могла да я видя във всяко списание, Джо — отговори спокойно. — Искях да ви видя заедно, нима не разбираш? Ти и тя, заедно. Ако аз бях омъжена, нямаше ли да искаш да ме видиш до него? — запита.

— Ако беше омъжена, нямаше да сме заедно — каза рязко Джо.

— Какво?

— Нямаше да искам да те дяля с никого. — Той сви рамене. — Ти нямаше да имаш никакъв избор. Никога не бих се срещал с жена, която има и друг мъж в живота си.

Гневът се зароди в нея, набра сила, изригна.

— Ти, копеле! — изсъска тя. — Аз трябва да те дяля с друга, но ти би отказал да ме делиш. Ти си такъв лицемер.

— Аз, лицемер? Не мисля.

Погледът на Джо беше леденостуден и твърд като стомана, той просто я прониза. Изи беше шокирана от силата му, трудно ѝ беше да устои.

— Не мислех, че можем да стигнем дотам — да ме дебнеш, за да ме видиш сред приятелите ми заедно със съпругата ми.

Думите му я нараниха. Тя изпита физическа болка. Не знаеше, че думите могат да причиняват това.

— Не мога да повярвам, че ми говориш така — каза тя. Вече не изпитваше гняв. Беше просто шокирана и много уплашена. Нещата не трябваше да бъдат такива. Къде беше Джо, който свеждаше поглед към нея с безкрайна любов, когато я любеше? Думите просто се изплъзнаха от устата ѝ.

— Мислех, че ме обичаш.

Тишината се възцари в стаята и сякаш образува дупка, голяма колкото долината край Ню Мексико, където тя беше само преди няколко дни. А навън префучаха полицейски коли с виещи сирени и нарушиха ленивостта на следобеда.

— Мислех, че двамата с Елизабет сте заедно само заради децата. Поне така ми каза ти. Това истината ли е или не?

— Изи... — поде той. — Обичам те, но не е толкова просто. И тогава тя разбра със сигурност. Карла беше права.

Той не я обичаше. Харесваше му да прави секс с нея, разбира се, но що се отнасяше до истинската любов... Е, тя беше само от нейна страна.

— Не казвай нищо.

Тя стана от леглото, дръпна чаршафа след себе си и се загърна с него, заприлича на египетска мумия. Не искаше той да гледа голото ѝ тяло. Никога вече. Изпитваше срам. Да, беше унижена, беше проявила безкрайна глупост. Той я беше използвал. Тя го обичаше и мислеше, че той също я обича. Но грешеше.

— Да не се караме — каза той нежно. — Не дойдох за това. Достойнството на Изи ѝ попречи да каже онова, което мислеше. А за какво си дошъл, тогава? Защото отговорът беше прост — за секс, естествено. За него тя беше само любовница, която беше подръка. Удобство, жена, с която можеше да изпие по едно питие късно вечер, да сподели вечерята, безплатен секс. И за първи път тя изпита уважение към онези, които успяваха да останат любовници на женени мъже. Те поне знаеха какви са правилата на играта, смятаха това за своя професия. Улавяха своя човек и получаваха от него онова, което успееха. А тя се смяташе за различна, за неговата истинска любов. Смяташе се за негова равна, тя не беше от жените, които искаха разни неща от мъжете. Не беше с него заради подаръците му, тя търсеше любовта. Но той не виждаше в нея нещо различно. Да, ясно, Шерлок.

— Не — каза тя, успяла да запази спокойствие. — Да не се караме. Трябва да опаковам багажа си.

Да опакова? Пет пари не даваше дали ще се качи на самолета с някакъв багаж, или само с дрехите на гърба си. Но пък това беше добро извинение.

— Разбира се — каза той и стана с грация от леглото.

А тя го гледаше и мислеше, че, да, той е изключително красив мъжки екземпляр. Той беше физически привлекателен — никаква мазнина, само твърди мускули. А ето, че сега беше открила, че и сърцето му е също толкова кораво.

— В колко е полетът ти? — запита тихо той.

— Пет и четирийсет утре вечер — отговори тя.

— И нищо преди това?

— Нищо.

— Ако искаш, мога да те закарам с частния самолет — каза той.

Крехкото спокойствие на Изи се стопи. Гневът ѝ отново се надигна и всички неща, които преди искаше да му каже, отново изпълниха главата ѝ.

— Но не със самолета на компанията, нали? Защото така хората ще узнаят, че ме чукаш. Не, ще трябва да помолиш някой от приятелите си за услуга, защото Господ да ти е на помощ, ако някой от служителите ти разбере за мен, курвата на шефа.

— Изи... — Звучеше като човек, който е наранен. — Никога не съм те карал да се чувстваш така. И никога не съм искал.

— Знам, но точно така се чувствам — каза тя.

— Предполагам, че въпреки нежеланието ми ще продължим да се караме.

— Не, ти си тръгваш — каза тя. — Всъщност аз също ще изляза. Трябва да купя някои неща.

Грабна суичър и спортни панталони от гардероба си и влезе в малката баня. Излезе след двайсет секунди с коса, разрошена от преобличането. На кого му пукаше за косата ѝ? Косата, както изглежда след ставане от леглото след секс, прилича много на онази, която е в безпорядък, защото животът ти е в безпорядък.

— Тръгвам. Ти можеш да излезеш и след мен.

— Недей — настоя той.

— Въпреки всичко, тръгвам — каза тя. — Не искам да слушам повече лъжите ти.

— Това не са лъжи, Изи. Обичам те, но сега ми е трудно. Сложно и объркано...

— Тогава, аз ще ти спестя някои от усложненията! — срязва го тя. — Смятай, че вече ме няма в живота ти, Джо. Това улеснявали те?

Грабна чантата и ключовете си от закачалката в коридора и излезе. Изтича бързо по стъпалата, защото се страхуваше той да не я последва. След това пробяга двете пресечки до близкия кафе-бар, където никога не бяха ходили заедно, просто в случай, че той решише да я догони. Той обаче не го беше направил, осъзна, застанала до барплота, още не решила какво да поръча.

— Хм... дълго кафе — каза на барманката.

Джо нямаше да я последва. Той не искаше емоционална приятелка, която имаше очаквания. Искаше жена, с която да му е лесно да си ляга, която не би причинявала проблеми. Нали? А тя му беше имала доверие, беше сигурна, че ѝ казва истината. Но ако онова беше истината и той я обичаше, нима в този момент не би взел решение да е с нея?

Седна, сложи захар в кафето си и го разбърка. Какъв отворителен ден се беше оказал този. Първо милата баба, а сега и това.

— О, бабо! — промълви тихо. — Разочаровах те. Разочаровах и двете ни всъщност. Обзалагам се, мислела си, че си ме научила на онова, което трябва.

На масата до нея уморено се настани жена с бебешка количка, на чиято поставка отдолу имаше няколко пазарски чанти. Изи гледаше с тъга майката и детето. Тя никога нямаше да има това, вече не. Майчинството ставаше все по-далечна и по-далечна перспектива за нея. Някога мислеше, че то е нещо неизбежно. Жените се омъжваха и имаха деца. А после майчинството стана предизвикателство — по-трудно, отколкото мислеше първоначално, но все още възможно. А сега... Сега изглеждаше невъзможно, освен ако не реши да е самотна майка.

И изведнъж тя разбра жените, които наближаваха четирийсет и търсеха донор на сперма, за да заченат. Щом в живота ти няма мъж, който да бъде баща на детето ти, а биологичният ти часовник тиктака и времето ти изтича, какво друго ти остава? Да чакаш като Спящата красавица несъществуващия принц? Или сама да се спасиш.

Бебето се размърда в количката и Изи успя да го види добре. Черни къдри, характерни за афроамериканците, обрамчваха изящното лице с пълните бузки и огромните тъмни очи. В прасковенорозовите пижамки момиченцето приличаше на кукла.

— Прекрасна е — каза Изи на уморената майка, която веднага засия.

— Да, нали? Моята малка принцеса. — Спи ли?

Изи знаеше много малко за малките деца, но беше научила, че сънят и дневният им режим е така важен за майките им, както седмичното нийоркско списание за мода — за нея.

— Спи все по-добре — отговори майката, стоплена от интереса ѝ. — Спа цели шест часа снощи, нали така, милинката ми? — загука тя на бебето. — Вие имате ли деца? — запита.

В очите на Изи бликнаха сълзи. Тя поклати глава. — Не.

— Не всички искат деца — съгласи се жената.

Изи кимна. Не знаеше дали думите ще излязат от устата ѝ, ако се опита да каже нещо. Бутна чашката с кафето, от което едва беше

отпила.

— Довиждане — каза и изтича навън.

Помисли си, че е прекалено късно за нея да има бебе, и я завладя силна тъга. Не че ѝ липсваха яйцеклетки или тялото ѝ нямаше да може да износи плода, просто сърцето ѝ беше прекалено изсушено и не би могло да подхрани друго човешко същество, ако самото то не изпитва любов.

— Не си отивай още, бабо — прошепна тя с поглед към небето над Манхатън. — Моля те, не си отивай още. Трябва да те видя за последен път.

ГЛАВА 8

Изи успя да запази сравнително спокойствие по време на целия полет и кацането, не така гладко, на летището в Дъблин, както и по дългите коридори до багажното отделение.

Пътуваше толкова много по работа, че лесно можеше да приеме израза на бизнес дама, заета с професионални дела. Беше положила маска върху лицето си, докато спеше в самолета и хидратантът се беше преборил донякъде със сухия въздух в кабината, обувките ѝ бяха с равна подметка — беше прибрала късите чорапи в чантата си — и изглеждаше не само добре, но и подготвена за пътуването.

Но когато двойните врати на сградата на летището се отвориха и тя се оказа на земята, в която беше родена, спокойствието ѝ изведнъж беше нарушено. Това не беше рутинно бизнес пътуване, не беше дори планирано пътуване до дома, а спешно и принудително гостуване. Любимата ѝ баба умираше. И там, още пред вратите, застанала неподвижно сред потока забързани хора, Изи Силвър тихо заплака.

На стотици мили оттам, Ан-Лиз седеше до леглото на лелята на съпруга си и тихо говореше за това, как се чувства. Тя просто не можеше да заплаче, да изпита облекчението на сълзите.

— Сякаш имам черна дупка в себе си — прошепна тя, въпреки че нямаше нужда да говори тихо.

В отделението, където Лили беше преместена сутринта, цареше оживление и имаше достатъчно шум. Имаха нужда от леглото в интензивното отделение и тъй като нямаше промяна в състоянието на старицата, както и признаци такава да настъпи, лекарите в малката болница решиха, че могат да поддържат живота ѝ извън него.

— Ще се почувствам по-добре, ако заплача — продължи Ан-Лиз. — Сълзите са вид терапия. Но не мога. Сякаш съм изпълнена с празнота. Безнадеждно е, независимо какво правя или как се опитвам да повдигна духа си. Сива, мрачна пустиня и тъмнина навсякъде. О,

Лили! — въздъхна тя. Въздишката ѝ беше отправена към неподвижната и смълчана фигура в леглото. — Бих искала да си тук, за да мога да ти кажа... Е, ти си тук, но не по същия начин.

Бледото сбръчкано лице на Лили не издаде никакви признаци на живот. Ан-Лиз не знаеше дали е в съзнание или не. Дали хората в кома са тук, на този свят? Както и да беше, тя предпочиташе да говори с Лили, а не с някой друг.

— Хрумват ми какви ли не странни мисли, забелязвам странни неща — прошепна Ан-Лиз. — Като например факта, че Нел беше толкова сурова, но сякаш и изпълнена с горчивина. Тя каза, че сигурно съм знаела за нея и Едуард. Това беше едва ли не най-лошото. Настояваше, че съм знаела и съм позволила да продължи. А аз не знаех. Кълна се в Библията, Лили, не знаех. Как бих могла да позволя Едуард да има връзка и да не му кажа нито дума по въпроса? Не бих, не и с Нел. Тя беше моя приятелка, беше — добави Ан-Лиз с горчивина. — Никой няма да повярва, че е била най-добрата ми приятелка щом твърди, че съм знаела през цялото време. А ако отрека, тя ще каже, че просто искам да си отмъстя, защото съм отхвърлената бивша. Възможно е дори да каже на Едуард, че двете сме говорили по въпроса. Би могла да му каже какво ли не, а той, естествено, ще повярва на нея.

Не изпитваше облекчение от тези ужасни думи. Те ѝ причиняваха болка, когато ги произнасяше, също толкова, колкото и когато бяха само мисли. Болката беше все още там, болката от самотата. Но най-лошото беше това как беше останала сама.

Предната вечер беше седнала на верандата и втренчила поглед в морето. Опитваше се да не мисли за красивия кит, хванат в капана на залива и описващ безнадеждни кръгове. Мислеше за възможно най-лошия сценарий.

Това беше неин номер, с който се мъчеше да потисне засилващата се депресия. Представяше си най-лошото и как тя се справя с него. Човек може да се справи с всичко, знаеше го, и се заставяше да мисли за хората, преживели всяка възможна болка — от мъченията до това да видят как убиват любимите им хора.

Смъртта на Едуард беше един от най-лошите сценарии.

Спомняше си едно интервю, което беше гледала, с жена, овдовяла по време на атаката над Търговския център. То ѝ беше

причинило силна мъка. Болката на жената беше така силна, сурова, неподправена. Раната ѝ беше още отворена. Тя говореше за това, как се беше променил животът ѝ, и споделяше, че очаква най-лошото.

Думите ѝ бяха намерили резонанс в душата на Ан-Лиз по две причини: защото тя говореше за вдовството, а Ан-Лиз познаваше прекалено много вдовици на собствената си възраст, за да не се страхува от него, и, второ, защото беше изпитвала този подсъзнателен страх през целия си живот — тази болка дебнеше зад ъгъла, чакаше подходящ момент. Беше се чувствала така през целия си живот. Чакаше острието да се спусне.

Проявяваше такава предпазливост заради болното сърце на Едуард, караше го да спазва здравословна диета и да си прави кръвни изследвания всяка година. Готвеше огромни зелки броколи, купуваше му таблетки рибено масло, пълнеше хладилника с боровинки. Правеше всичко възможно той да остане с нея, да прогони болестта.

А той ѝ беше отнет, въпреки това. Все едно че беше умрял. В известен смисъл, да, той беше умрял.

— Как се справи ти, Лили? — запита Ан-Лиз. — Как се справи със смъртта на Алис и Роби? Прости ми, но продължавам да мисля, че може би е по-лесно да се справиш със смъртта. Защото можеш да се отдадеш на мъката. А аз не мога.

А после се поправи: Лили се беше справила с мъката сама, защото трябваше да показва спокойствие и самообладание пред Изи.

— Прости ми, Лили — каза. — Беше ужасно от моя страна. Нищо не би могло да бъде по-лошо от това да загубиш Алис. Съжалявам. Моята загуба не може да се сравни с твоята. Седя тук и се оплаквам, а ми беше отнето много по-малко. Но не мога да не се чувствам съкрушена. Как ми се иска ти да беше тук. Ти щеше да придадеш смисъл на всичко вместо мен, преди да съм полудяла.

— Добро утро. Как се справяме тук? — каза весел и бодър младежки глас.

Ан-Лиз вдигна поглед, изненадана от прекъсването. Край леглото закръжи медицинска сестра, чието изражение показваше такава дружелюбност, че за Ан-Лиз стана ясно, че е дочула края на монолога. А Ан-Лиз беше прекалено тъжна и измъчена, за да почувства смущение. Предполагаше, че сестрите са свикнали да слушат думите, прошепнати от различни хора край болничните легла.

— Искам просто да проверя жизнените показатели на свекърва ви — каза сестрата, все още усмихната.

Ан-Лиз кимна и се отмести, за да не пречи, без да си направи труд да я поправи. *Лелята на съпруга ми* щеше да прозвучи смешно.

— Ще се бавите ли? — запита тя.

— Може да мине известно време. Можете да се поразходите — отговори сестрата все така весело. — Денят е прекрасен.

— Да — каза Ан-Лиз.

Прекрасен ден, в който да се хвърлиш от висока скала. Какво ли щеше да направи бедното момиче, ако кажеше това на глас? Вероятно щеше да се обади на някой психиатър и да му каже, че в болницата има луда, която се нуждае от някакъв вид успокояване — инжекция бензодиазепам или усмирителна риза.

Взе чантата си и излезе в коридора, без да е решила какво ще прави. Изведнъж, без да го е планирала, се озова в малкия кафе-бар на болницата пред чашка ароматно кафе и кифличка, която изглеждаше достатъчно твърда да отскочи от стената, ако я запратиш в нея. Въобще не беше гладна, но намаза кифличката с масло и я захапа. Спомни си, веднъж някой ѝ беше казал, че трябва да поддържаш горивото или нещо в този смисъл. Но защо? Старите и ръждясали автомобили отиват за старо желязо. Защо старите и изхабени хора да не могат също да бъдат изхвърляни на бунището? Защо да си правиш труда да наливаш гориво, когато двигателят е изхабен?

Отблъсна чинията с кифличката и за да има с какво да се забавлява, включи мобилния си телефон. Брендън ѝ беше изпратил текстово съобщение. Той беше безнадежден с телефоните, беше му необходимо толкова много време, за да изпрати съобщение, така че беше по-лесно и във всички случаи по-икономично откъм време просто да се обади.

Веднъж тя, Бет и Изи се бяха смели, но незлобливо, на безнадеждността му в това отношение. Сега Ан-Лиз се запита дали въобще някога ще се засмее. Какво ли беше това нещо смехът? Дали тя щеше някога отново да се усмихне?

Прекрасна новина. Изи е пристигнала. Ще бъде в болницата до четири.

Ан-Лиз се замисли за Изи, която изглеждаше силна, но беше мека и податлива, уязвима всъщност. Представи си колко горко щеше

да заплаче, като види баба си в болничното легло. После се замисли за Бет, която беше заплакала, когато беше чула новината по телефона, но не можеше да дойде преди уикенда.

— Разбира се, не бързай — беше я уверила Ан-Лиз. Обикновено успяваше да повдигне духа на дъщеря си. — С баба ти всичко ще бъде наред.

Още една лъжа. Кой можеше да каже дали Лили ще се оправи или не? Но за лъжата имаше и друга причина: колкото по-дълго Бет останеше настрани, с толкова повече време разполагаше Ан-Лиз, преди да се наложи да ѝ каже ужасната новина за раздялата на родителите ѝ.

Смешно беше, че още не е казала на Бет за себе си и Едуард, смешно. Бет щеше да ѝ бъде много ядосана, но Ан-Лиз просто не беше събрала нужната смелост. Като че ли като кажеше на дъщеря си, всичко щеше да се превърне в истина.

Ан-Лиз знаеше, че не може да бъде достатъчно силна и за двете — и за Изи, и за Бет. Точно това искаше да каже на Лили, преди сестрата да я прекъсне.

— Бет няма нужда от мен — почти прошепна тя на себе си там, в кафе-бара на болницата. — Тя си има Маркъс, който да се грижи за нея. Той я обожаваше. Вече никой няма нужда от мен. Не се налага да бъда тук. За първи път в живота ми, не се налага да бъда тук.

Мисълта беше едновременно ужасяваща и освобождаваща. Да, нямаше нужда тя да бъде тук. Можеше да скочи от някоя висока скала или да продължи да върви, всъщност нищо нямаше значение.

— Как успя да се справиш, Лили? — запита на глас.

Знаеше отчасти отговора — Лили се беше заела със задачата да отгледа Изи. Налагаше се да забрави собствената си мъка и да се справи с тази на внучката си. Ан-Лиз обаче нямаше никого, който да се погрижи за нея. Тя имаше само себе си, а в момента пет пари не даваше какво ще стане с Ан-Лиз Кенеди.

Първият човек, когото Изи видя, като влезе в болничната стая с четири легла, беше Ан-Лиз. Тя седеше на стола до леглото с плетката в скута си и странен отчужден израз на лицето. Стори ѝ се така позната и прекрасно близка, че Изи трябваше да прехапе устни, за да не

заплаче отново и така да съсипе цялата работа по възстановяването на външния си вид посредством грима, който беше положила на летището.

После видя баба си, мъничка и крехка, като дете в леглото. Нямаше и намек за жизнената жена, която беше познавала през целия си живот. Шокът накара лицето на Изи силно да пребледнее и емоционалната ѝ броня се пропука на мига.

— Ан-Лиз! — ахна Изи и в ужас сграбчи ръката на леля си. — О, Господи, бедната баба, моята бедна баба.

Ан-Лиз не можеше да направи нищо, освен да потупа Изи по рамото. А по-младата жена се наведе над леглото и тихо промълви:

— Бабо.

Сцената е прекалено лична, за да я наблюдавам, помисли си Ан-Лиз и понечи да се извърне. Надяваше се, че никой няма да дойде и Изи ще може да изплаче мъката си насаме.

— Ан-Лиз! Тя говори!

— Какво? — Ан-Лиз се втурна към другата страна на леглото. — Тя не е идвала в съзнание, Изи, не и откакто... Трябва да извикаме лекаря.

— Да, бабо.

Изи не слушаше Ан-Лиз. Беше се навела съвсем близо до лицето на баба си с надеждата да чуе едва доловимо прошепнатите думи. Лили мърдаше устни, очите ѝ бяха отворени и излъчваха жизненост, непомрачена от близо деветдесетте години живот.

— Тук сме, Лили — каза нежно Ан-Лиз. — Ти си в болницата. Получи удар, скъпа, но ще се справиш.

Лили гледаше втренчено тавана — като че ли гледаше някого, който нито една от двете не виждаше.

— Джейми — прошепна тя толкова тихо, като шепота на вятъра. — Джейми, там ли си?

Изи и Ан-Лиз се спогледаха мълчаливо. Джейми! Нито една от двете не знаеше за Джейми. — Джейми?

— Бабо, аз съм, Изи.

Тя погали нежно баба си по бузата, но очите на Лили бавно се затвориха и краткият миг на жизненост изчезна от лицето ѝ.

— Не разбирам — каза Изи. — Татко каза, че все още е в безсъзнание...

— Беше. И все още е — каза Ан-Лиз. — Това не беше истинско идване в съзнание, нали? Гласът ти достигна до нея, това е сигурно, но тя не говореше на нас. Виждаше някого другиго...

— Джейми. — Изи се отпусна тежко на стола до леглото. — Кой, по дяволите, е Джейми?

ГЛАВА 9

Октомври 1940

Лили Кенеди подпря обувия си в дълъг чорап крак в основата на огнището в огромната кухня на Ретнъри и отпи от чая си. Беше си позволила лукса да го налее в чаша от китайски порцелан с изрисувани цветя. Беше рано сутринта и в стаята беше тихо, ако се изключеше тиктакането на часовника на стената и кукуригането на петела в двора.

Старата ковачница беше само на десет минути спокоен ход, но тази сутрин беше изключително студено. Лили и майка ѝ бързаха, обули тежките зимни ботуши, а студът щипеше лицата им. Слабото немощно слънце удължаваше сенките им, лъчите му едва се прокрадваха през клоните на дърветата от двете страни на пътеката. Лили не се страхуваше от мрака. Беше отгледана в провинцията, сред природата, където страх от сенките не съществуваше, макар да имаше много истории за духове и чудовища. Те обаче не ѝ се явяваха дори в нощите, когато се прибираще в Тамарин с велосипеда си след гостуване у приятели. Но извисяващи се сенки от двете страни на шосето бяха често срещани и най-често се оказваха закъснели домашни животни.

В писмата си Томи пишеше за светлините по улиците в Лондон, които образували нещо като похлупак над покривите на къщите — толкова силни били уличните лампи. Пишеше, че вече ги няма, въобще не ги палели, защото така само давали сигнал на господин Хитлер. Лили не можеше да си представи град с размерите на Лондон — Дънгарвън беше най-големият град, който беше виждала в реалния живот, макар да беше виждала Лондон, Париж и Ню Йорк в киното, завладяна от магията на филмите.

А сега щеше да го види само след няколко дни. Мисълта я вълнуваше, но беше и леко разтревожена. Томи, който ѝ беше помогнал да научи за обучението на медицински сестри в „Ройъл Фрий“, нямаше да е там, за да я посрещне. Полкът му беше изпратен отвъд морето, той нямаше право да ѝ каже къде точно.

Татко ѝ беше прочел последното писмо на Томи, после го беше смачкал на топка и го беше запратил в огъня.

— Томи не е там, защо искаш да заминеш, Лили? — беше запитал едва ли не ръмжейки. — Имаме си достатъчно лични битки, които трябва да спечелим. Нямаме нужда да изпращаме децата си да печелят чужди битки.

Лили не беше отговорила нищо. Знаеше, че болката на баща ѝ е породена от загубата на сина му, загинал в изпълнение на войнишкия си дълг, а не е недоволство от войната, в която ирландците бяха неутрални. Майка ѝ я разбираше по-добре. Знаеше, че Лили копнее за различен живот, далеч от Ретнъри.

— Човек никога не би повярвал колко е студено в тази къща, ако не го е почувствал сам — каза майка ѝ сега, като влезе забързано в стаята, облечена в униформата на икономка. — Леглата са влажни, въпреки огъня в камината. И ще платим тежка цена, ако Нейно благородие се върне, преди да сме подготвили стаята ѝ.

Лили скочи на крака и наля чай в още една чаша, която постави върху чинийка. Майка ѝ обикновено не си правеше труда да използва чашките от китайски порцелан, но на Лили ѝ харесваше тяхното деликатно изящество.

— Ето чая ти, мамо. Седни.

— Нямам време за седене — отговори майка ѝ, но взе чашката и отпи с благодарност от топлата течност, застанала до изтърканата дървена маса. — Червената спалня мирише на влага дори когато прозорецът е отворен. Не знам дали миризмата ще изчезне до утре. Защо, за Бога, казах на всички, че могат да започнат работа по-късно днес, когато трябва да се свършат толкова много неща.

— Поседи малко с мен — помоли я Лили, защото знаеше, че няма смисъл да каже на майка си да не се грижи толкова за хората, които в момента не са тук, които и без това няма да оценят усилията ѝ.

— Ще поседна малко — каза майка ѝ и на лицето ѝ се изписа тъга.

Дъщеря ѝ щеше да замине на следващия ден, но Мери щеше да е заета с приготовленията за голямото парти. Семейството беше в Дъблин вече цяла седмица и щеше да се върне в дома си на следващия ден, за да даде вечеря на приятелите си.

Обикновено, тук цареше оживление дори в такъв ранен час, а Айлийн Шоу, готвачката, се оплакваше, че студът влошава кашлицата ѝ. Шон, който беше служил като ординарец на майора през последната война, а сега заемаше положението на иконом, палеше лулата си и хвърляше гневни погледи на Нора, наетата последна камериерка, която доста несръчно подреждаше подноса със закуската на лейди Ирен. Шон обикновено беше в добро настроение, но напоследък камериерките в домакинството се сменяха често и Нора, която беше млада и изключително впечатлена от великолепието на Ретнъри, далеч не отговаряше на стандартите на иконома.

А най-добрата приятелка на Лили, Виви, обикновено стоеше отвън и изпиваше набързо чашата си чай, придружена с цигара, преди да започне работа. Лили обичаше Виви. Те никак не си приличаха, мама казваше, че са като олиото и водата, но бяха най-добри приятелки още от училище, макар Виви да беше напуснала на тринайсет и дошла да работи за Лохрейвънови.

Мама беше настояла Лили да учи до седемнайсетата си година, което беше едва ли не нечувано.

— Как може непрекъснато да държиш носа си забит в книгите — дивеше се Виви. — Помисли за забавленията, които можеш да получиш, ако имаш малко дребни монети в джоба си, Лили.

Виви беше ниска, с женствени извивки и наскоро беше започнала да посещава фризьорския салон на Силвия и да боядисва косата си платиненоруса. Правеше всичко възможно да изглежда като Джийн Харлоу, нейната героиня.

— Но ще трябва да работя за проклетата лейди Ирен — отбелязваше Лили.

Това беше лошата страна на печеленето на пари. Ако те трябваше да бъдат изработени в Ретнъри, тя предпочиташе да остане без тях. За нещастие, нямаше други възможности в Тамарин. Нямаше пари в домакинството на семейство Кенеди, с които да платят обучението ѝ за медицинска сестра. А онова, което тя всъщност искаше да прави, беше да работи в голяма болница. И ето, че накрая тя пак се озова в Ретнъри, което пък направи Виви щастлива.

Лили с тъга си помисли, че едно от най-трудните неща, свързани със заминаването ѝ, ще бъде да се раздели с приятелката си.

Тази сутрин беше последната възможност за празник и почивка за персонала. Нямаше много дни, в които слугите можеха да се излежават в леглата си. Утре щеше да цари обичайното оживление — трескаво бърсане на прах, чистене и търкане, а Айлийн, обляна в пот, щеше да приготвя фазана за партито, да сготви специалитета си, супа от диви гъби, и да приготви вкусни, ефирни на вид, пасти, за които лейди Ирен много настояваше.

Отсъствието на семейството беше причината Лили да дойде с майка си в Ретнъри. Не беше идвала тук от предната Коледа, поради което беше напуснала за няколко дни работата си при доктор Рафърти в селото. Когато дъщерята на доктор Рафърти се беше омъжила, Лили беше приела нейната длъжност. С радост чистеше след доктора, помагаше му по всякакъв възможен начин с надеждата, че някак си ще намери начин да се обучи за сестра, ако има някакъв, дори малък, опит зад гърба си.

Лейди Ирен беше бясна, макар, както винаги, да беше успяла да прикрие гнева си зад маската на безразличието.

— Щом искаш да прекараш целия си живот в грижи за болните, Лили, желая ти късмет — каза тя, когато Лили ѝ подаде официалното уведомително писмо.

Към последната камериерка на лейди Ирен се обръщаха по фамилия — Райън. Но на Лили, понеже беше дъщеря на икономката и не беше постоянен жител на Ретнъри, беше спестено строгото обръщение Кенеди. Майка ѝ, доволна, казваше, че това е добър знак.

— Тя много те обича, любов моя — казваше мама с гордост, когато Лили беше повишена след шест месеца в къщата до поста камериерка на госпожата. — И защо да не те обича? Ти си спретната и умна, а и никой друг не може да прави прическите ѝ като теб.

Лили доста ясно съзнаваше, че способността ѝ да фризира оредяващата и отгняваща коса на старата лейди не е непременно гаранция, че с нея ще се отнасят вежливо. Човек не придобива благородство, когато в продължение на петдесет години са изпълнявани и най-малките му прищевки.

Всички знаеха, че лейди Ирен е от изключително благороден произход, че е заемала доста високо обществено положение и е отгледана сред цяла армия слуги — много повече, отколкото имаше сега. В дома ѝ в Килдеър главният готвач беше французин, а

камериерката ѝ — италианка. Без да споменаваме двете хиляди акра първокласна селскостопанска земя и италианската градина пред огромната къща имение в георгиански стил. Към всичко това можеше да се добави фактът, че не беше свикнала да ѝ се противопоставят членовете на собственото ѝ домакинство.

— Изненадана съм, че искаш да ни напуснеш — беше добавила лейди Ирен с тихия си глас, в който обаче се криеше смъртоносна нотка.

Бледото ѝ патрицианско лице беше необичайно зачервено. Под тънкия слой пудра, дълбоките бръчки около устата ѝ се очертаваха ясно, издаваха гнева ѝ.

— Мислех, че си щастлива тук.

— Така е, Ваше благородие — отговори спокойно Лили. Беше се научила да говори спокойно и премерено точно защото понякога ѝ се налагаше да замести Райън. Господарката ѝ беше разглезена, настроението ѝ можеше да се промени всяка секунда. Дъщеря ѝ, Изабел, беше абсолютно същата. За щастие, Изабел си идваше рядко у дома. Тя учеше в пансион в Швейцария, щеше да завърши образованието си там, а в момента разглеждаше езерата на Италия в компанията на свои братовчеди. Войната беше обявена само преди четири месеца и нито майорът, нито лейди Ирен смятаха, че има за какво да се тревожат. Никой не смяташе, че съществува заплаха за сигурността на Изабел, докато обикаля край швейцарската граница в компанията на близки приятели като Монти Фицджералд и Клеър Смайти-Форд. Неизказаните думи, които обаче Лили чуваше напълно ясно, твърдяха, че парите и класата ще предпазят момиче като Изабел Лохрейвън от всякакви опасности.

— Защо заминаваш, тогава?

Толкова много отговори преминаха през главата на Лили, но основното беше: *Защото не искам да прекарам остатъка от живота си, за да изпълнявам прищевките ти като бедната ми майка.* Подозираше, че лейди Ирен го знае. Лили не искаше да води точно този разговор.

— От дете мечтая да стана медицинска сестра — отговори и това беше самата истина.

— За кой лекар каза, че ще работиш? — настоя лейди Ирен. Намираха се в малката всекидневна до спалнята на Нейно благородие.

Нейният дом беше малък и обзаведен с твърди и неудобни, но много обичани мебели, а Ретнъри беше огромна провинциална къща без украсата на къдрички и волани, декоративни възглавнички и други подобни. Но тази малка всекидневна беше единствената стая в къщата, която отразяваше вкуса на лейди Ирен. Тя беше малък оазис на женствеността. На високите прозорци висяха копринени завеси, украсени с бледорозови и сини цветя; тежката стара камина беше заменена с мраморна, украсена със статуетки на нимфи и фавни, мебелите бяха изящни, позлатени.

— Доктор Рафърти — отговори Лили.

— О, не го познавам.

Семейство Лохрейвън нямаше доверие на лекаря на Тамарин. Когато възникнеше нужда, викаха лекар от Уотърфорд.

— Трябва да следваш желанията си, Лили — каза лейди Ирен и даде знак, че разговорът е свършил.

Лили с благодарност излезе от стаята. Тя никак не харесваше лейди Ирен, а напоследък ѝ беше все по-трудно и по-трудно да крие това.

Лили не беше сигурна кога беше изгубила уважение към работодателката си. Вероятно около четиринайсетата си година, когато майка ѝ беше паднала от велосипеда си късно една нощ на връщане от Ретнъри, след като беше чакала до два часа сутринта да си тръгнат и последните гости. На следващата сутрин тя, както обикновено, отново беше на работа в седем, но цялата в синини и подутини от падането, схваната и изпитваща болки. Лейди Ирен беше споменала, че ще потърси някакъв мехлем за раните ѝ — но така и не го намери — а в същото изречение осведоми майката на Лили за големия лов, последван от парти, което майорът щял да организира в същия злополучен ден.

— Само седем оръдия, мисис Кенеди, нищо грандиозно все пак.

Лейди Ирен се обръщаше с „мисис Кенеди“ към майката на Лили — като че ли уважението се криеше в титлите и нямаше нищо общо с отношението към хората.

Тя не се интересувахе от никого. Пет пари не даваше дори за скъпоценните си вещи — оставяше дрехите си разхвърляни по пода. А дрехите на лейди Ирен бяха скъпи и изящни — бельо от крепдешин и най-фина коприна, в прасковено коралови нюанси, което галеше

кожата. Тя никога не обличаше тежките потници и друго бельо от груб вълнен плат, каквито носеха жените от семейство Кенеди и които посивяваха от честото пране, деряха кожата и причиняваха сърбеж.

Лили се беше заклела, че ако някога в живота си има пари, ще си купи същото копринено фино бельо, а дантелените ѝ фусти ще стигат чак до пода. Ако имаше пари, щеше да наеме жена, която да ѝ помага в домакинската работа. Щеше обаче да се отнася към нея с искрено уважение. Ирен Лохрейвън, помисли си мрачно Лили, твърдо вярваше, че положението ѝ по рождение я прави по-добра от Мери Кенеди. За нещастие, майката на Лили също вярваше в това. Защо не можеше да види, че единственото, което отделя Лохрейвънови от семейство Кенеди, са парите и нищо друго?

— Ще пишеш, нали? — запита я майка ѝ сега и отпи от чая си бързо, както правеше и всичко друго.

— Разбира се, ще пиша, мамо — отговори Лили. — Това, че Томи не обича да пише писма, не означава, че аз няма да пиша. Ще ти разказвам всичко.

— Ще ми липсваш — добави майка ѝ. — Ще се моля за теб.

— И аз ще се моля за теб, мамо — каза Лили.

Чувстваше известна вина заради заминаването си, но то извикваше у нея и дълбоко вълнение. Когато стана ясно, че войната не е просто едно малко недоразумение, както смятаха Лохрейвънови, тя и доктор Рафърти поговориха за възможностите за упражняването на сестринската професия в Лондон. Лили беше изпитала вдъхновение в мига, в който Томи се беше записал войник. Там, навън, я чакаше цял един свят, който да бъде открит, и тя нямаше търпение да е част от него.

След два дни Лили седеше в края на твърдото легло и галеше меката завивка. Изпитваше облекчение, че се налага да дели стаята в пансиона за медицински сестри само с две други стажантки. Официалното писмо от Кралската болница в Хампстед съдържаше някои подробности и по настаняването, а не само адреса на пансиона.

На ферибота към Холихед Лили беше извадила писмото и го беше положила нежно в скута си. Запита се, за кой ли път, дали постъпва правилно. Но когато наближи Лондон, вече беше сигурна.

Това беше третият нов за нея град — Уотърфорд, Дъблин и сега Лондон — но вместо да се плаши от оживените улици, така различни от хълмовете край Тамарин, тя се чувстваше жива, развълнувана, щастлива. Как би могла да се страхува? Тя харесваше всичко това — хората, забързани по улиците, автомобилите и трамваите, които минаваха край нея, огромните елегантни сгради, сравнен с които Ретнъри приличаше на бордей.

Сега, когато вече беше в пансиона за медицински сестри, Лили се радваше, че беше сгрешила — мислеше, че бъдещите сестри ще живеят в мизерия и мръсотия. Облекчение беше да се настани в тази малка и спретната стая. До този момент беше пристигнала само една от съквартирантките ѝ. Тя изглеждаше на същата възраст като нея, двайсет и една, но много по-опитна и изискана. И много по-малко впечатлена от условията, в които щяха да живеят.

В стаята имаше всичко, от което Лили имаше нужда — тежки завеси, мивка, върху която имаше кана с изрисувани цветя и чаша със същите мотиви, доста стар скрин с огледало на петна, който щеше да свърши работа и като тоалетка. А до всяко от леглата с железни табли и чисти меки завивки имаше табуретка, която биха могли да използват като нощно шкафче. От двете страни на вратата имаше гвоздеи, на които да закачат дрехите си. Лили беше спала и при много по-лоши условия.

Обаче Даяна Белтън, която се оглеждаше неспокойно, а на лицето ѝ беше изписан шок, очевидно не беше.

Виви, която беше импулсивна и винаги се втурваше презглава във всичко, щеше да се засуети около Даяна и да я пита дали е добре. И Лили щеше да го направи, за първи път в живота си. Днес обаче, се въздържа.

Беше израснала в съседство с голяма къща и още докато седеше на коляното на майка си, беше научила, че хората от голямата къща са различни.

— Специални — казваше често майка ѝ, докато пришиваше дантела към някоя от роклите на лейди Ирен. — Не е ли красива, Лили? Няма ли да се чувстваш като принцеса, ако я облечеш?

Защо парите, земята, коприната и дантелите да ги правеха различни? Лили искаше да узнае отговора на този въпрос, не виждаше смисъл в това. Нима всички те не бяха равни, не бяха Божии чедра?

Тук, в Лондон, тя не беше дъщерята на Том и Мери Кенеди, която беше много добрата икономка на лейди Ирен. Тук тя беше същата като Даяна — и двете учеха за медицински сестри. Тя нямаше намерение да започне разговор или да се извини за състоянието на стаята на това момиче в костюм от туид, огърлица от перли и кожена яка. Благородната Даяна би могла да отметне назад глава, обрамчена с красива руса коса, и да се изсмее високомерно — без съмнение, цял живот се беше присмивала на по-нисшите от нея.

Даяна беше останала хладна и мълчалива, когато стажантките бяха приветствани от строгата сестра Джоунс.

— Ще ставате в шест, закуската е дваисет минути по-късно — казваше студено сестра Джоунс. — Ще има подготвителни лекции в мазето тук. Разписания с часовете за лекциите ще ви бъдат раздадени утре. През първите два месеца ще работите до осем часа вечерта. Ще имате един свободен ден на всеки две седмици. Студентките трябва да си бъдат по стаите най-късно до десет, когато вратите ще бъдат заключвани. Само в крайни и специални случаи, и то с одобрението на директорката, ще можете да оставате навън до единайсет. Посетители не се разрешават. Ясно ли е?

— Да, сестра — бяха прошепнали всички в хор.

След това бяха прочели, високо и ясно, кой в коя стая ще бъде настанен. Лили и Даяна бяха изкачили стълбите в пълно мълчание. И оттогава Даяна не беше произнесла нито дума. Лили с раздразнение си помисли, че може да постъпва както пожелае и че това няма значение за нея.

Стана от леглото и съблече обикновеното си и износено вълнено палто, което никога не беше прилепвало към тялото ѝ така, както костюмът на Даяна прилепваше към нейното — дори когато беше ново. А то далеч не беше ново вече. Лили го беше купила преди три години от „Куилиънс Дрейпърс“ в Тамарин, което само по себе си беше равносилно на акт на независимост, защото години наред купуваше дрехите си под надзора на майка си от „Макгари Дрейпъри“. Тя изпитваше задоволство всеки път, когато видеше палтото, доволна от този символ за навлизането ѝ в зряла възраст, от първата си покупка, която си беше избрала сама и платила със собствените си пари. Но сега, изправена пред бляскавата Даяна в прекрасно скроения костюм от туид, тя се чувстваше неугледна и грозна.

Закачи палтото си и започна да разопакова малкия си куфар. Когато Даяна проговори тихо и колебливо, Лили беше толкова изненадана, че подскочи.

— Аз съм Даяна Белтън. Ужасно съжалявам, но не ни запознах както подобава по-рано. Сигурно ме мислиш за ужасно груба, но истината е, че тук никак не се чувствам на мястото си.

Даяна протегна ръка — официален жест на запознанство — която все още беше във велурена ръкавица.

— Лили Кенеди — каза Лили и също подаде ръка, но много по-сковано.

— Ти си от Ирландия! О, обожавам Ирландия, там се организират прекрасни ловни партита. Ти ходиш ли на лов?

— Не — отговори Лили спокойно.

— Не, съжалявам, не, разбира се — прошепна Даяна.

— Защо „разбира се“? — запита Лили. — Защо да не ходя на лов?

Веднъж беше яздила коня, с който лейди Ирен ходеше на лов — огромен петнист жребец на име Абу Симбел. Само беше обиколила двора и беше скована от страх през цялото време. Господ само знаеше как другите успяваха да прескочат живите плетове и да галопират диво след някоя бедна лисица. Тя в никакъв случай не можеше да го направи.

— Обидих те. И много съжалявам. — Даяна поднесе длани към съвършените си начервени устни. — Ужасно съжалявам, наистина.

И заплака.

— Трябва да успея в това начинание. Баща ми казва, че се държа като глупаво дете, и ми е много ядосан. Не може да разбере защо не искам да си остана у дома и да постъпя в Териториалната служба, твърди, че ще спре издръжката ми и, о, все такива ужасни неща, така че просто трябва да успея. Трябва да положа усилия. Искам да направя нещо с живота си.

Лили седна до Даяна. Бяха почти еднакви на ръст. Даяна имаше тесни хълбоци, дълги крака и доста едри гърди, както и тя самата. Сега разбра, че я беше преценила неправилно. Хладната ѝ фасада криеше нерви, които лесно се разстройваха.

— Баща ми също не искаше да дойда тук — каза Лили. — Не може да разбере защо искам да се грижа за хората, които участват във

война, която, първо на първо, не би трябвало да избухва. Той не обича войните — имаме достатъчно различни дразги и у дома. Но този е единственият начин да получа добра подготовка. Аз също искам да направя нещо за себе си.

— Господи, а татко мисли, че войната е единственият отговор — каза Даяна. — Много е ядосан, че сакатият му крак му пречи да се присъедини към полка си. Може да участва единствено в Домашната охрана. Той не вярва, че от мен ще стане добра медицинска сестра. Но няма да ме остави без наследство, защото просто няма какво да ми остави.

Изведнъж и двете се засмяха и Даяна дори започна да бърше сълзите от очите си с носната си кърпичка.

— Аз също нямам какво да наследя — каза Лили.

Вратата се отвори и вътре надникна малко, обсипано с лунички, лице, обрамчено от гъста коса.

— На правилното място ли съм се озовала? — запита то със силен кокни акцент.

— Тази стая е номер петнайсети — отговори Лили.

— Значи, ето ме и мен — каза момичето, влезе в стаята и задърпа след себе си куфара, който изглеждаше по-голям от него. То беше наистина дребно, приличаше на по-стара версия на Шърли Темпъл с тези къдри. Но в засмените му котешки очи имаше малко повече мъдрост.

— Мейси Хигинс — каза то. — Господи, вече плачете! — Загледа втрещено мокрите от сълзите бузи на Даяна. — Чух, че директорката била истинско чудовище, но не мисля, че още отсега ще започне да ни налага с камшика.

Първите седмици в голямата стара болница на „Грейс Ин Роуд“ бяха трудни и изтощителни. Лили и Мейси поне бяха свикнали да стават сутрин рано — преди това Мейси била стажантка при местната фризьорка — но за Даяна това беше истински кошмар. Храната в пансиона беше добра, въпреки ограничените дажби. Най-трудното беше да свикнат с оплакванията на пациентите. Всички, които мислеха, че ще има уроци и теория, преди да започнат работа в

отделенията, бяха шокирани. Въпреки че бяха още ученички, трябваше веднага да свикнат с работата.

— Война е — каза една от учителките първия ден, докато ги развеждаше от отделение в отделение, за да видят колко е голяма всъщност болницата. — Тъжно е, но сега е наистина подходящ момент да се учите, защото ще видите неща, които преди не бихте могли. Една четвърт от приетите миналата година отпаднаха, просто нямаха кураж и нерви. И така, дами, всичко зависи от вас.

Една от тях повърна при вида на обгорена жертва, на която сменяха превръзките. Лили също не се чувстваше добре. Повдигаше ѝ се, но се застави да остане с изправен гръб, горда, до леглото. Ако искаше да върши работата си както трябва, щеше да ѝ се наложи да се справи и с по-лоши неща. Тя нямаше да отпадне, за нищо на света.

— Добре ли си? — прошепна на Даяна, която беше буквално позеленяла под сестринската шапка.

— Всъщност, не — отговори, също шепнешком, Даяна.

— Помисли колко ще му е трудно на бедния човек, ако ние всички побегнем като подплашени пиленца — каза Лили, без да откъсне поглед от лицето на пациента, от ужасните обгорели краища и суровата червена кожа под тях.

— Точно така — отговори Даяна. — Разбирам. — И тя се усмихна на мъжа.

— Чудесна работа, сестра Белтън — каза учителката. — За миг помислих, че ще те изгубим.

— Няма такава възможност — каза Даяна и стисна силно ръката на Лили.

Лили беше изненадана и доволна да открие, че има жени — студенти по медицина — в „Ройъл Фрий“.

— Питам се дали и те като нас получават най-мръсната работа — каза замислено Мейси.

— Не е много вероятно — отговори една от другите стажантки.

На стажантките медицински сестри със сигурност даваха най-лошата работа в отделенията, главно пациентите на подлога и онези, които трябваше да се обтриват с гъба в леглото. Една от особено жестоките сестри веднага изпита омраза към Даяна и ѝ заръчваше какви ли не ужасни неща, включително да сменя превръзките на рана в

областта на гениталиите на пациент мъж. Същата вечер в малката обща стаичка Даяна заяви, че едва не умряла от смущение.

— Не знам кой от нас стана по-червен — въздъхна Даяна — аз или той. Бедният човечец!

— „Бедният човечец“! — повтори Шерил, здраво и твърдо момиче от Уолтъмстоу, което никога не пропускаше възможността да се подиграе на Даяна за акцента ѝ, издаващ друга класа. — Проклетата кучка! — каза Шерил. — За каква ли се мисли — за лейди Мак? Би трябвало да си остане у дома с иконома. Не я искаме тук.

Беше поредният дълъг ден и Лили беше готова да заспи права. Но дори така изтощена, знаеше, че нещо трябва да се направи. Изправи се и постави ръце на хълбоци.

— Имаш ужасна уста, Шерил — каза студено. — Даяна не те гледа отвисоко, така че трябва да престанеш да се заяждаш с нея.

Думите ѝ изненадаха Шерил.

— Аз се заяждам с нея?

— Ще се заяждаш ли и с мен? — продължи Лили. — Ще кажеш ли, че съм груба ирландска селянка, след като не съм тук да слушам това?

— Не — побърза да каже Шерил. — Ти си различна...

— Ние всички сме различни — каза остро Лили. — Крайно време е да свикнеш с това.

— Или? — заостреното лице на Шерил придоби твърди очертания.

Лили се изправи в целия си внушителен ръст.

— Отгледана съм много близо до една ферма. Баща ми е ковач, а майка ми — икономка, та мога да пера фино бельо толкова сръчно, колкото и да подкова кон. Натупала съм достатъчно хора и не съм дошла тук, за да се бия с вас, дами. Не вярвам да вдигна юмрук срещу някого, но ако го направя и не побегнете бързо, не знам какво ще стане. Така че, оставете Даяна на спокойствие.

— Дивото ирландско момиче! — подвикна някой.

— Чудесно! — каза рязко Шерил и побърза да излезе от стаята.

— Много ти благодаря — каза Даяна и сграбчи ръката на Лили. — Това е най-милото, което някой е правил за мен.

В очите ѝ имаше сълзи. Лили осъзна, че по някое време ще се наложи да обясни на Даяна, че когато се чувства уязвима, става

леденостудена и заплашителна, което създава напълно погрешно впечатление.

— Мисля, че ние трябва да се държим една за друга — добави Мейси. — Лили може да се справи с всеки проблем, Даяна ще ни осигурява достъп до първокласните ресторанти, а аз ще правя прическите ви. Какво ще кажете, момичета?

Трите се спогледаха и се усмихнаха.

— На мен ми звучи добре — каза Лили.

Кой би помислил, че една от приятелките ѝ ще се окаже такава аристократка като лейди Ирен? Почакайте само да каже на Виви.

ГЛАВА 10

Изи, Ан-Лиз и Брендън седяха около кухненската маса с недокоснатите чаши чай. Чаят даваше на Изи съзнанието, че си е у дома — само в нейното рождено място хората бяха убедени, че когато всичко друго се проваля, чаят ще помогне. Баща ѝ седеше срещу нея. Изглеждаше много състарен от последния път, когато го беше видяла. Не беше си идвала у дома повече от година. Как ставаше така, че времето между гостуванията у дома беше по-дълго от прекараното в чужбина?

Плюсът от емиграцията е, че никога не прекарваш достатъчно дълго време у дома, за да бъдеш подразнен от навиците на семейството си, което се случва обикновено при по-близък контакт. Минусът е фактът, че семейството ти остарява в твоето отсъствие.

Всеки път, когато си дойдеше у дома, имаше чувството, че гледа някоя от следващите сцени в бързо въртящ се филм. Татко ѝ беше на шейсет и седем, но не ѝ се беше сторил по-възрастен до момента, в който не се прегърнаха в болницата и тя не почувства, че той вече не е здравият мъж от детството ѝ, че е много слаб и странно смален. Но тя също беше по-възрастна.

По-възрастна, но не и много по-мъдра, помисли си с горчивина. Джо беше оставил две съобщения на телефона ѝ. Докато слушаше гласа му, копнееше да има сили да изтрие съобщенията, без да ги чуе. Но не можеше да го направи. Беше като пристрастена, трябваше да чуе гласа му просто в случай, че той ще каже онова, което тя искаше да чуе: „Обичам те и имам нужда от теб. Идвам, за да бъда с теб, Изи.“

Но не това каза той. Беше успял да остави съобщение, което не означаваше нищо.

„Знам, че си разтревожена, но моля те, обади ми се. Не ми се иска да си мисля, че си далеч и че двамата не си говорим, обади се.“

„Обади се.“ Изи искаше да чуе нещо друго: *Сгреших, обичам те, напълно разбирам какво искаш от мен, просто печелех време в Ню*

Йорк. Но дори когато си тръгна от него, казвайки му, че не иска никога повече да го види, той не произнесе тези думи.

За първи път тя започна да свързва образите на двамата Джо — онзи, когото обичаше, който беше забавен, топъл и секси; и неговата бизнес версия, мъжът, който очевидно не беше станал богат и властен благодарение на вежливите си обноски и чара си. Дали не беше направила класическата женска грешка да мисли, че под твърдия и безкомпромисен бизнесмен се крие плюшеният мечок, когото само тя може да види? А през цялото време под твърдата фасада се е криел твърд човек.

Обичам те, но не е толкова просто, беше казал той.

И тя знаеше, че не е просто. Но се беше опитала да блокира всички мисли за това, защото внезапната любов беше толкова силна, та сякаш беше предопределено да са заедно. Това между тях не беше мимолетна връзка заради секса, беше истинска любов. А истинската любов трябваше да победи фиктивния брак, нали? Или тя поне предполагаше така.

Изи Силвър може и да не беше помъдряла кой знае колко, но никой нямаше да я излъже два пъти.

— Мислих — каза баща ѝ, очевидно с отчаяното желание да наруши тишината около кухненската маса. — Възможно ли е Джейми да е брат на Лили, който да е починал, когато тя е била още много млада и затова никога да не сме чували за него? Детската смъртност била нещо ужасно преди осемдесет-деветдесет години. Ако Джейми е бил неин по-малък брат, всичко ще добие смисъл... — Гласът на Брендън заглъхна. — Може би Едуард знае нещо, а може и да има сведения в семейните книги и албуми.

Макар да беше изтощена допълнително и от часовата разлика, Изи долови как Ан-Лиз се размърда от неудобство при думите на Брендън. Изи реши, че смущението ѝ е било причинено от споменаването на името на чичо Едуард. Татко ѝ беше казал нещо относно Едуард, когато ѝ беше позвънил в Ню Йорк — чичо ѝ, странно, нямал особено желание да говори със съпругата си. Татко ѝ не знаеше какво става, но сега Изи разбра, без никой да ѝ е казвал, че нещо между чичо ѝ и леля ѝ не е наред.

— Ако Едуард знаеше за някой свой умрял чичо, щеше да ни каже още преди години — каза тя и усети облекчението на Ан-Лиз. —

Знаете колко близки бяхме двете с баба. Тя също щеше да ми каже, ако имаше починал по-малък брат, нали? Били само тя и Томи, сигурен съм.

— Е — каза мрачно Ан-Лиз, — не знаем кой е този Джейми. Може би дори не знаем толкова, колкото сме мислили досега. Дори когато познаваш добре хората, можеш да откриеш, че имат тайни от теб.

— Вярно е — съгласи се Изи, като мислеше за Джо и за това, как я беше заблудил той.

А може би не той я беше заблудил. Може би тя толкова отчаяно искаше да е с него, че беше сляпа за реалността. Все пак беше трудно да понесеш пълната истина за близките си хора. Каквато и да беше причината, бедната Ан-Лиз очевидно се чувстваше по същия начин.

— Мислиш ли, че Лили ще дойде в съзнание? — запита неспокойно Ан-Лиз.

— Никой не знае — каза татко й. — Единствено Бог, да бъде волята му.

Те тримата бяха цял час останали в болницата при баба й, но нищо не беше последвало онзи кратък миг на съзнание. Баба й просто лежеше, откъсната от света. Не беше отворила очи, не беше помръднала, не беше произнесла нито дума. Надеждата, която Изи изпитваше по време на полета, се стопи. Младата лекарка, която беше разговаряла с тях, просто не знаеше какво да им каже.

— Съжалявам, в момента не можем да кажем нищо определено.

Е, поне е откровена, помисли си Изи. Това със сигурност беше за предпочитане от позърството на някои лекари, чието очевидно послание беше: *Аз съм лекарят, аз знам всичко.*

— Направихме скенер на мозъка, тя е на хепарин, който ще предотврати повторен удар. Страхувам се обаче, че е имало значително изтичане на кръв в мозъка. Когато ударът е последван от кома, прогнозата не е обнадеждаваща. Не можем и да я обречем, защото е възможно спонтанно неврологично възстановяване. Наистина не знаем какво ще се случи. Трябва само да чакаме. Допълнителен проблем е възрастта на баба ви, защото съществуват рискове от сърдечни проблеми и пневмония. Страхувам се, че работата на сърцето й не е

равномерна през последните двайсет и четири часа. В момента това е основната ни грижа.

— Има проблеми и със сърцето? — Изи зарови лице в дланите си. Ставаше все по-лошо. — Помислих, защото тя проговори, че може да излезе от състоянието си. Това е добър знак, нали? Означава, че може да дойде в съзнание, правилно ли мисля?

— Съжалявам, не е толкова просто — отговори лекарката. — Кой може да каже какво вижда или в какво вярва баба ви точно в този момент? Хората в нейното състояние могат да отговарят по определен начин на гласове, затова е напълно естествено вашият глас да е събудил искра в нея, но не знам какво мисли тя. Също така не знаем дали въобще ще дойде в съзнание. Наблюдаваме я и се опитваме да запазим стабилни жизнените ѝ показатели.

— А какво, ако тя не се съвземе? — Ан-Лиз зададе въпроса, който Изи не се осмеляваше.

— Всеки случай е различен. Ако човек в нейното състояние не се възстанови неврологично през първите три седмици до месец, ще бъде честна, нещата не изглеждат добре. Ще трябва да почакаме и да видим. В момента искаме да запазим състоянието ѝ стабилно.

Първите три седмици до месец? На Изи ѝ се зави свят при мисълта да гледа баба си така в продължение на месец. Когато излязоха от болницата, тя усещаше някаква празнота в света. Преди двайсет и седем години, когато умря майка ѝ, се чувстваше по същия начин. Изи си спомни: струваше ѝ се, че част от земята се е сгърчила и се е образувала огромна зееща дупка. Разликата беше в това, че беше минало известно време, докато майка ѝ почине, което беше изиграло ролята на предупреждение. Не беше достатъчно, но Изи беше успяла поне да се сбогува. Споменът за онова сбогуване стегна сърцето на Изи. *Продължи напред, мисли за нещо друго*, каза си тя.

Ан-Лиз премести стола си, така че да бъде по-близо до Изи. Господи, тя притежаваше способността да долавя настроенията на хората, винаги беше успявала да прецени правилно. Тя и баба ѝ и бяха помогнали много при смъртта на майка ѝ. Не беше същото, като да имаш мама, към която винаги да можеш да се обърнеш, но те бяха там за нея, образуваха нещо като родителски триъгълник заедно с баща ѝ. В известен смисъл, това беше ново семейство — не традиционно, донякъде тромаво сформирано, но семейство.

А сега то се разпадаше и се образуваше нова дупка. И всичко се беше случило така бързо. Нямаше време да се подготви, да каже всички неизказани до този момент неща. Баба й можеше да умре, без дори да й се усмихне вече, без да я увери, че е била обичана...

Изи не можеше да понесе това.

Затвори здраво очи. Нямаше да заплаче отново, защото, ако започнеше, не мислеше, че ще може да спре изливането на цялата насъбрала се мъка. Болеше прекалено много. Ан-Лиз протегна ръка и хвана тази на Изи. Не каза нищо, просто я стисна силно.

— Трябва да погледнем в документите на енорията — каза татко й внезапно. — Можем да прегледаме записките за раждания и смъртни случаи, за да видим дали ще срещнем името Джейми или Джеймс.

— Да, татко.

Изи отдръпна една ръка от тези на леля си, за да вземе неговата в своята, и останаха така — странно неловко трио около кухненската маса. Понякога навикът на баща й да се фокусира върху недотам важните подробности дразнеше Изи. Но сега тя видя това в нова светлина — като тактика за оцеляване.

Тъщата му беше с него в най-трудната част от живота му, а сега можеше да умре. И вместо да признае този страшен и потискащ факт, баща й обръщаше вниманието си към нещо друго, по-маловажно.

— Има ли значение кой е той? — запита Ан-Лиз с леко раздразнение. — Чу какво каза лекарката — никой не знае какво става в мозъка на Лили. Възможно е Джейми да е важен за нея човек, но също толкова възможно е да е пощальонът.

— Пощальонът се казваше Калъм — заинати се Брендън.

— Не е пощальонът тогава — побърза да каже Изи.

Не беше характерно за леля й да бъде толкова раздразнителна. Прегърна Ан-Лиз, за да й покаже, че е добре. Ан-Лиз отдръпна стола си и взе чашата си с чай.

— Бет ще дойде ли? — запита Изи, за да премахне раздразнението на Ан-Лиз, но веднага се почувства виновна, защото леля й извърна поглед, като че ли можеше да скрие тревогата, блеснала в очите й.

— Не, в момента не може да дойде, а не искам да я тревожа — отговори Ан-Лиз.

— Разбира се — каза Изи с веселия глас, който обикновено пазеше за разговорите си по телефона с клиентите, които ѝ казваха, че не искат да използват техните модели.

Беше израснала с правилото, че не трябва да тревожат Бет. В целия им род, Изи беше тази, която трябваше да оправя отношенията, която знаеше какво точно иска от живота. Бет беше по-малката, по-уязвимата, тази, от която не очакваха да се справи блестящо в света. Колко погрешно се беше оказало това. Бет беше щастливо омъжена за Маркъс, а Изи беше изправена пред поредната провалила се връзка. Която дори не беше подходяща връзка всъщност, а такава с женен мъж. Коя беше уязвимата, отхвърлената, сега?

По дяволите, трябваше да престане да мисли в тази плоскост. Мисълта ѝ описваше кръгове, отново и отново, умът ѝ не можеше да роди нищо ново. Трябваше да се тревожи за баба си, а не за проклетия Джо Хансен.

Изведнъж, Изи се почувства много уморена. Това завръщане у дома беше тъжно и самотно — нищо, освен нещастия. Искаше ѝ се да е като другите преди него, преди баба да се разболе, преди да осъзнае, че татко остарява, преди да е разбрала, че нещо не е наред между Ан-Лиз и Едуард. Преди всичко да се обърка така ужасно с Джо.

Изправи се бързо и се отдалечи от масата.

— Съжалявам — каза. — Мисля, че съм под въздействието на часовата разлика. Ще си легна.

— Разбира се.

Ан-Лиз също стана и отново я прегърна. Изи се отпусна в ръцете ѝ и потисна желанието си да заплаче.

— Ще ти се обадя по-късно — прошепна Ан-Лиз така, че само тя да я чуе.

— Бих искала да го направя — каза Изи.

Изи се събуди, защото светлината, която се процеждаше през завесите, гъделичкаше клепачите ѝ. Беше сънувала удивителен сън и искаше да го сподели с Джо. Двамата бяха във ваканция на някое слънчево място в света, може би Мексико, и тя усещаше как слънцето изгаря кожата ѝ. После пътуваха с малък частен самолет и сега бяха обратно в прекрасния си дом — луксозен апартамент, изпълнен със

слънчева светлина. Тя усещаше как я изпълва пълно задоволство и се претърколи в леглото, за да докосне Джо. И в този момент се събуди напълно. Джо не беше в леглото до нея. Изведнъж осъзна, че никога не беше спала с него. Всичко беше само сън. Тяхното спане заедно беше сведено до кратките дремвания след миговете, в които бяха правили любов — поправка, секс.

Двамата никога нямаше да живеят заедно в просторен апартамент в Ню Йорк, на него вероятно нямаше да му се понрави. Тя не беше сигурна какво би му харесало в една къща или апартамент. Не беше видяла къде и при какви условия живее. Вместо това, тя легна сама в леглото на детството си в Тамарин, виждаше светлите тапети, които беше избрала на осемнайсетгодишна възраст, а клоните на ябълковото дърво на двора се блъскаха в прозореца. Джо никога нямаше да види това, никога нямаше да узнае какво е било детството ѝ, никога нямаше да дойде и вероятно никога нямаше да се запознае с баба ѝ.

Изи, ти си глупачка, да не кажем, слабоумна, каза тя на глас.

Потърка очи, за да прогони съня, отметна завивките и стана. Не трябваше да гледа назад, време беше да гледа напред. Минаваше единайсет. Беше спала петнайсет часа, беше гладна и жадна. Слезе на долния етаж все още по тениска и долнище на пижама. Не видя никъде баща си, но имаше готово кафе и бележка до джезвето.

„Изи, има храна в хладилника. Надявам се кафето да става за пиене, когато се събудиш. Можеш да ме намериш на мобилния ми телефон. По-късно ще се отбия в болницата. Обади ми се, ако имаш нужда да те откарам някъде, а иначе ще се върна в един.“

Изи изпи кафето, изяде две ирландски питки, намазани с масло и мармалад, после взе душ и провери дали има съобщения в електронната поща. Имаше едно от Карла, която ѝ пожелаваше добро и изказваше надежда, че всичко е наред, още две от други колеги, друго от Анди, който живееше два етажа под нея, в което казваше, че ще ѝ се обади, и я питаше дали би искала да отиде на кино с него и някои приятели.

Трябваше да му позвъни по-късно и да му каже, че е в Ирландия. Имаше едно от Стивън, отнасящо се до състезанието в „Супергърл“. Още работа. Трябваше да я прехвърли на Карла. Нищо от Джо. Не че преди ѝ беше изпращал мейли, беше достатъчно умен да не иска

електронни доказателства за тяхната връзка, помисли си тя с леденостуден гняв. Но имаше електронния ѝ адрес и можеше да се свърже с нея, ако го искаше отчаяно.

Изглежда, когато играта загубееше, богатите мъже си намираха по-удобен партньор за секс. *Много ти благодаря, Джо, очарована съм да открия, че можеш да понесеш раздялата.*

Остави бележка за татко си върху кухненския плот.

„Отивам в болницата, вероятно ще се видим там. В случай, че се разминем, ще се върна следобед.“

И излезе. Беше забравила колко малък е Тамарин. Едно от най-хубавите неща на Манхатън беше, че е компактен — за разлика от градове като Лос Анджелис, но Тамарин беше просто прекрасен, като него нямаше друг. А тя го беше забравила. От единия до другия край на градеца можеше да се отиде пеш за половин час, но затова пък вероятно на човек щеше да се наложи да спре няколко пъти, за да побъбри с познати.

Докато вървеше, Изи се запита какво ли ще е отново да живее в Тамарин. Може би това беше отговорът — да се отдалечи от Ню Йорк и всички токсични мъже, които среща там, да живее по-простичък живот, да има място на света, към което да принадлежи. От друга страна, Ню Йорк беше перфектното място, където да живееш, ако не чувстваш къде принадлежиш. Всички принадлежаха на Ню Йорк.

Баба ѝ никога не я беше заставяла да приеме определено място като свой дом. Не беше от хората, които да насаждат вина у другите. Нито веднъж през всичките години, в които Изи живееше далеч от нея, баба ѝ не се беше оплакала — нито за това, колко често се обажда, пише или си идва у дома.

Като вървеше през града, в който баба ѝ беше живяла през по-голямата част от живота си, на Изи се прииска да бяха поговорили за това. Защо, когато някой се разболее тежко, хората мислят за всички неизказани неща? До този момент Изи беше сигурна, че е споделила с баба си всичко, а ето, че се появяваха пропуски в общуването — дупки, които би искала да запълни.

Бабо, съжалявам, че не се омъжих и не родих деца. Знам, че би се радвала да имаш правнуци, защото винаги си била толкова добра с децата. Обаче това просто не се случи.

Какво друго би могла да каже?

Как човек намира любовта, бабо? Ти си обичала дядо толкова много. Но как разбираш кога те е спходила истинската любов? Как? Беше ли по-лесно, когато ти беше млада? По-бързо ли се женеха тогава хората? Дали нашите проблеми не идват от това, че излизаме с много хора и имаме секс, а после не искаме да сключим брак? Тази ли е разликата?

Изи си спомни, че някъде беше прочела, че връзки, в които хората живеят заедно години наред, преди да сключат брак, е вероятно да завършат с развод от другите, в които бракът е налице от самото начало. Но не виждаше никакъв смисъл в това.

Да познаваш човека, с когото живееш, изглеждаше за предпочитане, но баба едва ли щеше да може да живее с дядо Роби, преди да са се оженили. Нищо такова не е било възможно да се случи в Тамарин преди петдесет години. Но те бяха останали заедно, въпреки че вероятно на времето стъпката към сключването на брак да е била огромна, защото жените са били девствени, а брачното ложе било обвито в мистерия.

Дали хората в миналото не са оставали заедно, защото това е било за предпочитане пред раздялата?

Изи стигна до „Харбър Скуеър“ и въздъхна от удоволствие при неговата красота. Това наистина беше сърцето на Тамарин. Тук е бил пулсът на живота и преди векове, когато на площада се е състоял пазарът, когато соленият мирис на прясна риба се е смесвал с този на домашните животни, доведени за продажба. Сега нямаше дори сламка под краката, единствените същества наоколо бяха местните кучета, които се събираха пред кафенето на Дорота ведно със собствениците си, но усещането за безвремие отново побеждаваше всичко друго. Палмовите дървета в саксии напомняха на Изи, че някога корабите, които влизали в пристанището, носели екзотични стоки от непознати страни. Стилът на площада беше наследство от кмета през деветнайсети век Емануел Кавана, който дошъл от Аржентина с кораб, останал и се оженил за местно момиче и направил планове на изискания площад, който станал съперник на огромните открити пространства в Буенос Айрес. Чайките кръжаха над него, крещяха, търсеха къде да кацнат, за да наблюдават как разтоварват лодките.

Тук винаги цареше оживление, но никога трескаво. Тамарин успокояваше хората — като че ли самите тухли, от които беше

изграден градът, шепнеха, че денят е дълъг и има време за всичко, а някои неща могат да почакаат и новото утро.

Изи реши, че когато има време, ще седне в кафенето на Дорота и ще наблюдава живота на града около себе си, както правеше като ученичка, когато седеше тук с приятелките си. Те си бърбеха весело, разменяха клюки и се правеха, че не забелязват момчетата, които правеха същото. Но сега имаше време само да купи чаша кафе — прекрасно, внос от Колумбия. Баба й обичаше това кафе и Изи реши, че тя ще може да усети аромата му. Щом гласът на Изи я беше събудил вчера, може би той в комбинация с превъзходния аромат щеше да я събуди и днес.

Не можа обаче да приложи теорията си, защото, когато стигна до болницата, видя леля си седнала на пейка отпред, в малката градинка вдясно от входа за линейките. Ан-Лиз не я забеляза. Изглеждаше така, сякаш не би забелязала и метеорит, освен ако не паднеше върху нея. Болницата беше построена високо на източния склон и гледаше към пристанището. Ан-Лиз гледаше с празен поглед морето.

Като я наблюдаваше, Изи се пребори с желанието да влезе в болницата, без да обърне внимание на онова, което измъчва Ан-Лиз. Нямахме енергия за болките на другите. Това обаче беше изборът на страхливеца.

— Здравей — каза тя и седна до леля си.

— Здравей, Изи — отговори мрачно Ан-Лиз, после отново втренчи поглед в морето.

— Красиво е тук — продължи Изи. Когато имаш съмнения, поддържай неангажиращ разговор.

Ан-Лиз кимна.

— Красиво е — повтори.

Изи пое дълбоко дъх, за да вдъхне аромата на кафето за морална смелост. Предположи, че има някакъв проблем в брака на Ан-Лиз и Едуард. Надяваше се да не е сериозен. В Ню Йорк бракове се сгромолясваха всеки ден и това беше абсолютно нормално. Но тук човек се чувстваше различно. Струваше му се, че клетвата за вечна вяност не може да бъде нарушена.

— Какво има, Ан-Лиз? — запита тя тихо. — Искаш ли да говориш за това?

Очакваше Ан-Лиз, след кратка пауза, да започне бавно да разказва, но не. Като продължаваше да гледа втренчено към морето, с глас, пълен с гняв, Ан-Лиз каза:

— Едуард ме напусна заради Нел. Помниш ли Нел, най-добрата ми приятелка?

— Какво! — възкликна Изи. — Не мога да повярвам. Кога?

— Преди близо седмица — каза спокойно Ан-Лиз. — Бих ти казала съвсем точно колко дни и часове са минали, но ще прозвучи като хвалбата на пушач колко дни е издържал без никотин. Затова няма да го направя.

— Напуснал те е заради Нел? — повтори Изи.

— Върнах се у дома след църковната служба и ги заварих заедно. Не в леглото, макар че можеше и да са там. Странно е — добави Ан-Лиз замислено, — че физическата изневяра се смята за най-страшното предателство. Да се чукаш с някого друго, се смята за най-лошото, нали?

Изи трепна, като чу нежната си елегантна леля да използва такъв груб език. През целия си живот, никога, не я беше чувала да говори така.

— Но знаеш ли, чуването не е най-лошото — продължи Ан-Лиз. — Интимността, близостта, споделените мисли, те са най-лошата изневяра, за това мисля всяка минута. Непрекъснато се питам какво ли правят заедно. Питам се още как точно са общували преди. Дали Едуард ѝ е изпращал съобщения или електронна поща: *Как си, скъпа? Отегчавам се, бих искал да съм с теб.* И като знам, че всичко е заради липсата му на интерес към мен, че не съм му била достатъчна, не ми става по-лесно. — Обърна се с лице към племенницата си. — Можеш ли да си представиш как се чувствам, Изи?

Изи се запита дали лицето ѝ не е почервенияло заради изпитваното чувство за вина. Нямаше представа какво да каже, за да помогне на Ан-Лиз, да облекчи болката ѝ. Нямаше много неща, които да са подходящи в такъв случай. Освен това, тя нямаше право да каже каквото и да било.

Някъде в Ню Йорк имаше друга омъжена жена в същото положение като това на Ан-Лиз. И нейният съпруг я мамеше с Изи. Може и да настояваше, че вече не е със съпругата си, но действията му доказваха обратното.

— И какво каза Едуард? — запита Изи. Искаше да помогне, но знаеше, че не е подходящият човек.

— Не знаеше какво да каже. Помолих го да си тръгне, а после, когато той излезе от стаята, проклетата Нел настоя, че съм знаела през цялото време. Защото всяка глупачка би разбрала, ако съпругът ѝ е влюбен в друга — добави с горчивина. — Но аз не знаех, Изи. Наистина не знаех. След трийсет и седем години брак мислиш, че познаваш партньора си. Разбира се, това е още едно от най-трудните неща на света. — Ан-Лиз едва не се разсмя на глас и Изи си помисли, че започва да звучи налудничаво. — Има толкова много ужасни неща, че е трудно да определиш кое е най-лошото. Но със сигурност е неприятна мисълта, че всъщност един живот не стига, за да опознаеш някого. Мислех, че ме обича. Голяма глупачка съм била.

Ан-Лиз замълча за миг.

— Господи, Изи, надявам се, че никога не си била предавана по този начин. Не бих го пожелала и на най-големия си враг. Наистина мислех, че Едуард ме обича. Бяхме заедно доста дълго и мислех, че ще останем заедно до края. А сега ми се струва, че всичко е било лъжа от самото начало — че всичко, което сме правили, е било огромна лъжа. Аз съм гледала на живота ни заедно по един начин, а той — по друг. Ето, може би идва изразът *да гледаш на живота през розови очила*. — Тези ѝ думи бяха доста неочаквани. — Имала съм розови очила. Гледала съм истината, без всъщност да я виждам. Той сигурно е бил отегчен, било му е дошло до гуша, мразел ме е. Защо иначе би искал Нел?

Изи се опита набързо да си припомни коя е Нел. Тя не беше и наполовина така привлекателна като Ан-Лиз. Леля ѝ имаше огромни сини очи, деликатно лице и удивителна платиненоруса коса, която я караше да прилича на фея, същество от друг свят. Като че ли би могла да затанцува надолу по улицата и да изчезне като русалка във водата. Сравнена с леля ѝ, Нел беше шокиращо обикновена. Какво имаше Нел, което чичо ѝ Едуард искаше? В това нямаше никакъв смисъл.

— Каза ли на Лили? — запита Изи.

Знаеше колко близки са баба ѝ и Ан-Лиз. Може би тази новина беше шокирала баба ѝ толкова силно, че беше допринесла за удара.

— Не — отговори Ан-Лиз. — Не съм. Срамувах се, бях объркана, както обикновено се случва, ако съпругът ти те напусне

заради най-добрата ти приятелка. А сега съжалявам. Всеки път, като я видя, си мисля: *Седни до нея, вземи ръката ѝ в своята и ѝ кажи, защото тя притежава и топлина, и мъдрост.* Ти ме разбираш, Изи, знаеш, че на нея може всичко да се каже. Не е възможно на света да има много жени на тази възраст с толкова отворен и напредничав ум. Знаех, че Лили няма да има трудности с проумяването на нашата раздяла, че ще ми каже как да продължа да живея. Но не ѝ казах, защото много се срамувах. А сега може и никога да нямам възможност.

Беше ред на Изи да замълчи. Срамът беше по-силен от вината. Вината беше незначително чувство, сравнено с онова, което изпитваше — чист, неподправен срам.

През целия си живот беше против идеята да се среща с женен мъж, а Джо се беше вмъкнал под кожата ѝ, преди да е имала време да издигне бариерите. И така, сърцето ѝ беше паднало в капана, преди да е осъзнала сложността на ситуацията, преди моралът ѝ да ѝ е попречил.

Любовта ѝ към него беше единствената ѝ възможност.

Но да чуе историята на Ан-Лиз, беше като да приближи лупа до най-големия недостатък на лицето си. Виждаше всяка разширена пора, всяко огромно петно. Историята на Ан-Лиз беше представила Изи в най-жестока светлина. Точно както в случая с Ан-Лиз, съпругата на Джо може би още мислеше, че той я обича. Че е с нея и не иска да споделя мислите и мечтите си с никого друго.

Единствената разлика беше, че Едуард е напуснал Ан-Лиз заради Нел. Той беше показал смелост да отиде при жената, която очевидно обича. Но Джо не го беше направил. Изводът беше повече от ясен — Джо не я обичаше достатъчно. Дали думите му за състоянието на брака му бяха лъжа или не, всъщност не беше от значение — той не беше пожелал да бъде с Изи, когато тя имаше нужда от него. Въпреки вината и срама, идваше ѝ да се разплаче.

Ан-Лиз гледаше племенницата си и се чувстваше невероятно виновна, че ѝ е казала за случилото се. Изглеждаше смешно, че споделя подробности от живота си, след като милата и обична Лили лежеше в болницата в тежко състояние. Бедната Изи, нищо чудно, че беше шокирана, че мълчеше и в очите ѝ се събираха сълзи. А щом Изи беше шокирана, как ли щеше да реагира Бет? О, Господи, Бет! Ан-Лиз

знаеше, че е избрала пътя на страха, като все още не е казала на Бет, но просто не можеше да го направи.

Спомни си как майка ѝ беше описала връзката между майката и детето, когато беше бременна с Бет.

— Това е най-голямата, най-великата, любов — беше казала майка ѝ. — Най-великата. Не мога да ти я обясня, никой не може. След няколко месеца ще имаш дете, което изцяло ще зависи от теб и никой друг няма да има значение, никой, дори Едуард.

— Мамо, говориш глупости — беше се засмяла Ан-Лиз.

— Не — беше настояла майка ѝ. — Почакай и ще видиш.

И Ан-Лиз беше видяла. Никога не беше мислила за себе си като за майка, докато не роди дъщеря си. До онзи момент беше мислила, че много прилича на мъжете, защото винаги можеше просто да махне с ръка и така да омаловажи нещо в живота си. Винаги беше обичала физическото движение, радваше му се и като на част от градинарството — копаене, садене, мъкнене на разни неща. Тя притежаваше и сила, и енергия. Затова мислеше, че е от онези жени, които нямат особено силен майчински инстинкт. А после се беше появила Бет и тя се почувства така, сякаш някой я удари силно по главата с лопата.

Изведнъж се влюби безумно, беше изцяло обсебена от малкото новородено, което не спираше да плаче. Ан-Лиз изкара практически без сън първите шест месеца от живота на Бет. Едва не беше полудяла, мислеше, че може да се справи и с усилие на волята да победи депресията. Само да беше възможно това! Майка ѝ се беше оказала права — Бет беше станала нейният живот. А сега трябваше да каже на своята сладка и много уязвима дъщеря новината, че родителите ѝ са се разделили. Можеше само да се надява, че Бет няма да се втрени в нея и да каже: *Но ти трябва да си знаела!*

Ан-Лиз се замисли за един политик, за когото беше прочела във вестника и който бил казал на съпругата си, че е гей, един час преди да даде пресконференция, чрез която да признае това на целия свят. Съпругата му застанала до него пред лицето на камерите и репортерите, държала ръката му и станало така, че всички заговорили единствено за това. *Как е възможно? Тя трябва да е знаела!* Историята вече не се отнасяше до него. Тя се свеждаше до въпроса: Как е било възможно съпругата му да не знае?

Години по-късно, жената разказа историята от своя гледна точка и така странните събития от онзи ден придобиха смисъл. Тя не знаела. Те били женени, имали дете, защо е било необходимо да се съмнява в него? Когато ѝ казал, била изумена. Била все така изумена и час по-късно, когато двамата стояли пред камерите.

— Ан-Лиз — каза Изи. И Ан-Лиз беше сигурна, че бедната Изи ще се разплаче всеки момент. Сълзите вече се събираха в очите ѝ. — Мислех, че ми се пие кафе, но май не е така. Ще отида да си купя бутилка минерална вода. Да ти донеса ли нещо?

— Не, благодаря — каза Ан-Лиз. Напоследък не усещаше нито глад, нито жажда. Не усещаше нищо, освен голямата черна дупка вътре в себе си.

С отдалечаването на Изи, можеше отново да започне да се измъчва, да мисли за миналото. Беше като филмова лента, която тя не можеше да командва в правилната посока. Непрекъснато мислеше за общия им живот, да анализира всичко, да се пита в кои моменти Едуард беше казвал истината и в кои — не.

На Коледа, Бет и Маркърс бяха дошли да гостуват няколко дни и заливът Милшон беше изпълнен със смях и радост. Ан-Лиз беше доволна, щастлива. Беше се постарала — беше открила съвършената елха, беше я украсила, цялата къща се беше превърнала в коледна радост чрез играчките, гирляндите, светещите лампички и клончетата имел. В коледния ден беше приготвила вечеря за седмица — тя самата, Едуард, Брендън, Лили, Нел, Маркърс и Бет. Нел беше донесла от известните си шоколадови целувки, които бяха гарнирали с малини.

Толкова често през годините, когато я канеха в дома си, Нел им казваше с благодарност: *Радвам се, че сте се сетили и за мен*. Но не беше казала нищо онази последна Коледа. Ан-Лиз си го спомняше ясно, защото тогава си беше помислила, че Нел най-после е приела факта, че са приятелки и че няма нужда да им благодари всеки път за любезността. Колко е грешала.

— Мога ли да помогна с нещо? — беше запитала Бет, втурнала се в кухнята, подобна на коледна фея с лъскавата си тъмна коса, падаща на букли край лицето, с красивия си пуловер, тъмнозелен като мъха, и със сивата кадифена пола, която обгръщаше краката ѝ.

— Не, скъпа — беше отвърнала Ан-Лиз, вдигнала поглед от готварската печка.

Беше съблякла празничния си костюм след службата в църквата и беше облякла чифт дънки и стара риза, за да не се изцапа при готвенето. Щеше отново да се преоблече веднага щом храната бъдеше готова. Нел беше завързала огромна престилка на кръста си, за да предпази дрехите си. Ан-Лиз с обич си помисли, че Нел изглежда страхотно. Едуард и Ан-Лиз ѝ бяха купили тези красиви обеци и огърлица, които тя носеше с гордост.

— Как върви приготвянето на пуйката? — тя беше запитала Нел, защото Нел беше специалистка по пълнените пуйки.

— Бих казала двайсетина минути, просто за всеки случай — каза Нел и прозвуча като истинска професионалистка.

— Добре, аз ще отворя фурната, за да можеш по-лесно да я извадиш — отговори Ан-Лиз.

Едуард влезе в кухнята едва когато бяха приключили с всичко.

— Как са моите две любими готвачки? — беше запитал весело.

— Чувстваме се чудесно — каза Ан-Лиз и вдигна капака на тенджерата, за да види как върви приготвянето на брюкселското зеле.

— Всичко върви прекрасно — каза Нел. — Не мирише ли удивително? Знам, че умираш от глад, Едуард, храната ще е превъзходна. По-добре да се позабавим малко, но да бъде свършена.

— Ти си специалистът, Нел — каза той.

И вечерята наистина беше превъзходна. Ан-Лиз се чувстваше горда, като знаеше колко много хора се карат над коледната вечеря, докато нейното семейство и приятелите ѝ се наслаждаваха на топлината и храната и се смееха щастливо на шегите и спомените от предходни Коледи.

Онази вечер, след като всички си бяха отишли по домовете, а Маркърс и Бет гледаха телевизия на долния етаж, Ан-Лиз и Едуард лежаха в леглото прегърнати.

— Денят беше прекрасен, нали? — запита Ан-Лиз.

Беше изтощена. Приготвянето на храната беше наистина тежка работа, а тя искаше всичко да е свършено. Имаше нужда сега да се върне към този ден, да го преживее отново. Винаги се чувстваше така на Коледа.

— Беше прекрасно, скъпа — каза Едуард, целуна я по челото и се обърна на другата страна. — Уморена си — каза великодушно. —

Да заспиваме.

Някога правеха любов през нощта след големи събития като годишнини и рождени дни. Това беше станало част от брака им, спомни си Ан-Лиз в този момент. Трябваше да разбере, че нещо не е наред, когато Едуард не искаше да я прегърне и да я съблече нежно, да я люби с онази смесица от страст и нежност, която идва с годините. Трийсет и седем години брак. Трябваше да се досети, че нещо не е в ред. Но не беше, защото беше концентрирана не върху това, което трябва.

Какъв ли щеше да бъде епитафът ѝ? *Ан-Лиз държеше очите си отворени, за да не падне самолетът, но просто беше наблюдавала грешния самолет?*

Независимо колко ядосана беше на Едуард, беше по-ядосана на самата себе си. Осъзна и това едва сега. Не беше видяла приближаващия разрыв и не можеше да си го прости.

Не можеше да се застави отново да погледне Изи в лицето и да види шока, изписан на него, не и когато ѝ се искаше да закреши. Беше дошла, за да прекара известно време с Лили. По-добре беше да се прибере у дома си и да остави Изи да се запита за миг къде ли е отишла, отколкото да се поддаде на мъката пред очите ѝ.

У дома щеше да може да се отпусне и да вземе едно хапче от успокоителните, от които се беше отказала преди години. Бяха останали няколко в шишенцето в чекмеджето на нощното шкафче, достатъчно, за да стигнат, докато се реши да отиде на лекар. Нямаше смисъл да отлага и това обаче. Бореше се, беше твърдо решила да не пие отново проклетите антидепресанти, защото те предизвикваха у нея чувство за провал. Но беше дошло времето да се извадят тежките оръжия — ако доктор Уелън разполагаше с нещо, което да разпръсне мрака в главата ѝ, значи тя имаше нужда от него. От голямо количество. В противен случай, кой можеше да каже какво ще се случи?

Беше седем часът вечерта, когато се върна в болницата. Спокойствието ѝ беше резултат на поетите хапчета. Надяваше се, че Изи, уморена от часовата разлика, ще се е прибрала у дома при баща си. Защото, ако не беше, Ан-Лиз нямаше да може да се справи.

Удивително как една малка таблетка може да я накара да се чувства по-добре. Е, не много по-добре, но по-спокойна.

Като че ли се намираше на малка лодка насред огромен и дълбок океан, но след като погълнеше малката таблетка, вече не изпитваше нужда да наднича през борда в тъмната бездна под себе си. Знаеше обаче, че тя е там. Само че не искаше да я погледне. Можеше да живее и без да гледа, което беше много по-добре, отколкото да се заставя да се взира и да усеща как я обзема тревога.

В болницата имаше много посетители, които вървяха забързано по коридорите, носеха цветя, бутилки минерална вода и списания на любимите си хора. Ан-Лиз спокойно и искрено се усмихваше на всички. Хората бяха толкова мили.

Като стигна в отделението, в което лежеше Лили, беше изненадана да види до леглото ѝ да седи жена. Тя дори държеше ръката ѝ. Не беше Изи, беше по-млада жена, може би към края на двайсетте, имаше дълга руса коса на кичури и носеше свободните панталони и заострените обувки, които Ан-Лиз винаги свързваше със студентите, взели свободна година от университета, за да посетят Тайланд.

— Здравейте — каза тя с любопитство.

— О, здравейте. — Момичето скочи на крака и загорялото му лице изрази тревога.

— Аз съм Ан-Лиз, роднина на Лили.

— Съжалявам, не исках да се натрапвам. Аз съм Джоди, не съм нито приятелка, нито роднина.

Ан-Лиз премигна озадачено, изненадана. Луничките на младата жена издаваха ирландски произход, но акцентът ѝ беше австралийски.

— Всъщност така и не успях да се срещна с мисис Шанахан, но разговаряхме по телефона. Дойдох да я посетя в болницата, защото се чувствах... — Тя прехапа устни. — Отговорна.

Ан-Лиз я гледаше втренчено. Лицето на момичето беше дружелюбно, открито. Надяваше се, че антидепресантите не я правят глупава, но не виждаше никакъв смисъл в това.

— Как?

— Обадох ѝ се — продължи Джоди, сега дори още по-тревожно. — Искан да ѝ задам въпроси относно Ретнъри. Тя ми каза, че ще се срещне с мен. Ивон, съседката ми, твърди, че мисис Шанахан не е била

в Ретнъри от години, но аз все пак я помолих да ми разкаже за имението, а после тя получи удар. И вината е моя!

— Бедното дете — каза Ан-Лиз. — Не бъди глупава. Вината не е твоя.

— Вие не разбирате, не е така! — настоя Джоди. — Тя е вече доста стара, трябваше да разговарям с някого другиго по въпроса, който ме интересува. Разтревожих я, трябва да е така, защото ѝ се обадох предния ден, а на следващия Ивон ми каза, че е тук в кома.

— Не ти си причината за мозъчния удар — успокои я Ан-Лиз. — Очевидно не познаваш леля ми. Лили може да се справи с абсолютно всичко и възрастта ѝ няма нищо общо тук. Духът ѝ е млад, не съм виждала друг човек с толкова отворен за света ум. Ако не е искала да се срещне с теб или ако си я разтревожила, щеше да ти го каже, сигурна съм. Кажи ми с какво точно разследване искаш да се заемеш. — Ан-Лиз беше изпълнена с любопитство.

— Искам да знам всичко за Ретнъри. Намерих тази снимка, нали разбирате, споменах го пред нея...

— А на снимката имаше ли човек с името Джейми? — запита Ан-Лиз.

— Не, успях да науча името само на един човек, лейди Ирен. Защо?

— Работата е там, че Лили не е идвала в съзнание след удара, с изключение на онзи път, когато спомена името Джейми. Никой от нас не знае нищо за никакъв Джейми в живота ѝ и зет ѝ мисли, че е възможно това да е важно. Сега, като знам, че двете сте разговаряли за миналото, смятам, че тя е мислила отново за него. Възможно е този Джейми да е бил свързан с родителите ѝ, които са работили в Ретнъри.

— Бих могла да се опитам да открия — каза Джоди. — Ако искате, защото не желая да се натрапвам, но... — Тя спря.

— Това наистина ще е чудесно — каза Ан-Лиз. — Мисля, че Изи, племенницата ми, и баща ѝ също биха искали да знаят кой е Джейми.

— О, Изи, жената, която дойде от Ню Йорк — каза развълнувано Джоди. — Ивон ми разказа за нея. Звучи толкова вълнуващо.

— Да, така е — съгласи се Ан-Лиз, макар да мислеше, че за нея нищо вече не може да бъде вълнуващо. Но пък, от друга страна, хората вероятно надценяваха ролята на положителните емоции. Спокойствието беше по-добрият избор. — Работата е там — добави тя,

— че лекарите не могат да преценят дали думите на Лили са от значение. Предполагам, че става въпрос за нещо като сънищата, за които никой нищо не знае. Може да ни е от полза да знаем кой е Джейми, а може и името нищо да не означава.

— Но е възможно да получим отговор на загатката и тя да си отиде с радост — каза Джоди.

Ан-Лиз погледна нетърпеливата млада австралийка с благи очи и отворено сърце. За Джоди всичко беше просто. Лили вероятно щеше да умре и най-доброто, което можеха да направят за нея, беше да сглобят частите на мозайката, за да може тя да си отиде щастлива от този свят, с мисълта за добре изживян и подреден живот. *Но, разбира се, нито един човешки живот не е така подреден*, помисли си с горчивина Ан-Лиз. Ако тя умреше сега, никой не би могъл да сглоби частите от живота ѝ вместо нея и ако някой все пак го направеше, то частите нямаше да се съединят плавно и без видима линия.

Заради предизвиканото от лекарствата спокойствие тя чувстваше, че може да гледа на живота си някак отстрани, без опити да го контролира.

— Можем да проверим местните регистри и да погледнем статистическите данни от преброяването на населението през годините — каза ентусиазирано Джоди. — Учила съм как да правя исторически и археологически проучвания в университета. Очарователно е, но, разбира се, след като навлезеш в материята. Чувствам, че тук, в този район, има много история, много неща за разказване. Дали това ще се хареса на мисис Шанахан, как мислите?

Ан-Лиз се замисли. Обикновено усещаше, че вероятно би могла да даде отговор на всички въпроси, но в момента нямаше ни най-малка представа какво би искала от нея Лили — дали би предпочела да се ровят в миналото, или да го оставят обгърнато в мистерия. Никой не беше чувал за Джейми, което вероятно означаваше, че Лили си има своите тайни.

Може би Изи щеше да иска да проследят докъде ще ги отведе въпросното име. Изи беше по-близка роднина на Лили от нея. Да, в това имаше смисъл — Изи можеше да вземе решенията. Всички, които беше взела до този момент, бяха удачни, нали?

— Джоди — каза тя, — хайде да говорим с Изи. Ако тя реши, че идеята е добра, ще се заемем с проучването. Но може би ще е добре да

изчакаме няколко дни. В момента може би прибързваме. Знам, мислиш, че това може да ѝ помогне да излезе от комата, но да изчакаме все пак.

— Разбира се — съгласи се Джоди. — Не бих искала да направя нещо, което ще я разтревожи. Харесах я още когато разговаряхме по телефона. Тъжно е, ако тя има нужда от някого, а ние дори не знаем кой е. Като във филм, нали? Има толкова много неща, които не знаем за другите.

Ан-Лиз кимна. Нямахше доверие на самата себе си, страхуваше се да проговори.

— Трябва да си много изморена — добави мило Джоди. — Ако искаш, приberi се у дома си да изпиеш чашка кафе или чай. Болниците могат да бъдат много досадни. Дядо ми почина преди две години, преживяването беше доста мъчително.

Идеята за чаша топъл чай, изпит на спокойствие, без да има нужда да води разговор, без да мисли напрегнато каква е причината Едуард да я напусне, без да се чуди какво да направи по въпроса, изведнъж се стори изключително привлекателна на Ан-Лиз.

— Да, това ще бъде прекрасно — каза тя. — Ще поседя при Лили десет или петнайсет минути, а после можем да тръгнем, ако искаш. А можем да пийнем нещо и в града.

Тамарин блестеше като малко бижу, сгушено в подножието на хълмовете, когато излязоха от болницата два̀йсет минути по-късно. Ан-Лиз видя дома си през погледа на Джоди и реши, че изглежда много красив.

Пътят им следваше извивките на „Планкет стрийт“, къщите от двете страни на улицата бяха боядисани в пастелни цветове и приличаха на детска рисунка. Беше валяло обилно предния ден и съчетанието от дъжда и слънчевата светлина на предходните дни беше извършило чудеса с цветните сандъчета по прозорците и лехите в градините. Ярките цветове на розовия и червения здравец контрастираха с белите и светлолилави любелии.

Беше толкова спокойно и красиво и за първи път, откакто Едуард си беше тръгнал, Ан-Лиз беше способна да изпита наслада от пейзажа.

— Кафе-барът на Дорота? — предложи Джоди, когато стигнаха до „Харбър скуеър“.

Ан-Лиз тъкмо щеше да отговори утвърдително, когато си спомни, че напоследък се налагаше да избягва това място, за да не срещне Едуард и Нел. Толкова много места избягваше, включително супермаркета, освен късно нощем, защото знаеше, че не би могла да се справи, ако срещне съпруга си или Нел. Чувството, че е по-морална и по-достойна, не можеше да се пребори с двойния удар от предателството и депресията. Ан-Лиз знаеше, че макар много да искаше, нямаше да може да ги изгледа спокойно. Много по-вероятно беше да се разплаче или дори да припадне.

— А защо да не опитаме в „Нуук“? — предложи тя.

„Нуук“ беше малък бар-ресторант, там беше изключително уютно, въпреки че декорът беше модерен. Винаги имаха поне два вида сладкиши — едните от кухнята на Ома, а другите от австрийската сладкарница в съседство. Въпреки че Ан-Лиз нямаше кой знае какъв апетит напоследък, мисълта за енергията на въглехидратите предизвика слюнка в устата ѝ. Освен това, Едуард никак не обичаше въпросното заведение. Кое то беше идеално за нея.

Стигнаха пред „Нуук“ и Ан-Лиз бутна входната врата. И видя Нел, застанала до една от масите да разговаря с двойката, която я заемаше. Ан-Лиз се закова на мястото си като вкаменена. Тъй като пазаруваше много късно и внимателно подбираше местата, които посещаваше, не беше виждала Нел от онзи ден преди седмица, когато Едуард я беше напуснал. След толкова много време, прекарано в мисли за нея, беше странно да я види от плът и кръв и да проумее факта, че тя не е нищо повече от жена на средна възраст с внимателно фризирана коса и гримирани клепачи. А двойката, заела местата, бяха Джералдин, тяхна обща приятелка, и съпругът ѝ Бени.

Тримата изглеждаха шокирани и виновни и Ан-Лиз заподозря, че тя е била предмет на разговора им. И изпита остро убождане от чувството за ново предателство. Джералдин не ѝ се беше обадила нито веднъж по телефона да поговорят, очевидно знаеше какво става. Без Ан-Лиз да го осъзнае, Джералдин се беше превърнала в нейна бивша приятелка. Вече беше избрала коя страна да вземе.

— Тъкмо си тръгвах, тръгвам си — побърза да каже Нел с очи, потъмнели от шок и объркване.

— Не е ли това най-уютното и най-прекрасното местенце на света! — възкликна Джоди, която влезе след Ан-Лиз и се огледа с

любопитство. — Толкова е красиво. Погледни само тапицерията от лилав велур. Фантастично!

Никой не ѝ отговори.

— Канех се да се обадя, Ан-Лиз — каза Джералдин и се изправи, очевидно по-смутена и от Нел.

Направи опит да прегърне Ан-Лиз, но Ан-Лиз я отблъсна. Изпари се и последната ѝ капка консерватизъм, а и действието на успокоителните като че ли изведнъж премина, защото тя изпита силен гняв. На кого му пукаше какво мислят хората за нея? Сигурно беше полудяла, че избягваше обичайните за нея места. Нел заслужаваше да се срещне с гнева ѝ.

— Не ме докосвай! — сряза тя Джералдин. — Избрала си коя страна да вземеш. Обзалагам се, че вече си изслушала историята от гледна точка на Нел.

— Няма нищо такова — успокои я Джералдин. — Тревожехме се за теб.

Ан-Лиз изсумтя.

— Тревожете се за мен? Но не достатъчно, за да ми се обадите по телефона и да ме запитате как се чувствам, след като съпругът ми си тръгна от дома заради тази крава! А тя... — посочи невъздържано Нел с ръка — тя едва ли се тревожи за мен, независимо че се опитва да представи всичко в благоприятна за нея светлина. Права ли съм, Нел?

Нещо вътре в Ан-Лиз ѝ подсказа, че не бива да прави това, че покъсно ще съжалява, че е крещяла, че е изказвала високо в този малък бар в Тамарин всяка мисъл, минала през главата ѝ. Но не можеше да се въздържи, искаше да се изкаже. Можеше да се спре толкова, колкото и прииждащият прилив.

— Всъщност бих дала всичко, за да узная какви ти ги е наговорила отвратителната Нел, Джералдин. Дали ти е казала истината, или ти е замазала очите с някаква версия, в която аз съм достойна за съжаление? Хм, да видим, мисля, че се е случило второто.

Нел се изчерви още повече.

— Не се налага да слушам това — каза тя. — Нито мястото, нито моментът са подходящи.

— Да, ти знаеш всичко, включително кое е подходящото място и точното време, така ли? — поиска да знае Ан-Лиз. — Мисля, че добрите стари нрави бяха потъпкани, когато отмъкна Едуард от дома

му. Да, ти го отведе, нали? Не се преструвай, че е било иначе. Подлуди ме онази сутрин, когато каза, че сигурно съм знаела за теб и Едуард. Прекрасно знаеше, че нямам никаква представа какво правите зад гърба ми. Аз все още мислех, че си моя приятелка.

Не се чуваше нито звук в цялото заведение, всички слушаха. Дори сервитьорите, които не говореха английски, стояха неподвижни с отворени усти, опитвайки се усилено да проследят разговора.

— Ти знаеше почти всяка мисъл, минала през главата ми, Нел. Ако мислех, че Едуард има любовна връзка, щях да го споделя с теб. Радвам се, че не знаех, защото, представи си, ако ти се бях оплакала, че Едуард има любовница, а ти щеше да седиш там с ококорени очи и да възкликнеш: „О, не!“ А по-късно щеше да се разбере, че ти си въпросната жена.

Клиентите започнаха да мърморят недоволно.

— Тръгвам — каза гневно Нел и се опита да мине покрай Ан-Лиз.

— Не, не тръгваш! — изсъска Ан-Лиз.

Беше по-висока и по-силна от Нел. Беше толкова ядосана, че искаше да замахне и с един удар да изтрие глупавата усмивка от лицето на Нел.

— Ан-Лиз — каза Бени, проговорил за първи път.

Съпругът на Джералдин беше истински гигант, но с нежно сърце. Изправи се бавно, готов да се намеси. Изпревари го Джоди.

— Ан-Лиз — каза тя, — моля те, недей.

Ан-Лиз почувства ръката ѝ върху своята. Тя я усмиряваше така, както се усмирява буен кон.

— Не би искала да направиш сцена, не и сега.

Джоди беше по-силна, отколкото изглеждаше. Някак си успя да накара Ан-Лиз да се отмести от вратата. Нел веднага я бутна и се втурна навън в спускащия се здрач. Джералдин остана за миг, загледана втренчено в Ан-Лиз.

— Съжалявам — каза тя, което нямаше никакъв ефект. — Съжалявам.

— Разбира се — измърмори Ан-Лиз.

Джоди я дръпна към бара. Избра маса, която беше възможно най-далеч от тази на бившата ѝ приятелка и съпруга ѝ. Ан-Лиз се отпусна тежко на мястото си и хвана главата си с ръце. Не я интересуваше как

изглежда и кой щеше да я забележи. Нека всички видят и разберат какво става в живота ѝ, не даваше пет пари за правилото да не изкарваш кирливите си ризи на показ. Нел и без това щеше да разкаже историята така, както тя желае.

Джоди не изчака някоя от сервитьорките да се приближи. Стана и отиде до служебния ъгъл, където наля горещо кафе в една от чашките. Върна се и го остави пред Ан-Лиз.

— Ето — каза. — Изпий го.

Седна възможно най-близо до Ан-Лиз и я прегърна.

— Знам, че си в шок, но пийни малко кафе, ще те ободри.

— Мислех, че брeндитo е решението за шока — каза Ан-Лиз и обгърна димящата чашка с длани.

— Но е вредно за сърцето — отговори Джоди. — Не искам да се наложи да те отведат в болницата на носилка.

Ан-Лиз се засмя тихо.

— Благодаря ти — каза. — Съжалявам, че стана свидетел на това. Предполагам, че клюките в Тамарин не достигат до теб. Или си чула, че съпругът ми ме напусна заради най-добрата ми приятелка.

— Не, не знаех — каза Джоди. — Не живеем тук достатъчно отдавна, та да получаваме електронна поща от съгражданите си. Ивон знае ли? — запита тя. Ивон беше не само нейна съседка, но и приятелка на Ан-Лиз от магазина.

— Не знам. — Ан-Лиз сви рамене. — Не съм ѝ казала още, не мога да събера смелост. Въпреки че ми е добра приятелка и вероятно ще вземе моята страна. Господи — въздъхна, — защо трябва да има страни дори когато един брак се разпада?

— Повечето хора не искат да вземат ничия страна — отговори Джоди.

Обаче Ан-Лиз не я слушаше.

— Всъщност това не е разпадане на брака — каза тя. — Това е нещо като мина или дори минно поле. *Разпадане* е прекалено невинна дума. Човек винаги знае, усеща, когато този момент наближава, но аз не знаех. Нямах ни най-малка представа. Колко ли глупава изглеждам? Не прави тази грешка, Джоди. Дръж очите си отворени. Прости ми — извини се тя. — Ти нямаш нужда от съвета ми. Вие, по-младите хора, знаете повече за връзките от моето поколение. Ние мислим, че трябва да ги запазим на всяка цена, че е признак на слабост, ако си тръгнеш. А

може би е признак на слабост да останеш, когато всичко край теб се разпада. Но аз не знаех, че е така. Мислех, че всичко е наред. Прости ми — каза отново. — Сигурно не искаш да те натоварвам с това. Със скучните подробности от чужд брак. Не исках да те шокирам.

— Въобще не съм шокирана — каза Джоди и сви рамене. — Хората непрекъснато се разделят. Родителите ми са разведени.

— Съжалявам — каза Ан-Лиз.

— Недей — отговори Джоди. — Така е по-добре. В детството ми, те се караха непрекъснато, когато с брат ми си легнехме, а после, на сутринта, се преструваха, че всичко е наред. Като че ли бяхме глухи и не чувахме виковете им. Така е по-добре. И двамата са щастливи, просто не са заедно.

— И това не те ли отблъсна от брака? — запита Ан-Лиз.

— Не, накара ме да мразя споровете. И особено безсмислените. Двамата с Дан нямаме разпавии за нищо. Непрекъснато ми се струва, че нещо не е наред при нас. Всички казват, че за здравия брак са нужни разгорещени спорове, но ние никога не сме имали такива. Имаме несъгласия, разбира се, и тогава сме много нещастни, защото трябва да се противопоставим на другия. Но никога не си крещим. Не бих искала това да се случи.

— Аз също — каза Ан-Лиз и се замисли за това, че трябваше да използва минало време, защото никога вече не би могла да изрази несъгласие със съпруга си. — Не харесвах разгорещените спорове, в които и двете страни изпускат нервите си. Ние също никога не се карахме. Двамата с Едуард се разбирахме доста добре. Не казвам, че винаги ни е било лесно, но имахме Бет, затова трябваше да полагаме усилия дори когато ни беше тежко.

— Бет е твоя дъщеря? Какво мисли тя за всичко това?

— Тя не знае.

— Не си й казала?

— Не, не съм. Но ще се наложи да й кажа, защото ще дойде в Тамарин да види Лили. И вероятно ще полудее, когато разбере, че двамата с баща ѝ сме се разделили.

— Защо не си й казала? — запита Джоди.

— Чудех се как да го направя — въздъхна Ан-Лиз. Замисли се за това, че винаги, през целия живот на Бет, се беше опитвала да ѝ спести някои неща. За да бъде всичко свършено за нея. Това беше прекалена

грижа, знаеше го, но винаги беше чувствала, че така е правилно. Бет беше такава нежна, крехка и уязвима душа, че не би могла да се справи с болката в живота. Работа на Ан-Лиз като нейна майка беше да я защити от болката, а ето, че сега нямаше никакъв избор, освен направо да я потопа в океан от болка.

— Ще трябва да ѝ кажа. Но не знам как ще го направя.

— Кажи ѝ го направо — посъветва я Джоди. — Аз бих искала да постъпиш така, ако бях твоя дъщеря. Племенницата ти, Изи, знае, нали?

— Да, казах на Изи. Днес всъщност. Тя беше буквално шокирана. — Ан-Лиз трепна при мисълта за въпросния разговор, изпита наново ужаса от него. — Изи е много силна, има богат жизнен опит. А фактът, че беше шокирана, ме разтревожи. Кара ме да се питам как ще успея да поднеса на дъщеря си същата тази новина. Мислех, че нищо не може да шокира Изи, а ето, че това успя.

— Може да ѝ е било трудно да чуе новината, защото живее в чужбина — каза замислено Джоди. — Когато не живееш у дома си, лошите новини те карат да изпитваш вина, че си далеч. Отначало изпитваш вина, а после си малко благодарен, че си далеч, защото означава, че няма да ти се наложи да се справяш с това. Звучи ужасно, нали?

— Не — каза Ан-Лиз. — Ти просто си откровена. Иска ми се в този момент да бях някъде далеч, защото тогава нямаше да ми се наложи да се справям с нищо ужасно. Но нямам такава възможност. Трябва да съм тук заради Лили, Бет и Изи. Ти ще харесаш и двете. Бет няма да остане дълго, но Изи има отворен билет, така че сигурно ще е тук поне още седмица.

На Ан-Лиз ѝ хрумна, че бездействието никак не беше характерно за племенницата ѝ, а беше възможно Лили да остане в това състояние още известно време, така че Изи нямаше да може да очаква нищо, освен да седи до леглото на баба си. За нея може би щеше да е добре в компанията на Джоди, двете да разследват миналото на Ретнъри, да проучат името Джейми. Така нямаше да мисли непрекъснато за Лили. Ан-Лиз започваше да се пита дали Лили ще се върне някога в този свят.

— Тя може да ти помогне с проучването. Много е умна, а и ще ѝ бъде трудно да си намери някакво занимание. Напусна Тамарин преди

толкова много време, че сигурно не се чувства на мястото си тук. Така ще изпита чувство за принадлежност, за съпричастност — каза Ан-Лиз.

— Да, това ще бъде страхотно — отговори Джоди. — И аз бих се радвала. Мислиш ли, че ще има нещо против да ми помогне?

— Не, Изи е работлива, умна, може да бъде и всеотдайна. Ако искаш някой да ти помогне да стигнеш до дъното на историята, бих казала, че Изи е твоят човек. С чара си може да измъкне информация от всекиго, притежава огромна способност за концентрация, затова и е постигнала такъв успех в работата си. Предполагам, че в известен смисъл тя е омъжена за работата си. Но всеки сам прави избора си, Изи също има това право.

— Ще ѝ бъде трудно, ако с Лили се случи най-лошото — каза Джоди.

Ан-Лиз тъжно кимна.

— На всички ще ни бъде трудно — съгласи се тя, — но особено на Изи. Ще бъде, като отново да изгуби майка си.

ГЛАВА 11

Раздялата с Джо я беше излекувала от повече или по-малко, две нейни пристрастявания, разбра Изи след няколко дни в родния Тамарин. Започваше да изстива към Джо, а загадката, която занимаваше ума ѝ, означаваше, че вече не тича по петнайсет пъти на ден да проверява електронната си поща. Преди беше толкова пристрастена към компютъра си, колкото би могла да се пристрасти към всеки наркотик. Но в момента Ню Йорк и Джо се бяха объркали в главата ѝ, бяха станали едно цяло. И тя гледаше екрана на компютъра със страх, защото там можеше да бъде изписана и някоя новина, която да я нарани силно. Но не, вместо това имаше писмо от Карла, написано в обичайния за нея стил.

„Стивън от «Джейкъбмен» непрекъснато пита кога ще се върнеш. Всички тук са полудели заради състезанието сред момичетата за лице на «Супергърл». То ще струва милиони. Най-добрата новина е, че Стивън обеща Лоръл и Харди да не са в екипа.“

Изи се усмихна. Стивън беше истинско копеле. И двамата щяха да пострадат, ако някой ги чуеше да говорят така. Сигурна беше, че има някаква морална забрана да наричаш колегите, които те дразнят, с имена на клоуни, макар и много мили, от немите филми.

„Казва, че могат да го уволнят, но пет пари не дава, иска да се върнеш. Колко мило. Бих казала, че това е любов, ако той не беше такъв женкар.“

Двете с Карла често бяха разговаряли за вечно шарещия поглед на Стивън.

„Говори ли с твоя човек? Надявам се, че не, но каквото и да се случи, аз съм тук за теб. Грижи се за себе си и ми кажи, ако имаш нужда от нещо.

Карла.“

Писмото беше кратко, право в целта, типично за Карла, излъчваше топлина и приятелство, съдържаеше и внимателно даден съвет:

„Стой далеч от Джо, той не е добър за теб.“

Да, добре, Изи вече и сама се беше досетила за това.

„Здравей, Карла, радвам се да те чуя. Радвам се още, че се справяш с всичко. Ако Стивън нещо преиграе, отнасяй се с него като с куче. Мисля, че това е единственият начин да се справиш с него. Давай му прости команди и той ще се търкаля по корем! Няма новини от Джо. Не съм се свързвала с него и ще оставя нещата така.“

Ако успееше да наложи волята си обаче. Чувстваше се толкова уязвима емоционално, копнееше да чуе гласа му. Но знаеше, че не може да си позволи това да се случи. Не защото Джо не беше добър за нея, той нямаше да донесе добро на нито една жена в живота си. Откакто Ан-Лиз ѝ беше казала за Нел и Едуард, в главата ѝ напираше само една мисъл, която говореше красноречиво за реалността: чичо ѝ Едуард беше напуснал прекрасен човек като Ан-Лиз, защото беше влюбен, но проклетият Джо Хансен не беше способен да напусне съпругата си — с която твърдеше, че вече няма връзка — заради нея. Следователно той не я обичаше, независимо какво казваше. И тя вече

не беше сигурна дали му вярва, макар, преди да беше толкова сигурна, че казва истината за проваления си брак. Ако с него наистина беше приключено, защо той не можеше просто да си тръгне? Фактът, че не можеше, я караше да мисли, че това не е нищо повече от удобно извинение за изневярата. Джо не уважаваше никого, освен себе си.

Другата алтернатива беше, че я обича, но все още не може да я постави на първо място. Кое беше по-лошото?

Вече съм преодоляла чувствата си към него, помисли си тя и го написа с главни букви за Карла.

„Баба не е добре. Няма промяна в състоянието ѝ от първия ден и татко казва, че ще ме разбере, ако искам да се върна в Щатите. Тя може да остане дълго в кома, кой знае. Но не искам да си тръгна. Искam отново да разговарям с нея и макар татко да казва, че веднага мога да скоча в първия самолет, ако тя се подобри, чувствам се така, сякаш ще я изоставя, ако се върна на работа. Той обаче е прав. Тук не мога да правя нищо, освен да седя до нея и да държа ръката ѝ...“

Изи не беше казала това нито на баща си, нито на Ан-Лиз.

„... а тя сякаш не е тук. Като че ли вече е мъртва.“

Като видя написаното, потрепери. Не можеше добре да си представи света без баба си, а ето, че този свят вече настъпваше. Макар че седеше до леглото ѝ всеки ден, не усещаше присъствието на жената, която беше обичала през целия си живот. Не, не можеше сега да мисли за това.

„По-добре да тръгвам.

С обич, Изи.“

Бързо написа писмо и на Стивън. Разбира се, и двамата щяха да се зарадват. Огромната кампания по намирането на следващото момиче модел на „Супергърл“ щеше да означава и престиж, и публичност за агенцията. Публичността щеше да ги направи първи в списъка с така желаните момичета. А като награда, щяха и първи да получат пари от победителите в състезанието.

Момичето, което спечелеше състезанието, трябваше да има специфичен външен вид, подходящ за нуждите на „Супергърл“, но състезанието щеше да привлече много състезателки, които след това „Пърфект“ щеше да причисли към редиците си. Успешно рекламираните състезания, отразявани неспирно от телевизиите, изкарваха на бял свят потенциални модели много по-бързо от обикновените търсения на такива, които означаваха да се кръстосват градовете и очите да се държат отворени. Всички в индустрията говореха за това, как беше набрала скорост кампанията „Следващият топ модел на Америка“. Изи знаеше, че голяма част от тези момичета нямаше да се запишат, ако не беше възможността да се появят по телевизията. Допълнителен стимул беше и вълнението, което цареше около събитието.

„Карла каза, че ще успееш да събереш добър екип, който да работи с нас...“

Добави това с усмивка на уста. Не се осмеляваше да използва израза „Лоръл и Харди“.

„Наистина нямам търпение да работя с теб. Ще говорим по-подробно, когато се върна.

Изи“

Имаше електронна поща и от Лола, която работеше с нея и Карла в „Пърфект“. Пищна латиноамериканка, влязла в индустрията като стилист и гримьор, но беше с „Пърфект“ толкова отдавна, че в момента беше на практика мениджър. Беше в началото на четирийсетте, но

изглеждаше по-млада. Беше дребничка, едва метър и петдесет и пет, и Изи се чувстваше като гигант до нея.

„Здравей, Изи, драсвам ти набързо просто за да разбера как си ти и какво е състоянието на баба ти. Всички мислим за теб и се надяваме нещата да са ОК. В момента в бизнеса цари затишие. Има само едно петно на хоризонта и то е доста ужасно. Познаваш Шони, онова момиче от Флорида с чаровната усмивка, в която липсват няколко зъба, и късата платиненоруса коса, нали? Тя е много болна и аз се чувствам така, сякаш вината е моя. Винаги е била изключително слаба, работеше добре, усърдно. Обаче беше отхвърлена на два кастинга напоследък и го прие много зле. Вчера припадна, защото не се е хранила дълго време. Сега е в болница, проверяват дали има проблеми със сърцето. Няма достатъчно калий в организма ѝ, разбира се.

Чувствам наистина, че вината е моя, трябваше да я наблюдавам по-добре. Тя е толкова млада, макар видът ѝ да подсказва, че би могла да се справи с всичко. Съжалявам, нямах намерение да те натоваря с това, предполагам, че просто съм имала нужда от човек, с когото да поговоря. Опитах се да го кажа на Натали...”

Натали беше шефът на компанията.

„... но тя просто не вижда нещата като мен. По дяволите, Изи, работата ни е трудна. Надявам се, че си добре. Обади ни се. Лола.“

Написаното от Лола подежда като отрезвително на Изи. Баба ѝ беше на легло в болницата и приличаше на скелет, покрит с тънък прозрачен слой кожа, но тя поне беше достатъчно стара, беше изживяла живота си. Изи знаеше съвсем точно коя е Шони. Тя си спомняше едва ли не фотографски всички модели, записани в

агенцията, затова и беше толкова добра в работата си, защото никога не забравяше лице и следователно винаги можеше да прецени точно кой модел за коя кампания да избере.

Никога не би могла да си представи Шони като момиче, което ще стигне до болницата. Шони беше толкова красива с леко загорялата си кожа и удивителните светлозелени очи, изглеждаше толкова спокойна и уверена в себе си, толкова щастлива. А сега беше болна, тежеше кой знае колко и всичко това заради чувството, че е изгубила последните няколко ангажимента, защото не е достатъчно слаба.

В модната индустрия беше много важно моделите да са слаби. Красотата също имаше значение, но слабостта беше жизненоважна, в това нямаше никакво съмнение.

Когато беше започнала работа в агенцията, Изи се дразнеше от хората, които твърдяха, че е истинска лудост тези невероятно слаби жени да се разхождат по пътеката и да показват дрехи.

— Защо са толкова мършави? Защо не използвате истински жени? — беше обичайното оплакване, а Изи извиваше очи към небето и търсеше друг човек от модната индустрия, който да им обясни как работи тя.

— Трябва да са слаби, за да представят дрехата в най-добрата ѝ светлина — обясняваше търпеливо. — По този начин виждате дрехата, а не телата им. Всичко щеше да е различно, ако имаха женствени форми, ако изглеждаха като Дженифър Лопес. Щяхте да гледате тях, а не дрехите. Отчасти затова и си отиде ерата на супермоделите — защото хората се интересуваха единствено от тях, а не от модата, която представяха.

Понякога хората разбираха.

— Да, виждам какво имате предвид — казваха. Понякога — не.

— Това са глупости — каза ѝ веднъж една жена на парти във Вашингтон.

Изи беше там с приятелката си Сорча, която живееше в област Колумбия. Двете бяха присъствали на рекламната кампания на книга с политически речи. Тълпата там беше доста по-различна от хората, с които Изи обикновено се срещаше. Тя беше прикована в ъгъла от жена с лошо подстригана коса, облечена в костюм с подчертано мъжка кройка и тениска, която свеждаше мнението ѝ до модата за абсолютна безсмислица.

— Модната индустрия си играе с жените, за да ги направи безсилни — каза жената. — Носете това, носете онова, не яжте това, бъдете слаби. Глупост е да се продават дрехи. Това е антифеминизъм. Реалните жени нямат плоски корем и не са без цици. Модната индустрия цели да превърне истинските жени в безпомощни малки момиченца. Вие, хората, които сте вътре, трябва да работите, за да промените всичко това.

Изи трепна, като се сети как беше отговорила.

— Не знаеш за какво говориш — беше я срязала тя, защото ѝ беше дошло до гуша от този вманиачен в политиката град, където никой не говореше за нищо друго, освен за хълма с Капитолий.

— Да вървим, Сорча — беше казала на приятелката си. — Не мога да понасям да ми викат разни откачени жени в костюми. Аз просто работя в модната индустрия, не съм отговорна за онова, което става. Понякога роклята е просто рокля!

Но онази жена беше абсолютно права, помисли си тя с тъга. А тогава не беше обърнала внимание на думите ѝ, беше решила, че жена без усет за модата не може да схване каква е същността на индустрията. А се оказа, че тя съвсем точно е посочила проблема. Всъщност нямаше нужда моделите да са толкова слаби. Хората не са глупави, могат да си представят как ще стоят дрехите на истинските жени. Повечето жени, които ги купуваха, не бяха модели все пак. Щеше да им е от полза да видят как те стоят на фигури като техните, как придобиват блясък от плътта, вместо това виждаха как те буквално висят на телата на красавиците, високи метър и осемдесет, които носеха размер нула.

Дори красавиците не можеха да останат толкова слаби завинаги. И ето как момичета като Шони се озоваваха в болницата, закачени към различни монитори.

Изи изпита срам, като се замисли за агенцията „Силвър Уеб“, която двете с Карла искаха толкова много да основат. През последните няколко месеца тя беше изгубила до голяма степен първоначалното си въодушевление, напълно погълната от връзката с Джо. Беше готова да се обзаложи, че той не беше престанал да усъвършенства бизнеса си. Но тя беше направила обичайната за жените грешка: да му се отдаде напълно. Беше пренебрегнала дори приятелите си, не беше се виждала със Сорча от месеци, макар тя често да ѝ звънеше с молба да ѝ отиде

на гости. Естествено, Изи не можеше да ѝ обясни защо не може да пътува.

— Просто съм много заета в работата — беше отклонила предложението тя.

— Хайде — беше изстенала Сорча, — не може непрекъснато да си заета. При толкова работа, щеше вече да си собственик на компанията. Или пък, да не би те да те притежават?

И Изи беше обещала да отиде до Вашингтон в близкото бъдеще, без да уточни кога. Не можеше да каже на приятелката си, че не може да напусне Ню Йорк, защото така може да се лиши да прекара известно време с любовника си.

Съществуваха още Лора и Джейкъб, приятелите ѝ от заниманията по йога. Тримата бяха приятели от векове. Лора и Джейкъб обядваха заедно от години, споделяха всичко, докато един ден просто не се видяха по друг начин и ето, че стрелата на Купидон ги прободе. Бяха сключили брак предната Коледа и Изи се засрами, когато осъзна, че ги е виждала само веднъж оттогава.

Джо Хансен беше изцяло завзел живота ѝ, а не беше ѝ дал нищо в замяна. Тя просто беше поредната жертва на Джо. Колко време беше минало, откакто Изи се беше отбила да види нея и новороденото ѝ бебе?

Реши, че ще се промени. Когато се върнеше у дома си, щеше да се обади на всички хора, които толкова дълго беше пренебрегвала. Времето на Джо беше безвъзвратно отминало.

„Скъпа Лола, много съжалявам да чуя за Шони. Това наистина е ужасно. Единственото, което истински мразя в индустрията, и то от толкова много време. Такива неща те карат да се питаш какво става, когато момиче като Шони се погледне в огледалото и не хареса онова, което вижда. Знам, всички ние даваме най-доброто от себе си, за да се грижим за момичетата, но не можем да ги защитим от света, не можем и да го променим. Ще се радвам двете да поговорим на тази тема, когато се върна в Ню Йорк.“

Не се осмели да каже нищо повече, защото писмото щеше да се получи в офиса.

„Не е правилно красиво момиче като Шони да мисли, че не е достатъчно добро. Кара те да се питаш какво става с този свят, в който момичетата се поглеждат в огледалото и намразват образа си. Не би трябвало да е така.

Тук нещата не се развиват добре. Баба е получила мозъчен удар и все още не се възстановява. Играта се нарича чакане и колкото повече време минава, колкото по-дълго тя остава в кома, толкова по-малки са шансовете ѝ да се измъкне без сериозни неврологични увреждания. Предполагам, че ще трябва да се сбогувам с нея.“

Изи избърса сълзите, внезапно бликнали в очите ѝ.

„Но преди да напиша това, си помислих, че баба ми поне е изживяла живота си. Направила е толкова много, за разлика от Шони. Ще се чуем скоро.

Изи.“

Изи не беше сигурна във всичко, което баба ѝ беше направила, но знаеше, че животът ѝ е бил пълноценен. Човек не може да е мъдър като баба ѝ, без да е видял и проумял много. Ан-Лиз беше споменала, че Джоди е предложила да разкрие самоличността на Джейми. Може би Изи също трябваше да говори с нея.

— Всичко, което се случва, е закономерно. Няма нищо случайно — казваше баба ѝ. Настояваше, че Изи беше решила да отиде в Щатите, след като беше изпуснала работно място в Лондон.

Може би баба ѝ беше произнесла името Джейми, за да може Изи да надникне в миналото ѝ и да се поучи от него. Колкото повече мислеше за това, толкова повече смисъл намираше. Да надникне в миналото ѝ, щеше да е почти равносилно на последен разговор с баба.

Възможно беше краткият миг на идването ѝ в съзнание да е съобщение за всички тях.

А електронното писмо от Лола — друго.

„Помни мечтите си“, беше неговото послание. Преди да срещне Джо, тя мечтаеше за собствена агенция, в която момичетата нямаше да умират от глад като бедната Шони, за да успеят в кариерата си.

„Пърфект“ беше добра и уважавана агенция. Те не прилагаха общоприетата практика да проверяват колко слаби са момичетата като измерват пръстите им. Методът действаше по-добре от измерването на китките, защото някои хора имат по-едри кости. Пръстите даваха показания дали човек е достатъчно слаб или не.

Уважаваните агенции не правеха подобни неща. Никой не искаше болни модели в регистрационните си книги и повечето от компаниите бяха в добри взаимоотношения с моделите си. Обаче сърцето на индустрията беше тъмно и жестоко, интересуващо се единствено от печалбата, неспособно да бъде добро.

Ако мракът трябваше да бъде прогонен, то битката трябваше да се води отвътре. „Силвър Уеб“ можеше да го постигне. Изи се надяваше на това с цялото си сърце. Но първо трябваше да напусне „Пърфект“. И Джо Хансен.

ГЛАВА 12

Ан-Лиз беше сменила чаршафите в свободната спалня, беше я подготвила за гостуването на Бет и Маркъс. Беше я почистила и подредила, дори беше купила свежи цветя и ги беше поставила във вази из цялата къща, за да я оживи. Имаше само едно нещо, което цялото това старание за уют не можеше да промени. И това беше фактът, че баща ѝ не живее вече тук.

Ан-Лиз нямаше сили да мисли как да поднесе новината на дъщеря си. Вече не. В началото беше мислила, да.

Скъпа Бет, двамата с баща ти решихме...

Не отговаряше на истината. Тя нищо не беше решила, всичко беше решено против волята ѝ. Колкото и да се опитваше, нямаше да може да излъже Бет.

Баща ти ме напусна заради връзката си с най-добрата ми приятелка. Това пък звучеше като от екрана, беше по-скоро характерно за сапунените опери, които непрекъснато се излъчваха по телевизията. Така че също не беше подходящо.

Да каже истината, да бъде пряма — това беше единственото решение. Когато Бет пристигнеше, нетърпелива да види баща си, неговото отсъствие щеше да повдигне въпроси. Ан-Лиз се надяваше, че Едуард ще има доблестта да каже за решението си на дъщеря им. Знаеше обаче, че той не е от тези силни мъже. Всички трудни разговори в тяхното семейство биваха оставяни на нея.

Очакваха Бет и Маркъс да пристигнат в Тамарин за обяд, затова Ан-Лиз беше приготвила студено пилешко месо и салата. И се опитваше да се стегне, за да може да понесе сълзите на дъщеря си.

Но когато чу ключа на Бет да се превърта в ключалката малко след един часа, на Ан-Лиз ѝ се прииска да побегне. Защо Едуард не беше намерил смелост да позвъни на дъщеря им и да ѝ каже...?

— Мамо!

Бет стоеше на прага на кухнята, тъмната ѝ коса обрамчваше лицето. И Ан-Лиз веднага разбра, че дъщеря ѝ знае.

— Татко ми каза тази сутрин — каза Бет.

— А! — отговори безизразно Ан-Лиз. — Съжалявам, скъпа, исках да ти кажа, но не знаех как.

— Мамо, случило се е преди десет дни, а не си промълвила и дума. Защо не ми каза, когато се обади с новината, че Лили е в болницата?

Ан-Лиз нямаше отговор на този въпрос. Предположи, че не го е направила от страх. Страх, че може да се поддаде на мъката и че няма да може да спре, ако започне да се подхлъзва в тъмната бездна. Тази тактика на избягване може би беше странна за жена, която се опитва да се справи сама в живота, но като че ли беше единственият ѝ избор.

Бет продължаваше да говори.

— Ако тази сутрин не бях позвънила на мобилния му телефон, за да го питам дали иска да му донесем нещо от Дъблин, все още нямаше да знам. Разбрах съвсем случайно! Татко предположил, че знам и нарочно не му се обаждам. Имаше ли въобще намерение да ми кажеш? Вие сте мои родители, аз ви обичам. Можех да дойда, ако имахте нужда от мен. Имам предвид сега, когато Лили е болна и...

Ан-Лиз се усмихна. Бет винаги говореше направо. Дори сега, завладяна от гнева, тя нежно казваше на майка си, че обича и баща си и че не иска да бъде топката в тяхната игра.

— Не се тревожи — каза Ан-Лиз, — в тази работа няма страни, Бет, познаваш ни добре. Не сме се скарали, не се борим за твоите чувства. Но новината не е такава, която да се сподели по телефона, нали?

— Разбира се, че може и по телефона. Можеше да ми кажеш, когато се обади с новината за Лили, нали? — запита Бет. — Щях веднага да дойда.

Ан-Лиз се канеше да ѝ отвърне, че не е искала да я тревожи, но Бет беше вече много ядосана и я прекъсна.

— Не мога да повярвам, че не ми съобщи за раздялата ви. Вие сте мои родители, имам право да знам. Винаги си мислела, че съм слаба и глупава, че не съм способна да се справя с такива неща и не можеш да разчиташ на мен.

Изглеждаше толкова ядосана, че Ан-Лиз беше шокирана.

— Просто не исках да те нараня.

А и много страдах, болката ми беше силна, помисли си Ан-Лиз.

— Животът обикновено наранява, мамо! — извика Бет. — Всички ни. Мислиш, че можеш да контролираш ситуациите, болката, но не можеш. Много неща ме нараняват и трябва да се справям с тях. Ти не можеш да ме предпазиш от всичко. Знаеш ли колко боли от това, че двамата с татко сте се разделили, а никой не ми е казал? Обзалагам се, че не знаеш. Знам точно защо си изчакала идването ми. Защото си се питала как да ми съобщиш, нали?

— Бет... — намеси се Маркърс. Той кръжеше около прага на кухнята като че ли в очакване на нещо.

— Съжалявам, Маркърс, трябваше да го кажа — беше реакцията на Бет. — Държа всичко в себе си прекалено дълго. Престани да ме контролираш, мамо. Не съм дете.

— Съжалявам — каза Ан-Лиз.

Чувстваше се така, сякаш земята под нея се беше продънила. Бет като че ли не разбираше, че тя изпитва силна болка, че е в шок. Не, Ан-Лиз, която винаги беше контролирала нещата, все още ги контролираше в очите на Бет. Странно, дъщеря ѝ като че ли обвиняваше нея, макар не тя да беше виновна за разпадането на семейството. Виновният беше Едуард, но ето, че крещяха на нея. А тя се беше надявала да получи съчувствие от дъщеря си.

— Не ми беше лесно.

— Можех да помогна! — извика Бет.

Не ми помагаш, като ми крещиш!, искаше да извика в отговор Ан-Лиз, но не го направи. Тя никога не крещеше на дъщеря си.

— Но ти не ми даде възможност да съм тук за теб. Толкова си манипулативна, мамо, искаш да контролираш всичко!

— Не се опитвах да контролирам нещата — отговори, абсолютно искрено, Ан-Лиз. Или, ако се опитваше въобще да контролира нещо, то това беше собственият ѝ живот.

— Напротив! — прекъсна я Бет. — Дори това, как ми го съобщи, е част от контрола, мамо. Моля те, позволи ми поне малко да те разбирам. Вече не съм дете, трябва да се боря, да се изправям лице в лице с проблемите, ОК? Ако ми беше казала навреме, когато се беше случило, щеше да е по-добре, защото нямаше да ми се наложи да понасям всичко това в деня, в който исках да ти съобщя нещо важно. Но ти всичко развали.

— Какво? — промълви едва-едва Ан-Лиз.

— Бременна съм — каза Бет. — От три месеца. Двамата с Маркъс ще си имаме бебе. — Засмя се, но в смеха ѝ нямаше весела нотка. — Не ти казах, защото не исках да те тревожа, преди да съм влязла в четвъртия месец и да знам, че всичко е наред. Виждаш ли, мамо, ти си ме възпитала прекрасно! Не ми казваш нищо, защото не искаш да ме тревожиш. И аз не ти казвам нищо, защото не искам да те тревожа. Нищо чудно, че татко си е тръгнал.

Ан-Лиз си помисли, че това е все едно да те застрелят в гръб. Никога не беше получавала куршум в тялото си, но човек сигурно се чувстваше по същия начин — тази внезапна и остра болка и слабост, защото кръвта се изцежда от тялото ти, всичко потъва в мрак. Как беше възможно Бет да каже това за Едуард? Като че ли вината беше на Ан-Лиз. Той я беше напуснал, нима Бет не беше разбрала? Да не би той да беше казал, че тя го е изгонила? Прилоша ѝ при мисълта какво би могъл да каже Едуард в опит да ограничи последствията. Не можеше обаче да припадне. Не и пред дъщеря си. Не и след като беше чула прекрасната новина.

Събра всичките си сили.

— Толкова съм развълнувана заради двама ви — каза. — Това е най-хубавата новина на света. Обичам те, скъпа, ти ще си най-невероятната майка.

— Благодаря.

Като че ли магия беше изтрила гнева от лицето на Бет. Тя изглеждаше спокойна и щастлива. Беше същата още като дете — лесно сменяше настроенятията си. Затова и беше толкова различна от майка си. Настроенията ѝ се сменяха за секунди, а Ан-Лиз винаги ѝ беше завиждала за тази ѝ способност. Като че ли мозъкът на Бет казваше: *Господи, това са ужасни неща, няма да мисля сега, ще се справя с това утре, а сега да мислим за нещо приятно.*

— Маркъс, наистина се радвам и за двама ви — каза Ан-Лиз и прегърна Бет.

Напрягаше сили, за да не припадне. Щеше да е прекрасно да има внуче. Но болката беше все още там, дълбоко в нея. Защото нещо в отношенията ѝ с Бет не беше наред, а това беше ужасно. Бет я обвиняваше за всичко и в гнева си дори не беше забелязала болката ѝ. Любовта към прекрасното новородено със сигурност не би могла да промени това, нали?

— Благодаря ти, Ан-Лиз — каза гордо Маркърс. — Прекрасно е, но също така и малко плашещо!

— Беше ми необходимо известно време да забременея. Опитвахме почти година и после, точно когато решихме да потърсим помощ, се случи! Направих снимки на скенер и дори ги нося! — каза Бет.

Бъдещите родители скупчиха глави над скенерните изследвания. Ан-Лиз беше прегърнала Бет, само веднъж докосна колебливо корема ѝ. Запита се колко често беше мечтала точно за тази новина. Каква ирония, че тя беше дошла точно в този ден.

И все пак беше щастлива, че дъщеря ѝ ще изпита силната връзка между майката и детето. Но когато бебето е малко, никой не ти казва, че тази връзка може да предизвиква и силно страдание.

— Съжалявам, скъпа — каза тя. Цял живот беше потискала собствените си чувства и нужди заради тези на дъщеря си. — Много съжалявам, че трябваше да научиш за раздялата ми с баща ти днес, но нека забравим за това, защото не е важно. Това е важно — докосна отново корема на Бет. — Този нов живот. Толкова съм щастлива, нека се концентрираме върху това. Може би на двамата с баща ти ни е по-добре така, кой знае?

Ето, отново правеше така, че Бет да е спокойна и щастлива, да ѝ се струва, че светът е безопасно място. И това като че ли се харесваше на Бет.

— Надявам се да си права, мамо — каза тя. — Не знам какво става в главата на татко... — Направи пауза. — Няма нужда да говорим за това, ако не искаш. Съжалявам, че ти крещях. Просто новината за Лили, а сега и това... Искях всичко да е свършено, когато ти кажа за бебето.

— Забрави за всичко друго — настоя Ан-Лиз. — Животът следва своя ход. Сега само новият живот в теб е от значение.

Бет се усмихна щастливо.

— Толкова е вълнуващо! Ще дойдеш ли да ни гостуваш, когато бебето се роди? Защото ще ми е трудно, а и не знам всичко за бебетата. Казах на някои от приятелките си какъв късмет имат с по-големите си сестри и братя, с племенниците си. Но тъй като съм единствено дете, нямам този опит. Предполагам, че ще се науча! — засмя се тя. — Мислех, че ще ми е трудно да кажа на Изи — продължи Бет, — защото

не знам дали иска да има деца, дали има специален човек в живота си... — Думите ѝ заглъхнаха, тя въздъхна. — Мислех, че има някого. Споменаваше някакъв мъж в електронните си писма, но беше някак неясна, а аз не исках да разпитвам.

— На мен нищо не ми е казала! — възкликна Ан-Лиз, изненадана.

Двете с Изи често и дълго разговаряха. Но пък и тя не беше споделяла с нея всички подробности от живота си по телефона, нали?

— Вероятно се е страхувала да каже на теб и на баба, защото щяхте да започнете да планирате сватбата, а нещата не стават така в днешно време — каза Бет с известна горчивина.

Да, помисли си мрачно Ан-Лиз, ето как ни виждат нашите деца.

Щом веднъж започна да говори за бременността, Бет вече не можеше да спре. Маркъс занесе багажа им на горния етаж, в свободната стая, и донесе чаша вода на съпругата си, а тя разказваше на майка си, че усеща силна умора посред нощ, че всъщност не ѝ прилошава сутрин, но повръща почти непрекъснато, макар напоследък да се чувства все по-добре. През последната седмица дори бликала от енергия. Обясни, че с някои жени става така след първите три месеца.

— Говориш така, сякаш имаш голям опит. Знаеш много — усмихна се Ан-Лиз. — Сигурно четеш тонове книги.

— Да. Всъщност снощи четох бебешко списание и в него се споменаваше онази нова книга, в която се говори за отглеждането на детето през първата година. Бих искала да я имам — каза Бет. — Може би ще я потърсим в книжарниците тук?

— Разбира се — каза Ан-Лиз. — Само ще изтичам горе да приведа косата си в ред.

Отиде в спалнята, за да вземе поредното успокоително хапче. В момента имаше нужда от помощ и тъй като очевидно ѝ липсваше духовно вдъхновение, щеше да го замести с постиженията на медицината.

След като купиха две книги, които Ан-Лиз плати, тримата отидоха в заведението на Дорота и пиха чай, докато погледите им се рееха над залива. Ан-Лиз реши, че вече не се страхува да срещне Едуард или Нел. Нел нямаше да се осмели повече да я заговори, а с

Едуард можеше да се справи, благодарение на малката таблетка и присъствието на Бет и Маркър.

След известно време Маркър отиде до бара, за да поръча още чай.

— Как се чувстваш? — запита Бет, взе ръката на майка си и я погали.

Ан-Лиз се усмихна на бременната си дъщеря.

— С мен всичко ще е наред — излъга.

— Татко каза, че в пристанището е заседнал кит — каза някак си между другото Бет, когато съпругът ѝ се върна на масата. — Бедното създание, как ли се е случило това? Да не би и китовете да се изгубват в морето като хората?

— Никой не знае със сигурност — отговори майка ѝ с поглед, втренчен в морето.

Денят беше толкова красив, ясен, но вдясно на хоризонта имаше стоманеносиви облаци, тъмни и заплашителни. Приближаваше лятна буря.

— Тук е един експерт по морската среда. Според него, нещо със способността китът да долавя отразени звукови вълни не е наред. Когато заседне, китът не може отново да излезе в открито море. Много често те умират.

— Откога е тук този кит?

— Близо две седмици. Не мисля, че ще издържи още дълго. Казват, че е слаб.

— О, бедният кит! — каза Бет. — Защо просто не го приспят? Или няма да се получи?

— Мисля, че могат да го направят, ако китът е заседнал на брега, но сега само ще му причинят още по-голямо безпокойство, ако се опитат да се приближат.

— О! — въздъхна Бет.

— Опитаха се да го примамят в по-дълбоките води, но не успяха.

Ан-Лиз беше наблюдавала спасителната операция от високата точка между двата залива. В пристанището имаше много хора, които мълчаливо гледаха и се молеха планът да успее. Ан-Лиз беше взела бинокъла си. Видя Мак Петерсън, експерта, наред цялото това оживление. Сега, след като вече знаеше кой е той, тя осъзна, че го беше виждала и преди в близост до „Долфин котидж“. Той имаше малка

лодка, много подобна на онези, които използваха рибарите от острова, с която понякога излизаше в морето. Имаше и куче, мърляво и раздърпано, точно такова, каквото той можеше да има. Тя го беше виждала на плажа с него.

Когато го видеше на плажа, тя променяше посоката си на движение, за да не го срещне. Вече не мислеше, че се налага да бъде любезна с непознати.

Благодарение на бинокъла, беше видяла как той оброни глава на гърди при неуспеха на операцията. И изпита тъга при спомена за грубостта, която беше проявила към него предния ден. Той очевидно се интересуваше от съдбата на кита.

— Знаеш ли, като че ли ще си взема още една кифличка — реши Бет. — Четох много за храненето по време на бременността. Кифличките осигурявали енергия. Млякото също е полезно, затова го пия с тонове. А после може би ще отидем да видим Лили. Не искам да остана дълго — призна Бет. — Не знам дали ще мога да се справя с това. И не мисля, че ще е добре за бебето, ако се тревожа. Обаче трябва да се сбогувам с нея.

— Добре — каза Ан-Лиз и усети как сърцето ѝ се къса. Тя не искаше Лили да премине в отвъдното. Но всичко в живота ѝ се променяше, а тя, изглежда, нямаше сили нищо да направи. Замисли се за кита, заседнал в залива. Животът изтичаше от него с всеки изминал ден. Но може би щеше да е приятно човек да поплува редом с него, да се гмурне с него до дъното.

— Мисис Кенеди — каза доктор Уелън и вдигна поглед, когато тя влезе в кабинета му. — Какво мога да направя за вас?

— Лоботомия — отговори весело Ан-Лиз. — Хубаво щеше да е, ако можехте да отстранявате части от мозъка — онези, които предизвикват неприятните мисли и страдания.

Докторът остави химикалката. Беше по-млад от нея, което се харесваше на Ан-Лиз. Защото младите лекари бяха запознати с най-новите методи на лечение. Старата доктор Мастърсън беше истински кошмар, когато започнеше да ѝ говори за депресията си. Въпреки титлите след името си, тя беше от онези, които мислеха, че човек може да постигне всичко с усилие на волята и да контролира живота си, като

допуска в главата си единствено положителни мисли. Ан-Лиз предпочиташе да измине малко по-голямото разстояние до центъра на града, отколкото да посети нея. Но после се беше сетила за доктор Уелън. Той беше в Тамарин от десет години и през цялото това време Ан-Лиз го беше посетила само два пъти, но и двата пъти заради депресията си. Той беше дружелюбен, отзивчив и изключително мил. Това обаче не ѝ помагаше да сподели проблемите си с него. Защото, когато чувстваше, че потъва в тази черна бездна, на Ан-Лиз ѝ беше трудно да повярва, че някой може да се чувства по-различно.

— Лоботомията не е особено популярна днес — отговори той със същия безгрижен тон, използван от нея. — Със сигурност не и сред нашите пациенти — добави. — Какво има, мисис Кенеди?

— В депресия съм — каза тя. Желанието да заплаче беше потушено от успокоителните, които беше взела преди идването си тук. Но беше глътнала всъщност последното хапче. — Трябва отново да започна да вземам антидепресанти.

Едуард и проклетата кучка, които ѝ бяха причинили това, можеха да вървят по дяволите.

— Има ли някаква причина? — запита доктор Уелън вече сериозно.

Силата на малката бяла таблетка се стопи и сълзите бликнаха в очите ѝ. След половин час Ан-Лиз държеше рецепта за антидепресанти, които ѝ бяха помагали и преди, както и за нови и по-бързодействащи таблетки, които да я закрепят, докато ѝ подейства другото лекарство.

— Моля те, можеш да идваш и да си говориш с мен, когато пожелаеш — каза доктор Уелън, когато тя се канеше да излезе. Тя се спря на прага и се опита да избърше сълзите си, преди да се покаже в коридора.

— Благодаря — каза Ан-Лиз с ясното съзнание, че няма да го направи.

Чувстваше се така, сякаш нищо не може да ѝ помогне — дори предписаните таблетки. Те можеха да действат само известно време. А тя искаше гаранция за щастие, като в същото време не беше сигурна, че то вече е възможно.

Прибра се у дома си и си приготви чай, след това си легна. Главата я болеше от всичките тези сълзи. Може би, ако си починаше

малко, щеше да има енергия да стане и да пригответи вечеря за себе си, Бет и Маркър. Те щяха да си тръгнат на следващата сутрин, затова следобеда се бяха отбили в болницата при Лили, с което бяха дали възможност на Ан-Лиз да предприеме тайното си посещение при доктор Уелън. Не беше казала на Бет как се чувства, но и Бет не я беше запитала. Разбираемо беше — Бет искаше да предпази нероденото си още дете от стреса. Всяка майка би направила същото. Но все пак, способността на дъщеря ѝ да се затваря за чуждата болка не носеше облекчение на Ан-Лиз. Бет не искаше да знае за страданието на майка си, не искаше да ѝ помогне.

Ан-Лиз лежеше, подложила под главата си няколко възглавници, завила се с леко одеяло. Огледа се из стаята. Може би трябваше да продаде къщата. Тя беше красива и удобна, но свързана с прекалено много спомени. Не можеше да я направи по-различна само с пребоядисване и редекориране. Като къща на плажа, тя беше свършена в сегашното си състояние — дървени повърхности, бели стени и светлосини кантове. Не, не можеше да я пребоядиса. Продажбата ѝ беше единствената възможност. Трябваше да говори с Едуард по въпроса — е, с адвоката на Едуард. Да, тази беше следващата стъпка — адвокатите им щяха да разговарят вместо тях. Но тя нямаше такъв. В живота ѝ не беше имало много случаи, в които да се нуждае от адвокатски съвети, но сега трябваше да наеме адвокат. Не от Тамарин, разбира се. Дори да беше образец на дискретност, Ан-Лиз пак нямаше да довери подробностите от връзката си с Едуард на местен човек.

Представяше си ги. Нел, седнала в офиса на адвоката, прегърбена като вещица на стола, да казва: *Не, Едуард, трябва да вземеш половината, дори най-малко половината.*

Ан-Лиз потрепери. Щеше да наеме адвокат от „Уотърфорд“. Той щеше да свърши работата вместо нея. Щеше да му каже, че иска продажбата и подялбата да бъдат извършени възможно най-простичко и чисто — като ампутация. Отрязват ти крайника, превързват те и си тръгваш. Но къде щеше да отиде тя? Дали да остане в Тамарин? Не би искала да живее в този град в отсъствието на Лили, а Лили вероятно нямаше да се възстанови.

Беше минала седмица от удара и беше време да се признаят фактите. Лили можеше никога вече да не дойде в съзнание. С всяко

ново посещение в болницата, Ан-Лиз намираше Лили все по-остаряла, по-крехка и по-отчуждена.

Можеше да се премести в Дъблин, за да бъде по-близо до Бет и Маркърс и до внучето си, но така можеше да натовари Бет, което нямаше да е справедливо. Моминският ѝ дом беше от другата страна на Уотърфорд, но родителите ѝ отдавна бяха мъртви, а братята и сестрите ѝ бяха пръснати не само из цялата страна, но и по целия свят. Вече нямаше място, което да може да нарече свой дом, освен Тамарин. Тя го беше направила свой дом, когато се беше омъжила за Едуард.

Господи, таблетките са страхотни, помисли си сънено. Позволявах на ума ѝ да достига до територии, забранени ѝ преди. Кое щеше да се окаже доброто решение?

Затвори очи и престана да мисли какъв ще е следващият ѝ ход. Скоро заспа.

Събуди я скърцането на автомобилни гumi по чакъла на алеята. Бет се беше върнала. Трябваше да приготви вечеря, а беше заспала. По дяволите.

Отметна завивките и се втурна към прозореца. Отпред паркираха два автомобила — този на Бет и Маркърс и този на Едуард. Нещо стегна гърдите на Ан-Лиз. В момента не можеше да се справи с посещението на Едуард. Това очевидно беше идея на Бет и сигурно го беше довела, за да могат двамата да разговарят. Те обаче бяха разполагали с две седмици да го направят, а нито един от тях не беше вдигнал телефонната слушалка. Просто нямаше какво да си кажат, а щяха само да изпитат допълнителна болка. Разтревожена, Ан-Лиз облече набързо суичър и дънки.

— Мамо — каза Бет от прага на спалнята, — мамо, знаех, че няма да одобриш това, но...

— Видях колата на баща ти — каза Ан-Лиз. — Не, Бет, идеята не е добра.

— Мамо, моля те. — Бет влезе в стаята и седна на леглото. — Моля те.

— Не мога, не съм готова.

— Но е добре да се говори по въпросите, мамо. Татко ми каза, че не сте си говорили, откакто си е тръгнал.

— И? — каза рязко Ан-Лиз, изведнъж изпитала силен гняв. — За какво да си говорим? За да ми каже, че съжалява, че трябва да си

останем приятели, да приключим възможно най-мило? Мога да предположа какво иска да ми каже, но не искам да го чуя. Някога ми казваше, че ме обича. А през цялото време е имал връзка с Нел. Честно, не ме интересува нищо, което баща ти може да ми каже.

Бет изглеждаше искрено изненадана. Ан-Лиз знаеше, че би трябвало да ѝ се извини. Вината не беше на дъщеря ѝ все пак, а и тя никога не говореше по този начин на Бет. Но вече ѝ беше дошло до гуша да зачита чувствата на другите, а никой да не се интересува от нейните. Тази тук беше старата Ан-Лиз.

— Бет — каза Ан-Лиз твърдо, — не искам да говоря с баща ти. А сега го изведи от къщата ми.

— Моля те, мамо. — Очите на Бет се изпълниха със сълзи. Изглеждаше тъжна, съсипана. И в този момент Ан-Лиз разбра, че ще ѝ се наложи да слезе долу и да поговори с Едуард.

— Как успя да го доведеш? — запита тя.

— Казах му, че трябва да го направи заради мен. Той не искаше да дойде, но аз знам, че разговорът ще ви помогне.

Ан-Лиз вдигна поглед към тавана. Знаеше, че Едуард, като самата нея, не може да откаже нищо на дъщеря си. Дори сега, когато Ан-Лиз не можеше да понесе мисълта да бъде в една и съща къща с Едуард, знаеше, че трябва да се справи, ако това ще направи Бет щастлива.

Никой друг не би могъл да я склони на такова нещо. О, добре, щеше да разговаря с него в продължение на пет минути и това щеше да е всичко. Ан-Лиз се погледна в огледалото. Косата ѝ беше в безпорядък, а лицето — уморено. Изглеждаше така, сякаш се е върнала от разходка на плажа в силен вятър с единствената разлика, че бузите ѝ не пламтяха, а бяха като изсушени. Нямаше никаква полза да се опитва да оправи външния си вид. Едуард си беше отишъл. Едва ли щеше да се върне, ако тя си сложи червило.

— Готова съм — каза.

— Но косата ти... — поде Бет.

— Косата ми също е готова — каза Ан-Лиз мрачно.

Едуард стоеше едва до входната врата, изглеждаше разтревожен. Маркъс беше седнал в едно от креслата, на вид беше още по-разтревожен. Ан-Лиз много обичаше зет си. Той беше мил и любезен, както и много умен и загрижен. Вероятно се страхуваше да не види

тъща си и тъста си да си крещят, но Маркърс беше още един човек, който би направил всичко за Бет. Тя вероятно беше кършила ръце и пред него, за да й позволи да приведе плана си в изпълнение.

— Искаш ли да влезеш? — запита Ан-Лиз съпруга си.

— Искях да изчакам ти да ме поканиш — отговори официално и сковано Едуард.

— Мисля, че сега не е време за официалности! — сръза го тя.

Едуард седна в края на креслото срещу Маркърс.

— Хайде, скъпи, да се разходим по плажа — каза Бет и сграбчи Маркърс за ръката, като хвърли кос поглед към родителите си.

Ан-Лиз едва сдържа усмивката си.

— Няма да го убия — увери я тя. — Само малко ще го пораздрусам, ОК?

Бет избута Маркърс през входната врата, преди да е казал нещо в отговор.

— Наистина съжалявам, Ан-Лиз — каза Едуард, все още сковано и официално. — Не трябваше да идвам, но Бет настоя.

— Знам — каза Ан-Лиз. — Разбирам, вината не е твоя.

— Много си благородна, дори великодушна — каза Едуард.

— Въобще не съм благородна — отговори Ан-Лиз. — Просто съм уморена и нямам сили за никакви разговори. Тук сме, защото обичаме Бет, тя е бременна и ние не искаме да я тревожим.

— Прекрасна новина, нали? — каза Едуард въодушевено, после рязко млъкна, сякаш внезапно спомнил си, че те няма да бъдат обикновените баба и дядо, очакващи гостуването на внучето си. Ан-Лиз си мислеше за същото.

Често си беше мислила как двамата с Едуард ще реагират на новината за бъдещо внуче, но точен сценарий никога не беше изниквал във въображението й.

— Прекрасно е — продължи Едуард, — че от всичко това може да излезе и нещо чудесно.

— Говориш така, сякаш се е случило природно бедствие, за което никой от нас не е виновен! — сръза го Ан-Лиз. — А в това няма нищо естествено. Ти ме излъга, напусна ме заради Нел. Нел! За Бога, как можа да го направиш, Едуард? Нел беше наша приятелка. Изпитвах вина за това, че винаги я каня, мислех, че ти е дошло до гуша от чуждо присъствие на семейните ни празници. Колко съм била глупава, на теб

ти е харесвало тя да е тук. И вероятно аз съм била тази, от която сте искали да се отървете.

— Не, не беше така — каза Едуард.

— Е, а как беше? Знаеш ли, сега, след като си тук, можеш да отговориш на някои въпроси.

Тя седна в края на стола срещу него и го изгледа гневно.

— Кога започна да чукаш приятелката ми? Моля те, кажи ми. Не че очаквам да ми кажеш истината — продължи тя. — Защото няма да го направиш, нали? Това е едно от правилата на изневярата, нали така?

— Не — каза той.

— Да — заспори тя. — Направихте го да изглежда така, сякаш е започнало само преди пет минути, но накрая ще науча, че сте били заедно месеци, години, през които всичко, което съм мислела за реалност, е било лъжа. Знаеш ли, имам една рецепта за сигурно полудяване: Едуард, мисля непрекъснато за миналото — за това, кое е било истинско и кога си ме лъгал, за да бъдеш с Нел.

Ан-Лиз се намести по-удобно. Беше решила да седне на края, в случай че ѝ се прииска да побегне от стаята поради това, че не може повече да понася присъствието му, но умората отново я завладя и всичко ѝ стана безразлично.

— Бяхте ли заедно например на сватбата на Бет?

— Не! — извика той.

— Е, кога тогава? На Коледа? Той не отговори.

— Добре — каза Ан-Лиз. — Били сте заедно на Коледа. И кога по-точно преди Коледа започна връзката ви? Просто ми кажи, за да мога да тегля чертата — да знам докога си бил с мен и да запазя само тези спомени, защото са истински. Поне се надявам да са такива.

Хрумна ѝ друга мисъл. Дали нямаше и някоя друга жена? Мъж, който може да измами веднъж, може да измами и два пъти.

— Имаше ли друга любовница преди Нел?

— Не — каза той. — Никога преди не е имало друга. Искане ми се да не мислиш за мен по този начин...

— Искаш да кажеш, лоши неща? — прекъсна го Ан-Лиз. — И как бих могла да мисля положително за теб, Едуард? Ти ме измами. Ако според теб бракът ни е бил ужасен, трябваше да ми кажеш. Можеше да ми дадеш възможност за избор, но не го направи. Играл си своята игра. Останал си с мен само докато се появи някоя друга.

От това болеше най-много, осъзна тя с кристална яснота. Вместо да сложи край на брака им, той беше изчакал, внимателно избирайки удобния за него момент.

— Така постъпи, нали? — запита тя. — Чакал си и си се оглеждал за някоя друга. Нел просто се е оказала подръка и достатъчно подходяща?

— Не, не беше така — каза той. Наведе се напред и обхвана главата си с ръце. — Не си дори близо до истината. Ти беше...

— О, вината отново е моя, точно така — каза Ан-Лиз с горчивина. — Или съм се държала по някакъв определен начин, или не съм била онова, което ти си искал, кой знае какво. И затова си потърсил щастието другаде.

— Не. — Гласът му ставаше все по-дрезгав, тонът — все по-суров. — Не казвам, че вината е твоя. Казвам, че ние се отдалечихме един от друг, това е всичко. Аз също бях уязвим.

— Уязвим за какво? — запита тя. — Уязвим за ласкателствата на Нел, които подсилваха егото ти? За думите ѝ, че ти си най-страхотният мъж на света?

Той се изчерви и тя усети, че е уцелила право в целта.

— Това не е връзка, Едуард. Това е нещо, което правят ученичките. „Ти си толкова прекрасен, Едуард, защо не изоставиш скучната си съпруга и не заживееш с мен?“ Знаеш ли какво, желая ти щастие.

Изправи се. Не искаше повече да седи в една и съща стая с него, нямаше смисъл. Той нямаше да отговори на въпросите, нямаше да ѝ даде нужните отговори, а разговорът ѝ причиняваше болка. Беше го направила заради Бет. Но ако Бет ги познаваше по-добре, тя нямаше да настоява за тази среща.

— Едуард, защо не си тръгнеш. Нямаме какво да си кажем.

Той се подчини, стана.

— Много съжалявам за Лили — каза. — Знам, че сигурно е ужасно за теб. Знам колко много я обичаше.

— Не говори за нея така, като че ли е вече мъртва! — сръза го Ан-Лиз. — Защото тя не е.

Погледът, който Едуард ѝ хвърли, беше изпълнен със съжаление. Ан-Лиз се обърна и се качи в спалнята си. Затръшна силно вратата. Чу

затварянето на вратата на колата му, а после и скърцането на гумите по чакъла.

Само преди две седмици Едуард беше всичко за нея. Прекарваха часове наред заедно, щастливи, доволни от компанията си. Или поне така си беше мислила тя. Само че очевидно не са били щастливи. Ако не беше пристъпът на мигрена, който я беше принудил да се върне неочаквано у дома, можеше още да не е осъзнала това. Отново се замисли за това, колко безсилен е човекът, който не можеше да контролира нищо в живота си. Защо е била толкова глупава да мисли, че има контрол над живота си, защо? Вселената си има свои собствени закони, а ние само ги следваме.

ГЛАВА 13

— Пристигнахме — каза Джоди, когато колата навлезе в алеята и гумите започнаха да мачкат венчелистчетата на азалиите, с които тя беше гъсто застлана.

— О, Господи! — въздъхна Изи, когато видя къщата за първи път.

Беше ранен следобед и ярката слънчева светлина заливаше фасадата, придаваше ѝ мек златист отблясък. Разположена сред малка горичка високи дървета и избуялата градина, Ретнъри приличаше на елегантна булка в сватбения ден — независимо колко прекрасно изглеждат всички други, погледът винаги се спира на нея.

— Красива е.

Паркираха колата си до тази на агенцията за недвижими имоти. Изи започна да се разхожда из градината, докосваше храстите и статуетките, възхищаваше се на всичко, удивляваше се на красотата. Беше израснала толкова близо до това място, а никога не го беше виждала. Тук, заслонена от разлистен явор и покрита с мъх, се криеше богиня с полуусмивка на меките устни. Изи погали нежно с пръсти гладкия камък. Ретнъри беше от някакъв друг свят и все пак семейството на Изи беше част от него. Мисълта, че прабаба ѝ беше работила в тази удивителна къща, не ѝ излизаше от главата. А ето, че през всичките тези години къщата беше останала необезпокоявана от никого, покоят ѝ не беше нарушен, тя просто чакаше следващите хора, които щяха да минат през вратата ѝ.

— Хайде, Изи — каза Джоди, която вече беше виждала градините и сега нямаше търпение да влезе в къщата.

Изи беше тази, която беше успяла да убеди агентката по недвижими имоти да им позволи да видят Ретнъри. Беше успяла благодарение не само на чара си, а и на факта, че двете бяха ходили заедно на училище.

— Аги, искаме просто да разгледаме. Заради книгата, която Джоди пише. Погледни на това по този начин — всеки, който е готов

да плати огромна сума пари за имението, със сигурност ще има толкова голямо его, че ще иска да притежава и книгата на Джоди. Егото на богатите хора е с размерите на Марс и да имат записана историята на къщата си — е, та това дори може да помогне на продажбата. Можете да използвате рекламата на книгата в маркетинговите си брошури. Разбираш ли ме? Къщата не е само масивна англо-ирландска развалина, която отчаяно се нуждае от ремонт и реставрация...

— Мислех, че ще пишете положителни неща за нея — измърмори Аги, агентката по недвижими имоти.

— ... тя е красив пример на класическата ирландска архитектура, има фантастична съдба, свързана с Тамарин и всички големи събития в ирландската история.

— Като кои, например? — запита Аги.

— Е, все още не знам. Точно затова искаме да надникнем вътре, нали? — каза Изи. Наистина й беше трудно да убеди Аги.

— Ще кажа на Питър за всичко това. — Аги очевидно започваше да омеква.

Питър Уинтърс беше собственикът на „Уинтърс енд санс“, агенцията по недвижими имоти, заела се с продажбата на Ретнъри. Мотото на компанията гласеше: „Ако искате да продадете елегантна фамилна собственост, притежаваща стил и достойнство, без да използвате модерна реклама, елате в Уинтърс енд санс“.

Подобен замисъл може би е давал плодове преди години, но очевидно не помагаше сега, както осъзна и самата Изи. Ретнъри беше необитавана в продължение на четири години и досега никой не беше пожелал да я купи.

— Няма нужда Питър да знае каквото и да било — каза Изи. — Няма да му кажем, нали?

— Добре — сви рамене Аги. — Предупреждавам и двете ви, Ретнъри се нуждае от много работа по възстановяването ѝ. Ако част от мазилката падне и ви убие, аз не съм виновна, да го знаете. — И размаха ключовете.

Сегашният собственик беше Фреди Лохрейвън, далечен племенник. Според Аги, той поделял времето си между Лондон и Дубай и е посетил къщата само веднъж — малко след като я наследил.

— Според Питър е добре, че не сме я продали веднага, защото цените на недвижимите имоти се покачват непрекъснато.

— Той също би се зарадвал, ако прочете подробната история на мястото — прекъсна я Изи.

— Предполагам — каза Аги. — Добре, ще ви оставя да разгледате, но, моля ви, не вземайте нищо.

— О, Аги, за Бога! — изстена Изи. — Не ставай смешна. Ние просто искаме да усетим атмосферата. Освен това, познаваш ме още от детството, а Джоди е съпругата на помощник-директора, тя едва ли ще дойде тук да задигне нещо, нали? Не. Ние ти правим услуга.

— Ще се наложи да влезем през кухнята — каза Аги, — защото входната врата заяжда. Едва я отворих последния път, когато бях тук.

Заобиколиха къщата и стигнаха до голямата врата, която водеше към вътрешния двор и през която Джоди беше надникнала веднъж. Тя беше силно развълнувана и наум подканяше Аги да побърза, но тя сякаш нарочно се бавеше, пъхаше ключ след ключ в ключалката, опитваше се да открие правилния и ругаеше тихичко под носа си.

Побързай!, искаше да извика Джоди, но не се осмели. Ако Аги променеше решението си, нямаше да успеят да влязат, а тя просто трябваше да види къщата отвътре.

Накрая ключалката поддаде. Аги бутна вратата, която силно изскърца. Джоди изтича първа вътре, огледа се, опита се да запомни всичко от пръв поглед. Снимки! По-добре щеше да е да направи снимки.

В единия край на вътрешния двор бяха конюшните, а навсякъде висяха конски подкови, които би трябвало да носят щастие. Джоди искаше да надникне навсякъде, но искаше да влезе и в къщата.

— Господи, тук наистина цари огромна бъркотия! — въздъхна Аги, като влязоха вътре.

Джоди и Изи си размениха усмивки. Още когато ходеха на училище, Аги не беше сред децата, които имаха въображение и за Изи беше ясно, че нищо не се е променило оттогава. Тя виждаше само прах и паяжини, докато Джоди и Изи виждаха историята пред себе си.

— Ако искаш, остави ми ключовете, Аги, аз ще заключа и ще ти ги донеса след два часа — предложи Изи.

— Е, добре — каза Аги с недоволен тон. — И без това имам много работа.

Изи кимна, с което показва съгласие, макар да не мислеше, че думите ѝ отговарят на истината. Телефонът ѝ не беше звъннал нито веднъж, откакто бяха заедно. Дори и в офиса. Бизнесът очевидно не вървеше добре за агенцията „Уинтърс енд санс“.

— Разбира се, че си заета — отговори Изи весело. — Аз ще се погрижа. И много ти благодаря. Нямах представа какво означава това за нас.

Аги си тръгна и те можеха да разгледат навсякъде, без да бързат, но просто не знаеха откъде да започнат. Разгледаха просторната кухня с огромната стара печка „Ага“ и Изи си спомни как баба ѝ разказваше колко било трудно да свикнеш да приготвяш вкусни ястия на това старо чудовище, както го наричаше тя.

Високо на едната стена на кухнята бяха закачени звънчета, а на тях имаше етикети с имената на стаите: библиотека, трапезария, кабинет, първа спалня, втора спалня и така нататък. Имаше три редици звънчета и Изи си представи как слугите пъргаво се втурват, когато те звъннат.

Вдясно от кухнята имаше огромно помещение за миене на кухненски съдове с две големи мивки, а по пода бяха разпръснати множество дървени щайги и вестници. Зад вратата откриха източника на вестниците — внимателно сгънати и подредени броеве. Изи си помисли, че вероятно са събирани с години.

В стаята беше тъмно, защото малкото прозорче не пропускаше достатъчно светлина и Изи си представи младо момиче със задебелили ръце да бели купища картофи и да мие щайги със зеленчуци. До този момент Изи не беше мислила за себе си като за човек с особено силно развито въображение, но тук, в тази стара къща, усещането за поколения слуги, похабили ръцете си за своите господари, сякаш се излъчваше от самите стени.

— Изи, погледни — задните стълби! — дочу гласа на Джоди. — Ела.

Изи излезе от помещението за миене и се озова в къс и тесен коридор. Стъпалата бяха каменни, беше ужасно студено дори в този зноен летен ден. От двете му страни имаше множество малки вратички и тя бързо отвори някои от тях. Откриха се шкафове, в които старите ботуши и обувки бяха покрити със слой прах; килери с празни буркани и по-малки бурканчета, а на един от рафтовете имаше странно буре със

заострени краища и голяма дръжка в една от страните. Тя осъзна, че това е уред за биене на масло, и беше очарована, че е успяла да го разпознае. Баба ѝ беше разказвала за това, как са биели маслото, колко било забавно да гледаш как се оформя сметаната, но как, за да дойде този вълшебен миг, били необходими дълги часове работа.

— Идваш ли? — запита Джоди.

Изтичаха нагоре по тесните стъпала и стигнаха до малка врата, която ги изведе в просторен коридор. Това беше един различен свят, разликата между долу и горе. Изи се опита да погълне всичко с един поглед.

Стените бяха в най-светлозеления цвят, покрити с копринени тапети, които изглеждаха така, сякаш някой беше изрисувал екзотични птици. Бяха изобразени с разперени криле, в полет, и бяха ярки като цветовете на дъгата: лимоненожълто, яркочервено и електриковосиньо. Дървеният под беше покрит с дълъг, но износен и силно протрит килим. Макар и вече доста стар, беше очевидно, че някога е бил красив. В средата бяха изобразени огромни рози, а по краищата се преплитаха геометрични фигури.

Джоди изтича до големите двойни врати в другия край на коридора и ги отвори. Изи я последва и се озоваха в светла и просторна всекидневна с огромни прозорци и тежки копринени завеси. Първоначалните мебели бяха все още тук, някои тапицирани в бяла холандска дамаска. Два позлатени стола бяха поставени пред красивата камина, изградена от бял мрамор и деликатно изрязани в нея веселящи се римски богове и богини. Изи предположи, че това е личният салон на господарката на къщата.

Тук Нейно благородие е седяла сред разкоша и се е забавлявала в ярък контраст с жените със задебелите ръце, търкащи тенджери и тигани в кухнята.

Следваха спалните, две от които бяха огромни — за господаря и господарката. Неговата беше с малък гардероб, по-спартански обзаведена, типично за мъж, с лавици с книги по стените, нейната — с огромно легло с балдахин в средата. Завивките бяха все още върху него, но бяха нападнати от молци и висяха едва ли не на парцали. Какъв срам! Гардеробите и другите мебели не бяха в тон с това огромно легло. Гардеробите бяха големи, в стил 1930, със семпли линии, вратите им висяха отворени, миришеше на мухъл. На малката

бамбукова масичка имаше засъхнала лой от свещ и Изи си представи как последната лейди Лохрейвън си ляга сама в огромното легло в ръка със свещ, за да спести пари от електричеството. Джоди ѝ беше казала, че Изабел Лохрейвън била на деветдесет и пет, когато починала. Не се била омъжвала и живяла в тази къща през целия си живот. Изи знаеше, че баба ѝ сигурно помни лейди Изабел, която е била съвсем млада по времето, когато Лили е работила в Ретнъри. Изи беше също така повече от сигурна, че двете не са се срещали след това, макар войната да беше сложила край на разделението на класите. Сигурно имаха много общи спомени, но бяха така свикнали с разделението господарка/слуги, че не смееха да го нарушат дори в толкова напреднала възраст.

Изи си помисли за детството си в Тамарин. Не можеше да си спомни да е чувала нещо за семейство Лохрейвън, освен разказите за това, как лейди Изабел идвала в града с най-новия си автомобил. Тя била истинска опасност по пътищата, така казваха всички. Шофирала така, сякаш шосето ѝ принадлежало, което, много отдавна, наистина е било така.

Какъв тъжен начин на живот, помисли си Изи и изпита съчувствие към тези хора. Те имаха толкова много, но заради положението си в обществото се изолираха от хората, които ги заобикаляха. Бяха част от страната и все пак не бяха част от нея. Колко тъжно.

На следващия етаж бяха детските стаи и огромната стая за бебетата, боядисана в ярък жълт цвят, пълна с всякакви видове старомодни играчки, захвърлени безразборно по пода. Имаше кукли с твърди лица от китайски порцелан, велосипед с три колела, който сигурно беше поне на стотина години и с почти напълно олющена боя, детски книжки от друга епоха, Киплинг и Ноди в нахъсани корици.

По-нататък по коридора имаше друга врата, която водеше към помещенията за слугите на тавана посредством тясно и виещо се стълбище. Тук бяха спалните на камериерките — малки като кутии стаи, разделени с тънки като от хартия стени. Някои бяха с железни легла, но само в една от тях имаше малка камина. Може би, тъй като бяха с изключително малки прозорчета, тези стаи не бяха така студени като останалата част от къщата, но тъй като комините бяха безброй

много, изглеждаше жестоко камериерките, след като цял ден са палили огньовете за семейство Лохрейвън, да се приберат, за да зъзнат тук.

За пореден път Изи разбра защо баба ѝ ненавиждаше семейство Лохрейвън. За жена така горда и интелигентна като Лили, сигурно е било трудно да служи на тези хора, уверени в правата и привилегиите си. Лили, която мислеше, че уважението трябва да се заслужи, не е била способна да се възхищава на хора, решени, че са добродетелни и прави заради аристократичната си кръв. Те живеели в красивите си позлатени салони и се хранели в изящния китайски порцелан, докато в същото време слугите им били лишени от елементарни удобства.

Накрая слязоха долу. Главното стълбище беше грандиозно, широко поне шест фута, от най-бял мрамор с тънки сиви жилки, от двете страни — с месингови перила. В подножието му огромното фоайе бе, покрито с черно-бели плочки във викториански стил, отстрани се издигаха декоративни колони, но на върха с широки глинени саксии, в които някога вероятно са били засадени папрати, от тях сега нямаше и следа. На една от стените имаше стар стенен часовник и няколко препарирани еленови глави. Те я гледаха с прашните си очи, в които животът беше угаснал преди десетки години.

— Ето я! — извика Джоди.

Беше открила стаята от снимката, в която елегантните и бляскави мъже и жени бяха позирали на рождения ден на лейди Ирен. Без червеникавокафявата мистика, в която снимката беше обгърната, стаята изглеждаше тъжна и уморена. Но елегантните ѝ пропорции, големите прозорци и огромната камина бяха същите като на снимката.

Само че в камината не гореше огън. Масичките с красивите букети ги нямаше, нито усещането за музика като заден фон за чувствата на хората, усмихнати и забавляващи се, вдигнали кристалните чаши към камерата.

— Не е ли прекрасна? — извика Джоди развълнувана.

И Изи се запита какво не е наред с нея, защото мястото ѝ навяваше единствено тъга. Може би ѝ липсваше интерес към археологията. Или пък тя приличаше на баба си повече, отколкото признаваше. Не копнееше да бъде в тази грандиозна къща и да се преструва, че е лейди и слугите тичат нагоре и надолу по задните стълби всеки път, когато звънчето издрънчи.

Тук тя усещаше единствено липсата на равновесие. Като че ли нещо беше принудило Ретнъри да се развива в неправилна посока и сега, когато цикълът беше завършен, беше останала единствено красивата и тъжна черупка, видяла толкова много. Много хора бяха прекарвали живота си в тази къща, а единствените истории, които се разказваха, бяха за богатите. Бедните хора от Тамарин, служили тук, бяха забравени. Според Изи — несправедливо.

— Жалко, че не знаем повече за хората, работили тук — каза тя. — Защото тяхната история е по-интересна, нали?

— Съгласна съм, и двете истории са интересни — каза Джоди, с което я изненада. — Тук като че ли са съжителствали два различни свята, независими един от друг и все пак свързани — аристократите и слугите. Две различни истории, случили се по едно и също време, колко интересно! О, толкова се радвам, че дойдохме тук. Благодаря ти, Изи, че го уреди.

— Значи ще покажеш историята от двете ѝ страни? — запита Изи.

Джоди кимна.

— Обичам да разкривам миналото — каза тя щастливо. — То ни учи на истината за самите нас или поне така ни казваха в колежа.

Изи застана пред огромната камина като хората от снимката и се опита да си представи себе си в техния свят. Веднъж беше чела роман за пътуване във времето. Жена от двайсети век се беше озовала в седемнайсети. Идеята беше очаровала Изи. Какво би занесла в миналото, ако сега се озовеше в 1936? Дали мъдростта ѝ щеше да ѝ е от полза там? Или пък щеше да се окаже, че въпреки нейното знание, миналото щеше да бъде неин учител?

ГЛАВА 14

Когато стана достатъчно възрастна, Лили откри, че сезоните ѝ напомнят различни части от нейния живот. Пролетта винаги беше Тамарин, където голите клони на дърветата се обличаха в разцъфващите зелени пъпки на новия живот, а полетата променяха цвета си от тежкото червеникавокафяво до най-светлото зелено, по което тръгваха да пасат белите новородени агънца, едва изправили се на несигурните си крака. Есента беше Ретнъри, където слугите работеха неуморно, за да пригответ голямата къща за зимата и където сър Хенри канеше приятелите си на лов и риболов. Горите се обличаха в красивата златиста премяна на есента, а вътре, в огнищата, горяха ябълкови пънове, а кухнята беше обвита в пара от гозбите, приготвящи се за благородниците.

Но лятото... Лятото беше Лондон по време на войната, когато слънцето грееше по-ярко отпреди, а животът беше изживяван с повече страст и странна ожесточеност, отколкото тя беше смятала за възможно.

Май на 1944 година беше най-горещият в историята на човечеството и в редките случаи, когато не работеха, Лили, Даяна и Мейси обичаха да седят на терасата на третия етаж на пансиона за медицински сестри на „Кюбит стрийт“, подпрели гърбовете си на избелелите и раздърпани декоративни възглавнички, оставили слънчевата топлина да прониква приятно в уморените им кости.

Нямаха много възможности да седят под топлите слънчеви лъчи. Свободното време беше награда за момичетата, които вече трета година се учеха за медицински сестри, защото главната медицинска сестра вярваше, че когато човек няма работа, дяволът се вселява в главата му. Щеше да бъде скандализирана, ако ги видеше да седят на терасата босоноги, блажено протегнали крака под ласката на слънцето. Лили си помисли, че седмицата беше наистина тежка, а главната медицинска сестра нямаше и представа за това. А онова, което тя не знаеше, не можеше да ѝ навреди. Само през тази седмица Лили беше

присъствала на раждането на седемнайсет бебета в родилното отделение.

Заслужаваше почивка. Същата вечер трите момичета се канеха да отидат на чай в „Лайънс Корнър Хаус“, а после в кино „Одеон“. Лили обичаше да се потапя във фантастичния свят на филмите. Джоан Крофърд беше все още любимата ѝ филмова звезда, но тя виждаше неотразимата женственост и на Ингрид Бергман. Мейси, чието въображение беше силно развито, казваше, че Лили има очите на Ингрид.

— Загадъчни са — настояваше Мейси. — Като че ли мислиш за някой определен мъж, който е далеч.

— Когато изглежда така, тя обикновено се пита какво ли има за вечеря — засмя се Даяна, която беше много по-прозаична и като всички тях, често мислеше за храна.

Лили си спомняше излишеството от храна у дома, където ядяха пресни яйца всеки ден. Помнеше и аромата на хляба, замесен от майка ѝ. До този момент не знаеше какъв късмет е имала. А сега дажбите бяха намалени дори в Ирландия, където брашното не достигаше.

В момента всички ядем черен хляб, пишеше майка ѝ в последното си писмо. За мен той има вкуса на пръстта. Лейди Ирен много отслабна.

Слънцето топлеше приятно лицето ѝ, а Лили се питаше как въобще е живяла някъде другаде, освен тук. Не само храната я караше да мисли за Тамарин и Ретнъри. Тя не беше като майка си, която работеше много и упорито, никога не виждаше когото и да било друго, освен семейство Лохрейвън, никога не мислеше за нещо повече. А Лили вече беше видяла толкова много — беше помагала и в операционната зала, беше устоявала на миризмата на гниеща плът, преди крайниците на ранените отвъд морето да бъдат ампутирани. Беше прекарала много нощи в мазето по време на въздушните нападения, успокояваше пациентите, докато самата тя се опитваше да остане спокойна, казваше им, че всичко ще е наред, че болницата никога не е била улучвана от бомба и сега няма да бъде, като в същото време знаеше, че истината не е такава.

Беше изродила сама две бебета, беше изпитала гордост, когато кралицата беше изразила задоволство от факта, че Бъкингамският дворец беше бомбардиран, което ѝ дало възможност да види с очите си

Ийст Енд. Лили харесваше кралицата, тя беше загрижена, но държеше двете принцеси в Лондон въпреки бомбардировките. Те също бяха на ограничени дажби, което беше правилно. Лили беше готова да се обзаложи на последния си шилинг, че ако семейство Лохрейвън управляваха страната, те щяха да продължават да хапват какви ли не лакомства.

— Лошо ли е да не искаш да се върнеш у дома? — беше запитала тя Мейси.

— Зависи към какво точно искаш да се върнеш — беше отговорила прагматично Мейси. — Аз нямам нищо, за което да се върна у дома, съпругата на Тери няма да ме посрещне с отворени обятия.

Майката на Мейси беше убита по време на въздушно нападение, когато отворила вратата на апартамента, за да слезе в убежището. Само брат ѝ Тери беше останал от малкото им семейство, а той се беше оженил преди година, защото приятелката му, платиненоруса красавица на име Руби, беше забременяла. Руби и Мейси не се харесваха.

— Да, съжалявам — каза Лили, което беше по-скоро мислене на глас. — Но какво ще правиш, когато войната свърши?

— Откъде знаеш, че ще свърши? — запита Мейси.

— Не може да продължава вечно.

— И кой го казва? — Мейси намери цигарите си и запали една.

— Чаят е готов, момичета.

Даяна остави трите чашки до тях, после протегна дългите си крака, за да ги стопли на слънчевите лъчи.

— Благодаря.

— Благодаря, Даяна.

Лили отпи от чая си, но сбърчи нос. Липсваше ѝ захарта, обаче беше решила, че е по-добре да пести купоните си, за да може да купува чай и храна.

Даяна пък се беше отказала от кафето.

— Не мога да понасям вкуса на „Кемп“ — каза тя и потрепери при мисълта за заместителя на кафето.

Веднъж им беше разказала за това, как пиели прекрасно ароматно и силно кафе преди войната в Хуан льо Пинс в Южна Франция, където била с родителите си и сестра си Сибил. Били

отседнали във великолепна вила, която имала свой собствен плуven басейн и синьо-бели чадъри, под които да се скрият от слънцето.

— Лили започва да става сантиментална, Ди — каза Мейси. — Искa да знае какво ще правим след войната.

Даяна сбърчи свършеното си носле.

— Само Господ знае, скъпа. Татко ще иска да се омъжа, предполагам, така че ще гледам да се изплъзна от контрола му като Сибил. Той си мисли, че смисълът на войната е в това да защитиш страната си, за да могат дъщерите ти все пак да сключат брак в семейния параклис.

— Никога не си казвала, че имате параклис — изправи гръб Мейси. — Мислех, че Сибил ще се омъжи в обикновена църква.

— Параклисът ни е наистина малък — каза, сякаш да се извини, Даяна. — Много хора имат такива. Не само ние.

— Хайде сега, принцесо! — въздъхна Мейси. — Никога преди не съм виждала къща с параклис. Господи, предполагам, че ще трябва да се държа възможно най-добре на тази сватбена церемония.

„И не само ти“, помисли си Лили. Тя все още не се чувстваше сигурна по отношение присъствието си на сватбата на сестрата на Даяна. Лесно беше да забравиш, че Даяна е от един друг свят, света на богатството и привилегиите. Тя делеше стаята с тях, виждаха я как спи с отворена уста, веднъж дори я бяха видели как поглъща лакомо сандвич със сирене след дванайсетчасова смяна, по време на която нямаха и една свободна секунда да похапнат. Но семейството ѝ сигурно беше различно. Вече се бяха срещнали със Сибил, а тя беше всичко, което Даяна не беше — горда, хлъзгава като коприна и твърдо решена да запази разделението на класите.

За разлика от Мейси, която умираше да види „как живее другата половина“, Лили — която вече знаеше как точно живеят — се страхуваше от сватбата. За Даяна тя беше приятелка. За семейство Белтън с тяхната огромна къща с параклис в Лондон и ваканции на Ривиерата, тя щеше да бъде дъщерята на слугинята. Войната може би беше променила някои неща, но не чак толкова много.

— Ще бъде прекрасно! — въздъхна щастливо Мейси. На двайсет и една, тя беше най-младата от трите и тази, която бързаше първа да опита всичко. Беше също така първата, която отиде на среща с американски войник.

— Беше много учтив, непрекъснато ми говореше за майка си — каза тя тъжно, когато се върна в пансиона и другите бяха настояли да им разкаже подробностите. — Каза, че всички английски момичета са лейди. И ще останем такива, ако не позволим да бъдем докоснати от реалността.

— Щеше да бъдеш ядосана, ако се беше опитал да ти направи нещо — отбеляза Даяна, която, след три години съжителство, вече беше опознала Мейси.

— Но след като три часа слушах за майка му, аз накрая наистина се разочаровах — изсумтя Мейси, без дори да си направи труд да отговори на забележката на Даяна.

Бяха свикнали една с друга, бяха като сестри, понякога се караха, но накрая винаги се сдобряваха. Бяха минали през огъня заедно. И така връзката им беше станала здрава, ненарушила.

— Гувернантката ми винаги казваше, че ще плачем, ако изпуснем заека от шапката, момичета. Вземете първо пръстена! Така казваше тя. И като говорим за пръстени... Надявам се някой да направи снимки по време на сватбата — добави Мейси. — Искам да имам спомен от най-прекрасната си рокля и този ден.

— Разбира се, че ще има и снимки — каза Даяна. — За поколенията.

Лили не знаеше какво щяха да правят по отношение на дрехите, ако не беше щедростта на Даяна. Тя имаше цели куфари — вечерни рокли, дневни костюми, които дори подаряваше на бедните. Сръчните пръсти на Мейси можеха да преправят всяка дреха. Тъй като Даяна и Лили бяха почти еднакви на ръст и телосложение, не се изискваха много поправки, само трябваше да се отнемат няколко сантиметра от дължината.

Благодарение на пълните куфари на Даяна, Мейси щеше да бъде в ленен костюм и копринена блуза, а на главата си щеше да носи малка шапка със сребърно перо. Даяна щеше да бъде шаферка и щеше да облече една от роклите на майка си в морскосиньо, която щеше да накара красивата ѝ безупречна кожа да заблести. А Лили щеше да носи рокля на точки от креп де шин с китайска яка, изрязана талия, която щеше да подчертае стройната ѝ фигура, и свободно падащи поли. Единственият проблем беше липсата на обувки. Стъпалата на Даяна бяха много по-големи от тези на Лили и двете не можеха да разменят

обувките си, затова Лили трябваше да е със същите обувки, с които работеше в болницата — кафяви, с вързанки и достатъчно здрави и удобни, за да изминава дълги разстояния с тях.

— Пак ще изглеждаш зашеметяващо! — беше казала преданата Мейси, когато решиха да изпробват тоалетите си.

Лили знаеше, че ще изглежда възможно най-добре с къдравата си червена коса и диамантените обеци на пралелята на Даяна. Но обувките нямаше да са единственото, което щеше да я издава.

Слугите бяха далеч по-големи сноби от богатите и хората, които казваха, че добрият иконом говори красноречиво за класата на господарите си и се познава само от един поглед, не лъжеха. Лили знаеше, че произходът ѝ ще бъде очевиден за всички в Белтънуърд.

— Хайде, момичета — каза тя сега, като се изправи и се протегна на слънцето. — Да отидем да прием чай, умирам от глад.

Белтънуърд беше най-лошият кошмар на Лили. От момента, в който камионът прехвърли хълма и Даяна извика:

Вижте, ето го! и гордостта измести учтивостта ѝ, която я караше да подценява богатството на семейството си, сърцето на Лили се сви и я завладя малодушие. Белтънуърд беше огромно имение, в него дори бяха добавени квартири за сухоземните, морските и въздушните сили. Единственият фактор, който беше оставил Белтънуърд частна собственост, беше разположението му — имението беше далеч от всякакви населени места. Беше идеалното място за лечение на ранени войници, тъй като осигуряваше акри земя за разходка, по време на която те да забравят донякъде ужасите от войната.

— Господи Всемогъщи! — възкликна Мейси. — Ти сигурно си принцеса, скъпа, защото баща ти трябва да е крал, та да запази това място в такава форма.

— О, Мейси, млъкни! — сръза я Даяна с раздражение, което дотогава не бяха виждали у нея. И Лили разбра, че тя също се тревожи как ще мине сватбеният ден.

Мейси не проговори повече. Камионът спря пред голямата входна врата и се появиха двама господата.

— Татко! — каза Даяна и скочи да прегърне и двамата.

Баща ѝ беше поне на седемдесет, но имаше само няколко сребърни косъма в кестенявата коса, носеше елегантна плетена жилетка, светлосиня риза и копринено шалче. Лицето му имаше доста бръчки, но много мило изражение. Очилата му придаваха още по-добродушен вид.

— Мейси и Лили, това е татко, сър Арчибълд Белтън. А това е Уилсън.

Колкото и да се опитваше, Лили не можеше да се обърне към мъж, по-възрастен от баща ѝ, направо на фамилия. Уилсън. Не, не можеше.

— Здравейте, сър Арчибълд, как сте, мистър Уилсън? — каза тя.

Лицето на сър Арчибълд не трепна, но Уилсън изглеждаше доста шокиран.

О, добре, помисли си Лили, *пет пари не давам*. И вдигна малкия си куфар.

— Уилсън може да носи багажа ти, мила моя — каза благият сър Арчибълд.

— Няма нужда — отговори весело Лили. — Мога да се справя и сама.

Белтънуърд беше лишен от повечето предмети на изкуството (*по-ценните неща бяха прибрани в огромното мазе, където беше и колекцията от различни реколти вино*), но самата сграда също беше истинско съкровище. Сър Арчи ги въведе вътре, като бърбеше весело с дъщеря си, преплел ръка с нейната, и Мейси и Лили имаха възможност да огледат вестибюла — прекалено величествено помещение, помисли си Лили и се усмихна на себе си — с огромното стълбище, което се простираше елегантно пред тях. Няколко портрета все още висяха на стените, покрити с избеляла червена дамаска. Мъже с дълги носове като този на сър Арчи, напудрени мъже с едри кости като бедната Сибил, чието лице напомняше конска муцуна, ги гледаха втренчено и сякаш казваха: *Да, ние бяхме богати и имаме власт, бяхме господари на всичко, което виждате*.

Лили вдигна очи към сводестия таван. По него бяха изрисувани веселящи се херувими и богини, които палуваха сред пухкави бели облаци, осветени от слънчеви лъчи. Две огромни, но вече напукани синьо-бели вази стояха в подножието на стълбите, а Лили, която

имаше известен опит с Ретнъри, отгатна, че те вероятно имаха немалка стойност.

— Исусе! — прошепна Мейси, докато изкачваха мраморните стълби. — Досега не бях мислила дали да не се омъжа за някой богаташ, но сега виждам плюсовете на подобен брак.

— Не и ако сама трябва да чистиш стълбите, нали? — прошепна в отговор Лили с мисълта за мраморните дворове в Ретнъри и със знанието, че независимо колко пари има, пак ще трябва да наеме друго човешко същество, което да чисти подовите.

— Да, добре казано.

Мейси и Лили щяха да делят една стая. Когато останаха сами, Лили седна на едно от двете еднакви легла. То беше покрито със снежнобяла подплатена памучна кувертюра. Тя беше най-новото нещо в стаята. Всичко останало беше доста старо и избеляло, включително тежките завеси на цветя и изтънелия килим.

— Хм, не прилича на „Риц“, нали? — отбеляза Мейси.

— Семейни стаи — обясни Лили. — Където настаняват членовете на семейството и приятелите на децата. В апартаментите за богатите гости със сигурност е различно, макар и не грандиозно. Защото е проява на лош вкус всичко да бие на очи.

— А аз бих го направила точно така — очебийно, ако живееш тук — въздъхна Мейси и започна да отваря чекмеджетата и да разглежда.

— Ето защо ние двете няма да се омъжим за богаташи — засмя се Лили. — Ще искаме непрекъснато отопление, копринени кувертюри като онези на Грета Гарбо, и „Ролс Ройс“-и, а бедното богато момче ще иска старите завеси, никакво отопление и да перем чорапите му, вместо да купуваме нови. Истински богатите не изпитват необходимост да демонстрират богатството си.

— Странни са, това е сигурно — каза Мейси. Пригответе се да се срещнат с майката на Даяна и останалите гости.

— Мама е в салона — каза Даяна, докато трите слизаха отново по масивното стълбище. — Няма търпение да се запознае с вас.

Беше сменила дрехите, с които беше пътувала, и изглеждаше някак си по-млада в стария дълъг брич за езда и пуловера. Лили виждаше приятелката си в нова светлина сега, в дома ѝ. И пак се замисли за своя дом в Тамарин. Представи си как води там Даяна и Мейси, как им показва местата, където е играла като дете. Горите, в

които двамата с Томи играеха на криеница, потока, край който бяха лежали по корем, потопили пръсти в студената вода. Представи си как ги запознава с майка си, която веднага щяха да харесат. Всички обичаха мама, тя беше толкова топла и мила. Само че майка ѝ щеше да се държи различно с Даяна, защото Ди беше една от тях. Защо това имаше значение?

Малкият салон се намираше в лявата част на къщата, където живееше семейството. А източното крило в момента приютяваше санаториума за ранени войници. Майката на Даяна се изправи и протегна ръце за поздрав веднага щом ги видя.

— Прекрасно! — извика тя с неподправена радост. Тя беше по-старата версия на Даяна, със същото сладко лице, весела усмивка и коса, обсипана със сребристи нишки.

— Здравейте, лейди Белтън — поздрави официално Лили.

— Чувствам се така, сякаш ви познавам, момичета — каза тя. — Слушала съм много за вас, за това колко сте мили с Даяна. Никога не бих могла да ви благодаря достатъчно. — Тя им се усмихна толкова топло, че Лили най-после се отпусна. Може би всичко щеше да мине добре все пак.

Сър Арчи, въпреки благостта си, беше олицетворение на старомодния джентълмен — очарователен, да, но без съмнение напълно осъзнаващ положението си в обществото. Лейди Белтън беше по-скоро в стила на Даяна — любезна с всички, не придаваща значение на произхода си. *Лейди Ирен никак не би я харесала*, помисли си Лили развеселена.

Вечеряха „*просто семейството*“, както, без никаква вина, се изрази Даяна. Лили, Мейси, Даяна, лейди Еванджелин и сър Арчи, Сибил и годеникът ѝ, огромният и мълчалив капитан Филип Станхоуп с твърдата челюст.

Сибил, две години по-малка от Даяна, и на милиони години разстояние от сестра си по отношение на темперамент, искаше да говори единствено за предстоящата сватба, за роклята си, за цветята и за съжалението си, че не може да има тържеството, което ѝ се полага, заради ужасната война.

Лили пък се замисли за хората, които наистина преживяваха ужаса на войната — хора като Мейси, изгубила майка си, като младите мъже в другата част на къщата, с ранени не само тела, но и души,

видели много на фронтовата линия. Тук, в идиличния свят на Белтънуърд, войната изглеждаше много далечна. Сибил работеше за местните сухоземни войски и Лили не можеше да престане да се пита как Сибил надзирава болни от носталгия деветнайсетгодишни момичета, записали се да помагат на войската и намерили се на мили от дома си само за да стават в пет сутринта и да доят кравите или да карат трактор.

— Ти си израснала във ферма. Трябваше да се запишеш в помощ на сухоземните войски — каза Сибил рязко на Лили, като че ли четеше мислите ѝ.

— Да, като че ли няма полза от онова, което знам — отговори спокойно Лили.

— Да, но поне си го правила в Ирландия — каза Сибил, като че ли това можеше да изкупи част от вината.

Лили почувства как познатият гняв се надига в нея. Потуши го.

— Всъщност не съм — каза. — Дори медицинска сестра не съм била в Ирландия. Работех при местния лекар.

— Сибс! Лили е по-добра медицинска сестра от мен — каза Даяна.

— Щом казваш — измърмори Сибил и втренчи поглед в Лили.

— Откъде каза, че си, мила моя? — запита сър Арчи. Лили усети как се сковала. Щеше да умре, просто да умре, ако той познаваше Лохрейвънови. Не можеше да понесе разговор за тях, защото той щеше да доведе до признаване на истината — че е работила като камериерка в Ретнъри.

— Уотърфорд — каза тя, което беше истина все пак. Тамарин се намираше в община Уотърфорд.

— О, да — каза сър Арчи.

След вечеря всички отидоха в малкия салон. Лейди Еванджелин се настани до камината, в която не гореше огън, за да работи върху ръкоделието си, а Даяна, Сибил, сър Арчи и Филип започнаха игра на карти. Мейси и Лили, които не обичаха картите — Лили каза така, защото беше сигурна, че игрите, на които е играла у дома, не са същите като онези, които Сибил има наум — седнаха на перваза на прозореца, загледаха пейзажа и подхванаха разговор.

Уилсън, Филип и сър Арчи бяха събрали градинските столове на малката тераса до розовата градина за сватбеното парти. Планът беше

да се отвори вратата на терасата, за да могат гостите свободно да влизат и излизат. Сибил все още беше в кисело настроение, защото оздравяващите войници все още не бяха прогонени от балната зала за големия ден.

— Мислиш ли, че двамата с капитана са го правили? — прошепна Мейси.

— Сибил? — сви рамене Лили. — Не знам. Не изглеждат така, сякаш много го искат, нали?

Филип и Сибил се познаваха от деца. Лили не виждаше страст у тях. Беше виждала някои от сестрите да се връщат нощем зачервени и с размазано червило, с разрошени коси. Те винаги се промъкваха, защото ако главната ги заловеше, щяха здравата да си изпатят. Лили винаги се беше питала какво ли е да изпитваш такава дива страст към някой мъж. Не знаеше дали някога ще я изпита. Беше излизала с мъже, разбира се, но не беше изпитвала ни най-малка страст към тях.

— Аз бих спала с годеника си, ако съм сгодена — каза неочаквано Мейси.

Лили беше изненадана. Винаги беше смятала Мейси за най-моралната от тях трите. Въпреки шегите и натискането с войниците на задните редове в киното, тя беше възпитана да следва строги морални принципи.

— Защото е възможно той да замине за фронта и двамата никога да не сте заедно. Ако забременееш, поне ще имаш нещо от него, ако той не се върне.

— Предполагам — каза Лили и потрепери. — Не би могло да има нещо по-лошо, нали? Да обичаш някого и да го натоварят на кораб кой знае къде. Как ли ще спиш тогава?

— Може би затова ние трите сме приятелки — замисли се Мейси. — Защото нямаме любими отвъд океана. Не оплакваме мъже, които са далеч. Не сме като онези момичета, които обръщат всеки разговор и говорят само за любимите си, които са в Африка или някъде другаде.

Лили се засмя.

— Вярно е — съгласи се. — Освен това, мъжете ужасно усложняват нещата. Ще трябва да напуснем болницата, ако се омъжим. И направо ще ни изхвърлят, ако забременеем.

Нито едно от двете не беше дори далечна вероятност за Лили. Любовта и романтиката бяха далеч в дъното на нейния списък с приоритети, работата ѝ имаше много по-голямо значение. А и работеше толкова дълги часове, че беше почти невъзможно да има живот извън болницата, макар други сестри да успяваха. Даяна и Мейси излизаха за вечеря и ходеха на кино с мъже, но тя рядко го правеше.

— Виждаме прекалено много болни и ранени хора, прекалено много смърт. Това ни отблъсква от любовта.

— Говори за себе си! — засмя се Мейси. — Аз продължавам да търся. Може би утре ще се появи прекрасният принц, който да ме отведе на бял кон.

— По-скоро някой старец ще получи слънчев удар и ще трябва да се грижиш за него през следобеда.

— Като познавам късмета си, права си!

Сватбеният ден беше мечтата на всяка булка — слънчев, без нито едно облаче по небето, но не жестоко горещ, че да увехнат цветята, набрани от всички градини наоколо. Лили стана рано и направи дълга разходка през градините и пасищата, които се простираха зад къщата. Стадо крави пасяха мирно и размахваха лениво опашки, за да се пазят от мухите. Ако затвореше очи и си поемеше дълбоко въздух, Лили можеше да си представи, че е сред полята у дома с познатия мирис на пръстта. Изпита носталгия.

Върна се в къщата и завари голямо оживление, което едва ли не граничеше с бъркотия. Чуваха се оплакванията на Сибил по отношение на косата ѝ, тя твърдеше, че някой е свършил парфюма ѝ.

— Имаше съвсем малко и аз го пазех за днес! — викаше тя. — Как може да ми се случва това?

Лили и Мейси бързо се облякоха и всяка от тях направи прическата на другата.

— Косата ти е толкова лъскава — каза Мейси и отстъпи назад, за да се възхити на кестенявите къдрици на Лили, които беше вдигнала нагоре от двете страни и закрепил с фиби. — Да не би да я миеш с бира?

— Не с бира — усмихна се широко Лили. — С парфюм!

— Шегуваш се, нали? — изкикоти се Мейси. — Да.

— Не знам как Даяна понася сестра си — каза Мейси.

— О, тя не е толкова лоша — отбеляза Лили. — Просто е разглезена, а и двете не се виждат особено често. Ако сестра ѝ поживееше малко с нас, щяхме да поизгладим острите ѝ ръбове. Няколко дни в болницата ще я върнат на земята.

— Мислех, че я мразиш. Лили поклати глава.

— Не, би трябвало да познаваме света по-добре. Тя е още дете, наистина.

— Ти си толкова мъдра! — каза Мейси. — Да ѝ дадем шанс, а?

— Да — съгласи се Лили с усмивка.

Параклисът беше наистина малък и сепъл, каменният олтар беше едва ли не пуритански, а каменните пейки бяха омекотени само от старите кадифени възглавнички за коленичене. Лили изпита тревога заради самото си присъствие тук — на католиците не беше позволено да празнуват в други църкви, знаеше го. На това се противопоставяше фактът, че е на сватба и се жени сестрата на най-добрата ѝ приятелка. Това със сигурност не беше грешно, нали? Щеше да изповяда този грях пред свещеника, но щеше да бъде неясна в писмото до майка си.

В четири часа вече се бяха събрали около четирийсет гости, включително викарият и белокосата му възрастна съпруга, които бяха седнали вдясно от органа. За разлика от сватбите преди войната, беше казала Даяна, повечето им приятели нямаше да могат да присъстват, а дошлите щяха да останат само няколко часа. Като се имаше предвид това, на Сибил не беше разрешено да закъснее дори десет минути след четири. Булката се появи, хванала баща си под ръка, и цялото паство ахна. Не заради сватбената рокля от коприна и брюкселска дантела, пригодена за нея от една от роклите на майка ѝ. Тя не притежаваше чистата и красива кожа на сестра си, нито симетричните ѝ черти, нито непринудената ѝ веселост, но все пак беше прекрасна в сватбения си ден.

Младоженецът очевидно също мислеше така, защото лицето му омекна, когато се обърна да я погледне. И за първи път Лили видя лицето на кръстника, негов другар от военноморския флот. Беше по-висок от Филип. За миг погледите им се срещнаха. Бляскави и живи сиви очи се спряха на поразително сините очи на Лили и тя се почувства така, сякаш някой запали огън в корема ѝ. После той

отмести поглед и на Лили беше предоставена възможност да го огледа. Дъхът ѝ спря.

Церемонията беше кратка и семпла, напълно различна от католическите сватби, с които Лили беше свикнала. Когато свърши, Сибил и съпругът ѝ тръгнаха по пътеката между пейките. Сибил имаше триумфален вид сега, когато беше получила своя любим.

— Винаги плача на сватба — каза Мейси и в очите ѝ наистина имаше сълзи, когато излязоха от параклиса. — Не знам защо. Мама винаги повтаря, че много лесно се разплаквам. Бих искала да можеше да ме види сега.

За миг, вечният оптимизъм на Мейси като че ли я напусна и очите ѝ подозрително заблестяха.

— Моята също — каза Лили и прегърна дребничката си приятелка. Лъжеше. Майка ѝ щеше да е особено нервна да види дъщеря си в аристократична среда. — Майка ти щеше много да се гордее, ако те видеше тук — прошепна Лили. — Какво казваше винаги тя: „Благослови...“ Какво беше?

— „Благослови моята свята леля“ — засмя се Мейси. — Бедната ми майка никога не кълнеше, не беше като мен. Тя би казала: *Господ да благослови моята свята леля, Мейси, радвам се да те видя да пиеш джин с благородниците.*

— Мога ли да напълня отново чашата ви, мис? — До тях застана Уилсън, все още официален и скован, сякаш глътнал бастун.

Лили почувства тежестта на неодобрението му. Всички останали бяха мили с приятелките на Даяна от медицинското училище и дори сър Арчи беше очарователен. Само Уилсън се държеше така, сякаш те бяха две просякини, нахлули в семейната къща, за да откраднат сребърните прибори.

— Защо не? — Мейси пресуши и последната капка от питието си. Пиеше любимия си коктейл — джин с италиански вермут. — Благодаря. — Тя се усмихна лъчезарно на Уилсън, без ни най-малко да се смути от строгото му изражение.

Лили ѝ завиждаше. Колко прекрасно би било да може да прати по дяволите всички Уилсъновци на този свят. Така щеше да се освободи от чувството, че не принадлежи на никоя среда и място. Мейси се чувстваше удобно навсякъде, същото беше и с Даяна. И двете имаха някакво странно, сякаш вродено, чувство за сигурност и

увереност, поради което никога не се питаха какво мислят другите. А Лили не преставаше да си задава този въпрос.

Някак си, лейди Белтън беше успяла да осигури достатъчно храна за сватбения обяд — повече, отколкото осигуряваха купоните. Макар да беше стриктен и честен човек, сър Арчи само беше промърморил тихо, когато Еванджелин беше сложила ръка върху свински котлети и яйца, които не им се полагаха. Беше пестила не само купоните, но и яйцата, снасяни от техните кокошки. Отглеждаха четири кокошки в малкото дворче до кухненския вход, грижеха се сами за тях.

— Не мога да си представя мама да се грижи за кокошки преди войната — беше казала Даяна. — Но тя е гъвкава, лесно се адаптира. Би могла да се справи с всичко.

От яйцата и кресон бяха приготвили сандвичи, имаше и твърдо сварени яйца, които поднесоха гарнирани с марули също от тяхната собствена градина. Нямаше надежда да имат традиционната сватбена торта, затова бяха приготвени достатъчно желирани пасти и ги бяха украсили с цветя. Всичко изглеждаше абсолютно красиво и за първи път Сибил нямаше от какво да се оплаче.

Лили я наблюдаваше как губи сковаността и киселостта си под влияние на шампанското на сър Арчи. Денят беше прекрасен и гостите излязоха на терасата, настаниха се на столовете, за да се порадват на майската слънчева светлина.

Сибил и Филип изтанцуваха два валса, което беше отстъпка пред по-възрастните членове на партито, а после продължиха да пускат плочи с любимия джаз на Филип.

— Обожавам тази музика — каза замечтано Сибил, докато танцуваше в прегръдките на съпруга си.

И изведнъж щастието им се предаде и на Лили. Тамарин не излизаше от ума и сърцето ѝ през целия ден и тя се чувстваше самотна. Беше я завладяла носталгията по дома. Какво правеше тук? Взе чашата си и излезе на терасата.

Когато дойдеше краят на войната, щеше да се прибере у дома. Онова, което търсеше, не беше тук. У дома поне ще е сред своите си хора, в собствената си среда. И ако не се чувстваше в хармония с тях... Е, поне беше открила, че не хармонира с нито една среда.

— Здравей — каза един глас.

Тя обърна глава и видя кръстника на Филип, военноморския офицер, до себе си. Не беше сигурна какъв е рангът му, никога не беше притежавала способността на Даяна да разчита отличителните знаци и панделките.

— Ти също ли искаш да избягаш от тълпата? — Шотландският му акцент беше едва доловим.

Лили го гледа един кратък миг. Беше станала експерт в произнасянето на правилните фрази, което беше част от това да се научиш да живееш в друга среда, да се смесиш с нея. Но точно в онзи определен момент ѝ беше дошло до гуша да се съобразява, да се адаптира. Мислите за дома бяха подсилили усещането ѝ за отчужденост.

— Да — каза рязко. — Чувствам се така, сякаш мястото ми не е тук. Не познавам никого, освен Даяна и Мейси. Не искам да говоря за отминали пътувания с яхта в Средиземно море — добави тя с поглед, прикован в булката.

— Войната прави трудни безсмислените разговори — съгласи се той, погледът му проследи нейния и се спря на новата мисис Станхоуп. — Трудно е да спазваш разни официалности, когато... — Той като че ли се поправи: — Когато наоколо стават толкова много неща.

Лили го погледна с нов интерес. Тя едва ли не очакваше той да каже: *Хайде, развесели се, момиче. Още едно питие?* Като че ли да прогониш всяка разумна мисъл с помощта на джина беше единственият правилен отговор на всички проблеми в живота. Този мъж обаче не притежаваше веселия и излъскан чар на приятелите офицери на Даяна — мъже, които се шегуваха с онзи типичен британски чар дори на фронтовата линия. Той беше от по-различен вид, по-груб и по-земен. Широкото му квадратно лице, сплесканият боксьорски нос и дълбоко поставените очи му придаваха по-скоро вид на селянин, отколкото на аристократ.

— Извинението ми е, че не съм от този кръг, но ти сигурно познаваш всички тук? — запита тя.

— Да, познавам доста хора — съгласи се той. — С Филип сме приятели още от училище. — Подаде ѝ ръка, дланта му беше едра, широка. — Лейтенант Джейми Хамилтън — каза официално.

Лили го погледна втренчено. Хвана ръката му и почувства същия прилив на адреналин, който беше изпитала и в параклиса.

— Джейми, името и акцентът ти ми казват, че не си от тук — каза тя, за да прикрие усещанията си.

— Шотландец съм, от Еършир — отговори той. — А ти си сестра Лили Кенеди от Ирландия.

— Да — усмихна се тя. За всеки, който я чуе да говори, би било ясно, че е от Ирландия, но се питаше откъде ли знае името ѝ.

— Трудна работа — каза той.

— Да — съгласи се тя и го погледна. — Много трудна.

— Изнервя ли те? — запита той. — Да виждаш рани, смърт. Много малко хора задаваха този въпрос на Лили. Може би, защото всички в Лондон всеки ден виждаха резултатите от войната. Плюс факта, че повечето хора предпочитаха да говорят за нещо друго. Дори периодите на оплакване на мъртвците ставаха все по-кратки и по-кратки, сякаш хората се страхуваха да мислят за смъртта. Да признаеш смъртта, да мислиш за нея, беше прекалено депресиращо, единственият начин да оцелееш и да запазиш разсъдък си беше да се обърнеш към следващия ден и така да продължиш напред, ден за ден.

— Да — каза тя на Джейми Хамилтън, — изнервя ме, потиска ме. Особено детската смъртност. Миналата седмица в болницата докараха две малки момчета, братя, на не повече от десет или единайсет години. Бяха по пижами на синьо-бели райета. Бяха мъртви. Бомба. Смъртта ги застигна в съня им. Непрекъснато мисля за тях. Вече четири години уча за медицинска сестра. Ако в началото знаех какво ме очаква, едва ли щях да се запиша. Но имах много неясна представа. Мислех, че ще помагам на хората, ще им давам утеха, ще поемам чуждата болка. Но не е така, това е отчаяна борба да се запази човешкият живот, всичко става в трескава бързина, виждам как хората умират мъчително, в адски мъки, повечето пъти съм безсилна... Не знам как да го опиша — каза тя. — Има обаче и прилив на адреналин, когато работиш в операционната зала или в спешното отделение в много оживен ден и трябва да продължиш да се справяш, защото в противен случай някой друг ще страда. — Млъкна, беше говорила толкова дълго, че вече не ѝ достигаше въздух.

— А партитата помагат ли ти да се отпуснеш, или просто влошават нещата? — запита той.

Лили се засмя.

— По малко и от двете — каза. — Прекрасно е да забравиш всичко поне за малко и да танцуваш, а после чувствам, че не бива да забравям за реалността.

Обърна се, за да вижда двойките, които танцуваха вътре.

— Аз се чувствам по същия начин — каза той. — Когато си наред военните действия, искаш да си далеч от тях, а когато си далеч, искаш отново да си на фронта.

— Къде служиш? — запита го тя.

— Аз съм старши лейтенант, втори по чин на подводница. Бях ранен преди месец.

Тя отбеляза, че той не ѝ каза къде по света служи, нито как е бил ранен. Беше чувала, че информацията за подводниците е поверителна.

— Ти работиш с Даяна в „Ройъл Фрий“, нали?

Тя кимна. И тя можеше да пази информацията за себе си.

— Откъде си? — запита той.

— Малко градче на име Тамарин в Южна Ирландия. Със сигурност не си чувал за него, на брега е и много, много тихо, за разлика от Лондон.

— И защо го напусна?

— Защото исках да бъда медицинска сестра, а не можех да платя за обучението си у дома. Баща ми е ковач, а майка ми — икономка в къща, подобна на тази, макар и не толкова голяма — каза.

Но това, което всъщност казваше, беше: *Аз съм различна. Ето коя съм. Ако ме харесваш, ще останеш. Но аз няма да се преструвам. Не съм от твоя свят.* Отвътре долиташе гласът на Мейси, която пееше. Тя обичаше да пее на партита, имаше красив глас и скоро всички щяха да затанцуват. Това беше дарба, дарбата да накараш хората да те харесват. Лили знаеше, че самата тя не притежава тази дарба. Тя беше прекалено внимателна, предпазлива, обичаше да стои встрани и да наблюдава.

Сега Джейми я гледаше. Тя почувства как нещо дълбоко в нея трепва под погледа му.

— Мисля, че ние двамата сме единствените, които не се шегуват и не се смеят — каза неочаквано Лили, когато отвътре долетя гръмогласен смях. — Изненадана съм, че Сибил още не е заповядала да ни изхвърлят. Тя иска сватбеното тържество да бъде идеално.

Джейми се приближи и застана плътно зад нея.

— Не знам за теб — каза той, — но аз се забавлявам.

— И в момента ли? — запита тя и мина покрай него. — Надявам се, че ще продължиш да се забавляваш, лейтенант. Ако ме извиниш.

Отиде в тоалетната и напръска с вода зачервеното си лице, после се опита да поправи щетите, като се напудри с пудра „Английска роза“, която не подходеше на кожата ѝ, но беше всичко, което ѝ беше останало. Скъпоценното ѝ червено китайско червило беше вече под нивото на гилзата и трябваше да вземе малко с помощта на фиба, за да го размаже по пълните си устни.

Блестящите ѝ сини очи я гледаха от огледалото и тя изпита необичайна за нея гордост от външния си вид. Кожата ѝ беше безупречна, снежнобяла, без нито една луничка и контрастираше с богатия кестеняв цвят на косата ѝ, вдигната, за да разкрие овалното лице с фини кости. Искрата интелигентност в очите с формата на бадеми променяше външността ѝ от просто привлекателна до неустоима дива красота.

След като се беше противопоставила на Шерил, другите медицински сестри я наричаха Дивото ирландско момиче. Тя предполагаше, че това е комплимент, който показваше, че те я виждат като спокойна, самоуверена и силна. Имаше за какво да благодари на семейство Лохрейвън. Това, че беше наблюдавала лейди Ирен, я беше научило на добродетелта да запазва спокойствие и достойнство, а решителността ѝ да бъде различна от всички други слуги в Ретнъри я беше дарила с царствено държание.

— Не изглеждаш зле, сестра Кенеди — каза си.

Когато се върна в салона, на грамофона се въртеше плоча на Глен Милър и всички танцуваха, решени да изстискат и последната искра забавление от деня. Беше почти осем часът и много от гостите щяха да си тръгнат скоро, за да се приберат преди падането на мрака. Партито затихваше.

Даяна беше прошепнала на Лили, че заминаването на младоженеца е ускорено. Никой не знаеше защо, но се говореше за голямо нападение. Сибил още не знаеше.

— Ще трябва да тръгне тази вечер. Меденият месец се отлага. Бедното момче.

Лили стоеше и гледаше танците, попиваше мелодията и се люлееше на пети. Опита се да не мисли за събитието, което скоро

щеше да отведе всички мъже далеч. Каквото и да беше, те скоро щяха да разберат по трудния начин — когато жертвите започнат да прииждат в болницата и се наложи всички да работят извънредно и на практика да слоят смените.

— Искаш ли да танцуваш?

Той беше до нея, висок и строен, и изведнъж Лили не можеше да се сети за нещо друго, което би искала повече.

— Да — каза. — Не съм много добра...

Тя беше прекалено висока, а повечето мъже като че ли предпочитаха партньорката им да бъде дребна.

— Аз също — каза Джейми и твърдото му лице се озари от усмивка.

Лъжеше. От мига, в който я взе в ръцете си, Лили усети ритъма и енергията му, която се сля с нейната. Като че ли бяха поръсени с магическия цветен прашец на танца. Музиката беше силна, заглушаваше и поглъщаше всичко друго. Лили се питаше дали някой друг долавя електричеството, което прехвърча между тях. Сигурно. Дланта на Джейми на гърба ѝ я изгаряше, като че ли докосваше гола плът и галеше еротично кожата ѝ, а не тънката материя на роклята. Тя усещаше силата на китката му в другата ръка, която стискаше нейната, а пръстите ѝ напипваха здравите му мускулисти ръце под униформата. Не беше като да танцуваш, а като да правиш любов.

Музиката спря, те останаха втренчени един в друг.

— Нека я чуем отново! — извика Сибил като дете и някой пусна отново плочата.

Лили не осъзнаваше, че е сдържала дъха си, докато музиката не започна отново.

— Не искам музиката да спре — каза той с устни до ухото ѝ. Лили затвори очи и му позволи да я притисне към себе си. Двойките около тях се въртяха бурно в бързия ритъм, а те двамата с Джейми като че ли танцуваха на друга, по-бавна, музика. Тя вдигна очи към него и погледът на тъмните му очи като че ли проникна в нея, каза ѝ, че той я желае така, както тя — него. Чуха раздвижване зад себе си, обърнаха се и видяха как Мейси танцува в прегръдките на един от приятелите на Филип, американец, русокос капитан от армията, който я въртеше така, сякаш тя беше парцалена кукла.

Като видя Мейси, магията се развали. Лили мислено се порица. Какво ли я беше прихванало? Не можеше да въздиша по красив мъж в униформа. Не такъв беше планът ѝ. А и Джейми, независимо колко привлекателен го намираше, беше от онзи друг свят, света на Даяна.

— Ще седна, ако нямаш нищо против — побърза да каже тя, решена да не обърне внимание на разочарованието, изписано на лицето му.

— Да ти донеса ли нещо за пиене? — запита той, сложил маската на учтивостта.

Лили би предпочела да беше казал: *Какво ти става?* Но този тип мъже никога не говореха така. Хората от висшата класа поемаха достойно всички удари с високо вдигнати брадички. Докато момче от родния Тамарин щеше да поиска да знае защо е спряла да танцува.

— Не, благодаря — отговори Лили също толкова учтиво. — Зави ми се свят заради танца — *и заради теб*, прииска ѝ се да каже. — Мисля да пропусна следващия, да поседя. — Видя Даяна, отделила се от тълпата, да я гледа и да ѝ се усмихва. — Даяна е прекрасна танцьорка.

— Знам — каза той, стиснал твърдо челюсти. — Добре, тогава сигурно знаеш и какво прекрасно момиче е тя — добави Лили.

Не беше сигурна защо постъпва така, защо окуражава Джейми да отиде при Даяна. Той беше всичко, което Даяна искаше от един мъж, а Лили обичаше Даяна като сестра. Даяна копнееше да се влюби, а Джейми беше просто специален, помисли си Лили с въздишка.

— Караш ме да танцувам с Даяна? — запита той, леко развеселен.

Но Лили долови и искрица гняв. Защо ли сякаш ѝ се присмиваше?

— Тя вероятно е повече твоят тип — каза. По дяволите, това никак не звучеше правилно. — Искам да кажа, вие сте от една...

— Среда? — подсказа той.

— Да! — каза рязко тя.

Бяха се отдалечили от танцьорите и сега бяха в другия край на стаята, където гостите седяха по диваните и столовете, разговаряха и пиеха.

— Толкова ли е важна средата за теб? — запита той.

— Обзалагам се, че е така за теб.

— Всъщност, не. Не и с подходящия човек.

— Желая ти късмет в намирането на подходящия човек — каза тя мило, после отиде да седне до лелята на Даяна, Дафне, която беше стара мома и почти напълно глуха.

Поздрави я, но през цялото време гледаше Джейми, който все още стоеше наблизко и ѝ се усмихваше по начин, който само тя би могла да опише като дяволит. Той улови погледа ѝ и леко повдигна едната си вежда, като че ли казваше: *Виждам каква е играта ти, скъпа моя.*

— Прекрасна музика! — извика тя в ухото на леля Дафне, после изруга мислено, защото бедната Дафне не можеше да чуе почти нищо и още по-малко музиката.

— Какво? — изпищя високо старата лейди и сложи длан като раковина до ухото си, докато в другата стискаше чашата си с джин.

След половин час ѝ беше дошло до гуша от Дафне, но продължаваше да гледа Джейми с крайчеца на окоето си. Част от напрежението, което изпитваше, се стопи, като видя Сибил да избухва в сълзи. Щом Филип трябваше да замине тази нощ, вероятно и Джейми трябваше да потегли към изпълнението на дълга си. А когато Джейми тръгнеше, тя щеше да може да се отпусне.

След петнайсет минути Сибил, чиито очи бяха силно зачервени, и гостите се събраха в големия вестибюл, за да се сбогуват.

— Не мога да хвърля букета си — проплака Сибил, обръщайки се най-вече към майка си, която се суетеше край нея и се опитваше да попи сълзите ѝ с носната си кърпичка.

— Вдигни брадичка, скъпа — каза лейди Еванджелин.

— Не мога!

— О, мила, скоро ще имаме ново парти по случай сключването на брака ни, обещавам — чу се неувереният глас на Филип.

— Обещаващ? — проплака булката.

— Да, обещавам.

— Бедните, изпитвам съжаление към тях — прошепна Мейси в ухото на Лили. Мейси беше вече очевидно пийнала, бузите ѝ се бяха зачервили, а очите ѝ бяха сънени заради изпитите коктейли — Обзалагам се, че той не знае в какво се забърква. Но скоро ще разбере.

— Ето, хвърлям го! — извика Сибил.

— Момичета, внимавайте! — изпищя Даяна.

Букетът беше високо във въздуха, когато Лили вдигна поглед и го видя плавно да пада към нея. В последната секунда, тя сграбчи Мейси и я бутна под букета.

— Господи! — извика Мейси, когато цветята паднаха буквално на главата ѝ. Всички се засмяха и особено Лили. После тя усети силна ръка на талията си и дланта отново изгори кожата ѝ през тънката материя на роклята.

— Искам да се сбогувам с теб, сестра Кенеди — каза Джейми с лице, само на сантиметри от нейното.

Тълпата се раздвижи и ги блъсна един към друг. Устните им се срещнаха, жадни и топли. После, само след секунда, той се отдръпна.

— Докато се срещнем отново?

Лили не можеше да направи нищо друго, освен да го погледне. Двамата мъже се спряха на прага, а гости и роднини се скупчиха около тях.

— Ето я бъдещата булка — каза напевно Мейси, размаха букета и прегърна Лили. — Не е ли прекрасен букетът? — въздъхна след малко.

Но очите на Лили не се откъсваха от Джейми, от мястото, където той стоеше само допреди малко.

— Прекрасен е — отговори едва чуто тя и докосна устните си с пръсти — там, където той ги беше целунал.

И преди я бяха целували, но никога така. Защо беше играла глупави игрички с него? Защо се беше отказала да танцува до края с него? Испита силен гняв към самата себе си. Вродената ѝ острота отново беше довела до разочарованието ѝ. Ето, че той заминаваше и кой знаеше кога ще го види отново...

Септември 1944

Сибил се беше надявала на грандиозно второ парти по случай брака си, но далеч не получи празненството, на което се надяваше. Вместо официални танци, трябваше да се задоволи с малка вечеря в дома на бабата на Филип на „Саут Одли стрийт“, доста голямо имение, затворено още през 1942, когато всички мебели бяха покрити с холандски кувертюри. След вечеря партито щеше да продължи в

„Четиристотинте“, бляскав и елегантен нощен клуб, в който Даяна често ходеше, но Лили още не беше стъпвала.

Лили беше повече от сигурна, че Сибил се е съгласила да я покани на партито, защото са имали нужда от помощ при приготвянето на ястията и при почистването после. Можеше да си представи недоволството на Сибил, когато Даяна е предложила да поканят Лили. Можеше да си представи колко разгорещено се е противопоставила Даяна, вероятно беше отвърнала, че няма да помоли Лили за помощ, ако не я поканят.

— Ще бъде превъзходно — каза радостно Сибил в деня на партито, докато тя, Даяна и Лили разглеждаха дома на бабата на Филип и се опитваха да решат какво трябва да бъде свършено най-напред. Сибил беше там от предния ден, но не беше пипнала нищо или поне Лили мислеше така, забелязала слоя прах навсякъде.

— Ще сме напълно изтощени, когато сложим ред тук! — сръза я Даяна, която, също като майка им, беше ядосана на Сибил заради организирането на партито.

— Лондон вече не е безопасно място, Сибс — каза тя. — Дори Филип казва така. Не знам защо не искаш да се вслушаш в думите на мама и не се задоволиш с малко тържество у дома по случай Коледа.

Лондончани се страхуваха от въздушните нападения и бързаха да се скрият в убежищата още когато чуеха приближаването на вражеските самолети. А сега съществуваше и заплаха от V-образните бомби, след които цели улици биваха разрушени. За първи път от започването на войната Лили беше в състояние на непрекъснат страх.

— Достатъчно зле беше, че пропуснах медения месец, и няма да позволя на тази проклета игра на война да съсипе партито ми — изсумтя Сибил.

Лили престана да чисти и вдигна поглед.

— Тук съм през свободния си ден заради Даяна, не заради теб. Така че, млъкни, ако обичаш, защото ще престанеш да наричаш това игра, ако виждаш последиците всеки ден в болницата.

И, поне веднъж, Сибил замълча.

— Съжалявам — прошепна Даяна на Лили, когато Сибил отиде в друга стая под предлог, че трябва да намери ваза за розите, които бяха набрали от градината. — Тя не разбира.

— Не мога да разбера защо — каза ядосано Лили. — Знам, че в Белтънуърд е изолирана и се чувства защитена, но честно, Даяна, трябва все пак да вижда какво преживяват хората. Ти й казваш какво виждаш всеки ден, как е възможно това да не достига до нея?

Даяна сви изискано рамене.

— Сибс е като татко, проумява нещо само ако то я засяга директно. Не оставяй това да ти съсипе вечерта, защото всички имаме нужда от забавление. Моля те, Лили. Клубът ще ти хареса много.

Лили си позволи да се усмихне. Копнееше да запита дали лейтенант Джейми Хамилтън ще е сред гостите, но не се осмеляваше. Не беше споменала името му нито веднъж след онази вечер. Не искаше никой, дори Даяна, да открие как се чувства по отношение на него. Помисли си, че дори да е там, тя няма да му обърне никакво внимание. Ако той нямаше търпение да я види отново, защо не беше направил опит да се свърже с нея? Бяха минали три месеца, не можеше да се каже, че не беше имал възможност. Не, дори да беше сред гостите, тя нямаше да му проговори, това беше сигурно.

— Здравей, Лили — каза той същата вечер в осем. Гласът му беше точно такъв, какъвто го помнеше. Беше по-загорял, изглеждаше прекрасно, застанал пред нея в униформата си. Беше един от последните от дванайсетте поканени. Всички останали стояха край масата в трапезарията и допиваха питиетата си. Благодарение на цветята на Сибил и уменията на Лили да подрежда маса, всичко изглеждаше свършено. Даяна беше приготвила пилето — беше казала на Лили, че според нея е заек — което Сибил беше донесла от провинцията.

— Здравей, Джейми — отговори тя.

— Надявах се, че ще си тук тази вечер — каза той.

— И да, тук съм — отговори Лили.

Нямаше да направи нещата лесни за него. Откакто беше разбрала, че ще дойде, след като беше прочела плана за настаняването на гостите около масата на Сибил, тя усещаше как вълнението ѝ нараства.

— Искан да се свържа с теб — поде той.

— Така ли? — запита Лили.

Той кимна. Лили го загледа как чете табелките с имената, а после разменя местата им, за да седне до нея.

— Вече можем да заемем местата си — прошепна.

— Сибил много ще ти се ядоса — прошепна в отговор тя.

— Мога да го понеса — каза той. — Тук съм само поради една причина и тя няма нищо общо със Сибил.

Тръпката, която помнеше отпреди, отново премина през тялото ѝ и се наложи Лили да седне, за да не падне. Тя познаваше много добре протокола за изисканите партита с вечеря. Знаеше, че по време на едното блюдо можеше да разговаря с Джейми, но после трябва да се обърне учтиво към другия си съсед. Джейми, обаче, не ѝ позволяваше.

— Да не си правим труда с етикета — каза, когато бяха привършили със супата и чиниите бяха отнесени от един стар слуга на бабата на Филип, мистър Тимс, чиито ръце трепереха. Лили дори не искаше да погледне към него. *Прекалено е стар!*, искаше ѝ се да извика.

По време на първото блюдо говориха за последните три месеца от войната и шансовете тя скоро да приключи. Езикът ѝ се беше поразвързал, а сърцето ѝ беше поомекнало, благодарение на коктейлите и виното. Лили искаше да запита Джейми защо не ѝ е писал. Обаче нещо я караше да се въздържа.

Говориха и за детството си и за първи път Лили не спестяваше нищо от истината. Останалите гости просто се стопиха, изчезнаха някъде, докато двамата разговаряха и разговаряха. Тя му разказваше тихичко за Тамарин и Ретнъри.

— Ти си възхитителна жена, Лили Кенеди — каза сериозно той накрая.

— Защо „възхитителна“ не ми звучи като комплимент? — запита Лили.

В отговор Джейми хвана ръката ѝ под масата и я погледна втренчено.

— Добре, ти си красива жена и аз не мога да мисля за нищо друго, освен за теб, откакто те срещнах — каза той толкова тихо, че никой друг не можеше да чуе.

Сърцето на Лили пропусна един удар. Чуха силен шум отвън. Сякаш някой изтърва цял куп чинии. Лили скочи на крака. Сигурно беше бедният мистър Тимс. Никой друг не помръдна дори пръст.

Виното се лееше неспирно, грамофонът свиреше и компанията се забавляваше, независимо от войната. Едва ли някой въобще отбелязва шума.

Лили излезе и видя мистър Тимс до вратата на трапезарията да разтрива ожуленото си коляно, а край него желираният крем образуваше малки твърди локвички по паркета.

— Мистър Тимс, дайте да видя коляното ви — каза тя с професионалния си тон.

— Седни тук — каза Джейми. Беше я последвал навън. Поведо стареца към един стол в коридора. Докато тя преглеждаше коляното на мистър Тимс, Джейми успя да почисти по-голямата част от крема от пода.

— Ще превържа раната, а после трябва да си почивате, в случай че кракът е навехнат — обясни Лили.

— Да, мога да легна в стаята на иконома. Там има старо походно легло. Него непрекъснато го болеше гърбът и трябваше честичко да си поляга — каза мистър Тимс, а после се поправи: — А кой ще сервира следващото блюдо?

— Могат да минат и без друго блюдо — отвърна Лили. Джейми занесе кафе на веселящата се група и им каза, че ще трябва да пропуснат десерта.

— Планът е да сме в клуба след няколко минути — каза, след като слезе в кухнята, където Лили миеше ръцете си на старата мивка.

— А нашата домакиня заинтересува ли се въобще за бедния старец? — запита Лили. Мистър Тимс беше вече настанен на походното легло в стаята на иконома.

Джейми поклати леко глава.

— Страхувам се, че нашата скъпа Сибил не се интересува особено от останалите.

— Като че ли не го знам — отговори мрачно Лили. Изведнъж двамата се оказаха само на сантиметри един от друг, държаха се за ръце. Джейми затвори вратата на кухнята, подпря се на нея и протегна ръце към Лили. Тя се притисна в него и вдигна и двете си ръце, за да го погали по лицето. Той я прегърна здраво. Без думи, телата им се притиснаха едно в друго, Лили почувства как зърната ѝ се втвърдяват. Най-много от всичко искаше да се съблече гола и да притисне пламналата си кожа до неговата. Косата му беше коприненомека,

подстригана много ниско на тила. Пръстите ѝ се заровиха в нея, докосваха и галеха, после се спуснаха по силния му мускулест врат и откриха копчетата на униформата.

Той намери нежната кожа зад ухото ѝ и я целуна, а тя нададе стон на удоволствие. Дланите му обхванаха гърдите ѝ, намериха копчетата на яката на роклята ѝ и се плъзнаха нетърпеливо вътре, за да докоснат голата кожа. Ръката му успя да се спусне достатъчно дълбоко, за да се окаже под сутиена и да погали втвърденото ѝ зърно, което пламна от ласката му. Тя ахна и се притисна към ръката му. Нито един мъж не я беше докосвал така интимно.

Той разкопча роклята ѝ, разтвори цялата предница и пое едното ѝ зърно в устата си.

— О, Джейми — нададе стон тя и се остави на ласката му. Неочаквано, рязко, той я дръпна към кухненската маса — огромна, дървена, със старателно излъскана повърхност. Вдигна я да седне върху нея и застана между бедрата ѝ. Усещаше как грубият плат на панталоните му драска чувствителната нежна кожа над чорапите ѝ.

Джейми беше силен, жизнен и първично мъжествен, тя усещаше втвърдения му член, тялото му отговаряше на нейното. И тя го желаше.

— Толкова си красива! — стенеше той. Устните му откриха нейните, целувката му беше едва ли не ожесточена.

— Искаш ли да спра? — Беше сериозен.

— Не, не — отговори тя. — Не искам. Не искам това никога да спре.

Една кратка секунда, двамата се гледаха, магията моментално беше разрушена.

— Не искам това да се случи така — каза той тихо, нежно. — На кухненската маса в чужда къща. Но, о, как те желая, Лили.

— Къде тогава? — запита тя. Пръстите ѝ инстинктивно го галеха, косата ѝ докосваше лицето му, устните ѝ проследяваха извивката на твърдата му челюст. Той нададе тих стон.

— Не знам. Няма да мога да спра — каза той, — ако не престанеш да правиш това.

— Няма нужда да спираме — каза тя и ѝ беше трудно да повярва, че произнася тези думи. Тя, момичето, което досега не е било с мъж,

което не беше позволявало нищо повече от целувка, гърчеше тяло в ръцете на този мъж, копнееше за ласките му.

— Напротив. — Той я притисна към себе си, за да може да мърда. Като че ли, ако не се галеха, тялото му щеше да отговаря животински на нейното. — Не тук. Имай ми доверие.

— Имам ти доверие — каза тя и наистина беше така. — Не съм го правила преди. — Беше важно той да го знае, защото войната беше освободила морала на много хора.

— Знам.

— Откъде?

Той се усмихна.

— Просто знам. Филип ми говореше за приятелките на сестрата на Сибил дълго преди да те срещна. Дивото ирландско момиче, в чиито вени тече огън и лед. А и мога да позная. У теб няма нито нотка фалш. Чувствам го.

Тя се засмя високо, завладяна от смешното в ситуацията.

— Да, със сигурност усещаш всеки сантиметър от тялото ми — каза тя, размърда бедра и почувства как той отговаря веднага.

— Джейми, Лили... Надявам се, че няма да изядете всички сладки. Оставете малко и на нас, лакоми прасета такива! Беше Сибил.

— Исусе! — Лили се изтръгна от прегръдките му, тропотът от високите токчета на Сибил приближаваше.

— Никой друг не иска да пие ликьор. Искат само да танцуват — продължаваше да говори Сибил. — Но аз обичам да си хапвам нещо сладко след вечеря.

Тя приближаваше все повече. Щеше да е ужасно да ги завари полуоблечени. Лили бързо закопча роклята си и приглади косата си. Изтри петното червило от бузата на Джейми.

— Идваме, Сибил! — извика високо Лили. — Не можем да намерим шоколадовите бонбони.

Постави ръка на бравата, за да отвори вратата. И двамата бяха отново уважаващи себе си млади хора, макар и леко зачервени.

— Лили... — Джейми звучеше настоятелно.

Лили натисна бравата и отвори вратата. Четирите години на страх от главната медицинска сестра я караха да се тревожи, когато прави нещо нередно. Каквото и да се канеше да й каже Джейми, можеше да го направи и по-късно.

— Има нещо, което трябва да ти кажа — каза той.

Сибил беше пред вратата.

— Ето ви и вас — каза тя с усмивка.

— Съжаляваме, Сибил — каза Лили, като направи всичко възможно гласът ѝ да прозвучи весело и неангажиращо. — Трябваше да превържа коляното на бедния мистър Тимс.

— Така ли? — каза Сибил и Лили разбра от тона ѝ, че тя прекрасно знае какво става. Нотката беше едва доловима, но не можеше да се сбърка с нищо друго. Лили се смути.

Сибил хвана ръката на Лили, а другата си ръка подаде на Джейми.

— Умирам от желание да танцувам — каза тихо, уж поверително. — Ще харесаш много клуба „Четиристотинте“, Лили, толкова е забавно там. Тя никога преди не е посещавала клуба, Джейми. Представяш ли си? А Джейми и Филип някога едва ли не живееха там, нали така, скъпи?

Бяха стигнали до задното стълбище и Сибил небрежно пусна ръката на Лили, за да върви редом с Джейми, тъй като нямаше място за тримата. Лили се почувства неудобно от веселия, но отровен тон на Сибил.

— Някои хора предпочитат „Флорида“ или милото старо „Кафе дьо Пари“, но аз просто обожавам „Четиристотинте“ — продължаваше да говори Сибил с фалшива нотка на веселост в гласа. — А какво ще кажеш за Миранда? Кой е любимият ѝ клуб?

Неудобството на Лили нарастваше. Джейми не казваше нищо. Вървеше до Сибил така сковано, сякаш беше на погребение.

— Миранда е съпругата на Джейми, Лили. Тя е толкова мила, ние всички я обичаме. Жалко, че не може да мръдне от Шотландия, нали?

Лили се спъна в стъпалото, Джейми се обърна и ѝ подаде ръка, но тя рязко се отдръпна. Джейми беше женен. Не беше свободен да я люби, предаваше съпругата си, а току-що беше предал и нея. Повдигна ѝ се. Независимо как щеше да изглежда или каква щеше да е реакцията на Сибил, тя трябваше да се отдалечи от него.

— Извинете ме — каза. — Ще се върна след минутка...

Обърна се и побягна надолу към стаичката, където държаха горните дрехи, тръшна вратата след себе си и се отпусна на колене на

прашния паркетен под до старата напукана мивка. Все още ѝ се повдигаше. Чувстваше се толкова смутена и празна. Сякаш я беше ударил гръм. Не приличаше на нищо, преживяно досега, а ето, че ѝ беше отнето също толкова бързо. Само че сега знаеше какво е да изпитваш този вулкан от емоции и едва ли щеше да може да го пренебрегва повече.

Тялото ѝ все още тръпнеше от докосването на устните му, но ето, че беше тук, свита на кълбо на пода, сама. Чувстваше се използвана. Искаше ѝ се да умре. Не, искаше той да умре. Искаше той да страда така, както страдеше тя.

Той беше там, когато излезе след няколко минути. Тя беше сигурна, че е страхливец и няма да я чака, но той беше там — висок и загрижен, никак не приличаше на измамник.

— Лили, моля те, нека ти обясня...

— Не ме докосвай! — изсъска тя.

— Искях да ти кажа...

— Стой далеч от мен. Не искам никога вече да те видя. Никога, докато съм жива.

Изтича по задните стълби и се втурна в трапезарията, където я чакаше Даяна, скъпата Даяна. Сибил не се виждаше никъде. Останалите сигурно бяха слезли по главното стълбище до входната врата.

— Толкова съжалявам, Даяна. Не се чувствам добре. Ще се върна в пансиона.

— Какво?

Даяна беше изумена. Бяха уредили да нощуват навън, което беше много специално разрешение и им беше отнело седмица да го постигнат. А ето, че Лили искаше да се върне в малката им стаичка на „Кюбит стрийт“.

— Моля те — замоли се Лили. Наистина не изглеждаше добре. — Съжалявам.

Грабна малката си чанта и избяга през друга врата, благодарна, че къщата е голяма като палат. Стигна до спалнята, която трябваше да раздели с Даяна, затвори и заключи вратата. Не включи осветлението, а седна на леглото, зачака. Може би Джейми щеше да дойде да я потърси. Надяваше се, че ще попита Даяна и ще реши, че се е върнала в пансиона. Така щеше да е в безопасност тук. Щеше да може да лежи

на леглото, да изпитва болка и срам, да остави сълзите да се стичат по бузите ѝ. Чу затръшването на огромната входна врата. Той си беше отишъл от живота ѝ завинаги и тя можеше да се опита да забрави горещата страст, да забрави усещането за изгаряне. Никога повече нямаше да ѝ се наложи да мисли за лейтенант Джейми Хамилтън.

ГЛАВА 15

Изи, облегнала се на задната седалка в таксито, реши, че няма нищо по-красиво от назъбената линия на небостъргачите в Ню Йорк, които пронизват небето в слънчева сутрин. Обожаваше Ню Йорк, обичаше дори това такси, в което миришеше на някакви мексикански ястия, а по всяка повърхност се виждаха мъниста, които тракаха като кастанети по време на цялото пътуване.

Градът говореше за нови начала — беше невъзможно да дойдеш тук и да не започнеш отново, да не мислиш за нови изобретения. В Ню Йорк човек можеше да бъде всичко, което иска. И Изи се закле, че отсега нататък ще бъде напълно различна личност от Изи Силвър отпреди три седмици.

Мисли за това по време на дългия полет над Атлантика, седнала между две млади момичета от Германия, които щяха да видят Щатите за първи път. Щяха да видят толкова много, да правят толкова много нови неща... Съвсем естествено, Изи се сети каква беше тя и какви планове кроеше преди десет години. И какво беше направила през тези десет години, освен да затъне в живота, който беше еднакъв навсякъде по света — опитваш се да се впишеш, опитваш се да направиш пари, да уловиш мечтата, която никога няма да се сбъдне. И забързана да постигне това, беше забравила кои неща са наистина от значение. И беше станала жертва, захвърлена на брега от бурята.

Беше разочаровала всички: бедната мама, която толкова много искаше дъщеря ѝ да е щастлива; татко, който винаги мислеше най-доброто за нея; и баба, която я беше научила да бъде силна, честна и смела. Милата баба. Изпитваше тъга, когато си я представяше как лежи в болницата в Тамарин без капка живот в очите. След трите седмици, през които я беше чакала да излезе от комата, Изи беше разбрала, че това може и никога да не се случи.

Но въпреки болката от всички неизказани неща, Изи знаеше, че не може сега да предаде баба си. Щеше да започне отново живота си и този път да го подреди по правилния начин. Имаше своя втори шанс и

този път нямаше да сгреши. Първата промяна щеше да засегне Джо. Беше се надявала на онова, което никога нямаше да се случи, беше плакала нощем и сълзите ѝ бяха напоявали възглавницата. Никога вече. Връзката им беше приключила, но тя нямаше да играе ролята на отхвърлената, да го залее с болката си. Не, щеше да бъде изпълнена с достойнство.

В апартамента ѝ беше много студено. Студеният въздух я лъхна още с отварянето на вратата. Климатичната инсталация отново не работеше. Изключи я и се обади в сервиза да изпратят човек за поправката. След това се обади да ѝ донесат вечеря.

Когато вечерята пристигна, тя вече беше разопаковала багажа си, беше напъхала мръсните си дрехи в найлонова торба, за да ги занесе в обществената пералня, и се беше преоблякла в клин и тениска.

— Здравей, Тони. Благодаря ти, че дойде толкова бързо.

— Няма проблеми — отговори Томи и започна да подрежда масата.

— Искаш ли кафе?

— Да, със сметана, но без захар, моля.

Докато приготвяше кафето, Изи прослуша съобщенията на телефонния си секретар. Имаше две от приятелки, които не беше информирала за отсъствието си от града, обаждане от рекламен агент и едно от Джо. Беше престанал да звъни на мобилния ѝ телефон, докато тя беше в Ирландия, след като тя отказа първите му пет обаждания. Съобщението беше от предишната вечер.

— Здравей, Изи. Чух, че ще се върнеш утре... — И как беше научил това? — Искях да ти кажа „здравей“. Мисля непрекъснато за теб, скъпа. Моля те, обади ми се, когато се върнеш.

— Трябва да взема друг инструмент — каза Тони от коридора. — Ще се върна след секунда.

— Да, разбира се — отговори разсеяно тя.

Беше изтрила номера на Джо от телефона си, но вече го знаеше наизуст. Набра го и се замисли дали да натисне зеления бутон. Но какво щеше да каже: *Чао, радвам се, че се запознах с теб?* Не. Отказа се, изтри номера от екрана и си наля кафе.

Карла се отби при нея в девет и половина на път за работа. Носеше пасти от сладкарницата на Двайсет и девета улица, както и няколко списания с последните клюки.

— Ето малко храна — каза, като остави всичко на масичката за кафе. — Сигурна съм, че още не си ходила да пазаруваш. — Прегърна здраво приятелката си. — Как си?

— Добре съм — отговори Изи и веднага заплака.

— О, поплачи си, освободи малкото момиченце в себе си — въздъхна Карла. — Знаех си, че звучиш прекалено самонадеяно последния път, когато разговаряхме по телефона. Как е баба ти?

— Все още в кома — проплака Изи. — Просто си лежи неподвижна в леглото. Следващата седмица ще я преместят в старчески дом. Колкото по-дълго остане в кома, толкова по-малки са шансовете да излезе от нея. Не мога да понеса мисълта за това, как лежи в леглото в старчески дом. Какъв ужасен край! Тя заслужава много, много повече...

Звънна телефонът в апартамента и Карла автоматично стана, за да вдигне слушалката.

— Да? Добре, кой се обажда? — Карла си пое рязко въздух, с което накара Изи да вдигне поглед. — Не, не можеш да разговаряш с Изи, задник такъв. В момента тя може да мине и без теб. Имаше нужда от теб преди три седмици, но ти можеше да си тук с нея, така че този път няма да можеш да изпревариш другите, които са на опашката...

Джо. Никой друг не можеше да накара Карла да му говори по този начин, побесняла от гняв.

— Дай да говоря с него — каза Изи и протегна ръка към слушалката. — Добре съм, наистина — добави.

Карла, недоволна и смръщила неодобрително вежди, ѝ я подаде.

— Ало? — каза Изи.

— Здравей — отговори тихо и нежно той.

Гласът му ѝ донесе такава утеха! Испита болка, че ще трябва да откаже да я приеме. Защото тя щеше да я убие. Какъв смисъл имаше да има полуживот с мъж, който никога нямаше да бъде неин? Безкрайни жертви, сама всяка Коледа, крадене на време на рождени дни, посещение на места, където никой не ги познава, самостоятелно отиване до ресторанта, защото някой може да се натъкне на тях... Знаеше какво съдържа бъдещето за тях, ако Джо продължеше да поддържа този сложен и объркан живот, и не го искаше. Знаеше, че това накрая ще унищожи нея и ще сложи край на връзката им.

— Какво искаш, Джо? — запита уморено. — Да те видя и да те прегърна — отговори той.

— Знаеш ли какво не е наред при теб? — запита тя. — Ти винаги казваш правилните неща в подходящото време и това ме убива, Джо. Защо не можеш да говориш направо като всяко копеле и не ме оставиш да те намразя? Така за мен ще е по-лесно.

— Нима мислиш, че съм копеле? — каза той.

— Да — отговори искрено тя. — Така мисля. Ти започна играта от самото начало, но мога да обвинявам само себе си, че позволих да ме въвлечеш в нея. Иска ми се да не бях го правила.

— Мога ли да дойда при теб?

Направо в целта. Като бизнесмен, той разбираше кога губи, и знаеше, че срещата очи в очи ще помогне. Изи нямаше енергия да се противопостави.

— Да — въздъхна и затвори.

— Отърва ли се от него? — запита Карла.

— Не точно...

— Няма да дойде тук, надявам се. Защото, ако дойде, ще направя нещо, с което този кучи син да ме запомни...

— Карла, недей. Ще му кажа, че всичко е приключило.

— Надявам се. Той не заслужава да има в живота си две жени, които спорят за него, а точно това ще се случи накрая, Изи. Мъже като него искат да изядат цялата торта. Той иска да има и двете ви.

Изи се засмя.

— Благодаря ти — каза.

— За какво?

— Че мразиш съпругата му, макар тя да не е направила нищо на нито една от двете ни.

— Аз просто следвам сценария — каза Карла с усмивка.

— Любовницата винаги мрази съпругата и твърди, че тя е с него заради парите му. Съпругата твърди същото за любовницата.

— О! Надявах се, че двете с теб сме носители на новото мислене — отбеляза Изи.

— Съжалявам, приятелко, в тази история няма нищо ново. Мислиш, че проституцията е най-древното нещо на земята? Не, бейби, това е любовният триъгълник.

— Аз съм клише, така ли?

— Страхувам се, че да. Кажи ми, този твой любовник има ли ключ, или можем да отидем до магазина и да се върнем безопасно?

— Няма ключ.

— Страхотно! Да се забавим и да го накараме да почака. Джо седеше в апартамента ѝ и бърбеше с Тони, когато се върнаха. Сърцето на Изи подскочи, като го видя, и дори неодобрителното присъствие на Карла не ѝ попречи да го целуне.

— Скъпа, много ми липсваше! — прошепна той, прегърнал я здраво.

За миг, Изи си позволи да се отпусне в обятията му и да почерпи утеха от него. После се отдръпна. Не биваше да му позволи да дойде в дома ѝ. Защото не можеше да му устои.

— Ти трябва да си Джо — каза Карла.

— А ти сигурно си Карла. Радвам се да се запозная с теб — каза Джо, целият само чар.

И преди го беше виждала как омагьосва хората, но беше забравила колко добре умее това. Тони беше свършил работата си по климатичната инсталация и си беше тръгнал. Джо се настани на дивана, облегна се назад, изпъна дългите си крака и напълно се отпусна. Двамата с Карла заговориха за „Пърфект“, но когато тя се впусна в темата за собствена агенция, Изи я погледна така, че се наложи да замълчи. Беше говорила за това с Джо и преди, но сега, когато мислеше да сложи край на връзката, вече не желаше да споделя идеите и мечтите си с него. Защото той щеше да се опита да инвестира във фирмата ѝ, а така тя никога нямаше да се освободи от него. Накрая Карла се изправи да си върви.

— Работа. Проклятието на средната класа, а? — каза тя. — Ще говорим ли по-късно? — Въпросът беше отправен към Изи.

Изи кимна. Двете си размениха погледи. Карла сви рамене. Знаеше, че няма смисъл да се опита да накара приятелката си да отпрати Джо. Изи трябваше сама да реши, сама да се справи.

— Просто не я наранявай повече — каза Карла на Джо. — Или ще отговаряш пред мен.

— Няма да я нараня — каза той.

Карла погледна втренчено първо него, а после и Изи. Изразът на лицето ѝ подсказваше, че не му вярва.

Останаха сами. Джо седна до нея и започна да я гали по врата, под ръба на тениската. Изи му позволи. *За последен път*, помисли си. Той прокара нежно устни по кожата ѝ и тя почувства как тялото ѝ му отговаря с копнеж.

За последен път.

Дланите му обхванаха гърдите ѝ, желанието я обзе, тя стана мека и влажна. *За последен път*.

След това той я прегръщаше все така здраво, гола кожа до гола кожа, не я оставяше да се отдръпне. Не направи движение дори да запали цигара, просто я прегръщаше, сякаш знаеше какво си мисли тя.

— Не искам повече това да продължава — наруши тишината тя. — Искам те, да, но не и всичко, с което връзката е придружена.

— Можем да изгладим нещата — каза Джо, без да я освободи от прегръдките си.

— Не, не можем. Мислих много, докато бях в Ирландия — призна тя. — Желанията ми не са се променили от самото начало, Джо. Искам сериозна връзка. Ти не можеш да ми я дадеш и постъпих глупаво, че въобще започнах отношения е теб. Знаех, че нещо не е наред.

Ето, каза го — онова, което до този момент не смееше да признае и пред себе си. Да, от самото начало имаше чувството, че нещо не е наред, тогава защо продължаваше да се надява, че може да се получи нещо?

— Хората, които са тежко болни или умират, винаги ни карат да мислим за живота си — каза той. — Мисля обаче, че можем да...

— Аз не искам — прекъсна го Изи. — Обичам те, Джо, но те моля да си тръгнеш от живота ми. Моля те. Остави ме сама, престани да ми се обаждаш.

— Не говориш сериозно — каза той.

Макар и нежно, тя се освободи от прегръдките му.

— Напротив — каза тъжно.

Наведе се и обхвана лицето му с длани — лицето, което толкова много обичаше. Ако заплачеше сега, нямаше да може да го направи, а трябваше. Щеше да има болка, но накрая щеше да я преодолее.

Ако не сложеше край, болката щеше да я мъчи с години и накрая щеше да я унищожи. Обичаше го и знаеше, че би могла да се примири с всичко. С всичко. Затова сега, докато все още имаше сили, искаше той да я остави.

— Моля те, любов моя. Просто си тръгни.

Той я гледаше втренчено, лицето му беше безизразно.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Ние нямаме бъдеще.

— Грешиш, Изи. Това между нас е специално. Не се случва всеки ден. Моля те, не го захвърляй. Просто имам нужда от повече време...

— Вече не е достатъчно специално — каза тя тъжно. — Ако е толкова специално, защо се чувствам тъжна?

Той не каза нито дума, докато вземаше душ и се обличаше, макар на няколко пъти тя да улови втренчения му поглед. Тя седеше на леглото и го гледаше. Едно от най-трудните неща в живота ѝ беше да гледа как мъжът, когото обича, се приготвя да си тръгне от нея, но Изи знаеше, че трябва да го направи. Това беше подарък, който сама си правеше, но, Господи, колко много болеше!

Когато се приготви, той отиде при нея.

— Довиждане, Изи — каза и наведе глава за последна целувка.

При докосването на устните му Изи почувства как решителността ѝ се стопява, и каза тихо:

— Моля те, върви си, Джо. Остави ме сама.

— Ако това е, което искаш.

— Да, това искам.

Той си тръгна. Вратата се затвори и апартаментът като че ли се смали. С него той беше центърът на вселената. Без него беше клетка.

Осъзна, че е оставил коприненото шалче, което носеше на врата си. Взе го, притисна го до лицето си и вдъхна миризмата на тялото му, после го сложи в скута си — като талисман, който щеше да пази цял живот. И едва тогава си позволи да заплаче.

Утре щеше да започне своя нов живот, но днес беше ден за тъга.

Месец по-късно Изи се разхождаше из просторната галерия и се възхищаваше на високия сводест таван, на дъбовия под и на тухлените

външни стени. Беше най-голямата галерия, която беше виждала, и ѝ се струваше, че двете противоположни стени са от огледала, защото платната изглеждаха безкрайни.

— Уоу, представи си това като апартамент! — въздъхна Карла и хвърли поглед към Трийсет и четвърта улица, разгърнала се долу пред тях.

— Никой не може да си позволи такъв апартамент — засмя се Лола, която беше намерила мястото за кастинга и беше заета да организира пространството около огромното бюро и малката старомодна стереосистема. — Мястото е било какво ли не — от галерия...

— Знаех си! — каза Изи очарована. Просто усещаше изкуството във въздуха.

— А някакъв мъж го използвал за студио по йога. Астанга? Както и да е, не знам... Прекалено е огромно, за да бъде дом. Агентът по недвижима собственост каза, че някаква рекламна агенция била готова на всичко, за да го получи.

— Представям си — каза Карла и се извърна от прозореца, за да остави нещата си на масата. — Просто виждам как хората от рекламата се карат кой да заеме най-голямото бюро, къде да поставят баскетболния кош, защото непременно трябва да имат такъв...

— Нима долавям нотка на горчивина по отношение на хората от рекламата? — запита дяволито Лола.

— Горчивина? Аз? Не, няма такова нещо — засмя се Карла. — Но ако онези, които се интересуват от мястото, се наричат „Уърк Ит Едс“, трябва да знам, за да купя две пържоли от риба тон и да ги сложа под дъските под стола на онзи, който се казва Били. О, да, и ще трябва да уредя нещо с местния магазин за порнофилми, за да му изпращат диск всеки следобед. Като се замисля... — Направи пауза. — Били вероятно е достатъчно странен, за да хареса това. Особено порнофилмите.

Всички се засмяха.

— Жалко, че не можем да си позволим това място за повече от ден — въздъхна Изи и мислено разтърси глава, за да прогони от нея Джо Хансен. Жестът беше напразен. Непрекъснато мислеше за него. Болката беше по-голяма, отколкото беше мислила, че е възможно. Ако

не беше новата агенция, за която да мисли, и необходимата организация, просто щеше да полудее.

Толкова много се беше случило през последния месец. Двете с Карла бяха подали заявленията си за напускане, Лола беше казала, че иска да се присъедини към тях, и изведнъж вече бяха започнали да събират пари за начинанието си, да търсят подходящо помещение, да избират нови модели.

Току-що бяха подписали договора за първия офис на „Силвър Уеб Ейджънси“. Беше прекрасен, но се намираше на толкова благоприятно място, че нещо със сигурност трябваше да компенсира цената. И това бяха сравнително малките му размери. Имаше достатъчно място за приемна, малка конферентна зала и за четири бюра в офиса, както и за малка кухня. Но нямаше достатъчно пространство, за да организират първия си кастинг, което обясняваше присъствието им в бившето студио по йога.

— Ако има още някой, от когото можеш да измъкнеш пари, Изи, ще можем да го наемем — каза Лола. — Къде са сега хората, класирани в първите петстотин по богатство, а?

Карла хвърли на Изи поглед, пълен със съчувствие. И двете мислеха за един и същи човек, но нито една от тях не се осмеляваше да му звънне с молба за чек.

— Ако отговорът на твоя въпрос е определен мъж, то не задаваш правилния въпрос — пошегува се Карла и провери дали работи фотоапаратът „Полароид“.

Обикновено, когато се явяваха на кастинг, моделите носеха собствено портфолио. Днешният ден беше резултат на много реклами за модели „размери плюс“ — Изи мразеше този термин от цялата си душа, защото извикваше представата за жени, които са прекалено едри и дори се затрудняват да вървят — така че повечето от потенциалните модели нямаше да разполагат със собствени снимки. И Изи, и Карла харесваха марката „Полароид“ заради възможността за незабавна снимка. Изи остави на удобно място листове хартия и химикали, за да могат всички да запишат номерата, на които да се свържат с тях.

— Надявам се да имаме наистина добри предложения — каза тя на Лола с нескрито нетърпение. — Още никой не е дошъл.

— Има още половин час до времето, отбелязано на рекламните брошури — отговори Лола. — Още е едва девет и половина.

Определили сме десет часа за начало.

— Да — отговори неспокойно Изи, — но съм била и на кастинги, за които момичетата се редят цяла нощ на опашка.

— Това са обикновени модели — сви рамене Лола. — Те са напълно различна история. Прекалено многото кофеин и никотин ги правят нервни, изключително неспокойни. А когато човек е нормален, той е по-малко отчаян.

Изи се засмя.

— Надявам се това да е истина — каза тя. Казаното беше толкова простичко, че вероятно в него имаше смисъл.

Замисли се за своя първи кастинг преди години, когато беше безумно влюбена в света на модата и гледаше безкрайния поток дългокраки газели, всяка една от тях по-красива от предходната. Едно от момичетата беше избухнало в сълзи, защото беше видяло как членовете на журито повдигат въпросително вежди, и се беше втурнало вън от стаята, а Изи беше забързала след него.

— Заради пъпката е, нали? — беше казало момичето, треперещо от нерви, нещастно. Беше посочило почти невидимата точица на бузата си, която умело беше прикрило с коректор. — Знаех си, че ще я забележат, знаех си. И съм толкова дебела. Виж!

Беше се опитало да хване почти несъществуващата плът около хлътналия си корем. Носеше прилепнали дънки с ниска талия, които разкриваха щръкналите му кости. Облечено в дрехи висша мода, с внимателно подредена коса и с тяло, намазано с лосион за тен, то щеше да изглежда удивително. Но така, разплакано и изключително слабо, то приличаше на крехко дете-жена. Изи беше ужасена от откровената омраза на момичето към себе си и лекотата, с която другите можеха да го отхвърлят.

— Но тя е толкова разтревожена, Марла! — едва ли не проплака Изи пред колежката си от „Пърфект“, когато всички се събраха на кафе през почивката.

— Затова и няма да се видим повече с нея — прошепна Марла. — Щом плаче пред нас, какво би могла да направи пред клиента? Тук става въпрос за нещо повече от външен вид, Изи. Ще трябва да се стегне, ако иска да пробие.

Тогава Изи за първи път беше видяла каква е реалността в модния свят. За нея модата беше вълнуваща индустрия, която

възхвалява красотата на жените. Но тя беше също така и жестока.

В единайсет часа сутринта на първия организиран от нея кастинг, Изи знаеше, че е на прав път. Той определено не приличаше на нито един, провеждан от други модни агенции. Приличаше на шествие на богини, от които Зевс трябваше да си избере за съпруга идеалния образец за женственост.

Жени с всякакъв ръст и с различен цвят на косата и кожата се бяха подредили в опашка, която стигаше чак до другия край на галерията. Обикновените кастинги бяха съпроводени с напрегната атмосфера, но тези жени пицяха, смееха се и бърбеха оживено.

— Не мога да повярвам, че съм тук! — вика радостно една от тях.

— Това съм чакала през целия си живот! — извика друга.

— Никога няма да бъда размер 00, но татко казва, че съм 0! 0! — засмя се трета.

— Ще донеса кафе.

— А торта?

— Да, всички трябва да се подкрепим.

Изи и Карла се усмихваха широко, щастливо. На нормален кастинг се консумираха единствено диетична сода, черно кафе и цигари. А тук кафето беше със захар и сметана, жените щастливо хапваха кифлички и други сладки.

Седем часа по-късно бяха записали седем модела, последният, от които беше истински триумф. Висока шест фута, красива като статуя и русокоса, Стефи беше гимнастичка от гимназията, но винаги ѝ казвали, че е прекалено едра за модел. Тя се движеше с грацията на лъвица, а лицето ѝ беше истинска поезия със секси усмивка, която озаряваше цялата стая. Когато свършиха, Стефи изрази желание да почерпи всички с нещо за пиене. Приятелят ѝ също пожела да се присъедини към тях.

— На мен ми звучи добре — каза Лола и разтри врата си, защото се беше схванал.

— Разбира се — каза Изи, която нямаше други ангажименти.

Денят беше повече от успешен, а утре щяха да проведат втори кастинг, така че можеха да си позволят да се отпуснат.

— Има приятен бар зад ъгъла — каза Карла.

— Искате да кажете, че там можем да хапнем? — запита Стефи с пълна уста. *Тя е секси дори когато се храни*, помисли си Изи с възхищение. — Мразя момичетата, които са вечно на диета. И защо ли да е така?

Когато Джери, приятелят на Стефи, дойде с двама свои приятели да празнуват, момичетата вече бяха изпили бутилка вино и се питаха дали да не поръчат втора.

— Джери! — изпищя радостно Стефи, като го видя.

Той беше висок, привлекателен, може би шест или седем години по-възрастен от Стефи и очевидно луд по нея. Поздрави набързо всички останали, прегърна я здраво, завъртя я, обзе я напълно, без да се интересува дали някой ще забележи.

— Толкова се гордея с теб! — каза.

— Поздравявам те, приятел — каза един от приятелите му и плесна с ръце.

— Нали е прекрасна? — възкликна Джери, без все още да е освободил Стефи от прегръдките си.

В този момент емоциите от деня най-после се отразиха на Изи. Великолепната Стефи като че ли символизираше всичко, за което „Силвър Уеб Ейджънси“ се бореше. Тя беше олицетворение на красивите истински жени, които бяха в хармония със себе си.

Но откриването на Стефи само подчертаваше колко самотна се чувстваше Изи, как беше объркала живота си. Стефи прегръщаше мъжа на живота си в този специален за нея ден, а Изи седеше сама, усмихваше се и отпиваше от виното със знанието, че когато чашата ѝ е празна, тя ще тръгне към своя също толкова празен апартамент.

Изи предположи, че разликата във възрастта между Стефи и Джери е като тази между нея и Джо Хансен, но Джо никога не я беше завъртал така в прегръдките си, нито я беше показвал на приятелите си, казвайки гордо: *Не е ли прекрасна?* Напротив, водеше я в тихи и отдалечени ресторанти, където нямаше да срещнат никого. Той я криеше, докато на Стефи открито ѝ се възхищаваха.

Каква ирония беше, че като един от шефовете на „Силвър Уеб Ейджънси“, се предполагаше тя да е умната и преуспялата, жената, която да направлява кариерата на моделите, а в момента тя се чувстваше като новачка, която не знае нищо за живота. Преди Джо тя беше така разумна и проникателна, но не, вече не. Трябваше да има

връзката си с Джо и баба ѝ да получи удар, за да осъзнае тя, че далеч не е така мъдра.

— Трябва да си тръгна — каза тя и протегна ръка към дамската си чанта.

— Не! — изпищяха едновременно Карла, Лола и Стефи.

— Не можеш — каза Лола. — Не сме празнували достатъчно. А после се поправи: — Но ако се налага да бъдеш на друго място...

Изи се замисли къде щеше да отиде — първо у дома си, а после може би до пералнята. Трябваше да купи и хранителни продукти. Беше ѝ свършило кафето...

— Няма нужда да бързаш толкова, нали? — запита я тихо Карла. Гледаше я с тревога право в очите.

Карла знаеше, че Изи няма други срещи, освен с дистанционното управление на телевизора си.

— Добре — каза Изи. — Ще остана за по още една чаша.

След час Карла вече беше привлякла вниманието на единия от приятелите на Джери и дори Лола, която така и не можеше да реши дали харесва мъже или жени, разговаряше оживено с другия му приятел. А Изи се оказа в ъгъла и се чувстваше като необитаем остров сред огромното море от двойки. Не можеше повече да води весели безсмислени разговори — беше изгубила остроумието си, както и чувството си за хумор. Беше изгубила и усещането си за живота.

От двете чаши вино беше получила главоболие. Помисли, че малко портокалов сок може да ѝ помогне. Измъкна се от ъгъла, дръпна чантата си след себе си и отиде до бара. Барманът не ѝ обърна никакво внимание.

— Хей! — каза тя високо. — Изглежда, съм невидима. Как да използвам, тогава, свръхестествените си сили — за добро или за да властвам над света. Ти как мислиш?

Барманът се обърна с лице към нея и опитното ѝ око, тренирано в модната агенция, забеляза, че е силно привлекателен. Беше по-млад от нея, разбира се, сега всички бяха по-млади от нея. Беше в средата на трийсетте, атлетичен. Някога тя щеше да очаква той да флиртува с нея, но вече не. Никой нямаше повече да флиртува с нея, защото тя не би могла да го понесе. Мъжете като че ли усещаха това.

— Свръхестествени сили, а? И какъв по-точно герой си ти? — запита той и се наведе към нея.

— О, не знам, може би Наистина Лошата Жена — отговори Изи. — Или Жената щит, след като имам невидим щит, който държи хората далеч от мен. Той е като излязъл от „Междузвездни войни“ — много съвременен, високотехнологичен.

— Точно така — отговори барманът, разтегляйки думите така, сякаш имаха повече срички.

— Да — продължи Изи. — Щитът е невидим и хората отскачат от него, когато се приближат достатъчно, затова и престават да се приближават. Жената невидим щит, това съм аз. Може ли чаша портокалов сок, между другото?

— Да сипя ли в него малко вермут? — запита той.

— О, какво пък, по дяволите, добави и вермут.

Тя седна на едно от високите столчета. Животът ѝ очевидно щеше да се развие така — никакви връзки, но вероятно много интересни, макар и странни, разговори с бармани и сервитьори в различни барове. *Така се случва с жените, които са сами след определена възраст, реши тя. Говорят с много непознати хора.*

— Ти не усещаш духа на партито? — запита барманът и остави пред нея чашата портокалов сок.

— Да, не го усещам — въздъхна Изи. — Имам още и щит срещу партита. Случвало ли ти се е да седиш и да гледаш как хората се забавляват, без да можеш да се присъединиш към тях?

Мъжът повдигна вежда.

— Аз съм барман — каза. — С това си изкарвам прехраната — гледам как хората се веселят.

— Да, съжалявам — каза тя. Побърза да отпие от сока си. — Можеш ли да изпратиш още една бутилка на компанията в ъгъла? Аз ще платя. И по-добре да се измъкна оттук, преди да съм им развалила настроението.

— Това парти по работа ли е? — запита мъжът.

— Нещо такова — отговори Изи, а после се поддаде на природата на високото столче, което подтикваше хората към признания, и изплю камъчето: — Ние сме модна агенция и току-що проведохме първия си кастинг. Стефи — посочи с ръка русокосата красавица — е най-новата ни придобивка.

— Да, тя е лисица — каза барманът.

Начинът, по който го каза, накара Изи да се почувства на сто и десет години. Той гледаше Стефи с открито възхищение. Не беше погледнал нито веднъж Изи по този начин. Някога мъжете в баровете забелязваха Изи, попиваха с очи извивките на тялото ѝ и красивата ѝ коса, възхищаваха се на прелестите ѝ. Но вече не. Прелестите ѝ, привлекателността ѝ, бяха изсмукани от Джо.

Остави пари на бара.

— Задръж рестото — каза с глух глас и побърза да се отдалечи, преди да са я видели и да са се опитали да я спрат.

ГЛАВА 16

Тамарин беше зашеметяващо красив в късния септември. През цялото лято се редуваха периоди на ярка слънчева светлина и дъждове, сякаш богинята, която управляваше времето, беше капризна и непостоянна, понякога ядосана на хората и така проваляща плановете им за плаж, сватби и пикник. После, през септември, настроението ѝ се промени и дните станаха слънчеви и приятни. Пътуването с кола от Уотърфорд до Тамарин ставаше по шосе, което се виеше през стръмни хълмове. И така, зад поредния завой, Тамарин се ширваше пред погледа.

Джоди искаше майка ѝ да седи на предната седалка до Дан, за да може подobaващо да се възхити на красотата на Тамарин, когато пристигнат, но тъй като Лесли щеше да пътува с тях, майка ѝ настоя да седне отзад.

— Градът много ще ви хареса — каза Дан с преднамерена веселост, обърна се и намигна на тъща си.

Карън му се усмихна, но леля Лесли, както винаги, го изглежда кисело. Когато майка ѝ беше предложила да вземат и Лесли на това пътуване, за което толкова много говореха, Джоди беше надала стон, отекнал трагично в телефонната слушалка.

— Мамо, моля те, не. Толкова отдавна чакам гостуването ти, а Лесли ще развали всичко.

Три седмици в компанията на майка ѝ беше удоволствие за Джоди, но не можеше да търпи присъствието на леля си.

— Знаеш как се чувства леля ти, откак чичо ти Филип я напусна — беше казала Карън.

Джоди беше изненадана колко много време беше необходимо на чичо ѝ, за да напусне най-после леля ѝ. Той заслужаваше медал, че беше останал с нея през всичките тези години.

— Трябва да я развеселя поне малко, Джоди, защото ще изпадне в депресия. Тя е по-голямата ми сестра все пак. Ще се забавляваме, не се тревожи.

Не можеше да си представи леля си в добро настроение. Тя обикновено разваляше забавленията на другите.

— Съжалявам — беше казала по-късно на Дан.

— Глупости — беше отговорил Дан, който винаги приемаше леко нещата. — Ще бъде страхотно. Ако можем да накараме и моите родители да дойдат за седмица, ще оформим голяма компания. Не сме били всички заедно от сватбата.

— Точно така — каза Джоди.

Канеше се да разведе майка си из Ретнъри и да поговори спокойно с нея за всичко — от спонтанния аборт до проучването, с което се беше захванала. Обаче не можеше да си представи да направи това в присъствието на Лесли. Тя успешно смачкваше и най-смелите мечти, унищожаваше всеки импулс у хората. Джоди не можеше да си представи как би могла да си поплаче на рамото на майка си, ако леля ѝ в същото време тропа нетърпеливо с крак. А тя наистина искаше да поговори за аборта, говоренето винаги ѝ помагаше.

Тя и Дан бяха посетили два пъти групата за спонтанни аборти и разговорите за общата болка им бяха помогнали много. Помагаше дори това да не се чувстваш повече безпомощен и сам. „Ето защо групите са толкова полезни“, беше си помислила Джоди.

Нямаше обаче да има възможност да поговори, когато проклетата Лесли е наоколо. А после ѝ хрумна мисълта за бедната Ан-Лиз, която още не можеше да излезе от депресията, макар всички да възкликваха колко добре изглежда и колко успешно се справя с живота. Ако помолеше и Ан-Лиз да отиде с тях до Ретнъри, в компанията на майка ѝ и леля ѝ, нещата може би щяха да станат поносими.

Ан-Лиз беше идеалният човек, който да ги придружи — щеше да играе ролята на катализатор, така да се каже, за вечното недоволство на Лесли. А и ако беше с тях трите, Ан-Лиз нямаше да има толкова време да седи на плажа, загледана тъжно в морето, както, изглежда, прекарваше по-голямата част от времето си. Джоди се тревожеше за нея, но не беше сигурна какво може да направи.

— Не мога да звънна на Изи и да ѝ кажа: *Леля ти е луда, изгубила е вярата, необходима ни, за да живеем*, нали? — беше споделила с Дан.

— Кажи го на Ивон — беше отговорил той. — Работят заедно в магазина и Ивон сигурно знае какво може да се направи.

Джоди се замисли за веселата им бърлива съседка, а после и за Ан-Лиз, която не се доверяваше на много хора. След онази ужасна вечер, в която се бяха срещнали със съпруга ѝ и с жената, заради която я беше напуснал, двете бяха станали близки приятелки.

— Видя ме в най-лошата ми светлина. — Така се беше изразила Ан-Лиз тогава.

Въпреки близостта им, тя знаеше, че Ан-Лиз би умряла от смущение, ако Джоди поговореше за нея с Ивон. Трябваше обаче да направи нещо. През последните две седмици тя редовно се отбиваше при Ан-Лиз, за да сподели с нея колко бавно напредва в проучването на историята на Ретнъри. Всеки път Ан-Лиз ѝ се струваше по-затворена, по-далечна и по-малко достъпна.

Единственото положително нещо в живота на Ан-Лиз беше, че се беше върнала на работа в градината извън града. Така поне се срещаше с хора. Обаче Джоди изпитваше беспокойство, смяташе, че това не е достатъчно.

Животът на всички се беше върнал към нормалното. С изключение на Лили и Ан-Лиз. Изи беше в Ню Йорк, Бет беше щастлива в Дъблин в очакване на бебето. А Нел и Едуард бяха видени една нощ да се разхождат хванати за ръце — нещо, което скандализира голяма част от населението на Тамарин.

Лили беше в „Лоръл Гардънс“, голям и просторен старчески дом на „Уотърфорд Роуд“. А колкото до Ан-Лиз... Според Джоди тя се намираше в застой. Животът ѝ сякаш беше замръзнал, не вървеше напред, нито назад, просто стоеше на едно място.

— Знам, че е клише, но нима не е прекрасно, че всичко тъне в зеленина? — запита щастливо Джоди майка си.

— Но градът е толкова малък, Карън, нали? — каза Лесли.

— Така, както възторжено говореше за Тамарин, Джоди, аз реших, че е по-голям, но не е. Може да се обиколи и без превозно средство.

Джоди не погледна майка си, защото знаеше, че очите ѝ ще казват, изпълнени с мъка и съчувствие: *Съжалявам, но тя е нещастна заради Фил.*

Докато Дан шофираше по улиците на Тамарин, Джоди се примири с факта, че леля ѝ няма да бъде впечатлена. Беше толкова различно от дома, от усещането за простор в Бризбейн. Тамарин беше

малък, къщите му бяха скупчени една в друга — нещо, което беше характерно за Европа и особено за Ирландия, където сградите се притискаха сякаш да се защитят от дъжда и вятъра. А сега, под жарките лъчи на слънцето, градът изглеждаше старомоден, сякаш от друг свят. Имаше цели редици къщи, които датираха от ранния деветнайсети век, както и странни големи домове, явно някога принадлежали на богатите търговци. По-нататък, близо до пристанището, бяха жилищата на рибарите — малки, сякаш съсухрени, но толкова красиви с морскосините си врати.

На Джоди ѝ харесваше тук. Снимката на Ретнъри беше катализаторът. Преди това тя не се чувстваше приета, не участваше в живота на града. А после беше отишла до Ретнъри, бедната мисис Шанахан беше получила удар, Джоди беше срещнала Ан-Лиз и Изи и някак си се чувстваше преплетена с техния живот, както и с този на местните хора. Имаше приятели тук, живот на това място и обожаваше странния чар на градеца. Ако Лесли не можеше да го усети, тя беше губещата.

— Пристигнахме — каза весело Джоди, когато Дан спря пред „Харбър Хотел“.

В Тамарин имаше два големи хотела и няколко по-малки, които предлагаха само нощувка и закуска. „Харбър Хотел“ определено беше най-грандиозният, макар и да не беше от класата на „Интерконтинентал“ в Сидни, който беше любимият на Лесли.

Първоначално хотелът се казваше „Железопътният хотел“, защото тогава влаковете идваха дотук. Сградата беше весела, с дълги и широки прозорци, фоайе с две огромни колони и много цветя в саксии, поставени по стълбището. Лесли я изгледа неодобрително. „Крава“, помисли си ядосано Джоди. Тя обичаше „Харбър Хотел“. Той беше великолепен отвътре, макар и издържан в малко старомоден стил, което означаваше много меки мебели, тапицирани в дамаски на цветя, цветни абажури на лампите и много украшения, включително гигантската риба, която висеше над камината във фоайето. Дан и Джоди така и не бяха сигурни дали рибата е истинска, въпреки надписа под нея. Винаги им се беше струвала прекалено ярка и весела, за да бъде истинско морско същество, уловено докато все още диша.

Регистрираха се и Лесли каза, че иска да отиде в стаята си и да полежи. Джоди и Карън се спогледаха за пореден път. Джоди искаше

да поседи и да поговори с майка си, но знаеше, че това вероятно няма да е възможно, защото Карън ще се опита да се погрижи за Лесли, която със сигурност искаше да огледа стаята и да се оплаче, че тя не е онова, което е очаквала. Тя щеше, също така, да е кисела заради часовата разлика, заради това забравено от Бога място, където дори няма летище. Беше доста раздразнена от липсата на летище, защото много обичаше да лети. Което не означаваше, че се наслаждава на полетите. Джоди знаеше, че полетът от Австралия щеше да е истински кошмар, защото леля й щеше непрекъснато да се оплаква на бедната стюардеса, която, каквото и да направеше, все нямаше да може да й угоди. Хвърли гневен поглед на леля си. Вълнението, с което през последните няколко седмици беше очаквала пристигането на майка си, намаляваше с всяка секунда, прекарана в присъствието на Лесли.

— Лесли, трябва да видиш това. Знам, че много се интересуваш от плавателни съдове — каза неочаквано Дан и я дръпна към стената, на която бяха закачени няколко огромни снимки в рамки на стари параходи, влизащи в пристанището на Тамарин. „Милият Дан“, помисли си Джоди. Познаваше я толкова добре. Знаеше, че леля й извиква в нея огромно раздразнение.

— Съжалявам, сладката ми — каза майка й и я прегърна. — Тя просто е уморена. Ще бъде в настроение утре. Трябва да се наспим добре. Пътуването беше наистина уморително. Трябваше да спрем в Хонгконг, но аз не искам да пропилявам нито минутка, бързах да дойда при теб.

— Аз също не искам да губя нито минутка, мамо. Знам, че Лесли ще се почувства по-добре, когато си почине — каза Джоди, което беше дребна лъжа, често използвана между двете. — Толкова се радвам, че си тук! Ще прекараме чудесно. Искам да се запознаеш с всичките ми нови приятели. Ще харесаш Ан-Лиз. Тя е на твоята възраст всъщност.

— Тя е онази, за която ми разказа — жената, напусната от съпруга си, нали? — запита Карън. — Как се справя?

— Добре. — Джоди направи пауза. — На повърхността всичко изглежда добре, но може би ти ще успееш да изтръгнеш повече от нея, мамо. Може да разговаря откровено с теб. Не мисля, че се справя добре под смелата фасада, а се чувствам странно отговорна за нея.

— Ти, мое лудо момиче — каза с обич Карън. — Винаги се забъркваш в живота на другите и се грижиш за тях, нали?

Като се прибраха у дома си на „Дилейни стрийт“, Дан седна до кухненската маса, за да прегледа някакви документи, които му трябваха за следващия ден, а Джоди отиде в малката втора спалня, която използваше за офис. Ако майка ѝ беше дошла сама, можеше да отседне у тях, но Джоди беше отказала да вижда недоволната физиономия на леля си сутрин, обед и вечер.

Седна зад бюрото и прегледа бележките си за Ретнъри и Тамарин. Джоди току-що беше завършила редакцията на книга за римските легенди за своя работодател, която беше погълнала доста голяма част от времето ѝ, затова проучването на Ретнъри беше отложено за малко. Обаче тя не можеше да устоява на изкушението да разгръща изписаните страници. Нямаше определено работно време, сама определяше графика си. Книгата за Рим беше завършена и тя нямаше какво да прави, освен да прекара възможно най-много време с майка си. А това можеше лесно да се комбинира с проучването ѝ.

И досега не ѝ беше лесно. Единствената лесна част беше проучването за живота в Тамарин по време на Втората световна война. Всичко друго беше трудно. Всъщност единствената аналогия, която ѝ идваше наум, беше с поговорката „да търсиш игла в купа сено“. Отначало беше мислила, че ще ѝ е лесно да открие всичко за Ретнъри — едва ли не очакваше да свърши работата с минимум усилия. Но не се беше оказало така. Вместо да открие огромно количество информация, не беше открила нищо, освен някое и друго, странно при това, споменаване на Ретнъри в старите броеве на вестниците, запазени в библиотеката. Имението не беше споменато в нито едно издание за Гражданската война, нито пък имаше данни за по-отдавнашни периоди.

Не беше постигнала успех и в проучването на мистериозния Джейми. Имаше много мъже с името Джеймс в книгите с ражданията и смъртните случаи в енорията, но без да знае фамилията или пък нещо да го свързва с Лили от Ретнъри, следата щеше да остане студена.

Фактът, че първият човек, когото се канеше да интервюира, беше получил удар, шокира Джоди и я накара да се върне към удобството на Интернет. След известно време обаче тя осъзна, че това не е достатъчно и че ще ѝ се наложи да събере информация по трудния

начин. Трябваше отново да започне да разговаря с хората. С помощта на Дан, тя си изработи план.

— Доктор Макгъри е член на училищното настоятелство, какъвто е бил и баща му преди него — каза Дан. — Баща му трябва вече да е прехвърлил осемдесетте, но не мисля, че много неща убягват от вниманието му. Ще бъде добре да поговориш с него.

Въобще не беше мислила за възможността да му телефонира. Но днес, като нямаше какво друго да прави, реши да му се обади.

Доктор Макгъри беше очарован, че ще може да поговори с Джоди за миналото.

— Никой не иска да знае за предишните дни — каза той. — Говорят само за бъдещето, правят планове... Но хората могат да научат много от миналото.

— И аз така мисля — съгласи се Джоди. — Можем ли да уговорим ден, в който да се срещнем? — запита тя с отворен пред себе си дневник.

— Свободен съм сега — отговори с нетърпение доктор Макгъри.

Той живееше на крайморската улица във висока тясна къща, чиято таванска стая беше реконструирана така, че да може той да седи и да гледа морето. Джоди го последва нагоре, понесла подноса с чая и сладките. Един много стар шпаньол се мотаеше в краката им, а като стигнаха горе, се отпусна с изплезен език на пода. Сложиха чашите чай пред себе си, докторът се облегна доволно назад.

— Медицината беше съвсем различна по времето на Втората световна война — поде той.

Джоди си го представи преди четирийсет години, облегнат на подобен стол в лекционна зала, а пред него студентите, заслушани внимателно във всяка негова дума. Тя веднага разбра, че той обича да разказва истории. Нищо чудно, че изгаряше от нетърпение да поговори с нея.

— Войната промени всичко. Преди нея не разполагаме с пеницилин. Сега е трудно да си представим това, нали? — Той въздъхна и втренчи поглед в далечината. — Раните третирахме със сулфонамиди против бактериални инфекции. Невинаги помагаше, имай предвид. С появата на пеницилина започнах да мисля за човешките животи, които той можеше да спаси. Пеницилинът се оказва чудесно лекарство. Всички бяхме чували за него и го очаквахме, както

днес се очаква лекарството против СПИН, предполагам. За нас той беше чудо. Намали случаите на туберкулоза през войната, макар да не се намираше свободно на пазара, беше запазен за военните. В Ирландия се появи през петдесетте години, мисля.

— Как се усещаше войната тук? — запита Джоди.

— Тук нямаше война — поправи се той. — Ирландия не се намеси в това световно събитие. Бяхме неутрални. Тук имаме „критичен момент“, както се изразяваха. Милиони хора умираха, а ние имаме „критичен момент“! Много по ирландски. В градовете дажбите бяха намалени, но на село това не се усещаше много. Прости ми. Разприказвах се, както обикновено. Какво искаше да знаеш?

— Разговарял ли си с Лили за работата ѝ като медицинска сестра през войната?

— Малко — отговори той. — Мисис Шанахан не ми беше пациентка, но градът е малък и понякога се срещахме. Медицината не се беше променила кой знае колко в периода между двете световни войни и аз се интересувах от онова, което тя беше видяла в Лондон. Макар, да бъдем честни, тя да не обичаше да говори за това. И преди съм откривал този факт — хората, замесени в брутални неща, не обичат да говорят за тях, докато онези, които са в периферията, напротив, не престават.

Тя е работила като сестра в операционна, а по онова време това беше изключително тежка работа. Човек трябваше да е в цветущо здраве, за да се справи. Работата с пациентите беше само едната страна. Не беше лесно да се разбираш с хирурзите. Те се смятаха за крале. Казвахме, че сестрите в операционните имат гърбове от стомана. — Той се замисли, връщаше се към времето отпреди раждането на Джоди. — Спомням си, говорехме за това, че хирурзите използват човешки косми вместо конци за зашиване на рани. Правеха истински чудеса тогава. Болниците бяха добре управлявани, разбира се. Нямаше ги тези зарази, срещу които сме изправени сега. Хигиената се спазваше повече от стриктно. Когато бях студент, всички се страхувахме от главните медицински сестри, те бяха истински страшилища, не допускаха никакво отклонение от нормите. Не че някой от нас щеше да си го позволи, о, не. Тогава се страхувахме да нарушаваме правилата. Но много се шегувахме, измисляхме най-различни шеги. Любимата ми шега беше: „Лечението беше успешно,

но пациентът умря.“ Черен хумор, страхувам се, мила моя. Лекарите не се славят с чувство за хумор. Кажи ми — каза неочаквано — какво казват младите лекари от болницата за нея. Ще се оправи ли?

— Няма голяма надежда — отговори с тъга Джоди. — Много тъжно. Изи Силвър, внучката ѝ, е съкрушена. Изглежда, няма голяма вероятност Лили да излезе от комата.

— Жалко — каза доктор Макгъри. — Беше приятна жена. Беше много красива, когато беше млада, позволи ми да ти кажа. Когато се върна у дома си след войната, настъпи истинско раздвижване сред мъжете в града. Младите мъже, които искаха да сложат пръстен на ръката ѝ, се редяха на опашка, тя обаче не се интересуваше от никого. После се омъжи за Роби Шанахан. Прекрасен човек, много тих. Така и не се разбра защо го избра. Можеше да има всекиго не само от града, но и от Ретнъри. Но хората винаги ни изненадват. А Лили със сигурност изненада всички ни.

Той поговори още известно време, но не ѝ даде никаква полезна информация. Не можеше да се сети за човек с името Джейми, свързан с Лили.

— Надявам се, че не казах нещо, което не биваше да казвам — каза накрая доктор Макгъри.

— Не, няма такова нещо — увери го Джоди. — Само още един въпрос. Защо хората бяха изненадани, когато Лили се омъжи за Роби Шанахан?

— Няма причина, просто чувство — отговори той. — И на мен ми се струваше, че бракът им е странен. Хрумна ми нещо, можеш да поговориш и с Виви Уелън. И тя наближава деветдесет и пет, но — ако е с ума си, може да ти каже нещичко. Някога тя знаеше всичко, което става в Тамарин. Беше омъжена за месаря, а той знае всичко, защото, по един или друг начин, целият град минава през магазина му, за да си осигури вечеря. — Потупа се по върха на носа. — Месарят, пощенската служба и аптеката — това са местата, където се знае всичко, което става в малкия град. Мисля, че Виви може да е най-добрата ти възможност да разрешиш тази загадка.

Докато вървеше към дома си след разговора с доктор Макгъри, Джоди мислеше за онова, което беше научила. Всички истории рисуваха съвсем различен образ на Лили Шанахан. Изи беше нарисувала портрета на жизнена и силна жена, преди всичко майка,

грижеща се за семейството си с любов и кураж. Доктор Макгъри я беше представил като жена, отдадена на кариерата си, проявила се по време на войната, когато жертвите са били безчет — нещо, което съвременният човек трудно можеше да си представи. Какви ли бяха другите страни на Лили?

Джоди затвори папката. Утре щеше да заведе майка си и Лесли да посетят Ан-Лиз и може би щяха да поговорят за Лили. „С един кушум — два заека“, както казваше Дан.

ГЛАВА 17

Ан-Лиз откри туфа трева върху дюната и седна върху нея с протегнати пред себе си крака. Беше уморена, от изтощение чак костите я боляха. Ходенето обикновено я ободряваше, но този път беше стопило силите ѝ. Мускулите я боляха непрекъснато и дори изкачването на стълбите представляваше усилие за нея. Питаше се дали човек не се разболява от шока. Със сигурност някои от онези свързани с имунната система болести поразяваха хората, страдащи от емоционално изтощение. Може би трябваше да потърси информация за това в Интернет.

После пък се запита защо ли да си прави труда.

Когато беше на трийсет и пет, беше страдала от дълбока депресия, която беше съвпаднала с един от най-лошите моменти от пубертета на Бет. По стари традиции, Ан-Лиз беше успяла да скрие собственото си страдание, за да се справи с проблемите на дъщеря си.

Някак си, семейството беше успяло да излезе от тъмните дълбини, а вижданията и настроенията на Бет се промениха, когато се влюби в първия си приятел, Жан-Пол. Тогава Ан-Лиз намери време да се отпусне и да помисли за себе си. Но спокойствието беше нож с две остриета — депресията я връхлетя сякаш от нищото. Беше по-силна от всякога преди, а това само засили паниката ѝ.

Страхът, мракът и бездната на живота ѝ зейнаха пред нея. Навикът ѝ да разсъждава не ѝ помагаше. Нямаше смисъл да си повтаря, че има толкова неща, за които трябва да е благодарна, че има прекрасни съпруг и дъщеря, че този пристъп също ще премине. Умът ѝ премисляше всички банални неща, а дълбоката черна дупка в нея оставаше. Нищо не помагаше, дори таблетките.

Всяка сутрин тя оставяше Бет в училището, отиваше на работа и седеше, обзета от ужас, цял ден. Реши, че слушането на музика може да ѝ помогне, и постави касета с Вивалди в уокмена си. Не помогна.

Може би четенето на книги с щастлив край щеше да помогне. Започна жадно да поглъща страниците. Не помогна.

Може би отговорът беше утехата в усамотяването с Господ. Седеше в църквата и се молеше за помощ, но и това не помагаше. Нямаше божествени лъчи светлина, които да изтълкува като лично послание. Беше все така сама и изгубена.

Накрая започна да се разхожда. Вървеше цели мили, стъпалата ѝ сякаш се подпалваха, докато се опитваше да прогони болката от сърцето си, защото искаше ВЕДНАГА да се почувства по-добре.

И накрая, бавно, нещо в нея започна да се оправя.

Проблемът с ВЕДНАГА беше, че всичките лекарства изискваха време, за да подействат, а Ан-Лиз нямаше време. Искаше да се почувства по-добре в настоящия момент. Бяха минали пет месеца, откак Едуард я беше напуснал, а тя все още се чувстваше разтърсена от черната вълна, която я поглъщаше всеки ден.

Страх от живота. Страх без име, необясним. Страх от бъдещето.

Страхът казваше, че е по-добре да остане затворена, да страни от хората, да не ходи на места, където може да бъде наранена.

Толкова много хора се бяха опитали да ѝ помогнат. Милият Брендън я канеше на вечеря по няколко пъти в седмицата.

— Казах на Едуард, че е глупак — каза ѝ Брендън. — Няма да приема Нел у дома, независимо колко дълго ще останат заедно.

— Много мило от твоя страна, Брендън — беше казала Ан-Лиз, но няма нужда да постъпваш така.

Тя предполагаше, че би трябвало да му каже какво мисли, а именно: тъй като и двамата, и Едуард, и Нел, я бяха предали, защо наказанието засягаше само Нел? Защото, дори да се опиташе, Ан-Лиз нямаше да може да прости.

Ивон се обаждаше всеки ден, а когато Ан-Лиз беше дежурна в магазина, настояваше двете да обядват заедно.

— Трябва да се храниш — казваше Ивон, точна като часовник. — Прекалено си слаба, Ан-Лиз. На нашата възраст жената трябва да избира между лицето и тялото си, нали знаеш, а ако фигурата е слаба, лицето хлътва. Не казвам, че твоето е грозно, но...

Бедната Ивон, така отчаяно се опитваше.

Дори Стивън от градинския комплекс разговаряше с нея, а това говореше много за Стивън, докара срамежливостта до степен на изкуство. Той беше очарован, когато тя беше помолила отново да я вземат на работа. Беше казал:

— С удоволствие, ти много ни липсваше. — Което за него на практика беше цяла реч.

Ан-Лиз осъзна, че се е пенсионирила, само защото Едуард беше настоявал за това от дълго време.

— Няма нужда да работиш повече, любов моя, работи достатъчно — говореше Едуард в продължение на две години.

Странно, но когато тя най-после напусна, той не беше особено доволен. Вероятно заради Нел.

Бет я накара да ѝ гостува в Дъблин, но гостуването беше истинска катастрофа от началото до края. Бет беше обсебена от мисълта за бебето, всичко се въртеше около нейната бременност и предстоящото раждане. Не би забелязала, дори къщата да беше ударена от гръм. Освен ако не се разтревожеше дали ударените от гръм тухли не са опасни за нейното бебе.

В момента, в който влезе в дома на Бет, Ан-Лиз разбра, че е направила грешка. Чувстваше се все още зле, раната ѝ беше съвсем прясна, за да може да се справи с дъщеря си.

— Виждаш ли, предприемачите мислят, че ще е много по-лесно, ако няма частни градини — въздъхна Бет, докато двете с майка ѝ гледаха ивицата избуяла трева пред дома ѝ. Макар идеята да изглеждаше привлекателна, когато преди две години бяха купили къщата. — А и сега, разбира се, не е удобно — добави. — Имаме нужда от задна градина за бебето, дори да е много малка. Така ще можем да го изкарваме на чист въздух. Ще бъде голям проблем да продадем къщата сега, защото ще трябва да е чиста и подредена всяка вечер за евентуален оглед.

— Знам, дразнещо е, нали? — отговори автоматично Ан-Лиз.

Отговаряше така, без да се замисли, на голяма част от изказванията на дъщеря си. Откакто Бет я беше взела от гарата, разговорът беше непрекъснат монолог за трудностите, свързани с появата на бебето. Къщата не беше подходяща, с това се започна. Имаше само две спални, докато семейството имаше нужда от три, за да има къде да спят хората като Ан-Лиз, които щяха да им гостуват след раждането. Всеки път, когато дъщеря ѝ споменеше това, Ан-Лиз се надяваше, че дотогава ще е възстановила поне част от енергията си и ентусиазма си за живот. Не можеше да си представи да се грижи за

бебе в сегашното си състояние. Бебетата имат нужда от обич и внимание, а Ан-Лиз се чувстваше като огромна буца лед.

Семейството трябваше да се раздели и с колата на Бет, защото три врати не са достатъчни, за да качиш бебето на задната седалка. Работата също беше проблем. Бет беше счетоводител, което не позволяваше да работи у дома през повечето време.

Колкото и да се опитваше, Ан-Лиз не можеше да почувства какъвто и да било ентусиазъм относно проблемите на Бет. Кое то беше странно. През целия живот на Бет, Ан-Лиз се интересуваеше от нея, нито една подробност не беше незначителна. От тревогите ѝ в ранното детство, свързани дори с избора на книга, до тревогите как се е справила на приемния изпит в университета. А сега, просто така изведнъж, Ан-Лиз се чувстваше отдалечена от живота ѝ, неангажирана с проблемите ѝ.

Вината не беше на Бет, а нейна. Едуард си беше тръгнал от дома им и така беше разбил семейството на три отделни, самостоятелни, парчета. Като че ли, направил Ан-Лиз излишна като съпруга, той беше успял някак си да я направи излишна и като майка.

Депресията беше допълнение на всичко това. Ан-Лиз мразеше това чувство на отчужденост от любимата си дъщеря и, по дяволите, мразеше Едуард, че ѝ беше причинил това.

— Добре ли си, мамо? — запита Бет, като влязоха в къщата.

Все още не беше задала този въпрос, макар Ан-Лиз да го предусещаше. Знаеше, че той ще дойде, от мига, в който беше видяла дъщеря си. Защото знаеше, че дъщеря ѝ е забелязала не само умората и апатията, изписани на лицето ѝ, а и факта, че не се е облякла както обикновено за гостуване в Дъблин. За миг се запита дали да не отговори по стандартния начин: *Добре съм*. Както би направила старата Ан-Лиз. Но после беше променила решението си.

— Не, Бет — отговори. — Не съм добре. Съсипана съм.

— Искат ми се да можех да направя нещо — каза тъжно Бет. — Не мисля, че съм ти от полза, мамо, съжалявам.

— Напротив, много ми помагаш — отговори прочувствено Ан-Лиз. — Но не можеш нищо да направиш. Аз просто трябва да го преодоля.

— Но ако татко поумнее и се върне у дома, всичко ще бъде наред, нали?

Ан-Лиз си помисли, че дъщеря ѝ е като дете. Дете, което се надява, че мама и татко ще се съберат отново и ще заживеят щастливо както в доброто старо време.

— Не е толкова лесно — каза тя. — Дори да се върнеш у дома сега, аз вече не го искам. Няма да е същото. Той предаде доверието ми, а то е нещо много крехко.

— Сигурна съм, че съжاليا. Знам, че е така — настоя Бет.

— Той ли ти го каза? — запита Ан-Лиз.

— Е, не с толкова много думи.

— Въобще не е казал такова нещо — възрази Ан-Лиз. — Това не е от нещата, които могат лесно да се поправят, Бет. Приключено е. И ще се наложи да се примирим. Трудно ми е да се справя, но тази битка е моя, не твоя. А сега можем ли да говорим за нещо друго?

— Разбира се.

Бет изглеждаше леко шокирана, но не каза нищо повече по въпроса. Заведе Ан-Лиз до свободната спалня и заговори за плановете, които имаше за двата дни гостуване на Ан-Лиз в Дъблин.

Докато седеше край леглото на Лили и я гледаше как гасне, идеята да гостува на Бет ѝ се струваше великолепна. А сега, след като вече беше тук и се планираха разходки и забавления, които да я развеселят, се чувстваше по-нещастна отвсякога. У дома си можеше поне да се отдаде на нещастieto, ако пожелае. А тук щеше да е принудена да се усмихва, да слага маска на лицето си, за да прикрива истинските си чувства.

Беше понесла пътуването и се беше върнала у дома си и към тихия и спокоен живот, работата в магазина два пъти в седмицата, градината и Стивън в събота и неделя.

Септември винаги беше за нея интересно време за градината. Лятото беше истинска лудост — хората прииждаха непрекъснато, изведнъж осъзнали колко занемарени са задните им градини. Септември беше ново начало, време и за учене. Беше време и за почистване след лятото. И време да се засадят луковиците за зимата. Години наред Ан-Лиз засаждаше голямо количество, за да има и за пазара, но миналата година не го беше направила. Целият вчерашен ден беше прекарала седнала на слънце с торбичка смесен тор и друга, с торф до себе си, както и огромен найлонов чувал с хиацинти, подредени по цвят. Имаше нещо толкова познато и успокояващо в

монотонността на разкопаването на лехите и внимателното засаждане на луковиците. Белите хиацинти бяха любимите ѝ. Обожаваше комбинацията от много светло зеленото и тези малки, но много ароматни бели цветчета. У дома засаждаше луковиците в две огромни китайски купи, а цветовете винаги разцъфваха за Коледа. Бяха част от коледната ѝ украса. Но и това не беше направила тази година.

Костите я боляха. Стана, за да раздвижи краката си, които бяха изтръпнали от седенето. Вървенето по пясъка трябваше да спомогне походката да стане гъвкава и пружинираща, но тя никога не се беше чувствала по този начин. Може би беше гледала прекалено много лоши филми в детството — от онези, в които пясъците мамеха хората и те затъваха дълбоко в тях. За нея пясъкът не беше толкова мил и примамлив, както за повечето хора.

Качи се високо на дюните и загледана към пристанището, се замисли за бедния кит. Експертът, опитал се да го спаси, все още беше в „Долфин котидж“. Ан-Лиз го избягваше всеки път, когато го видеше да разхожда едрото си неугледно куче. Той обаче беше направил за кита всичко, на което беше способен.

Тъжно беше да видиш такова красиво морско същество да загине просто защото нещо се е объркало с ултразвуковата му система и то не може отново да намери пътя към морето. *Като мен, помисли си Ан-Лиз. Моята система бяха Едуард и Бет, а сега тях ги няма и аз нямам нищо. Нямам сигурност, нито безопасност, нито причина да живея.*

„Дали китът се е удавил?“, запита се. Удавянето е даже приятно, след като свикнеш със страха и се оставиш на водата, но откъде хората биха могли да знаят това? Ако се удавиш, разбира се, че няма как да разкажеш на останалите за това.

Ан-Лиз почувства как пясъкът променя консистенцията си под краката ѝ. Погледна надолу и осъзна, че се е спуснала по-надолу, без да забележи, и сега газии в мокър пясък и водорасли. Вълните се отдръпваха, но изведнъж една голяма вълна се втурна към нея. Тя не помръдна, остави я да залее обувките ѝ. Беше интересно, че не отстъпи както обикновено. Краката ѝ, обути в леки маратонки, прогизнаха.

Денят беше сив и студен след цяла седмица великолепно есенно слънце, но странно, студът не беше шокиращ. Напротив, беше почти успокояващ — в смисъл, че такава е логиката на природата. Морската

вода е студена през есента, не би могло да бъде другояче. Нищо друго в живота не е така логично, както Вселената.

Само за да почувства нещо различно, Ан-Лиз навлезе по-дълбоко във водата. Тя обгърна глезените ѝ, погали голата кожа под дънките ѝ. Побиха я тръпки, но тя продължаваше да се чувства странно спокойна, в хармония.

Морето беше такова, каквото беше винаги — огромно, просторно. Но вече не беше страшно. Природата винаги ти дава това, което очакваш. Така наречената цивилизация винаги ти погажда номера.

Ан-Лиз спря и остави ума си спокойно да я обгърне, както правеше водата. Дали морето щеше да я погълне? Дали студът щеше да я вцепени, така че да не чувства нищо, а просто да плава във водата? Да, точно така щеше да направи. Хората са животни, просто органична материя, така че какво може да е по-естествено от това да преминеш в друга органична материя, да бъдеш погълнат от планетата? Щеше да прилича на бавната смърт на кита в пристанището. В това имаше смисъл.

Хората щяха да се натъжат, когато научат. Смъртта винаги е тъжна. Но я преодоляваме. Хората имат и други неща в живота си, други хора.

Бет имаше бебето си. Ан-Лиз се опита да престане да мисли за бебето, нейното внуче. То беше част от бъдещия живот, а тя не искаше да мисли за бъдещето. В онова бъдеще нямаше място за нея. Тя беше дала всичко, което имаше, на другите. И сега беше празна, свършена. Не ѝ беше останало нищо за нея самата.

Такъв беше нейният избор.

Навлезе още по-навътре в морето и водата стигна до кръста ѝ, вълните пълзяха нагоре, мокреха дрехите ѝ, стигнаха до гърдите ѝ и се устремиха към раменете ѝ. Водата беше студена. Да навлизаш по този начин в нея, беше различно от онези пъти, когато искаш да поплуваш и се втурваш навътре, за да свикнеш с температурата, пициш от удоволствие, а хората край теб се смеят и те окуражават. Така правеше тя на морския бряг като дете.

Това беше различно, но тя не се страхуваше. Усещането я караше да спре да мисли, а точно това тя искаше най-много на света — да бъде освободена от всякаква мисъл. Умът ѝ беше така пълен, и то

непрекъснато, мисленето никога не спираше. Нощем работата на мозъка я събуждаше, измъчваше я все с един и същи въпрос, с все същото чувство за безнадеждност, а тя искаше това да престане. Таблетките не помагаха. Нищо не можеше да помогне, не и ако не беше така упоена, че да не може да държи очите си отворени. А какъв беше смисълът да се живее така? Това беше по-безопасно.

Това щеше да я подкрепи; морето щеше да се погрижи за нея. Изведнъж вече не усещаше пясъка под краката си. Водата я обгръщаше отвсякъде, тя заплува. Трябваше да спре, нали? Защото не можеш да се удавиш, ако плуваш. Или може би трябва просто да изчакаш да се умориш — като кита. Не беше сигурна. Беше толкова студено, че се опита да спре и затвори очи. Тежестта на дрехите и обувките ѝ я дърпаше надолу и тя се потопи под повърхността на водата.

Студът оципа лицето ѝ. Косата ѝ заплава край нея, подобна на водорасли. Какво трябваше да направи сега? Имаше мисия, план, нали? Мисълта ѝ беше забавена — като че ли се намираше в друга Вселена, където времето се движеше по-бавно. Трябваше да затвори здраво очи и да се остави просто да бъде. Да не се налага да мисли, да помръдне, да плува. Просто да бъде и да остави морето да реши какво да прави с нея. Защото ѝ беше дошло до гуша от необходимостта да решава.

— Всичко е наред, хванах те — каза дълбок, трескав глас.

Някой я сграбчи и Ан-Лиз ахна от шока, с което нагълта и вода. Закашля се, започна да се дави и страхът изведнъж я стисна за гърлото. Беше в морето, затънала до шията, Исусе! А после някой много силен я сграбчи здраво. Кашляше и се чувстваше толкова слаба, но я извадиха от водата и я оставиха на плажа, където студът я облада.

ГЛАВА 18

Знаеше, че не трябва да полага усилие и да излезе на обяд с бившия си любовник, но Изи не можеше да не го направи.

Джо се беше обадил и я беше помолил за един последен обяд, за едно последно сбогом, а тя се беше съгласила. Беше шокирала себе си, защото веднага се беше запитала какво да облече, за да изглежда възможно най-добре.

— Надявам се, че няма да отидеш — беше казала Карла.

Беше дочула разговора, защото Изи беше приела обаждането на бюрото си. В „Силвър Уеб“ липсата на достатъчно място правеше мисълта за лично пространство странна и забавна.

— Мисли за това като за край — отговори Изи.

Реши обаче, че ще се облече красиво. Избра прилепнала по тялото рокля, много подобна на онази, която беше носила на първата им среща. Беше свършено, знаеше го, но това не означаваше, че не иска да изглежда добре, нали?

Освен това, той беше избрал да се срещнат в ресторант „Амбър Руум“ — знак, че връзката им е приключила. „Амбър Руум“ беше в търговския и финансов район на града и щеше да е пълно с хора, които той познава. Само идиот би завел там жена, с която има връзка, за обяд, а Джо Хансен не беше идиот. Това беше последното доказателство, че двамата вече не са двойка.

В таксито на път за там, тя сложи на устните си яркочервено червило, а върху него — гланц: цветовете на войната като съвременно оръжие. „*Готова съм за теб*“, казваше то. После сложи на миглите си много плътен слой спирала, защото никоя жена не би се разплакала под заплахата да размаже грима си. Изи Силвър нямаше да плаче днес. Наложил си самоконтрол и спокойствие и влезе в ресторанта с високо изправен гръб. Метрдотелът я заведе до масата на Джо. Той вече я чакаше. Само един поглед ѝ беше достатъчен да забележи, че кожата му е загоряла и изпъква на фона на бялата му риза. Както винаги, беше

безупречно облечен, но притежаваше онзи неуловим чар на негодья под елегантния си кашмирен пуловер.

— Изи — каза той официално и се изправи, целуна я по двете бузи — така, както се поздравява приятел.

— Съжалявам, че закъснях, Джо — каза тя, макар никак да не съжаляваше. Беше закъсняла нарочно.

Разменяха си нищо незначещи думи, докато келнерът кръжеше край тях. Той взе поръчките им за питиета и внимателно разгъна салфетката върху скута на Изи.

— Изглеждаш добре — каза тя на Джо. — Да не би да си бил на море?

— Да, бях на плаване няколко дни — отговори той. — Времето беше фантастично.

Изи си помисли колко много щеше да я заболи от тези думи преди, защото се отнасяха до семейното гнездо в Кейп Код. Все още болеше, но сега беше различно — сега тя нямаше да позволи да бъде наранена. Той имаше съпруга и деца и независимо какво беше положението в брака му, той вече не беше част от живота ѝ. Можеше да бъде, където пожелае — да плава, да хваща тен, да отскочи до Акапулко и да танцува на плажа, ако иска. Това нямаше нищо общо с нея.

Ето, можеше да преодолее чувствата си към него.

— Да, уикендът беше прекрасен — съгласи се тя. — Аз летях до Вашингтон, за да се видя с приятелка. Прекрасно момиче, работи като журналистка. Дойдохме тук, в Щатите, едновременно от Ирландия.

Когато Сорча се беше обадила, Изи се беше почувствала много виновна, защото бяха минали месеци от последната им среща. Плановите, които беше правила в Тамарин за среща с нея, не се бяха осъществили заради работата около „Силвър Уеб“. За щастие, Сорча не беше от хората, които се сърдят дълго и за нищо.

— Радвам се, че най-после те чувам, а и новините за бизнеса ти са страхотни. А аз мислех, че не сме се виждали цяла вечност заради някой мъж — беше казала Сорча по телефона, когато Изи ѝ беше звъннала, за да се извини и да ѝ обясни колко е заета около създаването на собствената си агенция.

— Е — каза Изи, — преди да започна бизнеса, имаше мъж...

— Ако искаш да дойдеш да поплачеш на рамото ми, си добре дошла. Сигурно осъзнаваш, че на всеки осемдесет и девет мъже във Вашингтон се падат по сто жени. Кое то никак не е ободряващо. И аз ще си поплача.

— А аз — не — беше заявила уверено Изи. — Приключих с него. Сорча не беше казала нищо.

— Радвам се за теб, Изи — беше казала накрая. — Не ти вярвам, макар да звучиш достатъчно убедително.

— Вашингтон, какъв прекрасен град — каза Джо с възхищение. — Някога правех бизнес там.

Тя си го представи как си урежда срещи в изисканите вашингтонски хотели с други богати и влиятелни мъже като него. След дълго подреждане на масата, метрдотелът най-после си тръгна.

— Изглеждаш красива — каза Джо. Гласът му беше различен сега.

Изи го изгледа втренчено.

— Хайде, разкажи ми за новия си бизнес — каза той, като че ли съжалил за комплимента.

Изи се усмихна. Не познаваше много хора, които можеха да разколебаят Джо Хансен.

— Е — каза тя, — офисът ни е красив, макар и малък. Три сме: Карла, с която вече си се срещал... — Беше сигурна, че той никога няма да забрави Карла и деня, в който тя му се беше скарала, че е разбил сърцето на Изи. — И Лола Монтерей, която вероятно не познаваш. Беше ми колежка в „Пърфект“. И аз. Проведохме първите кастинги, бяха успешни и сега сме готови за много работа. Седмичната на модата в Ню Йорк започва в петък и сме поканени да участваме в две шоу програми, което е просто удивително за агенция с модели като нашите. Мненията в модния свят започват да клонят в наша полза. А за нас това са вълнуващи моменти. Освен това, работих по онзи договор със „Супергърл“ за новото лице на тяхната козметика, преди да замина за Ирландия. Имаме уговорени срещи за по-късно през есента, на които ще говорим за възможността модели на „Силвър Уеб“ да представят някои от техните продукти. Кое то ще е голяма крачка за тях. Ако стане, ще бъде просто чудесно.

— Дали ще се получи? — запита той.

— Абсолютно съм сигурна — отговори тя. — Две компании използват не толкова слаби жени, за да рекламират козметиката им. Главно продукти за грижа за кожата, а не грим, вярно, но трябва само някой да се осмели да предприеме промяна. Много хора вече не са съгласни, че трябва да се използват млади и изключително слаби модели, но все още буквално мършави красиви момичета продават продукти от години и повечето компании не искат да нарушават статуквото. Ние предлагаме нещо различно и макар хората да са съгласни с нас, тепърва ще трябва да се наложим на пазара.

— Мисля, че нещата, до известна степен, започват да се променят — каза Джо замислено. — Компаниите, които вече са спечелили достатъчно пари, започват да се замислят и за етиката в бизнеса.

— Не е ли тъжно, че идеята да се използват нормално изглеждащи жени за модели може да бъде разглеждана като положително действие или етическа норма? — запита тя.

— Просто недей да забравяш колко трудно се променя статуквото — предупреди я той. — Ако бизнесът ти не успее, няма да направиш нищо за никого. — След това промени темата: — Успя ли да намериш моделите на бъдещето?

Изи му се усмихна студено.

— Откъде можех да знам, че това ще те заинтересува? — каза. — „Търсете жената“, нали така?

— Не исках да прозвучи така — възрази Джо. — Не търся друга жена.

Дойде сервитьорът с напитките им и настъпи момент на мълчание, в което чашите бяха поставени пред тях, а приборите — отстрани.

— Заинтересувах се просто от делова гледна точка — каза Джо, когато сервитьорът се отдалечи. — Не знаех, че този обяд ще се окаже толкова трудно нещо. — Думите му бяха студени, но очите му казваха друго.

Изи чувстваше как той я поглъща с очи.

— Не трябваше да е такъв — каза тя. — Нали трябва да приключим по възможно най-приемлив начин. Опитвам се цивилизовано да се сбогувам с теб, да сложа край.

Спокойствието ѝ като че ли напълно я беше напуснало, а дълбокото дишане, което се препоръчва в такива случаи, щеше да изглежда нелепо в тази ситуация. Той предизвикваше смут у нея. Сигурно беше луда да реши, че ще може да седи на една маса с него и да обядва спокойно, когато присъствието му я караше да се чувства едновременно безразсъдна и самотна. Желаяше го отчаяно и сигурно беше полудяла да мисли, че би могла да преодолее чувствата си към него. Но макар те да бяха все още такива, каквито бяха в началото, тя трябваше да сложи край. Защото само така можеше да спаси себе си.

— Знаеш ли какво, Джо. Не обвинявам теб за всичко, не ме разбирай погрешно. Започнах тази връзка с отворени очи, така да се каже. Което не е вярно, защото въобще не помислих. Фактът, че си все още женен, като че ли не достигна до съзнанието ми — каза тя повече на себе си, отколкото на него. — Може би защото самата аз никога не съм била омъжена и нямам деца. Затова и не разбирах какво става с теб. Мислех... — Тя въздъхна тежко, признала глупостта си, — че ще премислиш всичко, че децата ще са щастливи, че можеш да сложиш ново начало. Да не би да съм оглупяла, наистина? Той понечи да я прекъсне, но тя не му позволи.

— Когато се прибрах у дома в Ирландия, леля ми Ан-Лиз ми каза, че с чичо ми са се разделили, защото той ѝ изневерявал. Напуснал я заради друга жена. Когато ми го каза, се почувствах... Почувствах се... О! — Тя показа два пръста, за да подсили значението на думите си. — Почувствах се дребна, не по-висока от два сантиметра! Не, да го направим един сантиметър. Тя беше съкрушена. Не знаела какво става, докато не ги заварил в къщата си. Той си тръгнал и така сложил край на трийсет и седем години брак, съжителство и приятелство. Това ме накара да се замисля за две неща, Джо. Първо, че чичо е имал смелост да оправи по някакъв начин забърканата от него каша. И второ, накара ме да се замисля за другия човек в този триъгълник — съпругата ти. Никога преди не се бях замисляла за нея. Предполагах, че между вас вече няма нищо, затова тя нямаше значение. Но връзката ви не е приключила, нали? Което означава, че тя има значение.

— Нещата никога не са толкова прости — каза бавно Джо.

— Сложно беше и сложно си остава, Изи, знаеш го. Да, двамата с Елизабет сме приключили, ставаше въпрос само за време, за подходящ

момент, в който да кажа на нея и момчетата...

— Да, времето е всичко, това е сигурно — каза Изи.

— Говоря сериозно. Искам да бъда с теб, Изи, но просто имам нужда от още време.

Изи не го слушаше.

— Когато започнах да мисля за Елизабет — продължи тя, започнах да се чудя защо съпругата винаги смята за виновна любовницата и оневинява мъжа, допуснал изневяра. Човекът, предал я, е съпругът ѝ, но тя не го обвинява. Като че ли мъжете са дивни животни, които не могат да бъдат опитомени, нито може да им се има доверие и ако изневеряват, виновна е жената, която ги е съблазнила.

Спря, за да си поеме дъх.

— Ти предаде и двете ни, Джо. На мен каза, че имаме шанс, а на нея така и не се осмели да кажеш, че нещата между вас са приключили. Никога не съм мислила, че ще се срещам с мъж, който е измамник. Когато един мъж мами съпругата си, за да е с теб, той може да измами и теб, за да е с някоя друга.

— Не съм мамил съпругата си — каза той тихо. — Казах ти, двамата с нея сме приключили. Не ме ли слушаш?

— Така ли? — срязва го тя. — Моят проблем е, че излъга мен. Ти искаше и двете ни. Пет пари не давам дали отношенията ти с Елизабет са приключили или не. Това няма повече да мине за извинение. Не можеш да обичаш двама души. Не съм съгласна с теорията, че еволюцията е направила мъжете неспособни на моногамия. Не мисля, че един мъж може да бъде споделен с друга жена, а аз те делих с нея всеки ден. Не искам даделя човека, когото обичам.

Речта ѝ беше тромав изказ на всичко, за което беше мислила. Може и да не беше прозвучало много смислено, но поне го беше казала.

— Не искаш да ме делиш и с децата ми, тогава?

— Не става въпрос за децата ти — отговори ядосано тя. Как се осмеляваше да ѝ припише наказания от нея неща просто защото тя нямаше деца и не разбираше родителската любов. Никога не беше казвала, че не иска деца, по дяволите. Искаше деца. Неговите, всъщност. Искаше децата му, просто до този момент не го беше осъзнала.

— Ако ти беше поне наполовина човекът, за когото те мислех, щеше да искаш да присъстваш повече в живота им — каза тя тихо. — Щях да съм глупачка, ако не разбирах, че те са огромна част от твоя живот. Не тази е темата. Ти имаше избор: можеше да си останеш тихо у дома, да живееш отделно от съпругата си и да си там за децата си. Но ти не искаше това. Ти искаше дома си, децата си и мен, всичко. Не е честно към никого от нас, така мисля.

— Значи, мислиш, че съм негодник? — каза той.

Отпи от коктейла си. Той беше кристалночист и имаше маслина за украса. Изи знаеше, че той не пие много, затова се учуди, че е поръчал голямо мартини.

— Да, всъщност мисля, че си негодник. Не мислеше за никого, освен за себе си.

— Не те излъгах за отношенията си с Елизабет — каза той. — Никога не съм ти говорил лъжи от сорта „*съпругата ми не ме разбира*“, защото смятах, че не заслужавах това. Аз не заслужавах това. И двамата сме над тези глупави лъжи. — Той говореше едва ли не ожесточено. — Когато се ожених, мислех, че е за цял живот, но се оказа, че не е така. Не съм светец, имах няколко незначителни връзки, които бяха... — Той я погледна право в очите и каза: — Просто секс. Тя се размърда неудобно на стола си.

— Предполагам, че не ти е забавно да чуеш това, но те наистина бяха просто секс. Заради успокоението и удоволствието, което мъжът получава от секса. Но ти, Изи, ти беше нещо различно. Когато те срещнах, сякаш светлината се върна отново в живота ми — светлина, която отдавна си беше отишла. Мислех, че с тази моя страна е приключено. Че е свършено с любовта и нежността, с желанието да се сгушиш до някого в леглото и просто да чакаш денят да отmine. Мислех, че подобни неща са възможни само на двайсет и пет. Но с теб, Изи Силвър, преживях отново всичко това. Този беше твой дар. Предполагам обаче, че си права — не бях достатъчно силен да предприема нещо за промяна. Нямах смелост да кажа на Елизабет онова, което и двамата знаехме. Не се осмелявах да причиня това на децата, защото знаех, че ще е трудно. Елизабет нямаше лесно да се съгласи да ми даде развод, това беше сигурно. Затова вземах от теб каквото можех, а в замяна не ти давах онова, което искаше. Но сега... — Той направи пауза. — Сега искам да ти дам всичко.

От известно време той я гледаше толкова втренчено, че ѝ беше трудно да го гледа в очите. Като че ли беше в съда и се опитваше да срази противника си с поглед, да направи изявлението му невалидно пред съдебните заседатели.

— Какво каза? Какво искаш да ми дадеш? — запита Изи смутена.

— Искам да бъда с теб. Тя премигна.

— Не, не можеш да ми причиняваш това, Джо. Не си играй с мен. Не съм глупачка, която да прилъгваш с думи. Не можеш да говориш, а после нещата да останат същите и аз да съжалявам.

— Не правя това — каза той. — Казвам, че искам да напусна Елизабет. Да ѝ кажа, че не можем повече да отлагаме раздялата, че така лъжем себе си. Готов съм за развод.

Протегна ръка и взе нейната в своята. И в този момент Изи му повярва. Заради жеста. Разумът ѝ отказваше да приеме думите му, защото те бяха онова, което искаше да чуе — нещо невероятно. Но да вземе ръката ѝ в своята в този ресторант, пълен с хора, които той познава, в който не можеш да направиш и стъпка към тоалетната, без поне петнайсет души да те забележат и поздравят — този жест със сигурност означаваше нещо. Беше равносилен на декларация. „Аз съм с тази жена“, казваше високо и ясно.

— Джо, не знам какво да кажа.

— Кажи „да“ — отговори той спокойно. — Само това се иска от теб. Кажи, че искаш да бъдеш с мен.

Преди месец би избухнала в сълзи, като го чуе да произнася тези думи, защото те бяха всичко, за което копнееше. Но сега, след всичко случило се...

Колебаеше се. Беше я разочаровал толкова силно, когато тя имаше нужда от него. Дълбоко в нея все още живееше споменът за полета ѝ до Ирландия, когато беше с разбито сърце и самотна, без неговата подкрепа. Помнеше тъгата и мъката, с които стоеше до леглото на баба си, а в ушите ѝ звучеше гласът на мъжа, който ѝ казваше, че не може да бъде с нея.

До леглото на баба си се беше почувствала като в църква — Изи беше отишла при нея, за да ѝ бъдат опростени греховете, да почувства любовта ѝ. Но очакваното облекчение не беше настъпило. Баба ѝ не беше дошла в съзнание, а Джо я беше изоставил. Предателството му

беше оставило толкова дълбока рана, че беше зараснала само на повърхността.

— Джо, не знам дали мога да го направя — каза. — Мисля, че е прекалено късно.

Трябваше да му отдаде дължимото, че не ахна от изненада.

— Не мислех, че ще е лесно за теб — каза той, — след като съм те разочаровал преди.

Тя кимна, после на лицето ѝ бавно се изписа усмивка.

— Затова ли ме доведе тук — за да ме притиснеш в ъгъла, за да пишат за нас утре в клюкарските колони на вестниците и да няма начин, който и да е от двамата ни да се откаже?

Джо се усмихна и в очите му блеснаха онези секси искрици, които тя обожаваше. Тя усети магнетичността му и колко лесно би било да каже *да*. Джо Хансен я искаше. Искаше да напусне дома си заради нея. А за да го направи, да, трябваше да каже на Елизабет и на децата си, да опакова багажа си, да остави ключа си на ходовата масичка в голямото имение в Апър Ийст Сайд и да излезе през входната врата. А може би вече беше казал на Елизабет? *Не*, каза си. *Той не би направил това, би изчакал.* Джо беше прагматичен. Щеше да изчака да разбере дали Изи ще се съгласи.

— Кажи ми — запита тя, хванала чашата си за столчето, — съобщи ли на Елизабет, че ще я напуснеш?

— Това е въпросът, който струва милион долара, нали? — отговори Джо. — Не, не съм. Реших да изчакам да видя какво ще се случи днес. Кое то не означава, че двамата с нея ще останем заедно, ако кажеш *не*, защото нещата между нас наистина са приключили и няма смисъл да протакаме повече. Говорим за раздяла от години.

— Казваш нещата, които искам да чуя — каза тя.

Помнеше, че и преди му беше казвала това. Той наистина казваше правилните неща. Като че ли можеше да чете мислите ѝ и да узнае какво точно има нужда да чуе тя. Само че преди време не беше казал вълшебните думи, а това тя не можеше да забрави. Нямахме да позволим да я направи глупачка за втори път. Трябваше да знае всичко.

— Кажи ми има ли правила в нашето „заедно“!

— Правила?

— Да, правила за второто семейство — каза тя.

Той като че ли все още не разбираше.

— Правила като например: искаш да бъдеш с мен, но без сватбени пръстени, без деца...

Гласът ѝ заглъхна. Беше прекалено болезнено да говори за тези неща. Деца. Бебета. Нейно бебе. По дяволите, биологичният часовник беше наистина силен. Не часовник, а по-скоро бомба. В главата ѝ непрекъснато се въртяха мисли за бебета, а ето че сега се появиха и в разговора.

Двамата с Джо никога не бяха обсъждали въпроса с децата. А и как биха могли? Връзката им не беше такава. Като спортна кола, те бяха вдигнали скоростта от нула до шейсет километра в час прекалено бързо и бяха пропуснали възможността за такъв разговор. Вдигна поглед към лицето му и видя изненадата, изписана на него.

— Какво... Май си решил, че съм жена, отдадена на кариерата, която предпочита да носи тежко делово куфарче вместо бебе? — запита тя, като успя да прикрие болката си.

Той се засмя.

— Не, не точно. Но не мислех, че си от майчинския тип.

— Майчинският тип — повтори тя тъпо.

— Не исках да кажа...

— Не, всичко е наред — каза тя бързо. Прекалено бързо. Той разбра грешката си.

— Никога не си правила и намек за деца — отбеляза. — Откъде бих могъл да знам?

— Елизабет говори ли с теб за деца, преди да сключите брак? — запита тя.

Той се замисли.

— Е, не...

— Но се подразбираше, нали така? Тя щеше да е майка на децата ти?

— Да.

— Това искам да кажа, Джо. Никога не сме разговаряли по този въпрос, но ти не си приемал това дори като възможност. Какво говори този факт за нас и за нашето бъдеще?

— Всъщност аз не искам повече деца — каза той безпомощно. — Трябва да бъда честен. Децата само усложняват нещата. Ако имаше деца, щеше да разбереш. Ако двамата с теб имаме деца, това само ще направи раздялата ми с моите момчета още по-трудна. Допълнително

напрежение. Не искам да мислят, че не са най-важното нещо в живота ми.

Тя кимна. Започваше да усъвършенства това кимане във важните моменти, когато сърцето ѝ беше съкрушено.

— Но можем да говорим за това — каза той. — Искам да кажа, никога не съм мислил... Не искам да кажа, че не можем да имаме деца, просто...

— Мисля, че имаме проблем — каза Изи сковано. — Не искам да вляза във връзка, в която границите са предварително очертани, само защото ти вече си бил там и си правил това. Съжалявам.

— Не си отивай, Изи — помоли я той. — Можем да поговорим по въпроса.

— По-късно — каза тя.

Наведе се и го целуна леко и бързо по бузата. Не се забави нито секунда повече, защото се страхуваше, че той може да я прегърне и целуне страстно и тогава тя щеше наистина да е изгубена, защото Джо Хансен я искаше, а когато той искаше нещо, го преследваше с всички сили, безмилостно. Не искаше той да я целуне тук, в ресторанта, където всички ги гледаха. Затова се отдръпна бързо.

— Както казват в най-добрите делови среди, „*остави това на мен*“ — каза тя и грациозно се изправи. — Ще ти се обадя.

И с тези думи, тя се обърна и излезе от ресторанта, съзнаваща, че я гледат повече очи сега, отколкото когато беше влязла. Гледаше право пред себе си, като че ли вече мислеше за следващата бизнес среща, но в главата ѝ имаше само една мисъл: Какво щеше да прави сега?

Имаше само една възможност — да позвъни на Карла. Седна на задната седалка на таксито с надеждата, че шофьорът не говори английски, защото не искаше да сподели болката си с непознати, и набра номера. Приятелката ѝ звучеше раздражена, защото ѝ се беше наложило да изпие много кафета и да води безбройни телефонни разговори.

— Кога ще се върнеш в офиса, Изи? — запита тя. — Днес тук е много натоварено, а машината за кафе се повреди.

— Той ще я напусне.

— Какво? — възкликна Карла.

— Казах — повтори Изи, — че той ще я напусне.

— Господи, боядисай ме в розово и ме изпрати в Гуам — отговори Карла. — Не видях това, не го смятах за възможно. Мислех, че ще се видиш с него днес, за да приключите стилно.

— Такова беше намерението ми — каза Изи. — Да. Бях планирала всичко и бях казала речта си наполовина, когато той каза, че иска да е с мен.

— Честно: напълно или само отчасти иска да бъде с теб? — запита Карла цинично. — Като например смята да остане женен за съпругата си, а теб да удостои единствено с присъствието си и повече подаръци?

— Не — въздъхна Изи. — Никога не ми е давал подаръци. Връзката не беше такава, знаеш го.

— Хм, да — каза Карла. — По-добре да беше такава. Меркантилните връзки имат правила, а аз харесвам правилата. Е, ако ще я напусне, чудесно. Нали това искаше? Но не звучиш особено щастлива. Защо?

— Той не иска деца, моите деца — каза Изи безизразно.

— А!

— Точно така.

— Той ли го каза?

— Повече или по-малко. Още деца биха накарали синовете му да страдат, посочи, че децата променят всичко и, ако имам деца, ще го разбере.

— Страхотно — беше коментарът на Карла. — Страхотно е да кажеш това на жена, която няма деца. Много тактично.

— Това си помислих и аз.

— Какво ще правиш?

Изи разтри очи. Нямаше представа.

— Ще помисля, предполагам.

Да помисли какво ще означава да се върне при него. Да помисли и за леля си, Ан-Лиз. Как ли се справяше тя сега, без Едуард?

— Обичаш ли го достатъчно, за да си с него при условие да нямате деца? — запита Карла.

— Това е въпросът, който струва един милион долара, нали?

Изи пожела да има кристална топка, за да узнае отговора. Обичаше ли Джо достатъчно, за да се откаже от възможността да има

деца? Беше заявил, че могат да поговорят по въпроса, но тя знаеше, че беше искрен, когато беше казал, че не иска повече деца. Кой би искал да има бебе против волята на партньора си?

— Е?

— Е, не знам — каза Изи. — Знаеш ли, Карла, всеки път, когато си мисля, че знам всички отговори, въпросът се сменя.

— Не знам какво да кажа, Изи — каза Карла. — Освен, ела при нас. Ние също не знаем отговорите, но поне ще бъдеш сред приятели. Какво ще кажеш?

— Ще се видим в пет — отговори Изи.

Когато се прибра у дома си същата вечер, светлината за съобщения на телефонния ѝ секретар светеше. За миг си помисли, че може да е Джо, който да каже, че е променил мнението си, да каже, че я обича и че ще бъде баща на децата ѝ. Нетърпеливо натисна бутона.

„Здравей, Изи, любима.“

Беше баща ѝ, който звучеше много уморен и стар.

„Съжалявам, че трябва да ти съобщя още лоши новини по телефона, но...“

Изи покри устата си с длан. Баба?

„... леля ти Ан-Лиз се е опитала да се самоубие днес. Да се удави, по-точно. Някой успял да я извади от водата навреме. В болницата е. Двамата с Едуард току-що бяхме при нея. Обади ми се, когато получиш съобщението. Обичам те. Бай.“

Изи потрепери. Бедната мила Ан-Лиз. Точно днес Изи беше мислила за нея и за това, как ли оцелява тя без съпруга си. После се беше опитала да не мисли за това, защото не искаше да сравнява историята на Ан-Лиз със своята. Не искаше да приписва на Ан-Лиз и Елизабет една и съща история. Не би могла да го понесе. Във връзката ѝ с Джо нямаше нищо, което точно да отговаря на тази между Нел и Едуард, нали?

ГЛАВА 19

На следващия ден Джоди купи от аптеката тест за бременност, изчака Дан да отиде на работа и влезе в банята, за да го използва. Никога не би се сетила за това, ако майка ѝ не беше отбелязала, че тя е преживяла шок и е по-добре да заменят разглеждането на града с отпускащи процедури в спа центъра на хотела.

— Звучи страхотно, мамо — беше казала Джоди. — Ще отида до рецепцията и ще запазя час.

Пиеха кафе във фоайето на хотела и се опитваха да планират следващия ден, когато беше влязъл познат на Дан и Джоди и ѝ беше съобщил новината.

— Да се опиташ да се самоубиеш, не е отговор на нито един проблем — беше коментарът на леля Лесли. — По-добре, че не се запознахме с нея. Не обичам да бъда в присъствието на негативни хора.

В този момент майката на Джоди най-после каза на леля Лесли, че проявява грубост и че може да ги остави сами, ако няма да ги подкрепи. Лесли, несвикнала с това сестра ѝ да ѝ противоречи, се беше качила в стаята си, разгневена, и така беше дала възможност на Джоди и майка ѝ да поговорят. Накрая, Карън беше предложила спа процедурите.

— Имаш нужда от нещо, което ще ти донесе удоволствие и ще ти помогне да се отпуснеш — каза тя. — Обожавам ароматерапията и масажите, те наистина прогонват напрежението от тялото ти. На Лесли няма да ѝ хареса, тя предпочита да си прави маникюр.

Джоди отиде до рецепцията и я свързаха с мила терапевтка от спа центъра, която им записа час за следващия ден.

— Тази седмица имаме програма, която да направи майките специални — информира я тя. — Ако може да се отнесе до вашата компания.

Джоди се канеше да откаже, защото не беше подходящо, когато ѝ хрумна нещо. Имаше ясен спомен как седеше в заведението на Дорота

с Ан-Лиз, когато ѝ се наложи да се втурне към тоалетната, защото беше настъпил месечният ѝ цикъл. Свиванията на мускулите, които настъпваха с такава скорост, винаги я караха да се чувства зле и се наложи да си отиде у дома, а Ан-Лиз се беше отбила в аптеката, за да ѝ купи болкоуспокояващи.

Това беше преди шест седмици — цикъл и половина. Което означаваше възможна бременност. Почувства лудото вълнение, което беше изпитала и последния път, но също и страх. Последния път беше завършил със спонтанен аборт. Не би могла да го преживее отново.

— Като се замислих, мога ли да запазя процедури за двама, а не за трима? — запита тя. — Лицеви маски, маникюр и педикюр за леля ми, Лесли Баркър, която е отседнала в хотела, и ароматерапия, масаж и маска за лице за майка ми. Единайсет часът за двете? Чудесно.

— Мамо, запазих час за двете ви, но забравих, че имам среща с онази дама от старческия дом утре... Част от проучването ми на историята на Ретнъри.

Което не беше вярно. Джоди се канеше да се види с Виви Уелън от дни, но така и не беше предприела нищо. Пътуването щеше да ѝ даде извинение да не бъде в компанията на леля си. Сега, между възможността да е бременна и тъгата заради бедната Ан-Лиз, имаше нужда да е възможно по-далеч от Лесли. Ако беше бременна, не искаше някой друг да отгледа детето ѝ, защото тя е в затвора за убийство.

Седна на ръба на ваната със затворени очи, после ги отвори, за да погледне в малкото прозорче. Видя две дебели сини успоредни линии. Две линии означаваха бременност. Бременност. Джоди седеше, покрила устата си с длани, и се наслаждаваше на мисълта за бебе. Само да можеше да получи гаранция, че този път всичко ще е наред, и щеше да си позволи да бъде щастлива. Обаче никой не можеше да ѝ даде такава.

Срещите в групата по спонтанни аборти я бяха научили, че някои жени претърпяват много такива, преди да износят бебе до термина. Тя не мислеше, че е достатъчно силна да се справи с болката за втори път. *Не изпадай в паника*, каза си и внимателно прибра теста в едно от чекмеджетата в кухнята. *Не изпадай в паника. Намирай си занимания, не мисли за това.*

Взе бележника си и магнетофона. Срещата с Виви Уелън щеше да даде възможност на ума ѝ да се успокои.

„Лоръл Гардънс“ беше дълга двуетажна сграда, заобиколена от красиви и добре поддържани градини. Джоди знаеше, че Ан-Лиз посещава Виви на всеки няколко дни.

— Дойдох да се видя с Виви Уелън, ако е възможно — каза Джоди на рецепцията. Питаше се дали домът е снабден с охранителна система, и беше готова с обяснението си по отношение на причините, довели я тук.

— Чудесно. Тя обича да има посетители — каза весело жената зад бюрото. — Влезте, тръгнете по първия коридор вляво от стълбите и като стигнете до градината, позвънете. Ще ви отворят.

— Добре — каза Джоди, изненадана от липсата на по-строги мерки. Ан-Лиз беше казала, че мястото е прекрасно, но не беше споменала това почти безотговорно посрещане на посетителите.

„Лоръл Гардънс“ наистина беше местенце, където човек можеше щастливо да дочака края на дните си. Стените бяха боядисани в успокояващи нюанси на ябълковозеления цвят, отнякъде долиташе тиха класическа музика, във въздуха се усещаше мирисът на прясно изпечен хляб, не се чуваха оглушителни викове на недоволни хора. Вратите бяха широко отворени към просторната градина, пенсионерите седяха на удобни шезлонги. Персоналът беше облечен в бяло, но не се движеше трескаво по коридорите, както е в болниците. Тук служителите и сестрите седяха до пациентите, разговаряха с тях, усмихваха се, потупваха по ръката и поднасяха чашите.

— Търся мисис Уелън — каза тя на една от сестрите.

— Ето я там, до последната маса, седнала на слънце. Виви Уелън беше закръглена дама с белоснежна коса, която се къдреше около лицето ѝ, и лъчезарна усмивка. Една сестра я хранеше с плодова салата. Щом Джоди седна до нея, мисис Уелън каза:

— Сара! Прекрасно! — И ѝ се усмихна благо, но с разсеяно изражение, което показваше, че отдавна е изгубила връзка с реалността.

Липсата на отсяване на посетителите изведнъж ѝ стана ясна — градината беше заобиколена от висока ограда. Нямаше как пенсионерите да излязат, а скоро разбра, че не влизат много

посетители. Стаите обаче се заключваха, защото много от настанените в старческия дом живееха в свой собствен свят.

Джоди изпита съжаление, че не беше успяла да разговаря с Лили. Не искаше да се натрапва, но сега разбра, че посетителите са много важни в място като това. Те бяха доказателство, че хората не са забравени.

— Не, не е Сара — каза почти нежно сестрата. — Сара е сестра ѝ, но вече е покойница — обясни тя на Джоди.

— Здравейте, мисис Уелън, аз съм Джоди Бекет — каза тихо Джоди. — Дойдох да разговарям с вас, защото доктор Макгъри каза, че можете да ми бъдете полезна.

Мисис Уелън щастливо кимна.

— Не искам да лъжа за причините за посещението ми — каза Джоди, обърнала се към сестрата. — Опитвам се да напиша историята на имението Ретнъри. Доктор Макгъри ми препоръча да разговарям с мисис Уелън, защото тя знае историята на Тамарин. Ако обаче това не е препоръчително, ще си тръгна.

— Виви обича да говори за миналото — каза сестрата. — Тя няма чак толкова много посетители, само членовете на семейството ѝ, затова е добре, че има възможността да види ново лице и да поговори. Не ѝ причинявате зло. Миналото е друго място за нея — там тя се чувства удобно. Проблемите ѝ са с настоящето и с близкото минало. Но ако искате информация, дъщеря ѝ Глория може да ви помогне. Ще ви дам телефонния ѝ номер.

Глория звучеше в лошо настроение по телефона и Джоди реши, че причината е в нейното посещение в „Лоръл Гардънс“. Скоро обаче стана ясно, че раздразнението е нейното обичайно състояние.

— Имаме много дневници, писани от мама. Вече ми омръзна да ги влача насам-натам. Виждате ли, местихме се три пъти през последните пет години — информира я все така раздразнено Глория. — Работата на съпруга ми. Когато се върнахме в Уотърфорд миналата есен, му казах, че ако се наложи да се мести отново, може да го направи сам.

— Може би мога да се отбия да поговорим някой път — каза колебливо Джоди.

— Не знам много — продължи да говори Глория, — но можете да видите нещата на мама. Сега съм у дома.

— Сега? — Уотърфорд беше на четирийсет минути с кола.

— Аз съм жена, която няма много свободно време.

— Дайте ми адреса и ще дойда възможно най-бързо — каза Джоди.

Трябваше да е заета, да държи ума си далеч от двете сини линии на теста за бременност. Шофирането до Уотърфорд със сигурност щеше да я разсее.

Но когато стигна до къщата на Глория, Джоди вече съжаляваше, че е тръгнала. Въпреки усилията, мислите ѝ се въртяха все около бебето и спонтанните аборти. Сигурно беше луда да мисли, че може да свърши нещо в този момент. Следата, която водеше до миналото на Ретнъри, беше едва забележима, а вълнението, което изпитваше в началото, се беше стопило. Със сигурност зад фасадата на старата къща се криеха разни истории. Само че щяха да останат скрити.

Домът на Глория се намираше на оживено шосе близо до палата на епископа и Джоди изпита раздразнение, когато се наложи да обиколи района три пъти, за да намери място за паркиране, а после да върви дълго време, за да открие автомат, където да плати таксата. *Сигурно съм луда*, помисли си тя, когато най-после бутна портата, която водеше към къщата. Глория ѝ отвори. Изглеждаше щастлива да я види, което изненада Джоди.

— Няма да повярваш в какво съм се впуснала — бяха първите думи на Глория.

— В какво? — запита Джоди, която не беше убедена, че това има нещо общо с нейното проучване. Глория ѝ беше направила впечатление на странен човек.

— Знаех, че имаме различни снимки, дневници и документи, но мислех, че са предимно сметки за лекаря, рентгенови снимки и други подобни. Здравето на майка ми никога не е било добро. Но погледни това — кутия със стари писма. Тук няма нищо ценно, имай предвид. Аз вече проверих.

Надявах се да открия диамантена огърлица! — Разпищя се от удоволствие при собствената си шега. — Можеш да разгледаш всичко.

— О, ще го направя — каза Джоди и сърцето ѝ подскочи, като погледна кутията с писмата и документите. Изведнъж вълнението от опитите да разкрие миналото се върна.

— Но искам да върнеш всичко после. И ще споменеш ли в книгата, че си получила материалите от мен?

— Разбира се — отговори Джоди, която в този момент беше готова да се лиши и от дясната си ръка, само и само да хвърли поглед на съдържанието на кутията.

— Това тук е страхотно! — възкликна тя и внимателно разгърна изрезка от стар вестник.

Глория беше разпиляла доста неща по пода и Джоди бързо стигна до заключението, че ще е най-добре да събере всичко и да го отнесе у дома си, където да седне на спокойствие и да го разгледа внимателно. Чувстваше се като Картър, който затваря гробницата на Тутанкамон с думите, че ще се върне да разгледа по-късно.

— Обещавам, че ще напиша подробен списък, което съм намерила в кутията — каза тя. — Мога, първо, за по-сигурно, да направя фотокопия на всичко, така ще си сигурна, че си получила всичко обратно. — Тя знаеше как да документира археологически находки, беше се научила в университета.

— Всичко това може да се окаже и непотребни боклуци — каза Глория, — но пък ти търсеше точно такива неща, нали?

— Да, точно така — съгласи се Джоди.

Джоди отнесе всичките материали във втората спалня, превърната от нея в офис, извади внимателно всеки един лист хартия, направи списък и се опита да ги подреди в някакъв археологически ред. Имаше писма, написани със спретнат почерк на тънка хартия — писма, писани от Лили Кенеди до нейната най-добра приятелка Виви Макгуайър.

Джоди се настани удобно в креслото и започна да чете.

ГЛАВА 20

Октомври 1944

Лили коленичи на голите дъски на пода, облечена само в леката си нощница, и през пролуките в завесите се загледа втрещено в призрачния град. Беше много студено дори в хирургичното отделение, където топлината беше винаги гарантирана. Или просто на нея ѝ беше студено в онзи ден.

В отделението нямаше достатъчно персонал, беше се наложило да държи ръката на пациент, излязъл от операционната зала след тежка операция от рак на дебелото черво, а после да поеме дежурството и да сменя подлоги.

Пациентът, ефрейтор, участвал в бойните действия в Африка, беше заплакал последния път, когато го беше оставила сам.

— Не си тръгвай — беше казал и макар и слаб, я беше сграбчил за ръката.

Беше пребледнял под придобития в пустинята тен и въпреки че беше настоял да се обръсне сутринта преди операцията, брадата му беше вече набола, което, странно, го караше да изглежда още по-уязвим. Лили знаеше, че добрата медицинска сестра винаги се дистанцира от пациентите, но този мъж, упоен от анестетиците, търсеше отчаяно вниманието ѝ. С гарвановочерната си коса и тъжното лице, той ѝ напомняше за баща ѝ — мил човек, хванат в капана на трудна ситуация. Когато беше в унес, подобен на делириум, след операцията, той непрекъснато се оплакваше от шумните залпове.

— Да пиша ли на семейството ти и да го уведомя за състоянието ти, Артър? — запита тя. Дъщеря му работеше в завода за хеликоптери и самолети близо до Слоу, а съпругата му беше в дома им в Ливърпул, за да се грижи за двете им по-малки деца. — Ще се радват да чуят, че си преминал изпитанието и се подобряваш.

— Благодаря, сестра Кенеди — каза той и преглътна сълзите.

До вратата на отделението стоеше главната медицинска сестра и изгарящият ѝ поглед не пропускаше нито един пациент, нито една

сестра. Беше почти време за чая и Лили имаше и други задължения, но когато погледите на двете жени се срещнаха, Лили прочете в тези на другата мълчаливото ѝ съгласие тя да остане при Артър.

Никой не смееше да се противопостави на главната медицинска сестра, но Лили я харесваше. Дори и тази нейна черта. Лили беше обучена да работи бързо и ефективно и прилагаше тези си умения, независимо каква беше задачата. И, което беше още по-важно, никога не трепваше под втренчения поглед на главната, чиято любима фраза беше: *„Вашето най-добре не е достатъчно добре, сестра, искам да следвате моите критерии за добре свършена работа.“* Никога не беше казвала тези думи на Лили. Тя се справяше с всичко, изпълняваше всяка задача с еднакво усърдие.

Даяна определено страдаше повече от отношението на главната, която особено се грижеше новите сестри да не се ползват от облекчения. Тогава за първи път Лили разбра, че да си роден с привилегии, невинаги е добре и това може да се обърне срещу теб. Никой не очакваше нищо специално от нея заради средата, от която произхождаше, но всички очакваха Даяна да бъде надменна. Не беше справедливо, защото никой не се превземаше и не маниерничеше помалко от приятелката ѝ. Даяна даваше всичко, което имаше — от дрехите си до къщата на кръстницата си, включително любовта и приятелството си.

Плюсът на това, че бяха стажантки последна година, беше, че им се позволяваше, макар и неохотно, да живеят извън претъпкания пансион. Преди две седмици се бяха преместили в малка къща на „Бейсуотър Роуд“, която беше собственост на кръстницата на Даяна, мисис Върнън. Стаите бяха почти голи, защото мисис Върнън беше преместила повечето си мебели в къщата си в Глочестър, но въпреки това квартирата беше истинска благословия за трите медицински сестри. Родителите на Даяна притежаваха огромна градска къща в Кенсингтън, но тя беше полуразрушена от бомба. Трите бяха отишли дотам, за да вземат част от мебелировката, която щеше да им послужи в новото им жилище. Даяна мислеше дали да не помоли бабата на Филип да вземат малко мебели и от голямата къща на „Саут Одли стрийт“, обаче Лили беше трепнала и изразила несъгласие.

— Тук имаме всичко, от което се нуждаем — беше казала тя.

Тревожеше се, че Даяна може да разбере каква е истинската причина, поради която тя не иска нито една мебел от онази къща близо до себе си. „Саут Одли стрийт“ означаваше Джейми, а Лили не искаше нищо да ѝ напомня за него. И без това мислеше за него достатъчно често, без да трябва да гледа някоя маса или стол от онази къща, които да извикват спомените ѝ.

Стаята на Лили в техния нов дом беше в задната част на къщата и гледаше към малка квадратна градинка, в която тя мислеше да отглежда зеленчуци. Щом в близкия „Хайд парк“ можеха да се отглеждат свине и зеленчуци, тя щеше да увеличи дажбите им с производството от малката градина на мисис Върнън. Но промени решението си, след като се преместиха. Смените им бяха толкова дълги, че всяка минута от свободното им време беше скъпоценна. Беше далеч по-приятно да лежи на дивана във всекидневната стая, заслушана в грамофона. Понякога, когато успееха да купят въглища, палеха огъня в камината.

Мисис Върнън имаше богата колекция от класическа музика и Лили обичаше да лежи със затворени очи и да се потапя в звуците, носещи отмора.

Даяна отдавна беше разбрала, че Лили остро усеща липсата си на образование и беше повече от щастлива да говори за изкуство и литература и Лили жадно да я слуша, копнееща за знания. Съкровищата на Националната галерия бяха скрити в пещери заради войната, но няколко пъти в сградата бяха организирани събития и срещу шилинг те можеха да слушат изпълненията на различни музиканти. Понякога Даяна говореше за детството си — нещо, което не правеше преди, защото усещаше огромната разлика в техния начин на живот и не искаше Лили да се чувства неудобно. Но сега, в тази къща, където можеха да се отпуснат, след като бяха преживели толкова много заедно, изглеждаше невъзможно да не бъдат искрени.

— Най-добрата ми приятелка, когато Сибс беше малка, беше дъщерята на готвачката, Тили — каза Даяна. — Играехме на криеница в овощната градина, а в детската стая играехме с моята къща за кукли. Имах гувернантка, но не мога да кажа, че научих нещо. Мадмоазел Шамоа беше най-добрата от всички, но остана само година. После, когато бях на девет, мама и съпругата на директора на училището се уговориха да идва да ме учи нейната сестра, която точно тогава

преодоляваше разочарованията от любовта. Името ѝ беше мис Стендинг и беше малко сухарка. Тя ме окуражаваше да играя с Тили. Вярата ѝ в социалните реформи беше изключителна. Разбира се, когато татко разбра, че мис Стендинг е фабианка, едва не умря. И я отпрати. След това бедната Тили непрекъснато я тормозеха, че е моя приятелка, и тя не искаше вече да играе с мен. Така ми остана само Сибил. Нямах много приятели, докато не дебютирах в обществото.

— И как се чувстваше тогава? — запита Лили. — Какъв беше дебютът ти в обществото?

Въпросът не беше така повърхностен, както звучеше. След сватбата на Сибил Лили жадно слушаше за Миранда Хамилтън и за времето, преди Джейми да се ожени за нея. Беше странно, че името на жена, която никога не беше срещала, има такова въздействие върху нея. Лили обаче не можеше да мисли за почти нищо друго. Мислеше преди всичко за Джейми, но веднага след него в мислите ѝ беше съпругата му — жена от света на Даяна, света на богатството и привилегиите.

— Кои бяха приятелите ти? — запита тя Даяна един ден с надеждата, че ще чуе нещо за Миранда.

Може би, ако знаеше за нея и за Джейми, щеше да развали магията. Не можеше обаче да каже нито дума за случилото се между нея и Джейми на приятелката си. Въпреки работата в болницата, Даяна си оставаше напълно невинна, с чисти сърце и душа.

— Непрекъснато слушам за това, колко различно е било преди войната, но тъй като съм от Ирландия, не мога да кажа кое се е променило и кое — не.

— Господи, всичко се промени — въздъхна Даяна. — Светът беше напълно различен преди войната, Лили. Не знам откъде да започна...

Но след като веднъж вече беше подтикната да го стори, Даяна беше описала света, който наистина беше чужд на Лили. Спомняше си как е била представена на двора, облечена в сатенена рокля и с цветя в косата, и как танцувала по цяла нощ в „Клариджис“ и в нощни клубове като „Четиристотинте“. Името на клуба накара Лили да ѝ прилошее, защото ѝ припомни за онази нощ.

— Не биваше да ходим по нощните клубове — призна Даяна. — Но ходехме. Аз харесвах най-много „Флорида“. Беше толкова забавно.

Даяна не беше стигала по-далеч от целувките. Дори сега. Лили помнеше първите дни от обучението им, когато ѝ се беше видяло странно една бъдеща медицинска сестра да знае толкова малко за секса. Тъй като беше израснала в присъствието на домашни животни, Лили поне знаеше какво трябва да се случи между мъжа и жената. Даяна обаче като че ли нямаше ни най-малка представа.

— Никой не говореше по онзи въпрос, нали разбираш кой — каза тя. — Само ни предупреждаваха, че някои мъже не са безопасни в таксито.

Тя беше на малко име с графове и чуждестранни принцове, беше прекарала година в училище в Париж, където тя и още десет млади дами били наблюдавани така, както ястребът дебне плячката си. Там тя усъвършенствала френския си и прекарвала доста време във френските музеи. Като младо момиче, тя се научила да танцува при мадам Вакани, където се срещнала с други британски аристократи на нейната възраст и много се забавлявала.

Лили не се съмняваше, че приятелката ѝ ще се омъжи за някой от богатите мъже с титли от нейния свят, въпреки че не притежаваше и капка снобизъм. Разликата в произхода и средата не тревожеше ни най-малко Даяна. На Лили ѝ беше също така ясно, че старият свят се променя — богатството и привилегиите не означаваха нищо за човек, който лежи в кръв след бомбено нападение. Бомбите не правеха разлика между бедни и богати, макар че богатите жени идваха в болницата с окървавени кожени палта, а бедните — наметнали старо оръфано палто върху нощниците си.

Лили отново потрепери от студа. Беше толкова уморена, но не можеше да става и въпрос да поспи. Нощта беше най-лошото време, когато Лили, изтощена, отпускате глава на възглавницата и преживяваше всеки един момент отново и отново — от момента, в който Джейми ѝ казваше, че е неин, до агонията, след като беше открила, че това е невъзможно. Преживяваше отново и отново и сцената в кухнята. Дали наистина щеше да ѝ каже... *Лили, трябва да ти кажа нещо...*? Виждаше отново и злобата в очите на Сибил. Удивително, Сибил не беше казала на Даяна. Дали от чувство за вина, или пък предпочиташе Лили да страда мълчаливо? Лили нямаше представа. Все пак беше по-добре така — никой да не знае.

Сънят беше изключен, когато лицето на Джейми я преследваше. От онази нощ преди месец имаше много нощи, в които Лили седеше до прозореца, вдигнала щорите и загледана в тъмните нощни улици на Лондон.

И в онази нощ се чувстваше толкова самотна, че едва ли не приветства рева на сирените. Запрепъва се в мрака по стълбите към бункера в градината. Там поне изпитваше чувството за задружност от общите несгоди, вместо да бъде сама.

Сирените отново запищяха и Лили се изправи сковано на крака. Беше ѝ студено, защото дълго беше коленичила на студения под до прозореца на спалнята. В нощи като тази тя нямаше нищо против сирените, защото те прекъсваха усилената работа на мозъка ѝ и слагаха поне за известно време край на болката в сърцето ѝ. Но се питаше дали Джейми е в безопасност. Надяваше се да е така.

Рано през ноември Филип се върна в Лондон и Сибил бързо уреди да пътува до столицата и да се срещне с него в четвъртък вечерта. Още преди да се усетят, партито беше организирано. Щяха да започнат с коктейли някъде, после да вечерят и накрая да отидат в някой клуб. Даяна беше казала, че ще се срещне със Сибил първо в Хеймаркет.

— Сибс казва, че иска да прием коктейли в „Савой“. Глупаво момиче, казах ѝ, че „Савой“ е пълен с американски полковници, които пръскат долари наляво и надясно. „Страхотно!“, възкликна тя. „Обожавам американците!“ „Наистина, Сибс, казах ѝ, ти си омъжена и, освен това, войната не е огромно парти с коктейли. Ще отидем на друго място, където ще се чувстваме по-уютно“ Тя, обаче не искаше да ме чуе. Кажи, че ще дойдеш, Лили. Ще бъде толкова забавно. Филип е поканил много свои приятели.

Но Лили не искаше да рискува. Знаеше, че Джейми може да е сред групата, ако все още е в Англия. Можеше и да не е там, призован от дълга си на подводницата. Дълг... Ако зависеше от жените, война нямаше да има. Жените не обичаха да губят любимите си хора.

Дори приятелите на Филип да бяха цяла тълпа, а Джейми само един от тях, тя трябваше да си тръгне. Нямаше да може да седи в

негово присъствие и да се чувства предадена, докато Сибил се подхилква злобничко.

— Не, Даяна — каза. — Изтощена съм. Няма да бъда с вас.

Мейси излизаше с американски войник, когото беше срещнала в „Кафе дьо Пари“. В момента беше на вечеря с него. Къщата беше тиха и празна в отсъствието на двете и Лили реши да се разсее, като се изкъпе. Въпреки че стопли цял чайник, водата пак беше студена. Накрая се облече и излезе да се разходи. Реши да отиде в „Хайд парк“ защото там въздухът беше най-чист.

Тръгна обратно към дома си по здрач, обувките ѝ бяха тежки и неудобни. Имаше чифт по-леки, които бяха истинско облекчение за краката ѝ, но бяха много износени, а винаги беше трудно да си купиш нови обувки. Стъпалата ѝ бяха много тесни, сводът им беше прекалено висок. Често мислеше, че има такива проблеми с обувките, защото е вървяла толкова много боса като дете и дори е бягала по камъните в Ретнъри. Може би затова кожата на стъпалата ѝ беше така лошо загрубяла. Ако затвореше очи, Лили можеше да си припомни и почти да усети тревата между пръстите си.

На „Бейсуотър роуд“ край нея профуча автобус, само на няколко сантиметра. Лили рязко се отдръпна от пътя му, осъзнала, че е стъпила на шосето със затворени очи.

— Внимавай, момиче. Едва не отнесоха главата ти. — Говореше дребен мъж с бастун.

— Благодаря — каза Лили, разтърсена от преживяното.

Това беше смешно — можеше да бъде убита или, в най-добрия случай, да се окаже в болницата на носилка. Обаче въпреки това понякога не виждаше улиците пред себе си, а „Савой“ и Даяна, която се втурва вътре с развяна коса и казва: *Съжалявам, че закъснях.*

Даяна винаги закъснява, помисли си Лили с обич.

Но сигурно вече беше там и всички мъже я гледаха възхитено. Сигурно се радваше на компанията на любимата си сестра, на зет си и приятелите му. Лили беше ходила в „Савой“ веднъж с Даяна и беше опиянена от главозамайващата атмосфера, която цареше там. Прииска ѝ се да беше в пансиона, защото в общата стая щеше да има с кого да си поговори или поне щеше да слуша радио. Чувстваше се толкова самотна, изолирана, като че ли изведнъж вече не беше част от нищо.

И тогава го чу — слабия вой на сирените. Вдигна инстинктивно поглед към небето, като че ли, ако видеше самолетите, щеше да бъде в безопасност. Воят на сирените се усили, стана настойчив. Макар да й беше познат, той беше придобил нов, ужасяващ аспект. Сърцето й ускори ритъма си, тя се опита да си спомни къде е най-близкото убежище. Разбира се. Спирката на метрото, „Ланкастър гейт“. Лили мразеше метрото и обикновено стоеше далеч от него. Някои хора обичаха да се люлеят по платформите нощем, да пеят и да се веселят и да се възползват от чая, който се раздаваше на зазоряване. Но не и тя. Струваше й се, че е погребана жива в тесния, лишен от въздух, тунел. Тя не се чувстваше в безопасност там.

Обзе я паника, когато стигна до пропуска. Единственият път надолу бяха стъпалата. А те гъмжаха от народ. Притисната от всички страни в потока от хора, тя трябваше да се бори за глътка въздух. Ако бомбардираха входа на метрото, щеше да бъде погребана жива. Знаеше, че трябва да се измъкне. Дори смъртта от бомба не можеше да е толкова лоша, колкото бавната смърт от задушаване.

— Пуснете ме навън! — изпищя и се обърна, опита се да си пробие път. Едва успяваше да си поеме въздух, в никакъв случай не можеше да помръдне.

— Лили.

Стори й се, че някой извика името й, но не можеше да бъде сигурна. Струваше й се, че е попаднала в кошмар, не знаеше кое е реалност и кое — не.

— Лили!

Гласът, който чуваше в сънищата си, и последният човек, когото очакваше да види в този ден. Джейми. Той беше зад нея в тълпата с протегнати към нея ръце.

— Трябва да се измъкна! — извика диво тя. — Не мога да сляза долу.

— Дръж се! — извика в отговор той. — Ще те измъкна! Тя знаеше, че е лудост да се опита да се изкачи обратно по стълбите и да излезе на улицата, но пет пари не даваше. Само една мисъл имаше в главата й — щом е с Джейми, ще е в безопасност. С последна искрица енергия, тя хвана пръстите му, после силната му ръка я сграбчи и той я дръпна към себе си. Лицето й беше притиснато до грубата материя на

униформата му и тя вдъхна мириса на тялото му, наслади се на усещането за сигурност.

Тълпата беше пооредяла и те успяха да излязат на улицата. Бяха минали само няколко минути, откакто сирените бяха започнали да вият, а на нея ѝ се струваха като часове. Улиците бяха почти безлюдни, градът беше призрачен. Само глупаците не търсеха убежище.

— Ето. — Той я дръпна във входа на внушителна къща с голям портал във формата на арка над тях. — Тук е също толкова безопасно, колкото и навсякъде над земята.

Ръцете му я обгръщаха и Лили се притисна плътно в него. Чуваха падането на бомбите от изток. Лили изпита срамното облекчение, че бомбите падат някъде другаде.

— Какво правиш тук? — запита тя.

— Дойдох да те видя — отговори той.

Лили вдигна поглед към лицето му. Очите му имаха най-необикновения цвят на земята — яркозелени, сякаш осветени от някаква вътрешна сила. Погледна в тях и видя истината.

— Защо?

— Знаеш защо — отговори той тихо, гърлено.

Тя продължи да го гледа, като се питаше как е възможно да познава лицето му толкова добре, толкова интимно, след като едва го познава. Тъмните вежди, белегът, който я мамеше да прекара пръстите си по него.

— Нарочно странях от теб — каза той. — Но днес казах на Филип, че ще се срещна с него по-късно. Не можех да се сдържа повече. Трябваше да те видя. Отидох в „Савой“ и Даяна ми каза, че няма да дойдеш. Разбрах, че трябва да те видя.

— Това не е правилно — каза тя.

Не можеше да го погледне. Беше дошъл да я намери, а тя го желаше така отчаяно... Но не, не беше правилно. Той имаше съпруга. И не можеше да я предаде пред очите на Господ. Ако отстъпеха на страстта, щяха да извършат изневяра, смъртен грях.

Дали Господ би простил това?

Вярно, вярата ѝ се беше разколебала по време на войната заради онова, което беше видяла. Как можеше Господ да позволи толкова много болка и смърт?

Джейми взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Тя усети как дишането му стана по-дълбоко. Щеше да се наложи да мислят за Бог по-късно, сега нямаше време за това.

Тя го заведе у дома си, нагоре по стълбите, в спалнята си — голяма и тъмна, с тежки завеси и огромно легло. Имаше гардероб, но не и килим, подът беше гол.

Джейми затвори вратата, заключи я, после я сграбчи. Трудно беше да се каже кой от тях е по-разгорещен. Лили искаше да се разтопи и да се слее с него, а той като че ли искаше да я погълне. Пръстите ѝ започнаха да се борят с копчетата на униформата му. Разделиха се за миг, той съблече сакото си, после и нейната жилетка.

Нямаше време да се замисли с какво е облечена. Изведнъж вече беше гола, притисната в него. Паднаха върху завивките на леглото, телата им горяха от желание един за друг.

Лили никога не беше усещала мъжки ръце върху голата си кожа, сега хареса допира на устните му до зърната на гърдите си. Той хапеше, ближеше, смучеше. Тя усещаше ерекцията му до чувствителната вътрешна страна на бедрата си и се питаше как е могла да мисли секса за нещо странно. Може би заради осакатените тела, които виждаше всеки ден в болницата. Но Джейми беше силен, от него бликаше могъща жизнена енергия.

Тя погали дългия червен белег на бедрото му — раната, която го беше върнала в дома му първия път, когато се срещнаха. Накуцването му вече беше едва забележимо.

— Боли ли? — запита тя.

— Вече не — отговори той и отново захапа зърното ѝ. Лили затвори очи и се остави на усещанията.

— Не искам да те нараня — каза тихо той.

— Не ме интересува.

— Но мен ме интересува — отвърна той. — Искам да ме пожелаеш отново.

— И аз.

Един от дългите му пръсти се плъзна в нея и Лили усети как тялото ѝ потръпва от удоволствие.

— Не трябва да...

— Трябва.

Тя мислеше, че ще умре, ако не консумира това сега. Измъкна се изпод тялото му, възседна го, протегна ръка надолу и го докосна, удиви се на чувствителността на тялото му, когато от устата му излезе тих стон.

— Кажи ми как...

Той я намести върху себе си и погледите им се срещнаха — единият яркозелен, другият чист и син — докато телата им се движеха бавно. После тя го почувства да влиза в нея и дъхът заседна в гърлото ѝ. Той не откъсваше поглед от нейния, тя усети колебанието му и знаеше, че то е заради нея. Плътна тяло и когато той я прониза, извика.

— О, Лили! — изстена той и телата им се задвижиха в хармония, плътно притиснати, дланите му стискаха здраво хълбоците ѝ и Лили почувства бавните изгарящи вълни на екстаза да се надигат някъде от дълбоко. Изви тяло в дъга и усети, че той е с нея.

След това лежаха сгушени, а завесите все още не бяха спуснати. Луната беше ярък извит сърп на нощното небе.

— Нямаш представа колко много нощи гледах през прозореца и се питах къде ли си ти — каза Лили, сгушена в извивката на ръката му. — Питам се дали виждаш същата луна, какво правиш и дали... И дали въобще се сещаш за мен.

— Не съм мислил за нищо друго — отвърна той. — Не бяха много доволни от мен. Мисля, че ще ме понижат по чин. И много скоро отново ще ме призват.

Настъпи тишина. Той не можеше да ѝ каже къде водят военни действия и Лили напълно го разбираше. С разума си. Но това нараняваше чувствата ѝ. Щом трябваше той да си тръгне от нея, тя искаше да знае къде отива, за да може да следи развитието във вестниците и по радиото. Така поне щеше да се чувства близо до него.

Знаеше толкова малко за подводниците, но въпреки това беше наясно с факта, че когато бъдат ударени, имат много малка надежда за оцеляване. Морето е жестоко, не прощава. Той можеше да намери смъртта си толкова лесно, затворен в онова малко пространство. Като се замисли за смъртта, беше обхваната от ужас.

— Не биваше да правим това — каза. — Страхувам се, че ще бъдем наказани. Ти си женен, а според моята вяра това е за цял живот. Как бихме могли ние двамата да имаме бъдеще?

— До гуша ми е дошло да се концентрирам върху бъдещето — отговори той тихо. — Сякаш животът е само бъдеще. Ако това, ако онова... А настоящето? Чувствата ни сега? Направих грешка преди седем години, когато се ожених, а ето, че сега трябва да се справям с нея — сега, когато те срещнах.

— Направил си грешка?

Точно това искаше да чуе. Джейми се беше оженил за неподходяща жена. Обаче тя беше католичка. Грешките нямат значение, когато става въпрос за брак. Бракът е за цял живот. Бог ни гледа. Ако Лили не се подчинеше на правилата, щеше да плати с безсмъртната си душа. И това беше абсолютно, защото, когато Бог ти говори, има само черно и бяло, не и сиво.

— Разкажи ми — каза тя.

Лежаха прегърнати и той ѝ разказа за Миранда, момичето, с което беше израснал в близко приятелство. Тя едва ли не била най-добрият му приятел. Всяка от майките им била в ролята на кръстница на другата. И през 1937 двамата сключили брак.

— Дори тогава знаех, че това е грешка — каза Джейми. — В нашата сватбена нощ...

Лили трепна, сгушена в него.

— ... Миранда се заключи в банята и заплака. Не искаше да излезе. Казах ѝ, че няма нужда да правим нищо, че няма да я докосна, но тя отказваше да излезе.

— Защо?

— Страхуваше се от мен, страхуваше се да прави любов. Беше живяла, защитена от всичко, и нямаше представа какво трябва да се случи. Онова, което майка ѝ и разказала, я ужасило. Успя да запази спокойствие, докато не останахме насаме, но тогава изгуби самоконтрол.

Лили го прегърна по-здраво.

— И какво направи ти?

— Спах на пода — отговори той. — Едва ли беше идеалната сватбена нощ, но не това ме тревожеше, а мисълта за бъдещето. Жена, която се страхува толкова много от теб, не може лесно да го преодолее. Тя ме обичаше много през деня, но нощем изпитваше ужас от мен.

Лили долавяше в гласа му болката от спомена.

— Била е подведена да повярва, че мъжете са зверове, че когато вратите на спалнята веднъж се затворят, ние не можем да контролираме сексуалните си апетити. Каза ми го по-късно.

— А не можа ли да поговориш с нея за това? — запита Лили. — Или с майка й...

— Майка й беше проблемът — каза Джейми. — Точно тя каза на Миранда, че мъжете са зверове. Нямахме кого да помоля за помощ. Трябваше сами да го преодолеем.

— И успяхте ли? — запита тихо Лили.

— Не — отговори той. — Не успяхме. Майка ми и, каква ирония, майката на Миранда непрекъснато питат кога в къщата ще затропат малки крачета и кога ще започнем да обзавеждаме детската стая. Преди войната мислех за развод, но после ме взеха на служба и ми беше по-лесно да не предприема нищо. Разводът щеше да означава провал, а преди Миранда аз никога и в нищо не съм се провалял. После срещнах теб...

Обърна се с лице към нея.

— Борих се с това, Лили, защото не беше честно да флиртувам с теб, след като съм женен. Затова и не ти писах след сватбата на Сибил. Ти заслужаваш мъж, който е свободен. Заслужаваш най-доброто. Но... — Той я целуна по челото, после устните му докоснаха клепачите й, носа й, спряха се на устните й. — Не можах да се сдържа. Затова и реших да говоря с теб тази вечер, да ти кажа, че мога да получа развод. Миранда не е била провал, все пак, защото бракът ми помогна да дочакам теб. Ти си моето бъдеще.

Лили изпита силна сърдечна болка.

— Съжалявам, Джейми. Не може да има бъдеще за нас. Не мога да се омъжа за теб, дори да се разведеш със съпругата си. Католиците не могат да сключват брак с разведени. Ще бъда прогонена от църквата. Не мога да го сторя, не мога да живея без вярата си.

Джейми не каза нищо известно време и Лили изпита гняв — гняв, че той не иска да разбере.

— Трябва да видиш нещата и от моя гледна точка — каза тя. — Отгледана съм с тази вяра, тя е част от мен, част от моето семейство. За теб е различно. Бог е много важен за мен.

Представи си родителите си по време на неделната литургия — как се молят, как вярват мълчаливо. Видя себе си в девствено бялата

рокля на първото си причастие с преливащо от гордост сърце. Не разбираше ли той, че тя не може да се омъжи за него, защото никога вече няма да бъде част от църквата? Бог можеше да ѝ прости това, но не и повече, не и ако се омъжи за разведен мъж.

— Искрено ли вярваш в това? — запита той. — Че Бог наистина се интересува с кого сключваш брак? Как, тогава, преценява той нещата? Помниш ли, разказа ми за онези две малки момчета в болницата, които изглеждали заспали, по пижами? Кой е решил, че те трябва да умрат? Бог? Дали изборът му е бил добър, правилен? Аз не мисля така и се обзалагам, че и родителите им не мислят така. Кой е решил, че войната е добра за човечеството? Да не би да ми казваш, че обикновените хора я искат? — Той едва ли не крещеше. — Обикновените хора от Германия, да не би те да искат синовете им да бъдат избивани, а дъщерите им — бомбардирани? Не.

Лили беше шокирана. Тя също често подлагаше войната на съмнение. Да бърше кръв и да успокоява пациенти, които цял живот щяха да бъдат с ампутирани крайници, не беше лесно и това беше оставило своя отпечатък върху нея. Тя обаче беше запазила съмненията си за себе си. Да подлага каквото и да било на съмнение, щеше да означава липса на вяра в Бога.

— Ако Господ управлява целия свят, то тогава аз не съм доволен от това, как се справя той — каза мрачно Джейми. — Войната нищо не решава. Ако съюзниците бяха постъпили с Хитлер както трябва още преди много време, сега нямаше да сме тук. Но ние се държим като овцете, Лили. Все приписваме вината на някого друго — на Бог или на правителството. Ако непрекъснато отстъпваш властта в ръцете на друг, накрая получаваш това, което заслужаваш.

— Аз все още вярвам в Бог — каза тя.

— Но защо това трябва да бъде точно твой Бог? Защо Богът на другите хора да не е достатъчен? Не виждаш ли, че това е страх. Аз не уважавам религиите, които са основани на страх. В момента всички живеем в страх, а аз не мога да повярвам, че това е правилният начин на живот. И не го казвам просто за да мога да погалья крака ти, Лили — каза тихо той.

Лили се усмихна, благодарна, че гневът ѝ се е стопил.

— Имаш много повече от ласка по крака ми — каза тя.

— Така ли? Хм, може да опитам отново.

Започна да я милва и Лили почувства как кръвта ѝ се раздвижи. Нямаха много време. Даяна и Мейси щяха да се върнат скоро.

— Ще тръгна, преди да са се върнали, обещавам — каза той и заглуши протестите ѝ с целувка.

Лили лежеше под него и се наслаждаваше на допира на тялото му. Искаше ѝ се той да може да успокои трескавия ѝ ум така, както успокояваше тялото ѝ. Това беше неправилно, грешно, но тя не можеше да спре. Вече нямаше връщане назад.

Той си тръгна в дванайсет — по задните и тъмни улички, като осветяваше пътя си с джобно фенерче. Лили не запита дали щеше да го види отново — знаеше, че отговорът щеше да е положителен. Тя изкачи стъпалата и легна в леглото, което още пазеше топлината на тялото му, прегърна завивките. Чувстваше се изтощена и задоволена, но сънят не искаше да дойде. Мислеше за стореното.

Беше предала възпитанието си, религията си заради тази интимност с Джейми. Нямаше нужда да каже на когото и да било, за да бъде прокудена от църквата, защото Всемогъщият вече знаеше. Замисли се за картината с кървящото сърце на Исус, която украсяваше всеки дом в Ирландия. Под нея винаги светеше червена лампа, а до нея имаше красива кутия с папския печат и снимка на папа Пий XII. Виждаше как майка ѝ се кръсти всеки път, когато минава край нея, и вината я задушаваше.

Един въпрос не излизаше от ума ѝ — щом любовта им беше толкова силна и ярка като светкавица, щом я караше да се чувства както никога досега, как би могла да бъде грешна? Никога преди не беше поставяла под въпрос религията си, дори след всичко, което беше видяла в болницата. Съмнението беше враг на вярата. Но нима можеха да грешат древните ѝ инстинкти, така мощната женска интуиция? До нея долиташе тихият, но властен шепот на древна старица, прамайката на всичко: *„Довери се на усещанията си, сърцето никога не лъже.“*

Гласът всъщност беше на баба Сайв, майката на баща ѝ. Лили не беше мислила за нея от години. Тя беше мъртва, Бог да даде успокоение на душата ѝ. Беше умряла, когато Лили беше само на девет или десет. Но въпреки че беше дете, Лили знаеше, че смъртта на баба ѝ бележи края на една епоха. *„Ходът на историята“*, беше казал тогава баща ѝ. Всъщност баба Сайв беше последната от онова, което баща ѝ наричаше *„старите хора“*. И той не говореше за възраст.

Баба Сайв ходеше на църква и дори беше близка със свещеника, но при нея християнството вървеше ръка за ръка с много по-старата и земна религия на келтите. Тя можеше да каже колко е часът, без да погледне към часовника, можеше да предскаже времето, като гледаше как птиците се връщат в гнездата си и изучаваше внимателно фазите на луната. Баба Сайв разказваше на Лили приказки за богинята на войната Бриджит, която също така имала сили да лекува болните. Обясняваше ѝ, че за старите хора е толкова важно да палят свещ в чест на Бриджит на първи февруари, колкото Великден е важен за свещеника. „Имболг“, фестивалът на келтите по случай деня на Бриджит, празнуваше раждането на пролетта, сезона на агнетата и топлината. Пред къщата ѝ растяха самодивско дърво и глог, за които тя казваше на Лили, че са вълшебни дървета. Разказваше истории и за майката на всички ирландски богини, Дану или Дана. Второто име на Лили беше Дана. Мама искаше да ѝ даде като второ име името на една от сестрите на лейди Ирен, но баба Сайв беше настояла за Дана. Накрая бяха направили компромис. И тя стана Лили Дана Кенеди.

Какво би направила баба Сайв от Джейми? Дали щеше да изпроси за него вечно проклятие? Или щеше да притисне старата си ръка до сърцето на Лили и да каже: *Имай му доверие*? Лили искаше да прилича повече на баба Сайв.

ГЛАВА 21

Крилото за психично болни в болницата в Тамарин беше малко и се състоеше от общо пет стаи. С изглед към морето беше стаята, в която болните можеха да гледат телевизия. Имаше още и стая, в която провеждаха разговори и консултации с тях.

Ан-Лиз беше тук от пет дни и вече ѝ беше омръзнало да пита главния психиатър, доктор Ели, дали не може да си отиде у дома. И ето, че отново тътреше по коридора към кабинета му.

— Добре съм — каза. — Просто направих лоша преценка, краката ми бяха изтръпнали, а може би и съзнанието ми беше замъглено от антидепресантите — добави тя. Доктор Ели я изгледа сериозно, но все пак дружелюбно.

— Да се опиташ да се удавиш, е нещо сериозно — каза той с глас, толкова спокоен и премерен, че на Ан-Лиз се прииска да го удари по главата с нещо. Само че в стаята нямаше нито един подходящ за това предмет. Очевидно болните се бяха опитвали да го правят и преди. В психо отделението ножовете и столовете бяха от пластмаса. Нямаше върху какво да насочиш гнева си.

— Липса на трезва преценка — настоя тя. — Не мога да повярвам, че го направих. Не съм луда. Освен това, ако не съм била луда при постъпването си, то вече започвам да полудявам. Мразя, мразя да бъда затворена, да не мога да излизам, да няма какво да правя, с кого да разговарям. Чувствам се като в някое глупаво риалити шоу, само дето камерите липсват и нямам възможност да избирам храната. Оставете ме да си отида у дома.

— Знаеш, че си в крилото, което се заключа, защото никъде другаде нямаме свободни легла — каза доктор Ели. — Искam да те задържа още няколко дни, за да съм сигурен, че си толкова добре, колкото казваш.

— Добре съм — изстена Ан-Лиз. — Човек не може да се преструва. Опитвала съм, повярвайте ми, знам каква е разликата в

състоянията. Искам да си отида у дома, да дишам чист въздух и отново да се чувствам здрава.

Искаше да излезе от болницата, защото ѝ беше трудно да живее в атмосферата на тъга и безнадеждност, която цареше в отделението. Ан-Лиз знаеше, че е сравнително добре, особено при сравнение с момчето тийнейджър, пристрастено към наркотиците, чийто свят беше онзи, роден от въображението му, и с младата жена с безизразните очи и превързаните китки след опит да си пререже вените. Беше се оказала тук по някаква глупава грешка. Знаеше, че няма да може да се излекува, ако не е далеч от отделението.

— Освен това — добави тя, — не искам да видя депресанти никога повече през живота си. Не искам да губя разсъдък си. Да се потиска работата на мозъка ми, е част от проблема. Защото престанах да мисля трезво.

— Как се чувстваш, когато говориш за това? — запита психиатърът.

Много, много пъти Ан-Лиз съжали, че е навлязла във водата. Най-лошото беше, когато се опита да обясни действията си на Бет, но не беше лесно да сподели и с доктор Ели. Той беше дразнещо спокоен, нищо не можеше да го извади от това спокойствие, задаваше отново и отново все едни и същи въпроси, като че ли повторението щеше да я накара да промени отговора си, да му даде верния. Само че Ан-Лиз вече му беше казала истината: *Не знам защо продължих да навлизам по-дълбоко в морето, сякаш разумът ми беше замъглен. Въобще не помислих, но знам, че не искам и няма да го направя отново. Направих грешка, наистина грешка.*

— О, доктор Ели — каза тя уморено, — какъв е верният отговор на този въпрос? Кой е отговорът, който искате да чуете? Че си представям някакви кървави и изкривени образи? Че усещам хлебарки под тениската си? Знаете ли какво не е наред при мен? Животът ми. Нямам халюцинации, не искам да убия майка си и да се омъжа за баща си. Не искам да бъда пример за това, как Фройд тълкува кризата на средната възраст при жената. Моят проблем е прост: стигнах до скалистото дъно, опитах се да заглуша мислите в главата си, съзнанието ми щастливо се замъгли и аз продължих да вървя, да навлизам навътре.

Настъпи кратка пауза, преди лекарят отново да запита:

— Как се чувстваш, когато говориш за това?

Смехът се надигна в гърлото на Ан-Лиз, после се изля навън. Звукът я шокира, защото беше минало толкова много време, откакто се беше смяла за последен път. *Как се чувствам, когато говоря за това?* Чувстваше се като хваната в капан, в епизод от комбинация между „Фрейзър“ и „Полет над кукувиче гнездо“.

— Гледате ли „Фрейзър“, доктор Ели? — запита. — Нали знаете, онази ситуационна комедия за психиатъра, който води и собствено ток шоу по радиото в Сиатъл.

— Всъщност не — измърмори лекарят. — Не гледам много телевизия.

— Много е забавно — каза Ан-Лиз. — Трябва да го гледате. Ще ви хареса, макар че сигурно ще се наложи да се посмеете над себе си, за да се забавлявате, а това невинаги е лесно...

— Да се върнем на теб...

— Не, няма да се върнем на мен — прекъсна го Ан-Лиз. — Не се опитвам да бъда груба, доктор Ели, но бих искала да си отида у дома и да сложа край на това. Не можете ли да ме изпишете?

— Още един ден? — запита той.

Ан-Лиз помисли, че за Бет ще е по-лесно, ако я изпишат официално, вместо да се опита да избяга. Ан-Лиз знаеше, че по закон никой не може да ѝ наложи да остане, но се чувстваше виновна, че е изплашила бременната си дъщеря, и ѝ се виждаше добро решение да играе по правилата.

— Още един ден — съгласи се тя. — В момента по телевизията излъчват „Аз обичам Луси“. Имате нужда от сателитна телевизия тук, доктор Ели. Комедиите на „Парамаунт“ ще накарат всички ни по-лесно и по-бързо да оздравеем.

— Така ли мислиш? — запита той.

Тя кимна.

— Терапията чрез ситуационни комедии трябва да бъде призната форма на анализ, отчасти познавателно-поведенческа, отчасти защото ще ни помогне да се смеем на себе си. Сега, като се усмихвам само при мисълта за това, не доказвам ли, че имам прогрес?

След като доктор Ели излезе, Ан-Лиз отиде в стаята с телевизора, седна на перваза на един от прозорците и се загледа в морето. Прозорецът имаше решетки от външната страна. За да държи лудите вътре или да пречи на останалия свят да влезе — Ан-Лиз не

знаеше кое от двете. Странно, вече беше свикнала с решетките. През онези първи двайсет и четири часа, когато лежеше безжизнено в леглото, ги мразеше — тях и всичко, което те олицетворяваха. Нейното падение.

Промяната беше мигновена: докато стоеше на плажа и беше все още Ан-Лиз, майка на Бет и все пак съпруга на Едуард, изведнъж тази секунда беше изтекла и в следващата тя беше жената, опитала да се удави в измамното подводно течение на залива. Само секунда на съмнение и целият ѝ живот се беше променил.

Едуард беше дошъл в болницата, но тя не беше пожелала да го види.

— Върви си! — беше извикала с дрезгав глас, облечена в болнична нощница, защото бяха съблекли прогизналите ѝ от водата дрехи. — Върви си.

Той си беше отишъл. Макар да знаеше, че е съкрушен от случилото се, Ан-Лиз не се интересувахе от неговата болка. Нека го боли. Нека разбере какво е болка.

Но с Бет беше различно.

— Дъщеря ви идва да ви види, Ан-Лиз, това е хубаво, нали? — каза една от сестрите, онази високата с тъмната коса, на следващата сутрин.

Това я накара да се замисли. Скъпата ѝ бременна дъщеря идваше да я види и вероятно предишната нощ е била събудена, за да ѝ бъде съобщена новина, която никой не би искал да чуе. Ан-Лиз си представи объркването и болката, изписани по лицето на Бет, във въображението си я видя как подпира гръб на стената, за да не падне, поставила длан на корема си, чу тихо зададения въпрос: „Как така?“

Тя ѝ беше причинила това. Жената, прекарала живота си в грижи за Бет, беше престанала да го прави по възможно най-демонстративния начин. Бет би могла да пометне от шока и вината щеше да е изцяло нейна. За първи път, откакто беше приета в болницата в Тамарин предния ден, Ан-Лиз излезе от състоянието на затвореност в себе си и заплака. Беше решила, че може просто да изчезне от лицето на земята и че никой няма да се заинтересува от нея. Но беше сгрещила.

Бет пристигна едва по обяд. Ан-Лиз лежеше в леглото, подпряла гръб на възглавниците, защото се чувстваше смъртно уморена. Видя Бет и Маркърс да влизат в отделението. Дори напрежението, изписано

по лицето на Бет, не можеше да намали блясъка и щастието от бъдещето майчинство. Кожата ѝ наистина беше разцъфнала, косата ѝ падаше на красиви вълни до раменете. Тя приличаше на някоя реклама от списание за бъдещи майки. С тази разлика, че рекламни снимки никога не се правеха в психиатрични отделения.

Ан-Лиз преглътна мъчително, после зариди тихо.

— Мамо! — Бет направи знак на Маркърс да остане назад и се втурна, за да прегърне майка си. — Много се разтревожих, мамо. Не можех да повярвам...

— Знам. Направих нещо много глупаво. Съжалявам, много съжалявам — хлипаше Ан-Лиз.

— Мамо, как въобще можа да го направиш? Как можа? Ан-Лиз прегърна дъщеря си и отново изпита болката и объркването от срама. Да, погледнете само какво беше направила.

Ан-Лиз знаеше, че има само един начин да поправи стореното — да възвърне силите си и да се радва на живота си.

— Беше грешка, любима моя, не можех да мисля трезво. Не мога да ти кажа колко съжалявам. Вземах прекалено много и силни антидепресанти и направих нещо, за което винаги ще съжалявам. Глупава грешка, моля те, повярвай ми.

— О, мамо!

Ан-Лиз усети как част от напрежението напуска тялото на Бет, и разбра, че е постъпила правилно.

— Нямах представа колко много се тревожех. Татко се обади, но отначало аз не можех да схвана какво ми говори. Искам да кажа, че ти никога...

— Съжалявам — каза отново тихо, Ан-Лиз. — Много съжалявам.

Повече от всичко на света искаше да каже на Бет как се чувства всъщност, но не можеше. Не сега, не и когато Бет беше бременна. А вероятно и никога. Много отдавна беше взела решение никога да не тревожи дъщеря си, ако е възможно.

Каза на Бет онова, което тя искаше и трябваше да чуе, и изпита надеждата, че така ще сложи край на срама, който изпитваше от постъпката си. Обаче не беше честна. Можеше да умре от болка, ако кажеше истината. А сега, в прегръдките на Бет, Ан-Лиз разбра, че не иска да умре.

— Всичко ще бъде наред — продължи да хлипа Ан-Лиз.

И беше много учудена, когато осъзна, че наистина всичко ще бъде наред. Точно в този момент, когато би трябвало да се чувства позле отвсякога, тя изпита странно облекчение, защото беше преживяла абсолютно най-лошото и беше още жива, все още дишаше, беше тук. Въпреки страха, беше го преодоляла. Значи можеше да преживее всичко. Тази мисъл ѝ донесе истинско, неземно спокойствие.

Беше като да скочиш в бездната и вместо да падаш безкрайно, да отскочиш от невидим трамплин и да се върнеш обратно в горния свят. *„Ние не те искаме, така че ще е дяволски добре, ако продължиш да живееш“*, беше казал раздразнено другият свят.

— Всичко ще е наред — повтори тя и този път наистина го вярваше.

— Защо не ми се обади и не ми каза как се чувстваш? — продължи Бет. — Мамо, аз съм тук за теб, знаеш го.

— Съжалявам — повтори за кой ли път Ан-Лиз и я прегърна.

Маркърс също дойде и седна в края на леглото. Поговориха още малко за това, защо тя е в психиатричното отделение. Милият Маркърс, той беше добър човек. И тя му го каза.

— Грижи се за нея — прошепна му, когато двамата решиха да си тръгнат. — Съжалявам за всичко това, Маркърс. Но наистина ще се справя. Няма да извърша някоя подобна глупост отново.

Маркърс кимна и тя видя в очите му сълзи.

Бет дойде и на следващия ден. Ан-Лиз събра всичката си енергия, за да изглежда бодра и каза на дъщеря си да се прибере у дома си.

— Сигурна ли си? — запита Бет.

Ан-Лиз, превърнала се отново в контролиращата всичко майка, кимна.

— Разбира се, че съм — каза твърдо, категорично. — Ти отиди у дома си и пороботи по въпроса за бъдещето дете. С мен всичко ще е наред. Ще изляза след няколко дни. Нямам търпение да се върна у дома си, да оставя всичко това зад себе си.

Успя да го каже весело, като че ли случилото се беше някаква шега, а не опит за самоубийство.

— Ами... — Бет се колебаеше.

— Скъпа, ще бъда добре. — Ан-Лиз каза тези думи с тона, с който ѝ говореше, когато тя беше в началното училище и не искаше да стане от леглото в мразовитите зимни утрини.

И изпита облекчение, че е успяла да убеди Бет, че е добре, макар да не беше. Обаче с облекчението беше примесена и тъга, че дъщеря ѝ толкова лесно повярва в това.

Ан-Лиз никога не беше узнала тайните на майка си. Знаеше за тях толкова, колкото и за тези на Лили. Беше обаче мислила, че двете с Бет ще споделят всичко в живота си. Не стана така. Връзката между майката и детето при тях не включи това. Защото може би това щеше да направи връзката по-слаба. Майките трябва да останат майки, не да изливат душата си пред детето.

Нямаше нужда Бет да знае, че сега Ан-Лиз носи два белега, които никога няма да зараснат. Първият заради болката, която беше причинила на Бет с опита си за самоубийство. Втората, че беше стигнала до онзи момент в живота, когато смъртта изглежда най-добрият избор. А когато човек стигне дотам, той вече никога не може да бъде същият.

Бет си отиде и Ан-Лиз се отпусна, позволи на наложения си самоконтрол да си отиде. Можеше да извиква майката в себе си, когато се наложеше, но за да се отдалечи от онова тъмно място, трябваше да намери старата Ан-Лиз.

— Ан-Лиз.

Вдигна поглед, все още седнала на перваза на прозореца в стаята с телевизора. Беше любимата ѝ сестра, онази високата и тъмнокосата.

— Здравей, Мишел — каза тя.

— Имаш посетител — каза Мишел. — Кой?

— Мъжът, който те е извадил от водата.

Беше решила, че едрата фигура зад Мишел е на друг пациент, но не беше така. Беше екологът, експертът. Мак, мъжът, когото винаги избягваше на плажа, същият, който я беше извадил от вълните.

— Ще ви оставя сами — каза Мишел и се отдалечи. Ан-Лиз гледаше втренчено Мак и смущението ѝ ставаше все по-силно. Той я беше виждал гола.

— Как влезе? — запита тя. Никога не беше учтива с него.

— Бях при друг болен и реших, че мога да мина да те видя. Нали все пак те измъкнах от лапите на морето.

— Не съм молила за това — каза раздразнено Ан-Лиз. Което не беше напълно вярно, защото искаше да бъде извадена. Той ѝ беше спасил живота. — Съжалявам — каза рязко. — Благодаря ти. Просто в момента не съм особено общителна и учтива — добави. — Тук не е мястото, където да се усмихваш и да говориш любезности. Изглежда, съм изгубила способността си да крия истината.

Което също не беше напълно вярно. Беше успяла да се престори, че всичко е наред, пред Бет. Нямаше обаче да го направи заради някого друго. Нямаше повече да показва престорено щастие. Каква свобода.

— Искаш ли да ти донеса кафе? — запита той. Ан-Лиз го погледна изненадано.

— Отделението се заключва — каза тя.

— Времето за любезности наистина изтече — каза той. — Бил съм тук и преди и знам правилата. Мога да те изведа, ако искаш да излезеш и да пиеш кафе с мен. Разбира се, няма да те върна в уреченото време и ще изпратят кучетата след мен. Обаче ние ще имаме преднина.

Ан-Лиз се засмя. Беше страхотно, че отново може да се смее.

Настаниха се и започнаха да отпиват от кафето. Беше ѝ добре да е вън от отделението, откъдето не беше излизала през последните пет дни. Ан-Лиз се наслаждаваше на това, че сякаш целият свят минава пред очите ѝ.

— Благодаря за кафето — каза, — макар че трябваше аз да го платя. Длъжница съм ти все пак.

— Нищо не ми дължиш — каза той. — Просто бях там в онзи момент.

— Приемаш всичко със завидно спокойствие — каза тя, изпълнена с любопитство.

Не можеше да си представи много хора да седят толкова спокойно в компанията на човек, когото са извадили от водата в опит за самоубийство. Мак не я гледаше внимателно и предпазливо — така, както би направил, ако очакваше от нея неподобаващо поведение и сцени.

— Аз самият съм бил на ръба няколко пъти и разбирам как се чувстваш — каза той. — Май целият живот е ходене по ръба.

— И откъде знаеш всичко това?

— Просто го знам — каза той.

— Бил съм там, правил съм това, спечелих тениската, а? Той се усмихна бавно.

— Купих фабриката, която произвежда тениските.

— Разкажи ми — каза тя.

— Не искаш да чуеш историята на моя живот. Тя се усмихна.

— Всъщност искам. Преди Морето — звучи почти като преди и след новата ера — никога не съм била толкова откровена, открита, но сега, След Морето, новата и подобрена версия на Ан-Лиз казва, че ѝ харесва. Признай ми всичко.

Трябваше да изпият по още едно кафе, за да може той да ѝ разкаже за алкохолизма си, за проваления си брак и за двете малки момиченца, за които той се надяваше, че повече или по-малко са му простили десетте години, необходими му за възстановяване. Той не можеше да им върне детството, както не можеха да му го върнат и неговите родители — алкохолици.

— Питаш ли се понякога защо се е случило на теб? — запита Ан-Лиз.

В нейната глава непрекъснато се въртеше мисълта: *Защо всичко се обърка?* Нали мъж, роден в семейството на пристрастени към алкохола родители, би трябвало да съзнава опасността?

— Един мъдър човек веднъж ми каза следното. Когато човек падне в дупка, си мисли: *Как да изляза?* Но когато алкохолик падне в дупка, си мисли: *Защо паднах?*

Ан-Лиз се засмя.

— Има смисъл, нали?

Тя кимна.

— С мен е така, признавам. Всеки път, когато падна в дупка, през целия си живот, се чудя защо е станало така, вместо да изляза.

— Въпросът „защо“ просто убива някои хора — сви рамене той. — Не можем ли просто да приемаме нещата? Да престанем да се питаме защо, да продължим напред и да се опитаме да намерим покой.

— Аз имам покой — каза тя с гордост. — Преди вземах всичко за знак, че нещата ще се оправят. Четях книги, опитвах се да медитирам, слушах музика, а накрая започнах да седя в църквата и да се моля за знак, но такъв нямаше. Търсела съм го на грешното място. Още съм тук, което вероятно означава, че трябва да съм тук. Това е моят знак. Трябва да знаеш, че чувството за хармония със себе си, за покой, е

доста странно — добави. — Осмелявам се да кажа, че е или особен вид талант, или подарък от Бога. Помолих за помощ и тя дойде. Едва ли не в последната минута — каза с горчивина. — Но дойде. В твоё лице. Не знам кой го е направил — ангелите или Господ. Но съм благодарна.

— Радвам се, че се оказах там.

Една жена, която Ан-Лиз познаваше, я видя и ѝ махна с ръка, после застина на мястото си, ръката ѝ се отпусна до тялото, а лицето ѝ помръкна. Ан-Лиз продължи да се усмихва и ѝ махна в отговор.

— Бедната — каза тихо. — Вероятно за миг беше забравила, че съм тук, защото се опитах да се самоубия, и сега не знае какво да прави. Може и да не успях да сложа край на живота си, но вероятно е извършено обществено самоубийство. — Засмя се. — Трябва да излизаме заедно, Мак. Ще бъдем добра двойка — бивш алкохолик и неуспяла самоубийца. — Усмихна му се лъчезарно. — Да, добра двойка. Хората ще се ужасяват от нас и няма да ни канят в домовете си, защото ще мислят, че трябва да крият алкохола от теб, а от мен — кухненските ножове.

— И всеки път, когато споменат плажа, ще замълчават и ще ахват от неудобство, ако заплачеш.

Беше толкова смешно, че и двамата започнаха да се смеят. Ан-Лиз знаеше, че хората вероятно ги гледат, но пет пари не даваше. Беше излязла от другата страна на черната бездна. Не беше ли и това нещо, някакъв успех?

— Как така се зае да спасяваш хора? — запита тя.

— Морската вода е единствената течност, която не се опитах да пия — отговори той невъзмутимо, без да промени изражението си.

Ан-Лиз запищя от смях.

— Добре, защо не се захвана с комедия?

— Не съм достатъчно депресиран.

— А бил ли си някога депресиран? — запита бавно тя.

— Не. Никога. Не изпитвах каквото и да било. Убивах всички чувства с алкохол. А ти?

— Аз бях депресирана през по-голямата част от живота си. Не чак до степен да ми се струва, че имам цяла планина на раменете си, както повечето хора го описват. За мен депресията е лека, почти

неуловима, но упорита като мравките, които подкопават основите на къщата ти, които изяждат... Как се казват онези толкова важни части?

— Напречни греди?

— Точно така. Напречните греди. Термитите буквално ги изяждат. Депресията ме обърква, превръща ме в, както се изразява дъщеря ми, тиха, контролираща себе си, луда. — Тя трепна, защото си спомни как Бет я обвиняваше, че контролира всичко. И... — Спря се.

— И?

Ан-Лиз въздъхна.

— Мога ли да ти кажа нещо? Чувствам, че мога, но все пак не съм сигурна.

— Сподели с мен каквото решиш — отговори той. — Аз не съм податлив на шок.

— Мисля, че вероятно аз съм причината за провала на брака ми.

Ето, каза го на глас — ужасната мисъл, която я преследваше през последните няколко дни. Че е по-виновна от глупавата Нел за това, че Едуард беше напуснал дома си. Че го беше отблъснала, защото периодично потъваше в своята тъга.

— Не знам дали знаеш, но съпругът ми ме напусна преди известно време заради най-добрата ми приятелка. Това отчасти е причина за сегашното ми състояние. Но започвам да разбирам, че не му е било лесно да живее с мен. Не сме се карали, не сме блъскали вратите, у нас винаги е било тихо. Искях сама да се справя с всичко, затова изключвах Едуард от своя вътрешен мир, не споделях с него как се чувствам. През последните пет дни казах на лекарите тук много повече, отколкото на Едуард за целия ни брачен живот.

Мак не каза нищо. Просто слушаше. Тя реши, че е добър слушател, защото не позволи на вниманието си да се разсее нито за секунда.

— Не ми се иска да призная, че вината е моя. Като че ли съм се провалила, а аз не мога да понасям провала. Обаче трябва да поема вината или поне по-голямата част от нея. Аз го изолирах. Като си помисля, ако трябваше да живея с човек, който ме изолира, аз вероятно също щях да го напусна. А когато дъщеря ни порасна, аз дори по-често и повече се затварях в себе си.

Ан-Лиз почувства как гърлото ѝ се стяга, когато мисли за Бет. Вината не беше на скъпата ѝ дъщеря. Когато тя беше малка, майка ѝ

поне имаше за кого да се бори. Бет имаше нужда от закрила и Ан-Лиз с готовност ѝ я осигуряваше, дори това да означаваше да се смее, да се усмихва и да пее с цяло гърло рано сутрин. Тогава тя беше готова на всичко, за да бъде техният свят щастлив и нормален.

Сега, когато Бет вече я нямаше в дома им, тя нямаше кого да закриля. Огънят, равносилен на любовта за съпруга ѝ, отдавна беше загаснал, защото тя подклаждаше само любовта към детето.

— Нел каза, че вече не се интересувам от него — каза тя бавно. — И се оказа права. Обичах го, грижех се за него, да. Но не така, както някога.

Освобождаваше се, като изразяваше на глас мислите си.

Защото, докато бяха в главата ѝ, думите имаха тъмна мощ. Когато обаче ги споделеше с друго човешко същество, изпитваше огромно облекчение.

Ан-Лиз не беше сигурна дали говоренето за проблемите помага, защото досега не ѝ беше помагало. Помагаше ѝ обаче това, че може да казва абсолютната истина, без дори да трепне.

— Би ли го приела обратно?

Ан-Лиз не знаеше защо, но този въпрос не прозвуча така леко, дори нехайно, като другите.

— Не — отговори. — Съмнявам се, че който и да е от нас може да се върне към стария си живот. Промених се. Сега е различно. Не искам отново да бъда старата Ан-Лиз. Не мога да се върна назад. Когато той ме напусна, исках нещата да останат същите като преди, всъщност дори копнеех за това. Беше ми трудно да проумея, да свикна с мисълта, че реалността не е била такава, каквато аз съм вярвала, че е. Едуард ме мамеше, както и Нел. Аз съм мислела, че Земята е плоска, но тя е била кръгла.

— А сега? — запита той.

— Сега разбирам, че аз самата съм се заблуждавала, защото живеех така, сякаш имаме прекрасен брак. А не е било така. Накрая нито един от нас не споделяше съкровенията си мисли с другия. Аз пазах своите за себе си, а той ги е споделял с Нел. Не като по учебник за щастлив брак, мисля.

— С моята съпруга се разделихме през втората година от възстановяването ми — каза Мак, без да го е молила. — Преживя с мен периода, в който пиех, и кошмара на първата година, след като

отказах алкохола, а после аз я напуснах. Тя никога няма да ми прости, но се бях променил прекалено много. Време беше да зарежа старото и да продължа напред.

Ан-Лиз разбираше. Щеше да е прекрасно, ако човек може да се върне назад, но не това беше правилният избор.

— Едуард не ме моли да го приема обратно. Но и да ме моли, не мога да го направя. Не съм способна на това. Харесва ми сегашната ми свобода.

Мак ѝ се усмихна.

— Свободата да бъда себе си — продължи тя. — Това чувство сякаш ме освобождава от всички окови. Мога да кажа какво ми харесва.

— Например?

— Иска ми се да кажа на скъпата Корин от магазина, където работя доброволно, че ако още веднъж размаха под носа ми шишенце с някаква миризлива смес с думите, че то ще промени живота ми, ще я удуша със собствената ѝ огърлица от лунни камъни.

— Лунни камъни?

— Давали енергия за живот.

— А тя енергична ли е?

— Не, бедната, тя притежава най-малко енергия от всички, които познавам — засмя се Ан-Лиз. — Идеята ѝ за физически упражнения е да седи удобно на стола и да обяснява на хората колко много грешат.

— Значи лунните камъни не помагат, нали така?

— Да, но не мога да ѝ го кажа — изстена Ан-Лиз. — Не искам да я нараня.

— Мислех, че вече ще казваш онова, което искаш. Но ти си мила и добре възпитана.

— Да, така е — въздъхна тя. — Не искам да наранявам хората.

— Кого другого, тогава? — запита той. — На кого можеш да кажеш какво мислиш, без да го нараниш?

— Иска ми се да кажа на Нел, че прическите, червилото и кражбата на съпруга на най-добрата приятелка не са рецепта за дълъг живот и щастие. Тя всъщност не е подходяща за Едуард.

— Този съвет от разума ти ли идва, или от сърцето? — запита той.

— Това, което ми харесва у теб, е, че говориш направо, не се стараеш да загладиш нещата — каза тя.

— Мисля, че постъпвам правилно. Така правят силните хора. А и обратният начин със сигурност не би те направил алкохолик.

— Дори ако се опитваш да ги поднасяш само малко по-леко?

— Особено това. Говоря напрано и точка по въпроса, ние, все едно че сме голи. Трудно е да скриеш нещо, когато си ти.

— Каква ужасна картина ме караш да си представям! — засмя се тя. — Съветът е плод на разума ми, не на сърцето — добави, след като помисли малко. — Едуард е сложна личност, макар да дава вид на обикновен и добросърдечен човек, и има нужда от човек, който да разбира това. Нел обаче е съвсем обикновена — при нея получавааш това, което виждаш. Като се изключи фактът, че ми отмъкна съпруга — поправи се. — Но, общо взето, Нел си е Нел. Нищо скрито или неочаквано. А Едуард обича скритите допълнителни качества, макар според мен да му дойде до гуша от моите.

— Ти имаш по-скоро скрити лабиринти — каза Мак.

— Това е много точно, особено като се има предвид, че го казва човек, когото едва познавам — каза тя весело. Не беше обидена, не.

— Кога ще излезеш от болницата? — запита я, докато вървяха към отделението. — Или ще избягаш?

— Утре, освен ако не полудея тази нощ.

— Утре тогава — каза той. — Има ли кой да те вземе? Стана й много приятно. Беше очевидно, че предлага да го стори за нея.

— Ще помоля приятелката си, Ивон. Познаваме се от милион години, а и тя вероятно е от малкото хора, които няма да се смутят да дойдат тук.

— Ще се видим — каза той и я докосна леко по ръката за довиждане.

Обратно в болничното легло, Ан-Лиз се облегна на възглавниците и затвори очи. Да, трябваше да се освободи от миналото. И Мак го беше казал. Идеята беше примамлива — щеше да скъса старите връзки и отново да бъде свободна. Да, свободна. Идеята много, много й допаднаше.

ГЛАВА 22

Изи винаги беше обожавала Седмицата на модата в Ню Йорк. Два пъти в годината красивият парк „Брайънт“ на Шесто авеню се превръщаше в център на модата и най-известните модни дизайнери, модели и други хора от същата сфера, както и такива, душещи по следите им, се събираха тук. В петък сутринта, след доста и изморителна работа, в средата на красивия малък площад бяха издигнати десет бели палатки, а железните маси и столове бяха прибрани встрани, под дърветата.

Беше време за обяд, септемврийският ден беше необичайно горещ и хората се бяха настанили под големите чадъри, отпиваха от кафето и диетичните соди и очакваха началото на следващото представяне. Изи слезе от таксито заради задръстването на Четирийсет и втора улица и измина пеш последните няколко метра. Стори ѝ се, че паркът „Брайънт“ е оазис, останал спокоен под строгото наблюдение на извисяващите се около него сгради.

Спокойствието обаче беше само повърхностно. Изи държеше в ръка списъка за представянето на пролетно-лятната колекция. Шоуто щеше да продължи от десет сутринта до пет вечерта, непрекъснато. Не всички дизайнери използваха палатките, някои се бяха настанили в близките хотели. Хора от модния свят непрекъснато търчаха нагоре-надолу по улиците, търсеха кой да замести неявил се модел и въобще се опитваха да не изпаднат в паника.

Хората с длъжността на Изи в „Пърфект“ можеха да присъстват само ако си бяха купили един от скъпоценните билети от дизайнерите. Въпреки това, докато работеше за „Пърфект“, Изи успяваше да види доста много модни колекции всяка година.

За първи път присъстваше на Седмицата на модата като собственик на компания, макар да нямаше абсолютна нужда от присъствието ѝ тук. Модели на „Силвър Уеб“ щяха да дефилират в едно от представянията днес, затова Изи се беше снабдила с билет за същия ден. Дизайнерите рядко използваха типа модели, които

предоставяше нейната компания, но „Селди Дрю“, нова и бликаща от енергия, компания, ръководена от семейна двойка от Флорида, базираха колекцията си на напълно обикновените жени. Представянето щеше да бъде в главната палатка в два часа, но дотогава щеше да мине още едно представяне, което означаваше, че в този момент моделите бяха в ръцете на стилистите.

Изи имаше осем момичета в шоуто. Продуцентът на „Селди Дрю“ вече ги беше видял и одобрил. Понякога в миналото Изи откриваше, че има главоболие след представянето на колекциите заради музиката. Обаче моделите винаги казваха, че им е по-лесно да вървят по пътеката под силните звуци на ритмична музика, да следват определен ритъм.

В един и половина всички момичета на „Силвър Уеб“ бяха вече гримирани и с направени коси. Всички определени момичета се бяха явили на работа. Нямахме големи препятствия, а само едно по-малко. Фелис Гуадалупе, една от стилистите на „Селди Дрю“, откри, че един от моделите е обут с черни прашки, вместо с такива в телесен цвят.

— Защо, по дяволите? — извика тя на изненаданото момиче. — Възможно е да се забелязват през дрехите!

Изи изпита облекчение, че виновницата не е момиче на „Силвър Уеб“.

— Успокой се, Фелис! — посъветва я тя. — Това не е краят на света. Ето — каза на момичето и извади напълно нови прашки, още в опаковка, от чантата си. Беше прекарала доста време в бизнеса, беше винаги подготвена.

— Ти вероятно редовно си ходила на сбирките на момичетата скаути — засмя се момичето.

— Да — съгласи се Изи и я прегърна, за да намали напрежението. След което понечи да направи същото с Фелис.

— Добре съм, добре съм! — каза тя и си направи вятър с длан. — От шока е, нали знаеш.

— Знам — отговори Изи.

Като преодоляха кризата, Фелис продължи да работи с косите на момичетата. Мобилният телефон на Изи, който тя беше оставила в джоба на панталона си, за да го усеща, започна да звъни.

— Хей, как вървят нещата? — звънна гласът на Карла. — Страхотно!

— Имаше обаждане за теб — продължи Карла. — Търсеше те някоя си Карълайн Монтгомъри-Найт.

— Името нищо не ми говори — сви рамене Изи. — Остави ли номер?

— Да.

Карла продиктува номера, а Изи го записа. Помисли си, че наистина трябва да сложи ред в чантата си, която беше пълна с разни хартийки и номера, но визитните картички на моделите бяха внимателно подредени в страничния ѝ джоб. Набра номера, свърза се с гласова поща, която не даваше представа дали става въпрос за частен или служебен номер. Изи остави името и номера на мобилния си телефон. Ако неизвестната Карълайн искаше да разговаря с нея, щеше да ѝ позвъни. Изи обаче не държеше това непременно да стане. Имаше много работа през последните дни. И все още беше под влиянието на последния обяд с Джо. Той не ѝ се беше обадил и това я радваше. Защото все още не знаеше какво решение да вземе.

Двете с Карла бяха говорили безкрайно по въпроса.

— Колко силно е желанието ти да имаш собствени деца? — питаше Карла с дяволска усмивка. — Можеш ли да се примириш с липсата им?

И всеки път Изи стигаше до един и същи отговор — тя просто не знаеше. Обичаше Джо, но си представяше живота им в бъдеще. Този въпрос със сигурност щеше да се връща, да ги преследва. Дали нямаше някой ден, когато ще е прекалено стара, за да ражда, да се събуди и да намрази Джо, задето я е лишил от деца? А ако го принудеше да имат дете, дали той нямаше да започне да я ненавижда, защото е накърнила връзката му с другите му деца? И дали те въобще щяха да я приемат? Дали Джош, Мат и Том щяха някога да я заобичат? Нямаше отговор на тези въпроси и следователно Изи не можеше да намери покой.

Когато звънна мобилният ѝ телефон, атмосферата зад сцената в голямата палатка беше още по-трескава и напрегната.

Някой викаше в единия ѝ ъгъл, един от моделите крещеше с пълно гърло, изразявайки недоумението си защо да не може да пуши, само защото навсякъде има знаци, забраняващи това. Шумът от мощните сешоари и непрекъснатите разговори пречеше да се чуе каквото и да било. Почти невъзможна задача.

— Изи Силвър?

— Да? — изрева Изи, за да надвика шума.

— Карълайн Монтгомъри-Найт — каза жената. Името все още не говореше нищо на Изи.

Жената каза още нещо, обаче шумът в палатката беше невъобразим и Изи не разбра нито дума.

— Съжалявам, не можах да доловя нито дума. Тук е малко шумно! — извика Изи. — Аз съм на Седмицата на модата в „Брайънт парк“.

Настъпи тишина и Изи реши, че връзката се е разпаднала. Обаче жената отново заговори.

— Можем ли да се срещнем там?

— Изи! Косата ми, виж! — Белинда, високо момиче от Айдахо, застана пред нея, а в очите му напиреха сълзи. — Виж! — изпищя Белинда повторно. Вдигна кичур коса, който изглеждаше съвсем наред на Изи, но от него се носеше слабата миризма на изгоряло.

— Шоуто тъкмо започва, но предполагам, че ще е приключило до два и двайсет. Може би ще можем да се срещнем в три и половина? — Така щяха да имат двайсет минути за шоуто и повече от час за разбора после. — Да се срещнем в грил ресторанта на парка. Знаете ли къде е? Този със зелената тента и висящите растения.

— В четири, тогава.

Изи си записа часа в ъгъла на бележника. Карълайн Монтгомъри-Найт. Името ѝ беше смътно познато, но това беше всичко. Но щеше да е глупаво да изгуби потенциално бизнес предложение само защото не може да си спомни коя е жената. Щеше да си спомни коя е, когато я види, или поне така предположи, защото, ако не се познаваха, жената щеше да я запита как изглежда.

Шоуто имаше нечуван успех. И дрехите, и моделите изглеждаха невероятно, а модната преса шумеше, издаваше звуци и думи на възхищение — нещо повече от онова, което можеше да стори което и да е водещо заглавие във вестниците. Колекцията на „Селди Дрю“ беше приета с възторг.

Беше престижно да те свързват с такъв абсолютен успех и Изи сияеше от задоволство, когато влезе в ресторанта в три и половина и поръча бутилка леденостудена минерална вода „Пелегрино“.

Изпълниха поръчката ѝ и тя тъкмо се канеше да отпие, когато някой се обърна към нея.

— Изи Силвър?

Вдигна поглед и видя висока русокоса жена да я гледа студено. Предположи, че е Карълайн Монтгомъри. Изи не знаеше защо, но имаше нещо в погледа на жената, което предизвикваше студени тръпки по гръбнака ѝ.

— Да — отвърна с увереност, която не изпитваше.

Не познаваше жената, това поне беше сигурно. Тя беше висока, изключително стройна и носеше косата си на кок. Беше изключително елегантно облечена, носеше истински перли. Изи не я беше виждала никога преди, но... чакай, приличаше на...

— Ти си кучката, която спи със зет ми — каза безизразно жената.

Прекалено късно Изи осъзна, че тя изглежда точно като съпругата на Джо, Елизабет Хансен. И за първи път в живота си изгуби дар слово.

— Тук ли искаш да говорим? — Карълайн Монтгомъри обхвана помещението с един-единствен жест. — Или навън?

— Навън — успя да отговори Изи.

Последва Карълайн навън. Стискаше чантата си с една ръка, а с другата опипваше пътя пред себе си като слепец. Помисли си, че в известно отношение наистина е сляпа. Това беше абсолютен кошмар, тази среща със сестрата на жената на любовника ѝ. Как се беше стигнало дотук? Знаеше, че винаги може да се измъкне, да избяга, обаче това не беше стилът на Изи Силвър. Нямахте как да предотврати онова, което щеше да последва. На няколко метра от ресторанта Карълайн се обърна към нея и спря, скръстила ръце на гърди. Изражението ѝ беше твърдо.

— Предполагам, правиш това не за първи път — каза рязко Карълайн. — Сигурно не е лесно да намериш подходящия богат мъж. Макар че, предполагам, намирането на мъже да не е най-трудната част. Но сигурно е трудно да ги накараш да напуснат съпругите си. Предполагам, тъй като все още работиш за своята собствена малка агенция... — Говореше така, сякаш работата на Изи беше нещо вулгарно, мръсно. — ... че не си намерила подходящия човек.

Изи я гледаше втренчено. Прилошаваше ѝ от толкова много лоша енергия, насочена към нея.

— Сестра ми не искаше да се унижи да се срещне с теб. Не знае, че аз съм се решила да говоря с теб. Нека ти кажа, тя струва колкото десет като теб.

Изи продължаваше да мълчи.

— Джо не е лош човек — продължи Карълайн. — Но е глупав. Достатъчно глупав, за да му се струва, че ще получи всичко, ако напусне Елизабет. Мъжете не могат, нали разбираш, да останат бащи, ако напуснат семейството. Сигурно си мислят, че парите могат да поправят всичко, но не, те не могат да ти купят татко, който да си е у дома всяка вечер. Парите не означават любов, привързаност, дълг. Двете с Елизабет сме израснали с това. Родителите ни се разведоха. И нека ти кажа, тя няма да позволи нещо подобно да унищожи децата й. Двамата с Джо имат успешен брак и три страхотни деца. Той спомена ли ти това? Обзалагам се, че не е. Мъжете никога не го правят, когато искат да вкарат някоя жена в леглото си.

Изи се свиваше под ударите на злобата, ясно доловима в гласа на Карълайн. Но макар да беше много болезнено, тя осъзнаваше, че до известна степен заслужава такова отношение. Беше наранила сестрата на тази жена, не от злоба или от жажда за пари, но заради вярата, че Джо не би могъл да се интересува от нея, ако има здрав брак. А ето, че сега Карълайн твърдеше нещо различно.

— Знаеш ли, Елизабет мисли, че ако иска да си тръгне, той трябва да го направи. — Карълайн гледаше гневно Изи. — Но аз няма да ти го поднеса на тепсия, няма начин. Трябва да чуеш всичко. Правил го е и преди, изневерявал е, това е.

Изи пое удара и успя да остане права, на крака. Но вече беше чула достатъчно. Тя не беше разрушила брака им, тя просто беше срещнала този от тях, който искаше да си тръгне. Какво беше направило семейството, за да стигне Джо до това решение, не беше нейна вина.

— Тук ще те накарам да замълчиш — каза Изи. — Да, виждам се с Джо от известно време — добави с ясното съзнание, че вероятно нарушава правило първо на трудните разговори, като признава вината си през първите пет минути. Обаче трябваше да го направи, в противен случай не можеше да продължи разговора. Беше спала със съпруга на сестрата на Карълайн и можеше да разбере какво я беше принудило да дойде тук и да й се противопостави.

— Хвалиш се с това, така ли? — отговори Карълайн и за първи път спокойствието ѝ се пропука. Очите ѝ бяха подозрително влажни.

— Не, въобще не е така — каза Изи. — Няма смисъл да се преструвам, че не се е случило. За да изясним нещата, Джо ми каза, че с брака му е свършено. И аз му повярвах. Онова, което става между тях, е тяхна работа, затова не се опитвай да обвиниш мен.

— Как можеш да кажеш...? — поде Карълайн. Но Изи я прекъсна.

— Връзката на сестра ти със съпруга ѝ не е моя работа.

Карълайн се съвзе бързо и веднага отговори:

— О, значи тогава е правилно да ѝ го отнемеш, така ли? Да не мислиш за нищо друго, просто да отмъкнеш мъжа. Мразя жените като теб. Преследваш само едно — парите. Вероятно си ходила известно време с почти всички свободни богати мъже, а после, когато ботоксът вече не е можел да действа така добре, си решила да откраднеш мъжа на друга жена. Ако не беше богат, вероятно дори нямаше да го погледнеш два пъти.

Млъкна и заплака — тъжно, бавно хлипане, което постепенно ставаше все по-силно и мъчително. Изи бръкна в чантата си и извади книжна кърпичка. Да, какво ли нямаше в дамската ѝ чанта.

— Ето — подаде ѝ я.

— Благодаря — измърмори Карълайн.

— Искаш ли да седнеш? — запита Изи.

Сигурно беше луда. Трябваше да бяга от тази жена, не да ѝ дава кърпички. Намериха две места близо до палатките. Карълайн се отпусна на стола с умората на човек, събрал цялата си енергия, за да свърши някаква задача, и после останал без капчица сила. Изи мрачно осъзна, че тя с въпросната задача. Тя беше чудовището, което Карълайн беше дошла да обезглави. Но когато гневът ѝ се разтвори и сълзите, другата жена изглеждаше съвсем нормална, простосмъртна и изтощена жена с леки бръчки около очите. Жена, дошла да защити любимата си сестра.

— Съжалявам, ако прозвучи като клише, но Джо е единственият женен мъж, с когото съм имала връзка — обясни Изи. — А онова, което изпитвам... не, изпитвах, към него, нямаше нищо общо с парите.

Карълайн като че ли беше изгубила дар слово. Изи продължи:

— Сложих край на отношенията си с него, защото не исках да ги поддържам, докато той е със сестра ти. Макар той да твърдеше, че нещата между тях са приключили.

— Джо никога не би казал подобни думи — запротестира, но едва чуто, Карълайн. — Той обича Елизабет.

Изи си помисли, че си подхвърлят репликите като топка за тенис: той каза, тя каза. Какво друго би могла да прави Карълайн, освен да защитава сестра си?

— Чуй, състоянието на брака им не зависи от мен, нито от теб. Кой може да знае кой казва истината? Опита ли се да разговаряш по този начин с Джо?

Карълайн поклати глава.

— Защо първо с мен, тогава? — запита Изи. — Той е този, когото познаваш, той е женен за сестра ти и извършва предателство спрямо нея, както се изрази ти. Не трябваше ли да разговаряш първо с него, да се опиташ да го спреш?

Другата жена отново не каза нищо.

— А Елизабет? Може би бракът им е ужасен... — Изи направи пауза и протегна ръка, тъй като Карълайн отвори уста да възрази. — Както и да е, ти и аз не сме отговорни за това. От тях зависи да поправят нещата или да се разделят.

— Не си това, което мислех — каза Карълайн. — По-възрастна си.

— Благодаря — отговори мило Изи.

— Не това исках да кажа — поправи се бързо Карълайн. — Представях си те като една от онези жени, които хващат мъжете като в капан, но ти не си.

— И кои са тези жени, тези капани за мъже? — запита Изи. — Не казвам, че няма жени, които биха сложили край на чужд брак просто за забавление, но аз никога не съм срещала такива. А хората говорят и човек би помислил, че Ню Йорк е пълен с тях. Кой, ако е с разума си, би постъпил така? — запита. — Няма нищо забавно в това да се влюбиш в женен мъж. Не се влюбваш в тях, защото са женени, просто първо се влюбваш, а после откриваш, че нямат никакво намерение да се разведат.

— Можело е да сложиш край тогава или се оказа, че не е толкова просто? — отбеляза тихо Карълайн.

Изи нямаше как да се защити, защото наистина беше имала възможност да сложи край на връзката, а не го беше направила. В това беше същността на нещата. Нещо ѝ нашепваше, че онова, което има с Джо, е удивително, специално, толкова различно от всичко досега, истинско. Щеше да бъде истинско, ако той я обичаше по същия начин, а той би го направил, ако бракът му наистина беше пред разпадане. Не можеш да убиеш онова, което вече е мъртво. Обаче нямаше смисъл да обяснява това сега. Не искаше да се бори.

— Не трябваше да идвам тук — каза Карълайн и се изправи. — Но се радвам, че го сторих. Ти не си кучка, виждам го. Но заради семейството им, откажи се от него.

— Вече го направих — отговори гневно Изи. Мислеше, че вече е обяснила.

— Сериозно, те обичат момчетата си. Обичат се и един друг, наистина се обичат.

Изи кимна. Искаше Карълайн да си тръгне. Чувстваше се толкова уморена. Връзката ѝ с Джо приличаше на усилено търсене, преследване, изпълнено с болка и сърдечна мъка, а тя не можеше да понесе повече.

— Да, наистина се обичат — настоя Карълайн. — Ето, миналия месец Елизабет се страхуваше, че отново е бременна. С четвъртото им дете. „*На моята възраст!*“, каза ми. Тя е на четирийсет и две, между другото. Много жени имат бебета на тази възраст, но тя всъщност не беше бременна. Но виждаш ли, те все още мислят за друго дете. Възможно ли е това, ако не се обичат?

Изи не отговори на въпроса. Изпитваше прекалено силна болка. Никога не беше питала Джо дали продължава да спи със съпругата си или не. Това беше и над двамата. В началото предполагаше, че не, защото твърдеше, че двамата с Елизабет водят отделен живот. После, с напредването на времето, се надяваше, че не. Замисляше се как е възможно двама души, които живеят в една и съща къща, да не изпият по чаша вино, да не споделят преживяното.

Но не от тази мисъл болеше най-много. А от мисълта за бебето. *Но виждаш ли, те все още мислят за друго дете*, беше казала Карълайн. А вече имаха три обичани от тях деца. Трима синове. Споделяха толкова много. Друго дете би било катастрофа, само ако

Изи беше негова майка. А тяхно дете би било само лепилото, което отново би споило брака им.

— Трябва да вървя, Карълайн — каза Изи.

— Разбира се — кимна Карълайн.

Изправиха се и останаха секунда една срещу друга, неловко. Нито мястото, нито моментът бяха подходящи за ръкостискане.

— Ти си добра сестра — каза неочаквано Изи. — Довиждане.

Обърна се рязко и тръгна обратно към огромната палатка, а в главата ѝ се въртеше единствено мисълта за бебето на Джо и Елизабет. После тя беше заменена от образа на нейното собствено бъдещо дете.

— Хей! — извика глас.

Огледа се. Беше човек от друга агенция, който очевидно също се канеше да гледа представянето на следващата колекция.

— Здравей — отговори тя и се опита да изглежда изключително заета и забързана, защото не искаше да разговаря с никого. Нямаше причина да се върне в палатката, но просто искаше да остане сама с мислите си, а в момента това ѝ се струваше единственото безопасно място. Там все още цареше хаос, но Изи успя да се изолира от оживлението и шума.

Бебе. Тя никога нямаше да има бебе. Не само с него, с никого. Излезе през служебния вход и намери тихо ъгълче зад палатката. Седна и започна да пише електронно съобщение на лаптопа си. Трябваше ѝ цял час, за да го съчини — смешно много време, като се имаше предвид колко е кратко. Написа ЛИЧНО най-отгоре, защото до този момент не беше изпращала електронна поща на Джо и не знаеше дали секретарката му не я преглежда.

„Здравей, Джо,

Обади ми се Карълайн Монтгомъри. Не знаех коя е, докато не се срещнахме посред хаоса на Седмицата на модата в Ню Йорк. Тук съм заради агенцията си и ето, че при мен дойде сестрата на съпругата ти, за да ми каже, че двамата с Елизабет имате здрав брак и че само преди месец е помислила, че може би очаква друго бебе.

Постъпвам като страхливка, защото не бих могла да разговарям с теб отново. Съжалявам. Върни се при всички

тях. Остави ме сама, на спокойствие. Между нас никога нямаше да се получи. Така е по-добре.“

Не искаше да се подпише: „Изи“. Беше прекалено лично. Прочете отново писмото, добави една-две запетайки. По дяволите, защо си даваше този труд с граматиката? Трябваше да напише съвсем кратко и ясно съобщение. Прочете го отново и го изпрати. И то изчезна, като Джо, от живота ѝ.

Излезе от парка и тръгна безцелно по тротоара, влезе в едно заведение и изпи чашка кафе, чийто вкус не усети. Беше почти шест, когато се върна в офиса. Секретарката им, Сара, беше излязла за последното кафе за деня, защото кафе машината все още беше развалена. Лола говореше по телефона, както и Карла.

Карла вдигна ръка за поздрав, но после забеляза изражението на Изи. Макар да се опитваше да я прикрие, болката ѝ беше очевидна.

— Какво има? — Карла оформи беззвучно въпроса с устни. Изи поклати глава. Страхуваше се да заговори, за да не заплаче. Нямаше да плаче, беше изхабила прекалено много сълзи по Джо. Никога вече нямаше да плаче за него. Беше готова на всичко, за да го прогони от мислите и спомените си. Никога вече нямаше да разговаря, нито да се среща, с него.

— Хей, какво става? — запита Карла, след като затвори.

— Аз... — Изи знаеше, че ще се разхлипа. Обърна се и се втурна към дамската тоалетна, а Карла я последва по петите.

— Какво не е наред?

— Какво мислиш? — запита Изи. — Джо Хансен, ето какво не е наред.

— И какво сега? — запита Карла.

— Сестрата на съпругата му е жената, опитала се да се свърже с мен по телефона — Карълайн Монтгомъри. Срегнахме се в грил ресторанта на „Брайънт парк“.

Трябваше да направи пауза, за да си издуха носа.

— И...? — запита Карла заплашително.

— Каза, че бракът на Джо със сестра ѝ бил здрав и съвършен и че... — Изи едва можеше да произнесе думите, толкова силна беше болката ѝ — че само преди месец Елизабет помислила, че е бременна.

— О! Знаех, че този мъж не е добър, от първия миг, в който чух за него.

— Грещиш — каза Изи, с което изненада приятелката си. — Той е добър човек, прекалено добър. Сега разбирам, че не съм била заплаха за съпругата му. Била съм заплаха за семейството му, за децата му. А не това искам и не съм го искала и преди. Не искам да се боря с тях за любовта му. Той нямаше да е мъжът, когото обичам, ако не ги обожаваше. А той ги обожаваше.

Издиха отново носа си.

— Няма бъдеще за нас двамата, и то не защото продължава да спи със съпругата си. Той не е готов да напусне семейството си, независимо какво мисли. А ако го направи, това ще тежи и на двамата ни до края на живота ни.

— Призракът на първото му семейство? — запита Карла.

— Да, тримата, които той обича най-много на света, ще мислят, че ги е изоставил. Не би могъл да го понесе, аз също.

— Значи, между вас е свършено? Каза ли му го?

— Изпратих електронна поща. Карла трепна.

— Вероятно най-добрият начин. Ще кървиш до смърт, ако трябва да го видиш отново.

Изи успя да се усмихне.

— Възрастта има значение, нали? — каза Изи на Карла същата вечер, докато се прибираха в домовете си с едно и също такси. Изи беше успяла някак си да изкара деня, ходеше като насън и отказваше да вдига телефона, в случай че се обаде Джо.

— Не, разбира се, че няма — отговори Карла както винаги. Но Изи я прекъсна.

— Грещиш, има. Има значение за жените. Има, когато вече не можеш да имаш деца.

— А Мадона? — каза Карла. — На каква възраст роди тя последното си дете? Има още много филмови звезди, които раждат покъсно в живота.

— О, да — каза Изи. — Но за всяка филмова звезда, която успява да има бебе на тази възраст, има четиристотин други жени, които нямат. Чуваме само за успехите, Карла, не и за провалите. Повечето от тези жени имат мъже в живота си — съпрузи, любовници. А какво

имам аз? Нищо. Ако се опиташ да имаш бебе и не успееш, така поне ще имаш кой да плаче с теб. Аз и това не мога да имам. Нямам нищо.

— Не наричай приятелите си нищо — каза Карла и се престори на обидена, за да помогне на Изи да излезе от състоянието на самосъжаление.

— Не исках да прозвучи така — побърза да каже Изи. — Но ако ще се опитваш да имаш бебе, трябва да имаш другар в живота, с когото ще споделиш това. Поне някой, който да ти осигури спермата, защото, в противен случай, какво — ще ползваш донор на сперма?

— Много жени постъпват точно така — каза Карла. — Да, и това е начин. Изпитвам уважение към тези жени.

Но този избор също не е лесен. Какво ще кажеш на детето? Между другото, баща ти е епруетка с проба 453? Съжалявам, но това само прави нещата по-трудни. Ако това е единствената възможност, чудесно, значи е единствената, но не е по-лесно да се любиш с мъж и да забременееш? Няма ли да е по-приятно от всичките дилеми какво да кажеш на детето в бъдеще? *„Двамата с епруетката със сперма наистина се обичахме, деца.“*

— Звучиш наистина като жена, претърпяла поражение — каза Карла. — Никога не съм мислила, че ще се превърнеш в една от тези дами, обсебени от мисълта за бебе, които нямат нищо в живота си, освен нещастията и желанието да имат деца. Все още можеш да го направиш, ако го искаш.

— Ти не се чувстваш по същия начин по отношение на децата, нали? — запита Изи.

Карла поклати глава.

— Не. И съм благодарна, защото съм виждала тази обсебеност да изяжда хората — като повечето вредни амбиции. И никога не съм мислила, че у теб има този глад, Изи.

— Досега не беше така — каза Изи тъжно. — Винаги съм мислила, че има време за всичко. Време да се влюби, после може би бебето да дойде... Мислех, че съм млада, но погледни — не съм.

— Жената на трийсет и девет не е стара.

— Ще навърша четирийсет след два месеца — поправи я Изи. — Но предполагам, че съм в такова настроение заради Джо. Той и аз, а аз приближавам четирийсет и все още нямам дете — всичко това е краят на нещо, а когато човек стигне до края на нещо, трябва да го оплаче.

Това е краят на любовната ми връзка и на шанса да имам деца, знам го. Трудно ми е да го приема.

Таксито спря пред дома на Карла.

— Забрави за него — настоя тя. — Заслужаваш нещо повече, все още имаш време в живота. Виж, имаме компанията, имаме толкова много планове, това е вълнуващ момент в живота ни.

Изи кимна. Карла беше права, всичко казано от нея беше истина. „Силвър Уеб“ щеше да става все по-силна. На професионално ниво всичко беше наред в света на Изи Силвър. Но в личен план земята току-що се беше изплъзнала изпод краката ѝ. Всичко сигурно в живота ѝ — баба ѝ и мисълта, че някой ден ще открие любовта и може би ще има семейство — се беше стопило за един миг.

— Да, права си — каза тя и се опита да прозвучи спокойна заради Карла. — Всичко ще е наред. Преструвай се, докато наистина се получи — нали така се казваше.

— Да, трябва да се работи, човек не може да живее само с думи — каза Карла.

Изи не забеляза Джо, който седеше на стълбите пред дома ѝ, преди да слезе от таксито и да го освободи. О, Господи, той беше там. Не можеше да се справи с това, не можеше да разговаря с него. Щеше да заплаче и никога нямаше да спре...

— Изи?

Звучеше така отчаяно, никак не приличаше на уверения в себе си преуспял мъж.

— Не мога да разговарям с теб, Джо — каза му. — Моля те, остави ме.

— Не искам да те оставя — настоя той. — Съжалявам, много съжалявам за Карълайн, за бебето и за онова, което ти казах...

Изи го спря. Знаеше какво трябва да направи, и нищо, което можеше да каже, нямаше да промени решението ѝ.

Беше приключила с него. А сега трябваше само да го накара да си тръгне — оттук и от живота ѝ.

— Джо — каза и преглътна сълзите, — казвам ти да си вървиш, разбираш ли? Никога не бихме могли да бъдем щастливи. Ти ще бъдеш разяждан от вина заради децата си, а аз ще бъда обсебена от разочарование и омраза, защото няма да имам деца. Не разбираш ли? Никога не би могло да се получи. Ще нараняваме непрекъснато себе

си, а и тях. Ти никога няма да ми простиш. Затова ме остави. Върни се при тях. Сигурна съм, че искаш това, наистина.

— Не е така — отговори той настоятелно, едва ли не трескаво.

— Така е — каза тя и изпита съжаление към него, защото той продължаваше да се бори.

Не като нея, която беше престанала да се бори. Той искаше семейството си повече, отколкото искаше нея. Грешката му беше мисълта, че може да има и двете.

— Трябва да си отидеш, Джо, заради двама ни. Моля те. Той се поколеба и в този момент Изи разбра, че едновременно е спечелила и загубила.

— Но...

— Без „но“ — каза тя.

Той се отдръпна и тя изкачи стълбите до входната врата. С треперещи пръсти, намери ключа и го пхна в ключалката.

— Довиждане, Джо — каза и отвори вратата, без да се обърне назад.

Влезе вътре и зачака сълзите да дойдат, но те не идваха. Може би по-късно. Имаше цялото време на света все пак. Цялото време на света да плаче сама.

ГЛАВА 23

Ивон бърбре неспирно по пътя към дома, като че ли това можеше да предотврати каквито и да било смислени разговори и споменаването на факта, че Ан-Лиз се беше опитала да се самоубие. Ан-Лиз съзнаваше, че вероятно е така и когато някой е болен от рак — всички отчаяно се опитват да не говорят за това, докато болният няма нищо против да сподели с тях, защото усеща, че това е важна част от живота му и няма как да се размине с нея. Защото на тези хора не е даден изборът да пренебрегнат това.

Ивон каза, че в магазина настъпило огромно оживление, когато някой донесъл истинска чанта на Хермес Кели.

— Не бих разпознала автентична чанта „Хермес“ дори да ме ухапеше по задника — продължи да говори Ивон. — Но тази наистина е автентична. Сложихме я на витрината.

Ан-Лиз имаше неясен спомен, че според слуховете такава чанта струва хиляди евро.

— За колко се продава? — запита.

— Четиристотин евро — отговори Ивон. — Не мисля, че някога сме продали нещо толкова скъпо, като се изключи онази сенокосачка.

Друга тема, която Ивон смяташе за удобна, беше предстоящият есенен пазар на „Харбър скуеър“. Щеше да се състои през следващите две съботи. Дъщерята на Ивон правела кристални обеци вече от седмици и искала да има собствена сергия. Ивон я подкрепяла, макар да мислела, че за Катриона е по-добре да учи или да се занимава с нещо по-практично.

— Но какво можеш да направиш? — каза. — Остава ми само да възкликвам: „Това е страхотно, Катриона. Желая ти успех, любов.“ Майка ми щеше да ме удари по главата и да ме накара да си намеря подходяща работа, ако ме видеше да хабя образованието си по този начин — Катриона има пет отлични оценки в дипломата си! Но да си родител, днес е по-различно.

Последната тема беше, че скъпата и сладка Джоди е бременна.

— Прекрасно! — възкликна Ан-Лиз.

Радваше се за нея. Джоди беше дошла да я види веднъж, беше ѝ донесла списания и шоколад и беше една от малкото, които не се стряскаха от заключеното отделение. Други нейни приятели ѝ бяха изпратили картички, но като че ли се страхуваха да я посетят. Като че ли психическите заболявания бяха заразни.

— Тя е изключително щастлива — каза Ивон. — Майка ѝ, Карън, ще остане в Ирландия дори след раждането на бебето. Тя преподава йога, представяш ли си! Джоди искаше да ти съобщи новината, когато те посети, но аз ѝ заръчах да бъде по-внимателна... — Гласът на Ивон заглъхна. — Не искахме да те тревожим.

Ан-Лиз обичаше Ивон прекалено много, че да я остави да се измъчва по този начин.

— Чуй, Ивон — каза тя, — животът продължава и съм щастлива, че е така. Мога само да кажа, че преживях някои наистина лоши моменти и направих нещо, за което съжалявам. Ако ми говорите истината, ако разкривате пред мен реалния свят, няма да ме спрете да го направя отново, ако искам. Но аз не искам — побърза да добави. — Ако човек иска да се самоубие, ще намери начин. Мисля, че онова, което сторих, беше вик за помощ и ми показа, че искам да живея. Така че разкажи ми всичко. Всичко, което става в този град, Ивон. Не пази нищо в тайна, защото нищо не може да ме разстрои.

— О, Ан-Лиз! — едва ли не проплака Ивон и дори изгуби за малко контрол над колата. — Съжалявам, съжалявам — каза и отново я овладя.

— Исусе, когато говорих за самоубийство, не исках да кажа, че ще се самоубия сега, в колата ти — пошегува се Ан-Лиз и изведнъж вече и двете се смееха.

— Никога не съм мислила, че двете ще се смеем над това — каза Ивон. — Страхувах се от този разговор, мислех, че ще трябва непрекъснато да заобикалям темата, не знаех какво да кажа и какво да премълча. Казах на Франк, че вероятно всичко ще е различно. И че ще е най-добре от болницата да те вземе Едуард, но... — Тя отново млъкна рязко.

— Всъщност Едуард предложи да ме вземе — каза Ан-Лиз, — което, при дадените обстоятелства, беше много мило от негова страна.

— Сигурна съм, че на онази крава Нел щеше да ѝ излезе пяна на устата, ако го беше направил. Като се има предвид...

— Ивон отново замълча.

— Всичко е наред, наистина — каза Ан-Лиз. — Само една такава среща със смъртта може да те накара да постигнеш мир със света, Ивон. Аз съм в хармония с всичко и с всички, със себе си. Казах на Едуард, че е много мило от негова страна, но трябва да продължим да живеем и не искам да попадна в капана да разчитам на него, като че ли нещата стоят по същия начин, защото не е така. Радвам се, че ти дойде да ме вземеш. И наистина го оценявам.

Любезността и приятелството на Ивон бяха очевидни и в къщата. Двете с Джоди я бяха почистили, но имаше и други знаци за вежливост — свежи цветя на две от масите и бутилка вино на кухненския плот.

— Не знаех дали ще е приемливо да купя алкохолна напитка — каза предпазливо Ивон. — Не знаех дали не си на лекарства, за които комбинацията с вино да е вредна. Но после Франк каза, че преувеличавам и че няколко глътки няма да те убият.

Ан-Лиз се усмихна.

— Обзалагам се, че няма — каза тя. — Не вземам никакви лекарства, освен някои нови антидепресанти, а с тях е безопасно да пия алкохол.

Ивон се зарадва.

— Майка ми беше на практика пристрастена към антидепресантите. Но това беше по времето, когато ги изписваха непрекъснато, все едно че са бонбони. „*Малкият помощник на майките*“, така ги наричаха. Или пък, дали това не се отнасяше за джина?

— Опитаха се да ми дават силни лекарства в болницата — каза Ан-Лиз. — Когато разбраха, че не искам да бъда като упоена, престанаха. Тяхната цел е да те накарат да се почувстваш по-добре, а човек не е по-добре, ако е със замаяна глава в Щастливата земя. Няма нищо лошо в тази фиктивна Щастлива страна — добави, но тя просто не е за мен. Така че, никакво химическо упояване. Обаче бутилка вино ще ми се отрази много добре, благодаря.

В този миг звънна звънецът и Ивон отиде да отвори вратата. Беше Корин от магазина, която както винаги миришеше тежко на благовонни масла и размахваше голяма чанта, която съдържаше, без

съмнение, всякакви органични миризливи блага, които биха накарали Ан-Лиз да се почувства по-добре. „Естествено, скъпа.“

С нея беше Стивън от градината, скрит зад няколко огромни растения, поставени в голям кашон.

— Реших, че грижата за тях ще ти се отрази добре, Ан-Лиз — каза той и побутна кашона към нея.

Тя се усмихна широко, щастливо. Жестът беше толкова мил, Бог да го благослови. Ивон отвори виното.

— Тези купени в магазина неща са отчайващи — говореше Корин. — Моето домашно вино...

— Да, знам — прекъсна я Ивон, — то е напълно естествено. Но въпреки това, има вкуса на котешка урина, Корин. Няма да пием от него, дори да имаш три бутилки на задната седалка на колата, разбра ли?

Корин се изкикоти.

— Това беше само предложение — каза. — Има много по-малко свободни радикали в домашно приготвеното питие.

— И повече алкохол — добави Стивън.

— Точно така. Ето защо то ти харесва, Корин — добави Ивон. — Само по една чаша и всички лежат проснати на пода.

Корин беше донесла огромна торта. Разрязаха я и започнаха сладко да отхапват. За разлика от виното ѝ, тортите на Корин бяха превъзходни, легендарни.

— Истинска храна — въздъхна Ан-Лиз. — Да ти кажа, не знам защо хората ходят в центрове за отслабване. Трябва просто да полежат малко в психиатричното отделение на болницата в Тамарин. Храната е отвратителна. Там всеки би свалил поне няколко килограма.

— Мислиш ли, че това може да се окаже нова диета? — засмя се Ивон гръмогласно още след първата чаша вино за следобеда.

— А, не, лечението би било прекалено радикално — отвърна Ан-Лиз.

— Но нали винаги може да се направи липосукция? — предложи Стивън и трите го погледнаха в пълно изумление.

Стивън до такава степен не се интересуваше от света, че това негово знание за подобни процедури им се стори много странно.

— Е, поговорих малко с жената, която се появи в градинския център онзи ден. Преместила се съвсем наскоро в Тамарин и сега

обновява една от къщите в близост до пристанището. Ами, поразговорихме се... — Той замълча и Ан-Лиз любезно смени темата.

Щеше да е великолепно, ако Стивън намереше подходящ човек и се влюбеше. Беше сам вече цяла вечност. Ако му кажеха нещо по въпроса, той нямаше да сподели с тях нищо повече. Ан-Лиз беше спасена от повторния звън на звънеца.

— Господи, тук е като на Централната лондонска гара — каза щастливо Корин и си отрязва още едно огромно парче от тортата.

Ан-Лиз отвори вратата и видя Мак, застанал на прага. Изведнъж нещо меко и светло се втурна между краката ѝ и влезе в къщата. Тя се обърна рязко, усетила миризмата на мокро куче.

— Мислех, че кучето ти е голямо и черно — каза с въпросителна интонация на Мак.

— Така е — каза той и изведнъж доби изключително глупава физиономия. — Това не е моето куче, а твоето.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя е куче, обучено да спасява. Реших, че можеш да се грижиш за нея...

Ан-Лиз го погледна.

— Ти ме спаси, затова трябва да приема кучето. Дали ще ме спаси това, ако се грижа за нея или...?

Той сви рамене.

— Не знам кой кого ще спаси, но мисля, че ще ти е добре да имаш компания.

— Мак, не искам куче — поде Ан-Лиз, — аз съм...

И млъкна, защото нямаше причина да няма куче, макар че би предпочела тя да вземе решението, а не някой просто така да реши вместо нея. Надникна във всекидневната, където стоеше кучето. То трепереше и душеше въздуха. Не беше от типа кучета, които Ан-Лиз харесваше. Тя предпочиташе куче със средни размери и загладен косъм, а това нещо тук... ами, беше огромно, със светла козина и страшно се нуждаеше от баня. Очевидно много дълго време не беше виждало топла сапунена вода, а и само Господ знаеше как ще успее да го вкара във ваната. То я погледна право в очите и премигна невинно.

— О, добре — каза Ан-Лиз, — предполагам, че ще можем взаимно да се спасим. Как се казва?

Мак сви рамене.

— Не ми каза.

Ан-Лиз му хвърли един от убийствените си погледи, но той просто се усмихна.

Накрая се оказа, че са изяли цялата торта, че са изпили виното, и всички си тръгнаха като махнаха щастливи на Ан-Лиз и кучето. А то продължаваше да гледа малко нервно новата си стопанка и се сви до дивана, когато тя се опита да го погали.

— Моля те, не трепвай всеки път, когато те доближа — помоли го Ан-Лиз.

Кучето продължаваше да я гледа подозрително.

— Точно така — домашни правила. Щом ще живееш с мен, ще трябва от време на време да ми позволяваш да те погалия и да те къпя. А, май разбираш какво ти говоря. — Кучето определено беше потреперило при споменаването на думата „баня“. — Значи се разбираме, все пак.

Когато свърши, подът на банята беше мокър, навсякъде бяха разхвърляни хавлии, а по плочките имаше пяна от шампоан. Беше намерила стара опаковка шампоан против пърхот и бе решила, че е подходящ за целта. Едва беше успяла да задържи обаче кучето във ваната, за да го изкъпе, защото то беше доста силно. Накрая то излезе, чисто, но мокро, втурна се като пощуряло из цялата къща, щастливо, и започна да се отрсква, като пръскаше малки капчици навсякъде.

— Наистина си като малко кученце — каза Ан-Лиз със смях.

Прекрасно е, че мога да се смея, помисли си внезапно и благодари на кучето за тези няколко щастливи мига.

— Благодаря ти, кученце. Но ти не си малко кученце, нали?

Мак каза, че го е взел от местната ветеринарна лечебница и според него кучето било на пет или шест години. Никой не знаеше точната му възраст. Изглежда, се бяха грижили добре за него, макар да беше малко слабо. Страхът вероятно означаваше, че някой го е наранил. Ан-Лиз твърдо реши, че вече никой няма да може да го стори.

— Предполагам, че мога да те нарека Нел, защото си женска и следователно кучка — каза Ан-Лиз, гледайки кучето право в очите. Кучето спря да тича наоколо, отиде при Ан-Лиз и започна да се отърква в глезените ѝ.

— Не, Нел ще е жестоко за теб и не говори добре за мен — реши Ан-Лиз. — Как искаш да те наричам, скъпа?

Кучето престана да се щура наоколо и седна, облегна се на краката на Ан-Лиз и наклони глава назад, така че ушите му увиснаха, а очите му я загледаха предано. Ан-Лиз си помисли, че така мокро, то прилича на тюлен. Или на онези митични същества, полухора, полутюлени, за които се предполагаше, че населяват западните крайбрежни острови. Наричаха ги Силки — от английската дума за коприна.

— Ще те нарека Силки — каза тя. — Силки, да, това име е хубаво.

Силки размахна мократа си опашка.

— Предполагам, че дълго време ще бъдем заедно — каза Ан-Лиз.

— И че искаш да спиш в спалнята ми, така ли е?

Силки отново размахна опашка.

— Чудесно. Само се надявам да не хъркаш.

ГЛАВА 24

Шест месеца по-късно

Изи протегна изтръпналите си крака и благодари мислено на Бога, че „Силвър Уеб“ се справя толкова добре, защото в противен случай щеше да ѝ се наложи да брои доларите си. Никога преди не беше летяла до родната Ирландия в бизнес класа и ѝ се струваше изключително приятно, че разполага с повече пространство. Не си позволяваше да мисли за полетите с „Гълфстрийм“-а на Джо. Те бяха част от лудите мечти на изминалата вече година и символизираха едно време в живота ѝ, към което не искаше да се връща. Така, заела в самолета мястото, за което беше платила, се чувстваше добре. Такъв щеше да е животът ѝ занапред. А не да лети в лукс с Джо.

Джо. Затвори очи и позволи на спомените да се върнат. Не го правеше много често напоследък. Защото, когато му позволише да влезе в мислите ѝ, той ги обсебваше. *Дори този въображаем Джо притежава силна харизма и завладява всичко и всички*, помисли си тя с горчивина.

Джо се беше обадил пет пъти през последните шест месеца, но тя се беше заставила да не приеме обажданията му. Той ѝ оставяше съобщения, които тя после изслушваше.

„Исках да ти кажа здравей. Мисля за теб. Много мисля за теб. Обади ми се.

Изи“

Последното съобщение беше изтрила, след като го беше чула три пъти. Все още си спомняше всяка дума. „*Обади ми се.*“

Копнееше да го направи. За да разбере за какво иска той да разговарят, дали е все още със съпругата си, дали разбира колко много я е наранил и каква жертва беше сторила тя с това, че беше излязла от живота му...

— Искате ли шампанско, мадам, или портокалов сок? — запита стюардът, който държеше малък поднос.

Изи му се усмихна, благодарна, че е прекъснал мислите ѝ. Взе портокалов сок и чаша шампанско за по-късно.

Джо беше миналото ѝ. А настоящето беше това пътуване до Ирландия, за да види бебето Мици за първи път. И баба. Мълчаливо се молеше да не е за последен път. Баба беше все още в кома, едновременно жива и мъртва. Да, животът ѝ бавно изтичаше. Ан-Лиз беше предупредила Изи да е готова. Беше добавила, че срещата няма да е лесна.

— Тя изглежда много крехка сега, Изи, скъпа — беше обяснила Ан-Лиз по телефона. — Все още е Лили, но не е тук, ако разбираш какво искам да кажа.

Изи беше измърморила нещо в отговор, беше се престорила, че не плаче. Беше плакала много през последните месеци. За Джо и за баба. Две големи празноти в живота ѝ.

— Мици е малка и много сладка — беше продължила да говори Ан-Лиз. — Много ще я харесаш, Изи. Много прилича на Бет, когато тя беше на същата възраст, макар че, както непрекъснато казвам на Бет, Мици спи.

Мици беше почти на пет месеца и това голямо събиране на семейството беше по случай кръщенето ѝ. Ако беше напълно честна със себе си, Изи трябваше да признае, че не иска да лети до дома си заради това събитие. Раждането на Мици беше все още отворена рана за нея. Не завиждаше на братовчедка си за щастието ѝ, но изпитваше болка, че тя самата не е успяла. Не беше казала на никого как се чувства, защото се срамуваше от чувствата си. Сигурно само ужасните хора могат да си позволят да изпитват тъга, че нямат дете, вместо да се радват на чуждото щастие, нали?

А после, шест седмици след раждането на бебето, когато Изи вече беше успяла да поуспокои вината си с изпращането на много и все изискани подаръци, Бет ѝ се обади по телефона. В Ню Йорк беше доста късно, Изи лежеше на дивана по долнище на пижама и суичър, преглеждаше каналите на телевизията.

— Бет! — възкликна изненадано. Не бяха разговаряли от раждането на Мици насам. — Как си?

— Уморена — въздъхна Бет. — Сънят на Мици е доста нередовен и колкото и да се опитвам да ѝ създам дневен режим, не мога. Маркърс е много зает в работата си и трябва да се справям сама с всичко.

Изи изпита искрица гняв по отношение на братовчедка си, която не разбира какво богатство има, но не каза нищо. Накрая, след като изказа убеждението си, че Ню Йорк вероятно е прекрасен, сравнен с прекрасния стар Дъблин, след като спомена, че в едно списание е видяла интервю със Стефи, най-известния модел на „Силвър Уеб“, и каза, че сигурно е много интересно да имаш модна агенция, Бет стигна до същината:

— Двамата с Маркърс ще се радваме да бъдеш кръстница на Мици.

— Аз? — Изи не би могла да е по-изненадана.

— Кой ще е по-добър? — запита Бет.

— Но аз не знам нищо за децата — каза Изи и още в същия миг прецени, че забележката ѝ е глупава. Ако всички кръстници трябваше да бъдат експерти в отглеждането на деца, то раждаемостта щеше да спадне поне наполовина.

— Кръстницата трябва да бъде моралната подкрепа на детето, неговата наставница — отговори весело Бет.

Изи трепна. Не се чувстваше сигурна и в тази област.

— Но всъщност ние искаме да сме сигурни, че ще има кой да се грижи за Мици, ако двамата с Маркърс попаднем под колелата на камион. Не че планираме нещо подобно. Кръщенето ще е през март в „Сейнт Канис“ в Тамарин. Решихме така, защото църквата е много красива и на мама много ѝ хареса. Вече не ходи толкова често на църква, както едно време, но се надяваме, че ще ѝ е добре по време на церемонията. Моля те.

— Разбира се, за мен ще бъде чест — каза Изи, защото просто нямаше какво друго да каже.

След като затвори, Изи притисна коленете си към гърдите си и заплака. Не мислеше, че заслужава да стане кръстница на това новородено. Защото единственото, което Мици означаваше за нея, беше болката от липсата на собствено дете. Какво добро би могла да донесе на малкото при тези обстоятелства? Едва не беше позвънила на Бет, за да откаже. Щеше да отиде на кръщенето, защото искаше да

посети баба си в старческия дом, но не мислеше, че ще се справи със задълженията на кръстницата. А после отново беше променила решението си заради Лола. След много години на връзки и с мъже, и с жени, Лола накрая беше направила избора си и беше заживяла с една датчанка, фотографка на име Паула. Паула беше висока и русокоса, за разлика от дребничката и тъмнокоса Лола и двете бяха изумителна двойка. Бяха решили да осиновят дете. Нито една от тях не се притесняваше от това решение, не се тревожеше, макар да бяха заедно само от няколко месеца. Нито пък изглеждаше да се притесняват от трудностите, които щяха да срещнат като еднополова двойка.

— И защо да се тревожим? — свиваше рамене Лола. — Ще осигурим прекрасен дом за детето си.

На Лола ѝ липсваше съмнение в себе си. Изи разбра това и я жегна лека завист. Лола знаеше, че от нея ще излезе прекрасен родител, и преследваше мечтата си, макар комбинацията от биология и сексуалност при нея да правеше нещата трудни. Да, тя вървеше напред, не се свиваше в черупката си, победена от съмнения.

Изи се замисли какво беше направила тя, за да постигне собствените си мечти. Нищо, беше се препънала още в първата пречка. Беше приела факта, че най-вероятно няма да има собствени деца заради възрастта си и липсата на стабилен партньор в живота ѝ. Беше затворила тази страница от живота си и се беше отдала на мъката.

— А трудно ли е за жена, която живее сама, да осинови дете? — беше запитала тя Лола, която се беше засмяла гръмогласно.

— Много по-лесно, отколкото за две лесбийки, да знаеш!

Това беше като лъч в мрака — лъч, който позволи в живота ѝ да влезе надеждата за майчинство. Изи Силвър можеше да е майка все пак. Щяха да са ѝ необходими смелост и немалко усилия, но беше възможно. Нямаше да се лиши от това щастие само защото нямаше Джо, с когото да го сподели.

Запази тази идея за по-късно. Животът беше хубав все пак. Правеше нещо, в което вярваше; работеше с жени, които обичаха себе си, и се чувстваше добре, макар че това никога нямаше да бъде лек за болката и за празнотата в сърцето ѝ, където преди това живееше Джо и баба. Баба още не беше преминала в отвъдното, но нощем, когато беше в леглото и мислеше за зората, която обагреше хоризонта в Тамарин, тя изпитваше тъга. И сърцето ѝ се свиваше в предчувствие на бедата.

Огромната болка, която изстрадваше, след като се беше сбогувала с Джо, започваше да намалява с времето и моментите, в които ѝ се приискваше да му се обади, ставаха все по-редки. Беше направила избора си и трябваше да живее с това. Може би не беше получила от живота всичко, което искаше, но кой ли би могъл да се похвали с това?

Ан-Лиз усещаше как мускулите ѝ заболяват от усилието.

— Не знам още колко ще мога да остана така — прошепна тя и усети как краката ѝ започват да треперят. Едва за трети път заставаше на глава, а Карън кръжеше около нея, готова да ѝ се притече на помощ, ако тя се поколебае.

— Остани още малко, справяш се страхотно. Ръцете ти трябва да заякнат, Ан-Лиз — говореше тя тихо, но заповедно, с ясно доловим австралийски акцент.

За човек, толкова тих и мил в обикновения живот, Карън се превръщаше в истински цербер, когато преподаваше йога. Но се получаваше. За четирите месеца, през които Ан-Лиз се занимаваше с йога, тя беше направила бърз напредък и това се дължеше единствено на умението на Карън да я подтиква да достига върха на способностите си. При първите тренировки тя надаваше стон при всяко движение, а ето, че сега беше направила челна стойка, подпряла се на лакти и предмишници.

— В Пуна те карат да правиш това на мраморен под — продължи да говори Карън. Пуна в Индия беше центърът на йогите и там тя беше завършила обучението си.

— Те са садисти, тогава — каза задъхано Ан-Лиз. — Мислех, че йогата е предимно упражнения за ума, тялото и духа, а не заплаха да разбиеш черепа си в мраморния под.

Карън се засмя. Харесваше особеното чувство за хумор на Ан-Лиз.

— Добре, можеш да се отпуснеш сега. Вдигна се на стойка с десния си крак, така че трябва да спуснеш първо левия.

С грация и лекота, които изненадаха и самата нея, Ан-Лиз спусна първо левия, а после и десния си крак на пода.

— Уоу! — Коленичи на постелката и задиша тежко. — Не бях помислила дори, че ще мога да го направя, без да подпра краката си на стената — каза тя.

— На теб естествено ти се удава — каза весело Карън. — Шона, искаш ли сега ти да опиташ?

Карън започна да помага на друг член на малката им група, отдала се на упражнения в петъчната сутрин, а Ан-Лиз изпита чувство на задоволство от постигнатото. Странно, упражненията по йога наистина ободряваха и тялото, и ума. За разлика от заниманията по фитнес, когато беше млада, сега Ан-Лиз откриваше, че не се налага да се бори с тялото си и да подскача усилено, за да запази формата си. Независимо колко наранена или уморена се чувстваше, един час занимания по йога в студиото на „Стоун стрийт“ я успокояваха. Реши, че десетминутната медитация в края на заниманията е по-добра от всякакви антидепресанти. Денят, в който майката на Джоди беше решила да остане в града до раждането на внучето си, беше особено добър за нея, както и за много от жените в Тамарин. А сега, когато бебето на Джоди се беше вече появило на бял свят и беше получило името Кайл, Карън започваше да мисли за възможността да остане тук завинаги.

След заниманията по йога групата от десет жени винаги отиваше в заведението на Дорота за по чаша чай и кифличка. В онзи ден Ан-Лиз и Карън вървяха заедно. Ан-Лиз изпитваше онова великолепно чувство на доволство от живота, което идва от затоплените и разтегнати мускули, а умът ѝ беше успокоен поне за десет минути.

— Всичко готово ли е за утре? — запита Карън.

— Да — отговори Ан-Лиз. — Радвам се, че после ще има обяд в „Харбър хотел“. Щеше да ми е неудобно да посрещна гостите у дома, дори всичко да беше наред между мен и Едуард. Кръщенето трябва да помага на хората да създават нови спомени, а не да бъдат притиснати от тежестта на старите, били те лоши или добри.

— Изглеждаш щастлива — каза Карън.

Ан-Лиз се усмихна. Карън беше станала една от най-близките ѝ приятелки през последните няколко месеца. Което беше още по-важно, те бяха избрали да бъдат приятелки, приятелството им не беше продиктувано от факта, че живеят една до друга или че децата им учат в един и същи клас в училище. Връзката между тях просто се беше

получила, макар веднъж Карън да беше отбелязала, че за това е помогнала и раздялата на Ан-Лиз със съпруга ѝ. Ан-Лиз разбираше какво иска да каже тя. В този град жените определено бяха разделени на групи. Вдовиците бяха отделна категория, защото съпрузите им бяха починали. Разведените и самотните жени оформяха друга група. А щастливите — и дори нещастно омъжените жени бяха членовете на третата група.

Ан-Лиз беше открила, че е истинско предизвикателство да се сприятелиш с някоя от тях. Онези, които притежаваха интуиция, се тревожеха, че разговорите за семейното им щастие може да причинят безпокойство на Ан-Лиз, докато по-малко чувствителните блажено обсъждаха качествата на съпрузите си и дори недостатъците им и споделяха, че понякога им идва да ги убият, без да се замислят как ли звучи това на жена, която живее сама.

Нищо от това нямаше значение при общуването с Карън.

— Да, щастлива съм. Много — отговори Ан-Лиз. — Сигурно няма да прозвучи добре, но ми е по-лесно, откакто Едуард се премести в къщата на Нел. Макар да не искам той да се върне, определено изпитвам облекчение, че Нел не е по-добра за него от мен, че тя също се е провалила. Лошо ли звучи? Като от устата на истинска крава?

— Да — отговори спокойно Карън. — Кметът ще ти издигне паметник на „Харбър скуеър“ — крава в цял ръст. Не — каза след това. — Звучиш напълно нормално. Колкото и да си щастлива сега, сигурно ще те заболи, ако видиш Нел и Едуард да се държат като млада влюбена двойка. Но ти явно се справяш, държиш се добре. Ако бях на твоето място, щях да удрям на Нел по една плесница всеки път, когато я видя. Или пък да изпиша името и телефонния ѝ номер във всяка телефонна кабина в област Уотърфорд, а може би да добавя и прякор — „удар с камшик“, нещо такова. Ан-Лиз се засмя.

— Тази идея ми мина през ума — пошегува се тя. — Но, питам сериозно, какъв смисъл би имало? Ако партньорът ти иска да те напусне, ще го направи. Осъзнах, че не трябва да стоварваш вината върху онзи, заради когото са те напуснали. Така се отдалечаваш от същността.

— Но тя ти е била приятелка — каза Карън.

— Вярно е. Това наистина причинява болка. Ако ме беше напуснал заради жена, която не познавам, нямаше да е толкова лошо.

Но ми беше трудно да понеса мисълта, че е отишъл при Нел. Няма да повярваш как се измъчвах, като мислех за всеки случай, когато тримата сме били заедно. Опитвах се да се досетя дали те двамата тогава са били любовници, дали не са ме обсъждали тайно зад гърба ми. *Ан-Лиз няма настроение днес, нали.* Такива неща. — Тя потрепери. — Вече приключих с това. Съжалявам Едуард.

— Вземам си думите обратно — каза Карън. — Кметът няма да ти издигне паметник под формата на крава. Той ще те обяви за светица. Света Ан-Лиз.

— Не, честно — каза Ан-Лиз. — Говоря сериозно. Жените се справят по-добре, когато останат сами. Нел беше сама години наред, а се оказва, че и на мен ми е по-добре така. Но ако Едуард остане сам, ще е изгубен.

Ивон беше тази, която й каза. Беше го чула от Карина, която пък го беше чула от Калъм, пощальона.

— Едуард живеел в свободната стая на Фреди Полок. Бил там поне от седмица. Нел казала на Калъм, че няма повече да взема пощата му — каза Ивон.

Ан-Лиз мълча около секунда.

— Е — каза накрая, — предполагам, че не трябва да съм изненадана. Никога не съм смятала, че са подходяща двойка.

А после си помисли, че може би много хора не са виждали нея и Едуард като подходяща двойка.

— Възможно е да иска да се върне при теб — каза Ивон с надежда.

Въпреки чувствата, които се събираха в нея, Ан-Лиз се усмихна. Ивон беше толкова невинна. За нея всичко беше просто: Нел беше причината за проблемите в брака на Ан-Лиз и Едуард и сега, когато нея я нямаше, всичко можеше да тръгне — почти — постарому.

— Съмнявам се, Ивон — отговори тя. — Аз всъщност не искам той да се върне при мен.

— О! — Ивон звучеше шокирана.

— Животът ми харесва такъв, какъвто е сега — обясни, напълно искрена, Ан-Лиз. — В него няма място за Едуард. Той си отиде и вече е минало.

— Заради Мак, нали? — запита Ивон.

Мак наистина беше част от новия живот на Ан-Лиз, но само като приятел. Тя се интересуваеше истински от него, но отношенията им никога нямаше да прераснат в нещо повече. Тя далеч не беше готова за нова любов в живота си. Макар на хората, които виждаха нещата отвън, да им се струваше, че е възможно Мак да е следващият.

— Не, не заради Мак — каза тя категорично на Ивон. Искаше да задуши тази идея още в зародиш. — Той е приятел, нищо повече. Ако се влюбя, Ивон, обещавам да ти кажа, но не виждам това да се случи скоро.

— Сигурно си самотна, Ан-Лиз — каза Ивон. — Тревожа се за теб, защото си съвсем сама, ако се изключи кучето.

— Само от него имам нужда — каза Ан-Лиз топло, с обич към животното. — Щастлива съм, наистина.

— Поне не трябва да се тревожиш дали да поканиш Нел на кръщенето — каза Карън. Бяха стигнали до заведението на Дорота и решиха да седнат вътре, макар мартенската сутрин да не беше студена.

— Бет се тревожеше по този въпрос — прошепна Ан-Лиз, когато се наредиха на опашката, за да дадат поръчката си. — Развика ми се по телефона, когато ѝ го споменах. Накрая се наложи да ѝ кажа, че аз нямам проблеми с това. А и светът не се върти около мен, нали? И тя поомекна, но пък този въпрос вече не стои. Бедната Нел. Откъсната е от всички. Ивон и Корин почти не ѝ говорят, а и Едуард вече не е с нея.

— Малко съм невежа по въпросите на религията, така че ще трябва да ми помогнеш. Кой стои по-горе от светците? Защото ти определено си на опашката.

— О, престани! — засмя се Ан-Лиз. — Човек трябва да мисли положително. — Погледна сладките във витрината. Спря очи на сметанова торта, покрита с бадеми. — Ще хапна от това, макар да изглежда така, сякаш има хиляди калории, и ще се надявам позитивизмът ми да ги изгори всичките!

Бет и Джоди вървяха в удобно и приятно мълчание покрай стената на пристанището и бутаха количките пред себе си. Наслаждаваха се на тишината и бяха благодарни на бебетата, че са замлъкнали поне за миг. Мици, почти на пет месеца, се превръщаше в любопитно малко момиченце, което гледеше втренчено хората с

огромните си синьо-зелени очи и се усмихваше с най-очарователната усмивка на света, която образуваше трапчинки и на двете ѝ бузки. Обаче тя невинаги беше в добро настроение и Бет беше свикнала с неутешимия ѝ плач. Така щеше да бъде поне докато коликите преминат напълно. Майчинството беше доста трудна задача понякога, ето защо тя се наслаждаваше на разходката в компанията на Джоди и бебето Кайл.

Кайл беше само на десет дни и изглеждаше много малка. Джоди наскоро беше преодоляла страха си, че може да го изпусне. Беше още малко шокирана от разрешението да напусне болницата и да започне да се грижи сама за него у дома си.

— Как така са сигурни, че ще знам какво да правя? — беше запитала тя Дан със сълзи в очите два дни след раждането, когато двамата с Кайл се бяха прибрали у дома.

— Защото веднага са разбрали, че ще бъдеш страхотна майка — каза Дан уверено.

Тъща му го беше подготвила добре — беше му обяснила, че следродилната депресия е много по-лоша от онова, което могат да сторят предменструалните хормони.

В онзи ден Джоди също се чувстваше предразположена към сълзи, но настроението ѝ се беше повишило, когато Бет беше предложила да се поразходят.

— Разходките се отразяват добре на бебетата — беше ѝ казала майка ѝ, преди да ѝ предложи да излезе с Бет, която беше в града заради кръщенето на детето си.

Предния ден двете майки бяха обиколили няколко пъти малкия Тамарин и разходката им беше подействала толкова добре, че се бяха разбрали да я повторят. И ето, че сега бяха на пристанището и дори се канеха да изпият по чашка кафе, ако бебетата продължат да спят. Разговаряха за съня им, за храненето им и за коликите.

— Звучи ужасно — беше надала стон Джоди, когато Бет ѝ беше разказала за мъките си.

— Беше ужасно — въздъхна Бет. — Помислих, че правя нещо не както трябва. През последните три седмици започва да плаче всяка вечер в пет.

В този момент Мици започна да хленчи. Двете млади жени се спогледаха.

— Да пием кафе, преди да се е събудила, какво ще кажеш?

— Дадено.

— Изи възстанови ли се от часовата разлика? — запита Джоди, докато вървяха бързо към кафе-бара.

— Изи е свикнала с пътуванията, никога не страда заради часовата разлика — каза Бет. — Ще я помоля да гледа Мици довечера.

— Може да се отбия по-късно, тогава — каза Джоди. — Така и не ѝ показах какво написах за Ретнъри. Канех се да ѝ го изпратя по електронната поща, но не бях подредила главите, а исках тя да види завършената версия, всичко да е перфектно.

— Бях забравила, че се занимаваш с това — каза Бет. — Мама ми каза. Откри ли някакви фамилни скелети?

Джоди се усмихна горчиво. Писмата и документите, които ѝ беше дала дъщерята на Виви Уелън, не ѝ бяха особено полезни. Имаше само няколко писма от Лили до приятелката ѝ, а и мастилото беше толкова избеляло, че беше много трудно да се прочетат.

С дневника беше различно. Джоди беше сигурна, че в него се крие цяла история. Беше го открила в месеца преди раждането на Кайл. Двете с Ан-Лиз бяха отишли до къщата на Лили, за да вземат някои скъпи за нея вещи, които да украсят стаята ѝ в „Лоръл Гардънс“. Ан-Лиз се беше заела да поизчисти малко. Правеше всичко възможно да крие сълзите си, докато подреждаше възглавничките по дивана.

Беше очевидно, че мислите ѝ се въртят около възможността Лили никога вече да не си дойде у дома. Джоди се опита да я разсее, като заговори колко много тегло беше натрупала.

— Единайсет килограма — беше изстенала тя. — Наддала съм единайсет килограма. Можеш ли да повярваш?

— Скоро ще възстановиш фигурата си — отговори любезно Ан-Лиз, после въздъхна тежко. — Мисля си за това, че като си дойде у дома Изи ще види вестника на Лили, отворен на страницата с кръстословицата, чашите, измити и оставени да съхнат... Толкова е тъжно, сякаш Лили просто е излязла за малко.

Ан-Лиз слезе на долния етаж, за да вземе още пижами и бельо за Лили. Джоди се настани на големия удобен фотьойл и се размърда, за да седне по-удобно. Ако го преместеше леко, щеше да може да вдигне краката си върху табуретката. Но фотьойлът се удари в една картонена кутия, оставена внимателно върху купа вестници, и тя падна на земята.

Отвори се и съдържанието ѝ се разпиля — пожълтели изрезки от вестници, стари снимки и малка тетрадка с твърди корици. Смутена от несръчността си, Джоди бързо се изправи, за да ги прибере обратно в кутията.

— Какво е това? — запита Ан-Лиз, застанала на прага.

— Прекатурих я, докато се опитвах да дръпна фотьойла — обясни Джоди. — Съжалявам.

И двете, едновременно, погледнаха тетрадката. Ан-Лиз се наведе и я вдигна, отвори я и се разкриха пожълтели страници, изпълнени със ситния почерк на Лили.

— Дневникът ѝ! — ахна Джоди.

— Исусе! — възкликна Ан-Лиз. — Не знаех, че Лили води дневник.

Прокара пръсти по редовете, сякаш по този начин можеше да докосне самата Лили, после го затвори рязко.

— Не искам да го чета — каза. — Той все още е на Лили, тя още е жива. Ако някой трябва да го вземе, това е Изи.

Джоди погали корицата с копнеж. Искаше да го прочете, искаше да знае историята на Лили.

— Изи трябва да го вземе — каза отново Ан-Лиз.

— Разбира се — съгласи се Джоди. Историкът в нея преклони глава, подчинил се на правилата на приятелството. — Изи е най-близката ѝ роднина.

Ан-Лиз я потупа по ръката.

Джоди и Бет стигнаха до заведението на Дорота. Бебетата все още спяха блажено.

— Не — каза тя категорично, — няма никакви скелети. А ако има, Изи трябва да им помогне да почиват в мир.

Изи беше извадила дрехите си от куфара и внимателно бе закачила в гардероба роклята си за кръщенето. Утрешният ден щеше да е оживен, трескав и Изи вече го очакваше с нетърпение. Беше невероятно да държи Мици на ръце. Мислеше, че ще има известни затруднения с това, и беше изненадана, когато предната вечер Бет просто ѝ беше подала Мици и бе излязла от стаята за около дваайсет минути.

— Какво...? — Изи се канеше да запитва нещо, но беше вече сама в стаята. — Само двете сме — каза тя на Мици, която я изгледа сънено. — Не плачи.

Погледът на Мици започна бавно да се фокусира. Осъзна, че вече не е в успокояващата прегръдка на майка си. Коя беше тази жена?

— О, Исусе! — възкликна Изи, когато Мици нададе силен рев, който разтърси малкото ѝ телце. Как беше възможно нещо толкова малко да издава такъв оглушителен шум? Ревът беше последван от странен звук и Изи придоби усещането за нещо топло и тежко, а после в стаята се разнесе отвратителна миризма. Зададе си също така и въпроса как може нещо толкова малко да е източник на такава отвратителна миризма.

На Мици ѝ бяха необходими десет минути, за да се успокои, за което време Изи беше успяла да изпее по два пъти всяка детска песничка, която знаеше. Вече само припяваше тихичко някакви безсмислици, когато Мици притихна и ѝ се усмихна.

— О, прекрасна си — въздъхна Изи с облекчение. — Дали да не сменим памперса? — Мици я погледна и издаде гъргорещ звук.

— Искаш, нали?

След като смени памперса и внимателно почисти дупенцето на бебето, Изи почувства, че в края на краищата всяка жена би могла да се справи с майчинските задължения.

— Как беше? — запитва Бет, върнала се в стаята. Изи се усмихна.

— Страхотно. Но малко уморително.

— Не познаваш и половината от тегобите — въздъхна Бет и взе бебето си в прегръдките си.

Преди шест седмици Изи вероятно щеше да намрази Бет за това колко демонстративно показва щастието си, но сега беше способна да кимне, за да изкаже съгласието си.

— Но си заслужава — каза прочувствено.

— Разбира се — отговори Бет.

Отиде да изкъпе бебето си и в този момент в къщата влезе Ан-Лиз със зачервено след разходката по плажа лице.

— Здравей, скъпа — Изи прегърна щастливо кучето. — Много е сладка, Ан-Лиз. Има ли шанс да я открадна от теб?

Лея ѝ се засмя.

— Тя държи мозъка ми в равновесие, така че отговорът е „не“. Само се шегувам — добави, като видя тревогата в очите на Изи. — Няма нужда някой да ме пази да не полудея, Изи. Справям се чудесно.

— Виждам. И татко ми каза, че е така.

— Клюките в семейството все още се разнасят, виждам. Изи се усмихна.

— По възможно най-милият начин — каза. — Наистина изглеждаш щастлива, Ан-Лиз.

— Ти също — отговори леля й. — А не беше така последния път, когато беше тук.

Изи потрепери.

— Онова беше просто лош момент от живота ми — каза тя. — Имам предвид не само случилото се с баба.

И двете замълчаха за няколко секунди. Единственият звук в стаята беше леко запъхтяното дишане на Силки, излегнала се щастливо на килима. Ан-Лиз я погали разсеяно по ушите.

— Лили ни се изплъзва, както знаеш. Изи прехапа устни.

— Знам. Татко ми каза. Ще отида при нея утре сутринта.

— Просто... — Ан-Лиз се поколеба. — Искам да бъдеш подготвена, Изи.

— Но аз съм.

— Не, наистина подготвена. Време е да я пуснем да си иде, Изи. Имам чувството, че тя просто очаква идването ти.

Изи можеше само да кимне, защото плачеше.

— Джоди така и не откри кой е Джейми... — продължи да говори Ан-Лиз, за да може Изи спокойно да си поплаче. — Намери някакви писма от Лили до приятелката й Виви — пази ги за теб — но те разказват само събитията до започването на войната. Сигурно тогава се е върнала в Тамарин.

— Бих искала да ги прочета — успя да каже Изи.

— Но двете с Джоди открихме и нещо друго — продължи Ан-Лиз. — Кутия с изрезки от вестници, писма и тетрадка. Мислим, че е дневникът й. Не съм го чела. Просто почувствах, че Лили не би искала аз да го прочета. А може би не би искала никой да го прочете, но... — Гласът на Ан-Лиз заглъхна.

Беше мислила дълго и усилено по този въпрос. Кутията очевидно беше извадена от скривалището си и тя имаше чувството, че Лили е

имала причини да го стори, че е искала да я покаже на някого. И този някой можеше да е само Изи.

— Кутията е горе — добави тя. — Ще ти я донеса, когато решиш да си тръгнеш. ОК?

— Да, добре — отговори Изи. Коленичи и прегърна Силки, за да скрие сълзите в очите си.

Ан-Лиз нежно ѝ помогна да се изправи.

— Студено е, но вечерта пак е приятна. Ела да поседнем на верандата и да погледаме залива, Силки ще ни прави компания. Ще се успокоим. Това ще ни припомни, че сме само прашинки във Вселената и че някой ден ще трябва да напуснем планетата.

Когато се върнаха в къщата, нощта се беше вече спуснала.

— Благодаря ти — каза Изи и прегърна леля си. — Знаех, че ще ми е трудно, но това не намалява болката.

— Знам. — Ан-Лиз я прегърна здраво в отговор. — Искаш ли дневника и кутията, Изи? Не искам да те тревожа повече.

— О, не, искам ги. Ан-Лиз кимна.

— Просто престани да четеш, когато почувстваш, че ти е дошло много. Нямам представа какво пише в него, но щом го е писала Лили, ще е мъдро, това е сигурно.

Когато си тръгна с колата на баща си, скъпоценната кутия с дневника беше на седалката до нея. Не знаеше дали ще може да го прочете. Защото четенето на дневника на Лили щеше да бъде едновременно и „здравей“ и „сбогом“ за нея.

Малката стая на приземния етаж в старческия дом „Лоръл Гардънс“, беше много красива, макар да беше заемана предимно от пациенти, които не можеха да отворят очи и да се възхитят на тапетите с разцъфналите рози. Тежките кремави завеси ѝ придаваха уют и макар леглото да беше стандартното болнично легло, завивките не бяха стандартни, а меки и розови — в тон със завесите. Разни неща, взети от дома на баба ѝ, украсяваха стаята: на шкафа имаше китайска ваза, пълна с нарциси. Няколко снимки в сребърни рамки, на една от които се виждаше Изи, прегърнала баба си на нощното шкафче до леглото. Бродирана възглавничка, която някога стоеше на фотьойла до

огнището, сега стоеше на стола до леглото, като че ли очакваше Лили да стане и да седне върху нея.

Изи обаче знаеше, че баба ѝ никога няма да седне в този стол и никога няма да се възхити на загрижеността на Ан-Лиз и сестрите, които ѝ бяха помогнали да украси стаята. Още щом влезе в стаята, Изи усети полъха на смъртта. Вече не беше останало нищо от любимата ѝ баба. Лили беше слаба и крехка още миналата година, когато беше получила мозъчния удар, но сега беше само кожа и кости под завивките. Някога красивото ѝ лице беше хлътнало и олицетворяваше маската на смъртта. Приличаше на лицето на фараона, когото Изи някога беше видяла в музея в Кайро.

Изи покри устата си с длан, за да не заплаче на глас. Беше плакала цяла нощ с дневника на Лили в скута си. Беше прочела история, която никога преди това не беше чувала.

— Съжалявам — каза сестрата и я потупа нежно по рамото. — Предупредих ви, че тя е малко по-зле.

Изи кимна. Не можеше да говори. Сестрата, самоуверена жена на средна възраст на име Рона, я беше информирала, че пневмонията, която баба ѝ беше развила, ѝ се е отразила много зле, но въпреки това Изи не беше готова, не беше очаквала чак такива поражения. Обърна се отново към вратата.

— Не мога — изплака тя. Думите ѝ бяха адресирани към Рона.

След прочита на дневника Лили беше толкова жива в ума ѝ — силната, страстна и млада Лили, а не тази крехка старица, от която животът бавно се изцеждаше.

— Разбира се, че можете — отговори жизнерадостно Рона. — Чух, че на практика тя ви е отгледала. Мислете за нея, за онази жена, и ще можете да го направите.

Изи спря да плаче, седна и хвана ръката на баба си. Болеше прекалено много да я гледа такава. Каква егоистка е била да иска баба ѝ да остане в това състояние, нито жива, нито мъртва, само за да не се изправи тя пред смъртта и истинската болка. Тя живееше собствения си живот, а този на баба ѝ висеше на конец.

— Съжалявам, бабо — каза. — Моля те, прости ми, че не бях тук с теб.

Докосна веждата на баба си, но мислеше за снимките, на които се виждаше млада жена с блестяща коса, обрамчваща лицето ѝ, и умни

и живи, изразителни очи. Изи изпита гняв към себе си, че се е осмелила да помисли, че природата е жестока към жената на четирийсет.

— Обещавам, че няма повече да прахосвам живота си — каза. — На това се мъчеше да ме научиш, нали? Човек трябва да прави онова, което може.

Беше го прочела в дневника — това, а и много повече. В него имаше толкова много уроци — уроци, които нямаше да има нужда да препрочете, за да запомни. Животът на баба й беше пълен с истории, които Изи не беше чувала преди истории за живота, за смъртта и за оцеляването.

Най-силното чувство след прочита обаче беше онова, което й подсказваше, че е постъпила правилно, като се е отказала от Джо. Сякаш баба й беше протегнала ръка от страниците на дневника, беше я потупала по дланта и беше казала: „*Постъпи правилно, обичната ми.*“

През изминалите шест месеца Изи се беше измъчвала заради Джо, питаше се дали не трябваше да продължи да се надява, че някой ден той ще бъде свободен за нея. Думите, написани от баба й, я бяха накарали да види, че в живота няма прости отговори, че той не е черно и бяло. Баба й е знаела, че Джейми Хамилтън няма как да бъде неин, без да нарани други, и Изи разбра, че същото е и с Джо. Трябваше да платят много висока цена за любовта си и единственото, което тя можеше да направи, беше да се откаже от него и да продължи да живее живота си.

Изи се замисли за света, в който беше възпитана да вярва — съвременния свят, в който всички имаха равни права. Правото да имат дете, правото да обичат, когото пожелаят... И все пак нещата не бяха толкова прости. Светът на баба й беше управляван от норми, които Изи едва можеше да разбере — властта на църквата, надвиснала над хората, бариерите, които представляваше класата. Някои от тези ограничения не съществуваха в съвременния свят, обаче той беше създал нови. Като например съзнанието как се отразява разводът на децата.

Да се откаже от Джо, беше най-трудното в живота й, но през изминалата нощ, зачетена в дневника на баба си, Изи изпита утехата да знае, че любимата й баба би я разбрала.

— Бабо — прошепна тя, — толкова много исках да ти разкажа за Джо, обаче мислех, че никога няма да ме разбереш. Сега знам, че съм грешала, но вече е късно.

Изи много искаше баба ѝ да може да ѝ отговори.

— Сега знам за Джейми — продължи тя тихо. — Знам всичко. Благодаря ти. Благодаря ти, че си ми оставила дневника си. Исках да ти кажа колко много ми помогна той.

Изи избърса самотната сълза, търколила се по бузата ѝ. Нямахше да плаче, още не.

— Видяла си толкова много, бабо. Съжалявам, че никога не седнах да говоря с теб, да те запитам за всичко, за войната, за Ретнъри. Бях млада и егоистка, но те обичам толкова много, надявам се да знаеш поне това.

Замълча и загледа любимото лице на баба си с надеждата да получи отговор. Знаеше обаче, че такъв няма да дойде. Трябваше да го признае, да го приеме. Няма смисъл човек да се крие от истината.

— Обичам те, бабо — прошепна отново. Снежнбялата коса на Лили беше рошава и Изи отиде да помоли Рона за гребен. Баба ѝ винаги беше изглеждала красива, би трябвало да е такава и в този ден.

Рона ѝ даде мека розова детска четка, която използваша за пациентки като Лили.

— Благодаря — каза Изи и се върна в стаята.

И започна нежно да сресва тънката бяла коса.

— Ти обичаше косата ти да е подредена, бабо — говореше тя, докато приглаждаше непокорните косми.

След това извади овлажняващия крем от огромната си дамска чанта, сложи малко количество на дланите си, а после го втри в сухата кожа на лицето на баба си възможно най-нежно. Ръцете бяха следващите, за които се погрижи. Изи имаше прекрасен крем за ръце „Авела“ с аромата на цветя.

— Този е най-добрият, бабо. Използват го моделите от рекламите за ръце, но ти знаеш, че твоите ръце са ми най-скъпи.

Взе сухата длан между своите две и започна да я гали леко, докато кремът попи в кожата, след това направи същото и с другата длан. Замисли се за онези времена, когато тези ръце я прегръщаха, и утехата, която тя извличаше от тези прегръдки. Сигурно беше много

трудно да си едновременно майка и баба за осиротялото дете, но баба ѝ се беше справила.

— Следва парфюмът. Нямам от твоя любим, но и моят ще свърши работа.

Пръсна на дланите си, после го втри в китките и слепоочията на баба си.

— Не се ли чувстваш по-добре сега? — запита, после подуши въздуха.

Странно, нейният парфюм беше с аромата на мед и канела, а в стаята продължаваше да мирише на лавандула. Това ѝ върна спомена за гардеробите на баба и за дрехите, които слабо ухаеха на същия аромат. Изглежда, мирисът на лавандула е по-силен от всеки друг в стаята, а той ѝ напомняше за лавандуловите храсти пред старата ковачница.

Баба ѝ обичаше това нежно лилаво растение и се грижеше усърдно за храстите, подрязваше ги внимателно, правеше всичко, за да може да се наслаждава на главозамайващия им аромат.

Изи подуши отново въздуха и се върна в детството. Откъде идваше тази миризма?

Април 1945

Даяна танцуваше из стаята в модернизирания къща на „Бейсуотър роуд“, горда с преправената рокля много повече, отколкото с всяка друга, пък била тя и много скъпа. Тя беше от виолетова коприна и беше резултат от шиваческите умения на три жени. А означаваше много повече за нея от всяка друга, защото я носеше на партито по случай годиша си.

Тази вечер беше първата стъпка от превръщането ѝ в мисис Антъни Смайт и Даяна никога не е била по-щастлива. Партито се даваше в „Клариджис“ и бяха дошли всички поканени, дори родителите ѝ от Белтънуърд, което само по себе си беше истинско чудо.

— Изглеждаш красиво — каза Лили и се усмихна на приятелката си.

— Ти също, мила — усмихна се лъчезарно Даяна. В чистото си и блажено щастие тя искаше всички да са щастливи. — Трябва да

вървим, нали знаеш. Толкова много заръчвах на всички да дойдат навреме, че ще е ужасно, ако ние закъснеем.

Лили скри усмивката си. Антъни беше изказал вярата си, че неговата любима ще закъснее.

— Но това е само още нещо, което обожавам у нея — беше казал предния ден на Лили.

А Лили си беше помислила, че той е много мил. Почти толкова красив, колкото Джейми. Позволи си да затвори очи и за един кратък, но благословен момент да се замисли за него. Войната беше почти приключила, всички го знаеха. Скоро Джейми щеше да се върне в Англия и щеше да поиска да говорят за тяхното бъдеще, а тогава Лили щеше просто да умре. За тях нямаше бъдеще, имаше толкова много причини за това.

За нея вярата ѝ беше на първо място. Питаше се как въобще ще успее да обясни на Джейми какво е католицизмът, какво е да си израснал в свят, в който вярата е много важна, който е управляван от нея. Независимо колко се ядосваше на Бог за онова, което ѝ е причинил, за това, че позволява да измират невинни хора в тази глупава война, тя вярваше в него. А Бог не вярваше в половинчатите мерки, когато ставаше въпрос за брак — бракът беше за цял живот. Опита се да си представи как ще реагират майка ѝ и баща ѝ, когато чуят за Джейми, за предишния му брак и за любовта му към тяхната дъщеря. За тях първи щеше да бъде фактът, че Джейми не е католик, и още по-лошо, че е разведен. Едва ли не чуваше думите на майка си: *Ако се омъжиш за него, ще бъдеш прогонена от църквата, Лили. За Бога, не го прави!*

Джейми може би щеше да успее да я убеди на интелектуално ниво, но дълбоко вътре в душата ѝ беше различно — там той нямаше да може да достигне. Любовта на Джейми противоречеше на всяка догма в нейната религия и когато той не беше с нея, когато тя не гореше в огъня на страстта, усещаше бремето на предателството.

После Даяна, без да иска, заби стрела в душата ѝ, когато започна да говори за предстоящата си женитба. Скъпата Даяна, за която Лили беше сигурна, че все още не знае нищо за Джейми, обсъждаше с нея списъка на гостите. Повечето от хората, присъствали на сватбата на Сибил, щяха да присъстват и на нейната. Даяна се опитваше да не бъде

обсебена от подробностите по сватбата, но носеше листа навсякъде със себе си и добавяше към него имената на онези, за които се сещаше.

— Господи, трябва да поканим скъпите Джейми и Миранда — каза тя един ден и Лили застина. Страхуваше се да проговори, за да не се издаде. — Не обичам особено Миранда — продължи весело Даяна в очевидно неведение. — Не е от онези момичета, които бих видяла като съпруги на Джейми. *Entre nous*, мама винаги е казвала, че тя е прекалено надменна. Мама беше известно време в Оксфорд и каза, че се е натъкнала на Миранда там. Тя била отседнала при бабата на Джейми и не бързала да си тръгне, за да може той да ги посети и да се види и с двете. Мама каза, че Миранда изглеждала прекрасно.

Лили не би могла да проговори, дори това да се искаше от нея. Джейми е бил с Миранда в къщата на баба си в Оксфорд. Но не беше го споменал пред нея. И нямаше да го направи. Независимо какво казваше, той все още беше здраво свързан с Миранда. Джейми не беше посетил съпругата си, за да ѝ каже за Лили — нито една жена не би изглеждала великолепно, ако съпругът ѝ току-що ѝ е казал, че е влюбен в друга.

А после Сибил, отвратителната, злобна и жестока Сибил беше забила последната, намазана с отрова, кама в сърцето на Лили и я беше накарала да види, че всичко между нея и Джейми е приключено и само от нея зависи да го пусне да си отиде. Двете със Сибил едва изтърпяваха присъствието си и Лили правеше всичко възможно да я избягва. Обаче Сибил беше в Лондон за годишното парти на сестра си и макар Лили да се беше престорила на изтощена, когато Сибил се беше отбила, за да изведе сестра си на вечеря, пак трябваше да понесе половин час в нейната компания. Сибил изчака те двете да останат сами — Даяна беше излязла да облече палтото си — преди да продължи. Запали цигара и втренчи поглед в приятелката на сестра си.

— Татко беше у дома ти, нали знаеш — каза.

— Какво?

— Ретнъри, нали така? — продължи Сибил. — Ти никога не си говорила много за дома си, спомена, че си от Уотърфорд, но аз запитах Даяна и тя ми каза съвсем точно къде работи майка ти, къде всъщност си работила и ти. За семейство Лохрейвън. — Лицето ѝ беше твърдо, жестоко. — Татко ги познава, веднъж присъства там по случай рождения ден на лейди Ирен. Каза, че е много мила. Работата е там,

питам се как ще се почувства семейството на Джейми, когато открие, че той спи с камериерка? Няма да са твърде впечатлени, бих казала.

— Защо правиш това? — запита Лили уморено със съзнанието, че Сибил само изразява на глас най-тъмните ѝ страхове. — Защо искаш да ме нараниш толкова много?

— Защото ме гледаш отвисоко и с презрение, сякаш съм някое разглежено дете! — изпищя Сибил. — Е, не съм аз тази, която спи с нечий чужд съпруг, нали?

Нямаше какво да отговори на това. Презрението и осъждането на Сибил не беше нищо в сравнение с нейните собствени терзания. Имаше толкова много пречки за нея и Джейми, за тяхното щастие. И всяка една от тях сама по себе си би била достатъчна да сложи край на отношенията им. А когато се вземеха предвид всичките, те бяха невъзможни. Това, както и невинната забележка на Даяна, че Джейми е бил при Миранда, правеше края неизбежен.

— Сибил, не си струва да се карам с теб — каза уморено Лили, излезе от стаята, отиде в своята, седна на леглото и заплака.

Отношенията ѝ с Джейми бяха приключили едва ли не преди да са започнали. От нея зависеше да сложи край, преди да са унищожили и двамата. Седнала на леглото, на което се бяха любили толкова много пъти, тя си спомни последната им среща в хотела в Торки. Единствената нощ в живота им, когато бяха останали заедно до зори. Торки беше идеалното място, където да са заедно, защото имаше толкова много военни, че на никого не би направило впечатление, ако видеше лейтенант Джейми Хамилтън да се разхожда с непозната жена.

Умът ѝ знаеше, че постъпва грешно. Лежеше с отворени очи в настъпващото утро и усещаше топлото тяло до себе си — топло, въпреки студа в стаята. Никога преди не беше спала гола, а сега се питаше как е възможно въобще да се спи облечен.

Разбира се, човек има нужда от друго тяло до себе си, тяло като неговото, твърдо и мускулесто в резултат на усилените физически упражнения, стегнато и стройно, нито един излишен грам, силно.

А беше толкова нежен с нея. Дланите му с нежните пръсти на пианист бяха оставяли червени следи по тялото ѝ през нощта, а

очите му блестяха на меката приглушена светлина.

Дланите му изгаряха кожата ѝ, а тялото ѝ се трансформираше в нещо, непознато до този момент — скъпоценна плът, която трябваше да е преплетена с неговата и обожавана.

— Толкова си красива. Искан ми се този миг да продължава вечно — беше ѝ казал с онзи нисък и плътен глас, който тя обичаше. Всъщност тя обичаше всичко у него.

Той беше свършен. И не беше неин.

Тяното време беше откраднато — по няколко часа от време на време, хванати за ръце под масата по време на вечеря, притиснати плътно в голямото хотелско легло като корабокрушеници върху тесен сал. През тези часове той беше неин, но тя го имаше само назаем.

Отново осъзна ужаса на раздялата. Усещаше я като физическа болка дълбоко в стомаха си.

Той щеше да се събуди скоро. И трябваше да тръгне преди седем, за да хване влака.

Ако тя беше тази, която трябваше да напусне първа хотелската стая, просто не би могла да го направи. Но той можеше, трябваше. Подтикваше го чувството за дълг.

В стаята беше тъмно и само проблясването на стрелките на будилника показваха, че е утро. Тя стана тихо от леглото и дръпна леко тежката завеса, за да пропусне поне лъч от сивата утринна светлина. Навън валише. Онзи леденостуден дъжд, който жестоко прониква чак до костите.

От улицата долитаха шумовете на ранната утрин. Затръшване на врати, клаксони, улично движение. Всекидневният живот продължаваше около тях — като работливите мравки в колонията, всяка от които върви по своя път и не осъзнава живота на другите. Никой не даваше пет пари за нея.

Той се размърда в леглото и тя забърза към него с отчаяното желание да се наслади и на последните минути от близостта им. Ако затвореше очи, почти можеше да се престори, че отново е нощ и все още имат много време.

Но той вече потъркваше сънени очи и прокарваше длан по брадичката си с тъмната набола брада. Скоро щеше да си тръгне.

Тя плачеше, докато той се движеше силно в нея, тялото му — тежко и топло.

— Не тъжи — каза той, наведе глава и целуна солените ѝ сълзи.

— Не плача — каза тя и се разплака още по-силно. — Искам да кажася, не плача нарочно. Ще ми липсваш, не мога да го понеса.

— Трябва. Налага се и двамата да търпим.

Не знаеше, че любовта може да е така изпълнена с възторжена радост и едновременно с такава агония. Всяка ласка ги приближаваше към момента, в който той щеше да си тръгне. Всеки път, когато я докоснеше, тя мислеше: Дали това не е последният път, в който ме люби? Ще го видя ли отново?

Не можеше да спре сълзите, нямаше сили. Но го направи, защото трябваше.

Накрая лежеше тихо и смълчано в леглото и го наблюдаваше как се приготвя. Точно преди да излезе, той седна на леглото, прегърна я и я целуна, като че ли тя беше кислородът, без който не можеше да диша.

Тя го стисна силно, едната ѝ ръка обгръщаше плътно врата му, другата беше поставена зад тила му. Целунаха се със затворени очи — така, че никога да не забравят тази целувка.

— Трябва да тръгвам. Обичам те.

Тя не можеше да проговори, защото можеше отново да се разплаче.

— Довиждане.

Той не се обърна назад и тя се запита дали това не е основната разлика между мъжа и жената. Мъжете гледат напред — воини, фокусирани върху бъдещето. Очите на жените се стрелкат навсякъде. Търсят, питат, молят се на Бога да пази обичаните от тях хора.

Легна отново в леглото, все още топло и пазещо отпечатъка на тялото му. И се запита дали някога ще го види отново.

Лили спа много малко през онази нощ. Лежеше и мислеше за това, че между тях двамата никога не би могло да се получи. Джейми я обичаше, знаеше го. Но имаше прекалено много пречки за тяхната любов.

Господ нямаше да ѝ прости, че е била с него. Нито семейството ѝ. Би ли могла да се откаже от всичко и всички заради него? Дали наистина биха могли да се дарят един друг с щастие, или пък просто се заблуждаваха? Дали не бяха само двама любовници, хванати в

капана на страстта, в лъжовния свят на войната, без надежда да успеят в реалния живот?

Техните светове бяха твърде различни и далеч един от друг. Той би могъл лесно да се впише в нейния, може би, но тя в неговия — никога. Барьерите бяха прекалено високи. А ако ги събореше, щеше да причини неговото падение, унищожение. Той беше човек на дълга. Имаше дълг към семейството си, към родителите си, към света.

Не, връзката им трябваше да приключи. И тя трябваше да бъде достатъчно силна, за да се откаже от него.

— Скъпа, този път ще закъснеем заради теб — каза весело Даяна и изтръгна Лили от мислите ѝ. — Можеш ли да си представиш гостите, ако закъснея за годежното си парти, и то по твоя вина?!

— Съжалявам — каза Лили.

Искаше ѝ се да може да не отиде. Нямаше настроение да се весели, дори заради скъпата ѝ Даяна. Искаше да остане у дома си, сама с мислите си, искаше да скърби заради края на отношенията си с Джейми. Знаеше, че той няма да е там, сред гостите. Но копнееше да го види, копнееше да му каже, че са приключили. Тогава може би щеше да е способна да продължи да живее живота си.

Искаше ѝ се да може да му пише, но човек не може да каже подобни неща в писмо. И все пак имаше нужда да ги сподели с него, да му каже, че са приключили сега, преди да е имала време да промени решението си. Нямаха бъдеще заедно. Единият от тях трябваше да е достатъчно смел да сложи край и това трябваше да е тя.

Двете с Даяна закъснях. Всички бяха вече в „Клариджис“.

— Съжалявам, вината е моя! — извика весело Даяна при пристигането им.

Всички се скупчиха около нея и започнаха да вдигат наздравици, а Даяна се смееше и казваше, че ще изпие само един коктейл и това ще е достатъчно, за да отпразнува случая.

— Лили — каза един глас.

Беше Филип, съпругът на Сибил. Лили така и не се почувства достатъчно близка с него, макар да бяха присъствали заедно на много от семейните събирания. Тя обикновено полагаше огромни усилия да

избягва Сибил, което естествено означаваше, че избягва и Филип, макар да го обичаше като най-добър приятел на Джейми.

— Здравей, Филип — каза и му подаде бузата си за целувка, докато наблюдаваше внимателно съпругата му с едното си око. Нямахте да се принизи дотам да каже и една дума на Сибил, не и тази вечер. Сибил ѝ причиняваше само болка.

— Лили, трябва да ти кажа нещо — каза тихо Филип.

Лили знаеше какво е то. Почувства как коленете ѝ омекват. Филип я отделяше с тялото си от всички други в компанията. Лили сведе поглед към обувките си, защото не можеше да го погледне в очите. Знаеше какво ще ѝ каже. Спомни си как веднъж беше казала на Джейми със сълзи в очите, че ако някога стане нещо, тя ще го узнае последна.

— Всички ще знаят, че си мъртъв, тя ще знае, но не и аз — беше проплакала и беше заудряла с юмруци по гърдите си, така изпълнена с болка, че трябваше да я сподели с него въпреки цялата си любов.

А той я беше прегърнал, така че юмруците ѝ да попадат в неговото тяло. Седяха на нейното легло, след като се бяха любили, но приближаваше моментът, в който всеки от тях трябваше да се върне към всекидневните си задължения.

— Не мога повече да продължавам така, Джейми! — беше изплакала тя. — Не мога да лъжа всички и да се преструвам, че съм щастлива, че сърцето ми не се свива всеки път, когато по радиото съобщават жертвите. Няма надежда за нас. Ще полудея бавно от тревога за теб, още повече, когато се опитвам да я скрия от всички.

— Някой знае за нас и ако нещо се случи с мен, той ще дойде при теб и ще ти каже.

— Кой? — запита тя.

— Ти не го познаваш, но той знае коя си ти и ако... нещо се случи с мен, той ще дойде. Обещавам.

Той я целуна, избърса сълзите ѝ, но трябваше да тръгне. А когато той излезе, тя се сви на кълбо на леглото и заплака с горещи, безнадеждни сълзи.

И ето, че денят беше настъпил. Джейми беше мъртъв и Филип беше дошъл да ѝ го каже. Солидният и почтен Филип, за когото тя никога не би заподозряла, че знае.

— Лили, моля те, погледни ме — каза тихо Филип.

Лили не вдигна глава. Прехапа устни. Ако не ѝ го кажеше, значи не беше истина, нали така? Започна да трепери. Не можеше да се контролира, крайниците ѝ като че ли вече не ѝ принадлежаха. Краката отказваха да ѝ служат и тя едва не падна по очи.

Филип я хвана и тя вдъхна познатата миризма на моряшката му униформа — същата, която заобикаляше и Джейми. Замисли се за това, колко пъти беше облягала глава на гърдите на Джейми, беше усещала топлината на тялото му, усещала силното биене на сърцето му под вълнената униформа. Обаче сърцето му не биеше повече. Лежеше някъде мъртъв, може би на пустинен плаж, може би в студения ковчег, който подводницата представляваше, и нямаше кой да вземе главата му в скута си и да го целуне, да го погали за последен път. Защо не можеше тя да бъде при него, да му каже, че всичко ще е наред, както го беше правила за толкова много други мъже? Защо не ѝ беше позволено да стори същото за любимия?

Хората около тях се смееха и веселяха. А Лили можеше да мисли само за Джейми, студен в морето, необичан в последната минута от живота си, когато тя имаше толкова много обич за него. И тази обич беше напразна. Къде беше Господ в този момент? Какво беше правил той в минутата на смъртта на Джейми? Тя с радост щеше да го пожертва в името на Бога, защо тогава той не беше приел да се грижи за него?

Влакът от Юстън до Холихед беше претъпкан. Нямаше достатъчно места и хората стояха прави отвън, в коридора. Лили имаше късмет, защото се беше качила рано и бе успяла да седне до прозореца. Мъжът във войнишка униформа до нея беше огромен и я притискаше, а по-късно дори задряма и отпусна глава на рамото ѝ. Струваше ѝ се някак нереално, че се прибира у дома си. Беше се върнала само веднъж в Ирландия по време на войната в десетте дни на отпуската си.

Майка ѝ се беше постарала да я храни добре и да ѝ намери дрехи. В Ирландия дрехите не бяха с купони и мама беше успяла да вдигне за нея някои от дрехите, захвърлени от лейди Ирен, макар комбинацията от недостатъчно храна и здрава работа да означаваше, че Лили е прекалено слаба за тях.

— Господ да ни благослови, погледни се! Кожа и кости си, по теб няма и килограм месо! — беше възкликнала тревожно майка ѝ.

Тя се радваше на отпуската си, на свободното си време. Родното ѝ място беше малко убежище сред хаоса на войната. Лили помнеше гостуването си като сън, сякаш се беше случило не с нея, а с друг.

А сега, връщайки се у дома, тя не го усещаше като убежище. Целият свят изглеждаше толкова щастлив, радваше се невъздържано на края на войната. Но колкото и да беше копняла за това, сега Лили не можеше да се включи в общото веселие. За нея вече нищо нямаше значение. Джейми беше мъртъв. Нейният свят беше потънал в мрак. Как би могла отново да бъде щастлива? От болницата не искаха да я пуснат да си отиде.

— Краят на войната не означава, че нямаме нужда от медицински сестри — беше казала строго главната. — Не съм сигурна защо искаш да си отидеш у дома, сестра Кенеди, но аз бих искала да останеш.

Лили се замисли за изминалите три месеца, през които трябваше с мъка да става от леглото призори и да работи, докато накрая изтощението не я победи вечер. Всеки път, когато погледнеше през прозорците на болницата към улиците на Лондон, виждаше само местата, където беше ходила с Джейми.

Нямаше облекчение за болката. Нощем лежеше будна и мислеше за него, плачеше неудържимо, стиснала ръце в юмруци. Накрая реши, че трябва да се измъкне от Лондон, защото тук имаше прекалено много спомени. Спомни си как преди известно време беше споделила с Мейси, че не знае дали иска да се върне в Тамарин след войната. Грешала е, като е мислела, че не иска да се върне у дома. Там се чувстваше в безопасност, а може би някой ден щеше да успее дори да се почувства по-щастлива. Или поне, ако беше нещастна, това щеше да е място, където не е била с Джейми.

Главният ферибот от Холихед вече не беше боядисан в черно, както по време на войната, но беше претъпкан и на нея ѝ прилоша, макар да седеше на най-горната палуба. Наближиха Дън Лейхеър и ѝ се видя странно, че красивият град е осветен, елегантен и незасегнат от бомбардировките. Беше свикнала с Лондон, където толкова красиви сгради бяха разрушени. Изпитваше съчувствие към срутените стени и

покриви, защото и тя се чувстваше по същия начин — разбита, срутена, мъртва.

Тук много от хората изглеждаха здрави, добре хранени. Не носеха кърпени дрехи, изглеждаха щастливи и благоденстващи. Лили изпита гняв, че някои от жителите на провинцията са останали недокоснати от войната. Но, от друга страна, в този момент тя изпитваше гняв към цялата човешка раса, защото беше изгубила любимия си. Не беше тяхна вината, че военните действия се водеха надалеч, реши. Те не бяха виновни. Не, вината се падаше на Господ. Гневът ѝ срещу него беше страшен, опустошителен и молитвите не ѝ носеха облекчение. Беше ѝ много трудно да се моли, когато беше с Джейми, защото тогава всяка молитва ѝ напомняше, че нарушава Божиите закони. Сега, когато причината за тези нарушения я нямаше вече, тя пак не можеше да се моли. Изгубвайки Джейми, беше изгубила и себе си.

Влакът до Уотърфорд беше наполовина празен. Беше сама в купето и се наслаждаваше на родния пейзаж с приближаването към дома си. Беше красив августовски ден и тя трябваше да престане да мисли: *Нали щеше да се хареса и на Джейми?* Той беше говорил за това, как ще гостуват в дома ѝ след края на войната, когато вече щеше да е казал на Миранда и щеше да е свободен.

В Уотърфорд научи, че следващият автобус до Тамарин е едва в седем часа вечерта, затова остави куфарите си при портиера на гарата и слезе на кея. Седна на една пейка и се загледа в морето. Слънчевите лъчи се отразяваха от повърхността на водата и върнаха спомените ѝ за Торки, където беше решила, че трябва да остави Джейми да си иде от живота ѝ. Беше може би проява на милост от страна на Бога, че му беше позволил да си отиде, без да го узнае.

Само че сега тя трябваше да изживее остатъка от живота си, без да се е разделила с него. Тя нямаше как да затвори тази глава.

Автобусът излезе от Уотърфорд. Пейзажът беше много красив, но Лили едва го забелязваше. В мислите си тя беше все още в Лондон, вървеше бързо по неговите уморени сиви улици, гледаше как слънцето се показва иззад облаците и мислеше за Джейми...

— Да ви оставя ли тук? — запита шофьорът високо и върна Лили в настоящето. Автобусът беше спрял възможно най-близо до старата ковачница, тук всичко ѝ беше познато.

— Да, благодаря ви — каза тя.

Автобусът потегли отново. Лили погледна куфара, който беше донесла от Лондон, и реши, че пет пари не дава дали ще го остави на пътя. Нямаше сили да го носи половин миля до къщата. Скри го в храстите и застана с лице към дома си.

Ретнъри беше скрит зад дърветата. Лили изпита омраза към него и към всичко, което той олицетворяваше. Класовите различия бяха издигнали бариера между нея и Джейми, връзката им беше невъзможна дори без злобата на Сибил.

Хора като Лохрейвънови, Белтънови и Хамилтънови бяха от един друг свят и нямаше смисъл в това да не може да се преминава от единия в другия. Е, обаче Лили нямаше да стъпи отново в Ретнъри, нямаше дори да се доближи до онзи, другия свят. Той, този свят, я беше наранил прекалено много и отсега нататък тя щеше да бъде сама със себе си, независима.

Избърса една сълза, търколила се по бузата ѝ, и за първи път си позволи да вдъхне свежия въздух на полята и дърветата, на дивия чесън. Усети и още един аромат — на лавандула. Изправи се до стената, вдигна се на пръсти и надникна над нея. И там, в единия ъгъл на полето, видя около двайсет лавандулови храсти. Спомни си, че някога храстът беше един. А ето, че сега лавандулата се беше размножила и изпълваше въздуха с главозамайващия си предизвикателен аромат. Лили се покатери на стената, скочи от другата страна и тръгна към лавандулата. Поддала се на импулс, свали обувките и чорапите си и почувства мекотата на тревата под краката си. После седна, притисна колене към гърдите си и затвори очи. Спомни си думите на баба Сайв, че лавандулата е много древна билка и че тя има връзка с вълшебните приказки и с малките хора, както ги наричаше баба Сайв.

Тук, защитена от малките хора, Лили отправи мълчалива молитва: „Помогнете ми.“ И заплака. Не чу приближаването му, докато той не изкачи стената и не тръгна с широки крачки към нея — огромен мъж със загоряло лице, коса с цвета на медта и най-благите сини очи на света.

— Видях ви да идвате откъм пътя — каза загрижено. — Трябваше да се уверя, че всичко е наред с вас. Добре ли сте?

Лили просто го загледа мълчаливо, втренчено.

— Не се страхувайте, мис — каза той. — Няма да ви нараня, просто се тревожех. Казвам се Роби Шанахан. Мога ли да ви изпратя до дома ви, или да направя нещо друго за вас?

Заобиколена от вълшебната лавандула и под милия поглед на този гигант, който я гледаше с толкова нежност, колкото никой друг в живота ѝ, тя почувства как кръвта ѝ се раздвижва и я залива топла вълна. Това беше лекота, чувството, че ако затвори очи, ще заспи дълбок сън, който ще прогони поне за малко болката и тъгата. „Благодаря ти“. Не беше сигурна на кого благодари, но някакво божество беше внесло поне малко мир в сърцето ѝ за първи път, откакто Джейми беше намерил смъртта си.

Тя се усмихна на милия гигант.

— Аз съм Лили Кенеди — каза. — Можеш да занесеш куфара до дома ми.

По обяд Рона донесе чаша чай на Изи. Тя долови миризмите, които долитаха от столовата в дъното на коридора, обаче не изпитваше глад. Чувстваше се странно — сякаш очакваше нещо, което всеки момент щеше да се случи.

— Понякога хората имат нужда да им се каже, че могат да си отидат — каза Рона.

Изи я изгледа втренчено. Рона не приличаше на човек, който се отдава на въображението си. Думите ѝ се сториха странни на Изи, но нима Ан-Лиз не беше казала същото?

— Трябва да ѝ кажеш, че може да си отиде — продължи Рона. — Тя чакаше някого, вероятно теб, за да може да си отиде.

— Откъде знаеш? — запита Изи.

— Човек научава някои неща за двайсет години работа с умиращи хора — отговори Рона.

Изи трепна при думата „умиращи“.

— Няма нищо грешно в това да ѝ го кажеш — продължи Рона. — Тя знае, че си отива. Тя е в мир със себе си. Някои хора се съпротивляват усилено. А това ме кара да си спомням за поемата на Дилън Томас. Някои хора не си отиват мирно и тихо, наистина се борят. Но баба ти е щастлива да си отиде, тя вече не се бори, макар и да се държеше за живота до твоето идване.

Изи не осъзна, че плаче докато не почувства как сълзите капят върху блузата ѝ. Пипна лицето си и откри, че е мокро. Рона бръкна в джоба си, намери книжна кърпичка и ѝ я подаде.

— Ще ви оставя.

Изи кимна. Седна в края на леглото и отново усети аромата на лавандула.

— Обичам те, бабо — каза, — но можеш вече да си отидеш.

И изведнъж се замисли за думите в дневника на баба си, написани преди повече от шейсет години: *Знам, че трябва да го оставя да си отиде. Не искам, обаче така е правилно. Накрая ще се намразим един друг, а аз го обичам толкова много.*

— Можеш да си отидеш, бабо. Благодаря ти, че сподели живота си с мен. Обичам те, бабо. Ще ми липсваш толкова много.

Почувства как сълзите се стичат по лицето ѝ, и ги избърса с кърпичката.

— Аз съм добре, всички сме добре. Аз, татко, Ан-Лиз, Бет — всички. Дори Мици. Много ще я харесаш — тя е толкова малка и сладка. Така че можеш да си отидеш. Всички те обичаме, знаеш го. И ти благодаря за всичко. Бъди щастлива там, където отиваш, бъди щастлива, ти го заслужаваш. Обичам те.

Неспособна да продължи, сведе глава към крехкото тяло на баба си и я прегърна за последен път.

Лили откри, че е облякла стара рокля, която носеше в Лондон, когато тя, Даяна и Мейси живееха в къщата на кръстницата на Даяна. Роклята беше от зелен шифон, със свободна пола и подчертаваше кестенявия цвят на косата ѝ.

— Къде беше досега, рокличке? — запита я.

Отново беше млада — колко странно. Костите не я боляха и кожата ѝ не беше сбръчкана около лактите. И къде беше сега тя? В полето, ето къде. Близко до старата ковачница, където беше срещнала Роби за първи път. Около лавандуловите храсти бяха поставени градински столове, а на тях седяха щастливи хора, наслаждаващи се на спокойствието. Даяна и скъпата Мейси също бяха там. Лили им се усмихна, доволна да ги види. Струваше ѝ се, че едва вчера си пишеха, а писмата им скъсяваха милите и годините разстояние.

Там бяха още лейди Еванджелин, Филип, главната сестра и Изабел Лохрейвън — толкова много хора от нейното минало. Там беше и мама, усмихната, а до нея — татко, както и милият брат Томи с Мойра, неговата съпруга. Беше прекрасно, че може да ги види всичките.

Лили изтича покрай тях, махна им, за да им каже, че ще се върне, но първо трябва да свърши нещо. И тогава го видя — Джейми, в униформа и красив както винаги. Зад него, в далечината, към нея тичаха двама души — висок мъж с медночервеникава коса и стройна жена с тъмна коса и милото изражение на баща ѝ. Роби и Алис. Лили им се усмихна лъчезарно.

— Момент — прошепна. — Идвам.

Обърна се към Джейми и го докосна по ръката.

— Благодаря ти — каза му. — За това, че ме научи да обичам. Съжалявам, но трябваше да те оставя да си отидеш, знаеш го.

Роби и Алис вече бяха близо. Ръцете на Джейми се плъзнаха през нейните. Той се усмихваше, но вече изчезваше, стопяваше се. Лили погледна покрай него — към съпруга и дъщеря си. Те я чакаха, макар тя винаги да се беше страхувала, че няма да я чакат. Усмихваха се, държаха се за ръце. И тя изтича при тях — двамата души на света, които обичаше най-много.

Издание:

Кати Кели. Сърдечна болка

ИК „Калпазанов“, София, 2009

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

ISBN: 13–978–954–17–0256–7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.